Machine Translated by Google

THE TOP FIVE REGRETS *of the* DYING

A Life Transformed by the Dearly Departing

BRONNIE WARE

Machine Translated by Google

İ LK BEŞ
ÖLÜMÜN
PİŞMANLIĞI

Sevgili Ayrılmanın Dönüş türdüğü Bir Hayat

Bronnie Gereçleri

Machine Translated by Google

Telif Hakkı © Bronnie Ware 2011, 2012

Daha önce Balboa Press tarafından yayınlanmış tır (ISBN: 978-1-45250-234-2)

Tüm hakları Saklıdır. Bu kitabın hiç bir bölümü, fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama alma sistemi dahil olmak üzere herhangi bir ş ekilde grafik, elektronik veya mekanik olarak yayıncının yazılı izni olmaksızın kullanılamaz veya ç oğ altılamaz. kritik makaleler ve incelemeler.

İ nternetin dinamik yapısı nedeniyle, bu kitapta yer alan herhangi bir web adresi veya bağ lantı yayınlandığ ı andan itibaren değ iş miş olabilir ve artık geç erli olmayabilir. Bu ç alış mada ifade edilen görüş ler yalnızca yazara aittir ve yayıncının görüş lerini yansıtmayabilir ve yayıncı iş bu belgeyle bunlarla ilgili herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yazarı, doğ rudan veya dolaylı olarak bir doktorun tavsiyesi olmadan tıbbi tavsiye vermez veya herhangi bir tekniğ in fiziksel, duygusal veya tıbbi sorunlar iç in bir tedavi ş ekli olarak kullanılmasını önermez. Yazarın amacı, yalnızca duygusal ve ruhsal esenlik arayış ınızda size yardımcı olacak genel nitelikte bilgiler sunmaktır. Anayasal hakkınız olan bu kitaptaki herhangi bir bilgiyi kendiniz iç in kullanmanız durumunda, yazar ve yayıncı eylemleriniz iç in hiç bir sorumluluk kabul etmez.

Bu baskı:

ISBN 978-1-84850-999-3 baskıda
ePub biç iminde ISBN 978-1-78180-005-8

Mobipocket formatında ISBN 978-1-78180-006-5

Machine Translated by Google

İ Çİ NDEKİ LER

GİRİŞ

TROPİKLERDEN KAR'A

BEKLENMEYEN BİR KARİYER YOLU

DÜRÜSTLÜK VE TESLİM

PİŞMANLIK 1:
CESARET OLSUN İSTİYORUM

BAŞKALARINA DEĞİL KENDİM İÇİN DOĞRU BİR HAYAT YAŞAMAK İÇİN
BENDEN BEKLENEN

ÇEVREMİZİN ÜRÜNLERİ

ZİYNET

PİŞMANLIK 2:
KEŞKE BU KADAR ÇOK ÇALIŞMADIM

AMAÇVE NİYET

BASİTLİK

PİŞMANLIK 3:
DUYGULARIMI İFADE ETMEYE CESARET VERMEK İSTİYORUM

SUÇYOK

GİZLİ HEDİYELER

PİŞMANLIK 4:
ARKADAŞLARIMLA İLETİŞİMDE OLMAK İSTİYORUM

GERÇEK ARKADAŞLAR

Machine Translated by Google

KENDİ NİZE İ ZİN VERİN

PİŞMANLIK 5:

KENDİME İZİN VERMEK İSTİYORUM

DAHA MUTLU OLMAK

MUTLULUK ŞİMDİ

BİR PERSPEKTİF KONUSU

DEĞİŞEN ZAMANLAR

KARANLIK VE ŞAFAK

PİŞMANLIK YOK

GÜLÜMSEME VE BİLME

Machine Translated by Google

GİRİŞ

Küçük bir kır kasabasında ılık bir yaz akşamında, dünyanın her yerinde aynı anda gerçekleşen pek çok neşeli sohbete benzeyen bir sohbet sürüyordu. Sadece birbirini yakalayan ve bir ipliğe sahip olan iki insandı. Ancak bu konuşmanın farkı, daha sonra bir kişinin hayatının en önemli dönüm noktalarından biri olarak tanımlanabilmesiydi.

Ve o kişi bendim.

Cec, Avustralya'da Trad and Now adlı büyük bir halk müziği dergisinin editörüdür . Kocaman, neşeli gülümsemesiyle olduğu gibi, Avustralya'da halk müziğine verdiği destekle de aynı derecede tanınır ve sevilir. Müziğe olan aşkımızdan bahsediyorduk (bir halk müziği festivalinde olduğumuz için çok uygundu). Sohbet aynı zamanda bir kadın hapishanesinde başlatmak istediğim bir gitar ve şarkı yazarlığı programı için fon bulmak için şu anda karşı karşıya olduğum zorluklara da değindi. Cec cesaretlendirerek, "Eğer çalıştırırsanız, bana haber verin, biz de bir haber yayınlayalım," dedi.

Aslında kurdum ve çalıştırdım ve bir süre sonra dergiye deneyimlerim hakkında bir hikaye yazdım. Yazmayı bitirdiğimde, hayatımda neden daha fazla hikaye yazmadığımı sorguladım. Sonuç ta hep yazmış tım. Çil suratlı küçük bir kız olarak, dünyanın her yerinden mektup arkadaşlarıma yazdım.
Bu, insanların zarflara ve posta kutularına giden mektupları hala elle yazdığı günlerdeydi.

Yazma yetişkinlikte de durmadı. Yıllarca süren dergilerde olduğu gibi, arkadaşlara el yazısıyla yazılan mektuplar devam etti. Ve artık bir şarkı yazarıydım. Bu yüzden hala yazıyordum (sadece bir gitarla ve elimde bir kalemle). Ancak mutfak masasında eski moda bir kalem ve kağıtla yaptığım hapishane hikayesini yazarken aldığım zevk, yazma sevgimi yeniden alevlendirdi.
Bu yüzden Cec'e teşekkür ettim ve kısa bir süre sonra bir blog yazmaya başlamaya karar verdim. Ardından gelen olaylar hayatımın yönünü en iyi şekilde değiştirdi.

'İlham ve Chai', Avustralya'nın Mavi Dağları'ndaki rahat küçük bir kulübede, doğal olarak bir fincan Chai çayı üzerinde başladı. Yazdığım ilk makalelerden biri, değer verdiğim insanların ölmesinin pişmanlıkları hakkındaydı. Bakıcı rolü, hapishaneden önceki en son mesleğimdi, bu yüzden hayatımda hala tazeydi. Takip eden aylarda, makale şu şekillerde ivme kazandı:

Machine Translated by Google

sadece internet aç ıklayabilir. Tanımadığ ım insanlardan e-postalar almaya baş ladım, önce benimle, sonra da o zamandan beri yazdığ ım diğ er makalelerle bağ lantı kurdum.

Neredeyse bir yıl sonra, bu bir tarım bölgesinde, farklı bir küç ük kulübede yaş ıyordum. Bir pazartesi sabahı yazmak iç in verandadaki masaya otururken, zaman zaman yaptığ ı gibi web sitemdeki istatistikleri kontrol etmeye karar verdim.
Yüzümden ş aş kın ama keyifli bir bakış geç ti. Ertesi gün baş ka bir bakış iç in geri döndüm ve bir sonraki. Tabii ki, büyük bir ş ey oluyordu. 'Ölmenin İ lk Beş Piş manlığ ı' olarak da adlandırılan makale kanatlarını bulmuş tur.

Dünyanın her yerinden e-postalar yağ maya baş ladı, diğ er yazarlardan makaleyi bloglarında alıntılamaları ve ç ok sayıda dile ç evrilmesi talepleri de dahil. İ nsanlar onu İ sveç 'te trenlerde, Amerika'da otobüs istasyonlarında, Hindistan'da ofislerde, İ rlanda'da kahvaltıda okudu ve devam etti. Aslında herkes makaleyle aynı fikirde değ ildi, ancak dünya ç apındaki yolculuğ una devam etmek iç in yeterince tartış ma baş lattı. Kabul etmeyen birkaç kiş iye söylediğ im gibi, eğ er cevap verirsem 'Ulak'ı vurmayın'. Ben sadece ölmekte olan insanların benimle paylaş tıklarını paylaş ıyordum. Yine de makaleden gelen geri bildirimlerin en az yüzde doksan beş i güzeldi. Aynı zamanda kültürel farklılıklara rağ men hepimizin ne kadar ortak noktamız olduğ unu da pekiş tirdi.

Bütün bunlar olurken, ben kulübede yaş ıyordum, kuş ların ve ön taraftaki derenin ç ektiğ i diğ er vahş i yaş amın mutluluğ unun tadını ç ıkarıyordum. Her gün verandamdaki masaya oturdum ve “Evet” diyerek ç alış maya devam ettim. kendilerini sunmaya baş layan fırsatlara. Takip eden aylarda, bir milyondan fazla insan 'Ölmenin İ lk Beş Piş manlığ ı'nı okudu. Bir yıl iç inde bu sayı üç kattan fazla arttı.

Bu temaya bağ lanan ç ok sayıda insan ve daha sonra benimle iletiş ime geç en birç ok kiş inin isteğ i üzerine konuyu ayrıntılı olarak aç ıklamaya karar verdim. Diğ er birç ok insanın da yapmak istediğ i gibi, her zaman bir gün tam uzunlukta bir kitap yazmak niyetindeydim. Ancak ortaya ç ıktığ ı gibi, sadece burada kendi hikayemi anlatarak, ölmekte olan insanları önemserken bana verilen dersleri tam olarak ifade edebildim. Yazmak istediğ im kitap yazılmaya hazırdı. Ş imdi bu kitap.

Hikayemden okuyacağ ınız gibi, eğ er gerç ekten böyle bir ş ey varsa, hayatta hiç bir zaman geleneksel yolları takip eden biri olmadım. Bana rehberlik edildiğ i gibi yaş ıyorum ve bu kitabı sadece paylaş acak bir hikayesi olan bir kadın olarak yazıyorum. Ayrıca, ben Avustralyalıyım ve olabildiğ ince evrensel olarak yazdığ ım kadarıyla Avustralya yazım ve dili kullanılıyor.

Machine Translated by Google

Kitaptaki isimlerin neredeyse tamamı, ailelerin ve arkadaş ların mahremiyetini korumak iç in değ iş tirilmiş tir. İ lk yoga öğ retmenim, doğ um öncesi merkezdeki patronum, karavan parkı sahibi, hapishane sistemindeki akıl hocam ve adı geç en ş arkı yazarlarının hepsi orijinal isimler. Müş teriler arasında ortak temaları paylaş mak iç in kronolojik sıra da biraz değ iş tirildi.

Yolculuğ uma pek ç ok farklı ş ekilde yardımcı olan herkese teş ekkür ederim. Profesyonel olarak destek ve/veya olumlu etki iç in özel teş ekkürler: Marie Burrows, Elizabeth Cham, Valda Low, Rob Conway, Reesa Ryan, Barbara Gilder, Dad, Pablo Acosta, Bruce Reid, Joan Dennis, Siegfried Kunze, Jill Marr, Guy Kachel, Michael Bloeme, Ana Goncalvez, Kate and Col Baker, Ingrid Cliff, Mark Patterson, Jane Dargaville, Jo Wallace, Bernadette ve yazımı ve müziğ imi olumlu bir ş ekilde bağ layarak destekleyen herkes.

Mark Avellino, Jo Auntie Jo, Sue Greig, Helen Atkins, Fred Amca, Di ve Greg Burns, Dusty Cuttell, Mardi McElvenny ve diğ erleri de dahil olmak üzere ç eş itli zamanlarda baş ımın üstünde bir ç atıyı korumaya yardımcı olan birç ok kiş iye de teş ekkür ederim. Evlerini kendi evim gibi sevdiğ im harika ev bakıcısı müş terilerimden. Ayrıca beni besleyen her nazik insana teş ekkür ederim.

Dolambaç lı yol boyunca kiş isel destek iç in, yakın ve uzak geç miş teki ve ş imdiki tüm arkadaş lara teş ekkür ederim. Hayatımı birç ok yönden zenginleş tirdiğ iniz iç in teş ekkür ederim. Özel teş ekkürler: Mark Neven, Sharon Rochford, Julie Skerrett, Mel Giallongo, Angeline Rattansey, Kateea McFarlane, Brad Antoniou, Angie Bidwell, Theresa Clancy, Barbra Squire, beni bir yola yönlendiren dağ lardaki meditasyon merkezinde hizmet eden herkese barış ve ortağ ım. Dinlenmeye en ç ok ihtiyaç duyduğ umda hepiniz sedyem oldunuz.

Elbette, Dünya'da yürümek iç in en uygun isim olan annem Joy'a teş ekkürler. Doğ al bir örnekle bana aş k konusunda ne kutsal bir ders verdin. Sonsuz teş ekkürler güzel kadın.

Hikayeleri sadece bu kitabı oluş turmakla kalmayıp hayatımı da derinden etkileyen, aramızdan ayrılan tüm harika insanlara; bu kitap size bir övgüdür. Birlikte yaş adığ ımız sevgi dolu, unutulmaz anlar iç in geride kalan ailelere de teş ekkür ederim. Hepinize teş ekkür ederim.

Son olarak, bunu yazarken dere kenarındaki ağ aç ta ş arkı söyleyen saksağ ana teş ekkür ederim. Bu sayfaları yazarken siz ve tüm kuş kardeş leriniz bana ç ok güzel arkadaş lıklar kurdunuz. Beni ayakta tuttuğ un ve yoluma bu kadar ç ok güzellik gönderdiğ in iç in Tanrı'ya teş ekkür ederim.

Bazen belirli bir anın hayatımızın yönünü değ iş tirdiğ ini ç ok sonrasına kadar bilemeyiz. Bu kitapta paylaş ılan anların ç oğ u

Machine Translated by Google

hayatım değ iş ti. İ ç imdeki yazarı yeniden canlandırdığ ın iç in teş ekkürler Cec. Ve okuyucu, iyiliğ iniz ve bağ lantımız iç in teş ekkür ederim.

Sevgi dolu nezaketle,
Bronnie.

Salı Öğ leden Sonra Gün
Batımında Veranda.

Machine Translated by Google

TROPİ KLERDEN KARA

"Diş lerimi bulamıyorum. Diş lerimi bulamıyorum." Planlanmış öğ leden sonramı geç irmeye ç alış ırken tanıdık ç ağ rı odaya doldu. Okuduğ um kitabı yatağ ın üzerine bırakıp oturma odasına doğ ru yürüdüm.

Beklendiğ i gibi, Agnes hem kafası karış mış hem de masum görünüyordu, sakızlı sırıtış ıyla gülümsüyordu. İ kimiz de kahkahayı patlattık. Diş lerinin yanlış yerleş tirilmesi en azından birkaç günde bir olduğ u iç in ş aka ş imdiye kadar zayıflamış olmalıydı.
Ama hiç olmadı.

"Eminim bunu sadece beni buradan ç ıkarmak iç in yapıyorsun," diye güldüm, bugün tanıdık yerlerde aramaya baş larken. Dış arıdaki kar, kulübenin rahatlığ ını ve sıcaklığ ını artırarak yağ maya devam etti. Agnes baş ını sallayarak kararlıydı. "Hiç canım! Onları kestirmeden önce ç ıkardım ama uyandığ ımda hiç bir yerde bulamadım." Hafıza kaybı dış ında, bir düğ me kadar parlaktı.

Agnes ve ben, dört ay önce, yatılı bir refakatç i ilanına yanıt verdiğ imde birlikte yaş amaya baş ladık. İ ngiltere'de bir Avustralyalı olarak, baş ımın üstünde bir ç atı tutmak iç in bir barda yatılı bir iş yapıyordum. Eğ lenceliydi ve diğ er personel ve yerlilerle bazı güzel dostluklar kuruldu. Bar becerileri kesinlikle kullanış lıydı ve ülkeye varır varmaz hemen iş e baş lamamı sağ lamış tı. Bu yüzden minnettardım. Ama değ iş im zamanı geldi.

Denizaş ırı ülkelere gitmeden önceki iki yıl, herhangi bir kartpostalın tasvir edebileceğ i kadar pitoresk bir tropik adada yaş ayarak geç ti. Bankacılık sektöründe on yıldan fazla ç alış tıktan sonra, beni pazartesiden cumaya, dokuzdan beş e kadar serbest bırakan bir varlığ ı denemem gerekiyordu.

Kız kardeş lerimden biri ve ben tüplü dalış sertifikalarımızı almak iç in North Queensland'deki bir adaya tatile gittik. Testlerimizi geç memizde elbette bizim iç in ç ok faydalı olan dalış hocamızla ç atış ırken ben adada bir dağ a tırmandım. Gökyüzünde kocaman bir kayanın üzerinde otururken gülümseyerek bir aydınlanma yaş adım. Bir adada yaş amak istiyordum.

Dört hafta sonra, banka iş i artık yoktu ve eş yalarım ya satıldı ya da ailemin ç iftliğ inde bir kulübeye gönderildi. Haritadan iki ada seç ildi

Machine Translated by Google

sadece coğ rafi uygunlukları iç in. Bu adalar hakkında konumlarını beğ enmekten ve her birinde bir tatil yeri olması dış ında hiç bir ş ey bilmiyordum. Bu, internetten önceydi ve her ş ey hakkında her ş eyi bir anda öğ renebilirsiniz. Postadaki baş vuru mektuplarıyla kuzeye yöneldim, varış yeri bilinmiyor.
1991'di, ayrıca cep telefonları birkaç yıl sonra Avustralya'ya toplu halde ulaş madan önceydi.

Yol boyunca, bir otostop deneyimi beni o meslekten ç ok ç abuk emekli ettiğ imi gördüğ ünden, kaygısız ruhuma zamanında ve temkinli bir uyarı verildi.
Kendimi hiç bir yerin ortasında, istenen kasabadan ç ok uzakta, toprak bir yolda bulmak, baş parmağ ımı bir daha asla ç ıkarmamam iç in yeterince uyarı zili ç aldı. Evler yok olurken ve ç alılar kalınlaş ırken, toprak yolda pek az düzenli ziyaretç i belirtisi gösterirken bana nerede yaş adığ ını göstermek istediğ ini söyledi.
Neyse ki güç lü ve kararlı kaldım, kendimi bu durumdan vazgeç irmeyi baş ardım.
Sonunda doğ ru kasabada , oldukç a hızlı bir ş ekilde arabadan indiğ imde, ondan sadece birkaç salyalı öpücük denemesi yapıldı . Böylece otostopla yaptığ ım yürüyüş sona erdi.

O zaman toplu taş ımaya saplandım ve bu tehlikeli deneyim dış ında, özellikle bir sonraki nerede yaş ayacağ ımı bilmemek harika bir maceraydı.
Çeş itli otobüs ve trenlerde seyahat etmek, daha sıcak iklimlere taş ınırken yolumun harika insanlarla da kesiş mesini sağ ladı. Yolculuktan birkaç hafta sonra, seç ilen adalardan birinde bekleyen bir iş olduğ unu söyleyen bir mektup alan annemi aradım. Bankacılık eziyetinden kaç mak iç in o kadar ç aresizdim ki, herhangi bir iş e girmeye istekli olduğ umu ve birkaç gün sonra dirseklerime kadar pis tencere ve tavalarda güzel bir adada yaş amaya hazır olduğ umu söylemek gibi saç ma bir hata yapmış tım.

Ada hayatı harika bir deneyimdi, beni sadece Pazartesiden Cumaya kadar olan eziyetten kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda haftanın hangi günü olduğ unu bile bilmeme engel oldu. Onu sevdim. Bulaş ık domuzu olarak pek de sevilmeyen biri olarak geç en bir yılın ardından bara girdim. Mutfakta geç irdiğ im zaman aslında ç ok eğ lenceliydi ve bana yaratıcı aş ç ılık hakkında ç ok ş ey öğ retti. Ama tropik bölgelerde klimasız bir mutfakta ç alış mak sıcak, zor ve terli bir iş ti. En azından izin günleri, muhteş em yağ mur ormanlarında dolaş arak, tekne kiralayarak ve yakındaki adalara yolculuk yaparak, tüplü dalış yaparak ya da cennette tekmeleyerek geç ti.

Barda gönüllü olmak sonunda benim iç in bu gıpta edilen rolün kapısını aç tı.
Mükemmel sakin mavi suların, beyaz kumların, sallanan palmiye ağ aç larının milyon dolarlık manzarasına bakan, her ş ey zor bir iş değ ildi. Hayatlarının tatilini geç iren mutlu müş terilerle ilgilenmek ve

Machine Translated by Google

Seyahat broş ürü fotoğ raflarına yakış ır kokteylleri karış tırmak, bankacılıkta tanıdığ ım önceki hayatımdan bir dünya uzaktaydı.

Bardayken, bana matbaa ş irketinde iş teklif eden Avrupa'dan bir adamla tanış tım. Seyahat özlemleri her zaman benim bir parç am olmuş tu ve o zamana kadar iki yıldan fazla ada hayatından sonra, biraz değ iş iklik istemeye ve yeniden biraz anonim olmaktan zevk almaya baş lamış tım. Her gün aynı topluluk iç inde yaş adığ ınızda ve ç alış tığ ınızda, günlük yaş amınızdaki mahremiyet kutsal olmaya baş layabilir.

Bir adada birkaç yıl kaldıktan sonra anakara yaş amına dönen herkes iç in bir kültür ş oku beklenebilirdi. Ama kendimi bundan, dilini bile konuş amadığ ım yabancı bir ülkeye atmak en hafif tabirle zorlayıcıydı. Bu aylarda yoluma güzel insanlar ç ıktı ve bu zamanı yaş adığ ım iç in mutluyum. Ama benim gibi düş ünen arkadaş lara yeniden ihtiyacım vardı, bu yüzden sonunda İ ngiltere'ye doğ ru yola koyuldum. Ülkede tanıdığ ım tek kiş iye gidecek bir seyahat kartına yetecek kadar parayla oraya vardığ ımda ve bir sterlin altmış altı sterlinle yeni bir bölüm baş ladı.

Nev'in kocaman bir gülümsemesi ve inceltici beyaz bukleleri vardı. Aynı zamanda, Harrods'taki ş arap bölümünde uygun ş ekilde ç alış an, ş arap seven bir uzmandı. Mağ azanın yaz indiriminin ilk günüydü ve geceleyin feribotla kanalın karş ısına gelirken, kesinlikle bu klas, meş gul lokantada dolaş ırken zavallı gibi görünüyordum. "Merhaba Nev. Ben Bronnie. Bir kez tanış tık. Fiona'nın bir arkadaş ıyım. Birkaç yıl önce pufuma ç arptın," dedim tezgahın üzerinden neş eli bir sırıtış la.

"Elbette Bronnie," duyunca rahatladım. "Ne oluyor?"

"Birkaç gece kalacak bir yere ihtiyacım var lütfen," dedim umutla.

Anahtarı iç in cebine uzanan Nev, "Tabii. Hadi bakalım". Ve bununla baş ımın üstünde bir ç atı vardı, kanepesinde uyuyordum ve evinin tarifi vardı.

"Ben de on sterlin ödünç alabilir miyim lütfen?" İ yimser bir tavırla sordum. Hiç tereddüt etmeden arka cebinden on sterlin ç ıktı. Cevap olarak teş ekkür sözleri ve neş eli bir gülümseme sunarak sıralandım. Yatağ ım ve yemeğ im vardı.

O sabah iş bulmayı planladığ ım seyahat dergisi ç ıktı, ben de bir kopyasını aldım, eve gittim, Nev's'e gittim ve üç telefon görüş mesi yaptım. Ertesi sabah Surrey'de bir barda yaş ayan iş iç in röportaj yapıyordum. O öğ leden sonra orada yaş ıyordum. Mükemmel.

Hayat birkaç yıl boyunca dostluklar ve romantizmle devam etti. Eğ lenceli zamanlardı. Köy hayatı bana ç ok yakış ıyor, bazen ada topluluğ unu hatırlatıyor.

Machine Translated by Google

ve etrafım sevdiğ im insanlarla ç evriliydi. Ayrıca Londra'dan ç ok da uzakta değ ildik, bu yüzden düzenli geziler kolayca gerç ekleş ti ve ç oğ u benim ç ok hoş uma gitti.

Ama daha fazla yolculuk arıyordu. Orta Doğ u'ya biraz bakmak istedim. Uzun İ ngiliz kış ları iyi deneyimlerdi ve ben bunlardan birkaç ını yaptığ ım iç in mutluydum. Avustralya'nın uzun, sıcak yazlarıyla tam bir tezat oluş turuyordu. Ama kalmak ya da gitmek arasında bir seç eneğ im vardı ve yolculuk iç in biraz para biriktirme kararlılığ ıyla bir kış daha kalmaya karar verdim. Bunu yapmak iç in kendimi bar sahnesinden ve her gece sosyalleş menin cazibesinden uzaklaş tırmam gerekiyordu. Zaten hiç bir zaman fazla iç ici olmadım ve o zamandan beri de iç meyen biri oldum, ancak her gece dış arıda olmak, bunun yerine seyahat etmemi sağ layabilecek paraya mal oluyor.

Bu kararı verir vermez, Agnes rolüyle ilgili iş ilanı gözüme ç arptı, ç ünkü sadece Surrey'den sonraki ilç edeydi. Bu pozisyon bana ilk görüş memde, ç iftç i Bill benim de bir ç iftlik kızı olduğ umu fark ettiğ inde teklif edildi. Annesi Agnes seksenlerinin sonlarındaydı, omuz hizasında gri saç ları, neş eli bir sesi ve neredeyse her gün aynı kırmızı ve gri hırkayla kaplanmış kocaman yuvarlak bir karnı vardı. Çiftlikleri arabayla sadece yarım saat uzaklıktaydı, bu yüzden izin günlerinde herkesi görmek yeterince kolaydı. Ama oradayken farklı bir dünya gibi hissettim. Pazar akş amından Cuma akş amına kadar günün her saati Agnes ile birlikte olduğ um iç in ç ok tecrit ediciydi. Her öğ leden sonra iki saat izin, sosyalleş mek iç in fazla zaman vermiyordu, ancak bu zamanı ara sıra İ ngiliz adamımı görmek iç in kullandım.

Dean cana yakın bir insandı. Toplantının ilk dakikasında bizi birbirimize bağ layan ş ey mizahtı. Müzik aş kımız da bizi birbirimize bağ ladı. Ülkeye geldiğ imden bir gün sonra, bar iş i iç in yapılan görüş meden hemen sonra tanış mış tık ve kısa sürede ikimizin de birbirimizi tanıyarak daha zengin ve eğ lenceli olduğ u ortaya ç ıktı. Ne yazık ki, o zamana kadar en ç ok tuttuğ um Dean'in ş irketi değ ildi. Genelde Agnes ile kar yağ ardım ve ç oğ u zaman diş lerini aramakla meş guldüm. Bu kadar küç ük bir evde, diş lerinizi kaybetmek iç in bu kadar ç ok farklı yeri nasıl bulabildiğ iniz ş aş ırtıcıydı.

Köpeğ i Princess, her yeri tüy döken on yaş ında bir Alman Çobandı. Tatlı huylu bir köpekti ama artritten arka ayakları güç kaybediyordu. Görünüş e göre bu köpek cinsinde yaygın bir durumdu.
Geç miş teki deneyimlerden öğ renerek, poposunu kaldırdım ve leydisinin diş lerini aramak iç in altına baktım. Bugün ş ans yok. Yine de baş ka bir durumda, üzerlerine oturmuş tu. Bu yüzden her zaman bakmaya değ erdi. Prenses büyük kuyruğ unu salladı sonra

Machine Translated by Google

ateş in yanında rüyalarına döndü, kısa süreli rahatsızlığ ı bir anda unutarak.
Aramaya devam ederken Agnes ve ben tekrar tekrar yolumuzu kestik. "Burada değ iller," diye yatak odasından seslenirdi.

"Onlar da burada değ iller," diye cevap verirdim mutfaktan. Sonunda kendimi yatak odasını ve Agnes'i, mutfağ ı ararken bulacaktım. Küç ük bir evde aranacak ç ok fazla oda var, bu yüzden iki kat emin olmak iç in hepsini kapattık. Bu özel günde, ş ezlongun yanındaki örgü ç antasına girmiş lerdi.

Ah, sen bir hazinesin sevgilim, dedi onları ağ zına geri koyarak.
"Artık burada olduğ una göre gel ve benimle televizyon izle." Bu sıklıkla kullanılan bir stratejiydi ve isteğ ini yerine getirirken gülümsedim. Uzun süredir yalnız yaş ayan ve arkadaş lıktan zevk alan yaş lı bir kadındı.
Kitabım bekleyebilirdi. İ ş in en iyi zamanlarında yorucu olduğ u söylenemezdi.
Bu sadece bir arkadaş lıktı ve buna benim programlanmış ç alış ma saatlerimin dış ında ihtiyacı olursa, endiş elenme.

Diş ler daha önce yastığ ının altında, banyo makyaj masasında, mutfak dolabındaki bir ç ay fincanında, ç antasında ve daha birç ok yarı inanılır yerde bulunmuş tu. Ama aynı zamanda televizyonun arkasında, ş öminede, ç öp kutusunda, buzdolabının üstünde ve ayakkabısının iç inde de ortaya ç ıkmış lardı. Ve elbette, Prenses'in altında, güç lü Alman Çoban'ın arka tarafı.

Rutin birç ok insan iç in iş e yarar. Kiş isel olarak, değ iş ime bayılırım. Ancak rutinin bir yeri vardır ve özellikle yaş landıkç a birç ok insan iç in kesinlikle en iyi sonucu verir. Agnes ile haftalık rutinler ve günlük rutinler vardı. Agnes düzenli kan testi yaptırmak zorunda olduğ u iç in her Pazartesi doktorlara gittik. Randevu her hafta aynı saatteydi. Yine de günde bir ş ey yeterliydi, yoksa öğ leden sonraki dinlenme ve örgü rutinini mahvederdi.

Prenses bizimle her yere geldi, yağ mur, dolu ya da parıldayan. Toplayıcının bagaj kapağ ı önce indirilir. Yaş lı köpek her zaman kuyruğ unu sallayarak sabırla beklerdi. O muhteş em bir yaratıktı. Daha sonra ön patilerini bagaj kapağ ına kaldırıyor ve arka ayakları yol vermeden ve yeniden baş lamak zorunda kalmadan hızla arkasını tutuyor ve onu tamamen yukarı kaldırıyordum. Daha sonra gezinin geri kalanında kum rengi köpek kılı ile kaplanacaktım.

Yine de yardıma ihtiyacı olmasına rağ men aş ağ ı inmek daha kolaydı. Prenses ön ayakları yere basacak ş ekilde kendi kendine düş erdi ama arka ayaklarını indirmemi beklerdi. Agnes herhangi bir ş ekilde ona yardım etmemi isterse, Prenses ben hazır olana kadar arka tarafı havada olacak ş ekilde o pozisyonda beklerdi. Bir kez aş ağ ı indiğ inde, mutlu ve acısız bir ş ekilde yürüdü, her zaman onu sallayarak

Machine Translated by Google

büyük, yaş lı kuyruk.

Salı günleri yakındaki köyde bakkal alış veriş iyle geç ti. O zamandan beri birlikte ç alış tığ ım birç ok yaş lı insan ç ok tutumluydu. Ama Agnes tam tersiydi. Bana her zaman bir ş eyler almaya ç alış ıyordu, özellikle de ihtiyacım olmayan ya da istemediğ im ş eyleri. Her koridorda bizi biri yaş lı biri genç iki kadın birbiriyle tartış ırken görürdü. İ kisi de gülümsüyor ve bazen gülüyordu ama ikimiz de kararlıydık. Sonuç olarak, Agnes'in bana almak istediğ i ş eyin yarısına sahip olacaktım. Bu ç eş itli vejeteryan lezzetler, ithal mangolar, yeni bir saç fırç ası, bir atlet veya korkunç bir tat veren diş macunu olabilir.

Çarş amba günleri yine yerel köyde tombalaydı. Görüş ü kötüleş iyordu, bu yüzden bingoda onay iç in Agnes'in gözleriydim. Rakamları okuyabiliyor ve nispeten iyi duyabiliyordu, ancak her bir rakamın üzerini ç izmeden önce emin olmak iç in benimle kontrol etti. Oradaki tüm yaş lıları sevdim. Yirmili yaş larımın sonlarındaydım ve Agnes'i ç ok özel hissettiren tek genç tim. Beni 'arkadaş ım' olarak tanımlardı.

"Eh, arkadaş ım ve ben dün alış veriş e gittik ve ona yeni külot aldım," diye ciddi ve gururla tüm yaş lı tombala arkadaş larına duyururdu.

Ben orada otururken, "Ah kardeş im" diye düş ünürken herkes baş ını sallar ve gülümserdi.
O gidecekti. "Annesi bu hafta Avustralya'dan ona yazdı. Bildiğ in ş u anda orası ç ok sıcak. Ve yeni bir yeğ eni var." Yine kafalar sallanır ve gülümserdi.

Ona ne kadar bilgi verdiğ imi düzenlemeyi öğ renmem uzun sürmedi.
Aksi takdirde hayatım hakkında ne bilebileceklerini düş ünmekten nefret ediyorum, özellikle de annem beni uzaktan ş ımartmak iç in güzel iç ç amaş ırları ve baş ka hediyeler gönderdiğ inde. Ama Agnes ile her ş ey masum ve sevgi doluydu. Bu yüzden bazen bana neden olduğ u kızarma ve sinmeye dayanmayı baş ardım.
Perş embe günleri öğ le yemeğ i iç in dış arıda kaldığ ımız tek gündü. Üç ümüz iç in dış arıda büyük bir gündü, tabii Prenses de dahil. Kent'te bir kasabaya gidip kızıyla öğ le yemeğ i yiyecektik. Otuz mil, İ ngiliz standartlarına göre ç ok uzaktı ama bir Avustralyalı iç in yolun hemen aş ağ ısındaydı. Mesafeye bakış aç ımız kesinlikle kültürel bir farklılıktır.

İ ngiltere'de iki mil gidebilir ve yepyeni bir köyde olabilirsiniz. Aksan önceki köyden tamamen farklı olacaktır ve hayatınız boyunca diğ er köyde yaş amış olsanız bile kimseyi tanımayabilirsiniz. Avustralya'da bir somun ekmek iç in elli mil gidebilirsin. Komş ularınız o kadar uzakta olabilir ki

Machine Translated by Google

merhaba demek iç in sizi arayabilir veya iki yönlü telsizde konuş abilirsiniz, ancak yine de sizi komş uları olarak görürler. Bir keresinde Kuzey Bölgesi'nde o kadar uzak bir bölgede ç alış tım ki en yakın bara gitmek iç in uç aklar uç tu. Küç ük uç ak pisti akş amın erken saatlerinde tek ve iki kiş ilik uç aklarla dolacaktı ve ertesi sabah, hepsi yarı grog dolu olarak sığ ır istasyonlarına uç tuklarında tamamen boş alacaktı.

Bu yüzden Perş embe günleri dış arıdaki büyük gün, Agnes iç in gerç ekten de büyük bir gündü, ama benim iç in güzel, sakin bir arabaydı. Kızı nazik bir kadındı ve durumlar hoş tu. İ kisi her zaman sığ ır eti, peynir ve turş u ile bir ç iftç i öğ le yemeğ i yediler. İ ngilizlerin turş u sevgisine sık sık hayret etmiş imdir. Yine de vejetaryenler iç in iyi bir ülkeydi. Bu yüzden seç eneklerim hiç bir zaman aş ırı derecede sınırlı olmadı. Çok üş üdüğ üm iç in genellikle iç imi ısıtan bir ç orba ya da doyurucu bir makarna yemeğ inin tadını ç ıkardı

Cuma günleri ç ok yerel geç erdi. Kendi kasap dükkanı olan bir sığ ır ç iftliğ inde yaş ıyorduk. Çiftliğ i Agnes'in iki oğ lu yönetiyordu. Cuma sabahları gezimiz kasap dükkânınaydı. Agnes her ne kadar zaman ayırmaya ve her ş eyi en ince ayrıntısına kadar incelemeye ısrar etse de, her hafta tam olarak aynı ş eyleri satın aldı. Kasap, sipariş i teslim etmeyi bile teklif etti, ama hayır. "Çok teş ekkür ederim ama gelip burada seç imimi yapmalıyım," diye kibarca cevap verirdi.

O günlerde vejeteryandım. Artık bir veganım. Yine de burada bir sığ ır ç iftliğ inde yaş ıyordum, büyüdüğ üm gibi değ il. Et yemeyi savunmamama rağ men, iş i ve yaş am tarzını anladım. Sonuç ta tanıdık bir bölgeydi.

Kasaptan döner, ahırda ç iftç ilerle ve ineklerle konuş arak yürürdük. Agnes bastonuyla ağ ır ağ ır ilerliyordu, ben onun yanında, Prenses de arkamızdaydı. Hava ne kadar soğ uk olursa olsun, sadece daha fazla katman giyerdik. Cuma günleri hep böyle geç erdi, önce dükkânı, sonra da ahırlarındaki inekleri ziyaret ederdi.

Sıcak ahırları ve bireysel ilgileriyle İ ngiliz ineklerinin Avustralya ineklerinden ne kadar farklı muamele gördüğ üne hayret ettim. Ancak Avustralya ineklerinin İ ngiliz kış larına dayanması gerekmiyordu. Yine de, etlerini muhtemelen daha sonraki bir tarihte kasaptan alacağ ımızı bilerek, bu inekleri bireysel olarak tanımak beni ç ok üzdü. Uzlaş ması zor bir ş eydi ve bunu yapmayı asla gerç ekten baş aramadım.

Vejeteryan olayı, sessiz kalmaya ç alış mama ve ailenin seç tiğ i yaş am tarzına saygı duymama rağ men evde ç okç a gündeme geldi. Ben asla bu konuda aş ırı derecede sözlü olacak türden bir vejetaryen ya da vegan olmadım. Yetiş tirilme tarzımda nelere sahip olduğ umu gördükten sonra, hayatımı yaralayan bir okul gezisine götürüldüm.

Machine Translated by Google

Mezbahalar, bazı Vegoların neden bu kadar vokal ve tutkulu olduklarını anlıyorum. Bu endüstrilere ve duvarların arkasında neler olup bittiğ ine dürüstç e bakma cesaretini bulmak yürek parç alayıcı.

Ama ben sadece sessizce ve basit bir ş ekilde örnek olarak yaş amayı tercih ettim, herkesin kendisine mantıklı gelen ş ekilde yaş ama hakkına saygı duydum.
İ nanç larımdan yalnızca bana sorulursa ve o zaman mutlu olursam konuş tum, ç ünkü gerç ek bir ilgi vardı. Yine de , et yeme yollarından neredeyse yabancı olan kiş ilerin, sadece hayvanları yememeyi tercih ettiğ im iç in, yıllar boyunca kış kırtılmadan bana saldırması ilginç . Belki de kısmen bu yüzden sakin vejeteryan bir hayat yaş amayı seç tim. Ben sadece barış istedim.

Agnes neden vejetaryen olduğ umu sorgulamaya baş ladığ ında tereddüt ettim. Onun hayatta kalması, sığ ır ç iftliklerinden elde edilen gelire dayanıyordu. Aslında, sanırım benimki de öyleydi, bununla hemen ilgili olmasam da. İ ş i sadece para biriktirmek ve yaş lı bir kadının hayatını aydınlatmak amacıyla kabul ettim.

Ama sorularında ısrar etti. Ben de ona ç ocukken sığ ır ve koyunların öldürülmesini izlerken hissettiklerimi ve bundan ne kadar etkilendiğ imi, hayvanları ne kadar ç ok sevdiğ imi ve ineklerin öleceğ ini bildiklerinde farklı ş ekilde mırıldandıklarını fark ettiğ imi anlattım. Korku ve panik sesleri hala beni rahatsız ediyor.

Bu kadardı. Agnes vejeteryanlığ ını hemen ilan etti. "Ah oğ lum" diye düş ündüm. "Bunu ailesine nasıl aç ıklayacağ ım?" Kısa bir süre sonra oğ luyla bu konuda konuş urken, daha sonra Agnes'e et yemeye devam etme arzusundan bahsetti. Ama ilk baş ta ç ok az kıpırdanma oldu. Agnes sonunda haftada bir gün kırmızı et, haftada bir gün balık ve baş ka bir gün tavuk yemeyi kabul etti. İ zin günlerimde ailesi onu besledi, o zaman o da et yerdi.

Zamanla görüş lerim güç lendi ve ş imdi et piş irmeyi iç eren bir iş i kabul etmeyi bile düş ünmüyorum. Ama o zaman yaptım ve rolümün bu kısmından nefret ettim. Bir zamanlar güzel, duyguları olan ve yaş amaya hakkı olan bir canlı olduğ u iç in üzülmeden asla et piş iremezdim. Bu yüzden, balık ve tavuk kesinlikle hala hayvan olsalar da, bu düzenlemeyi anında sevdim, benim düş ünceme göre.

Ancak, Agnes'in sadece barış ı korumak iç in oğ lu Bill ile anlaş tığ ı ortaya ç ıktı. Hafta boyunca hiç et yemeye niyeti yoktu.
Böylece kalan kış ve bahar aylarını bize lezzetli vejeteryan fındıklı ekmekler, ilahi ç orbalar, renkli kizartmalar ve gurme pizzalar hazırlayarak geç irdim. Bence Agnes haş lanmış yumurta yiyerek mutlu bir ş ekilde yaş ardı.

Machine Translated by Google

aksi takdirde ve elbette, kuru fasulye. Ne de olsa o İ ngiliz'di ve İ ngilizler fasulyelerini ç ok seviyor.

Nergisler bahara ç iç ek aç arken kar eridi. Günler uzadı ve mavi gökyüzü geri döndü. Çiftlik yeniden canlanırken, yeni doğ an buzağ ılar titrek, sıska bacaklarının üzerinde koş turdu. Kuş lar döndü ve bizi her gün ş arkıyla karş ıladı.
Prenses daha da tüylendi. Agnes ve ben kış lık montlarımızı ve ş apkalarımızı ç ıkardık ve bahar güneş inin tadını ç ıkararak birkaç ay daha aynı rutine devam ettik. Sürekli kahkahalar ve hikayeler paylaş tığ ımız iç in gün geç tikç e kol kola yürüyen ç ok farklı nesillerden iki hanımefendiydik.

Yine de Travel arıyordu. Baş ından beri gideceğ imi ikimiz de biliyorduk. Ben de Dean'i özlüyordum. Hafta sonları artık birlikte vakit geç irmek iç in yeterli değ ildi ve birlikte seyahat etmeye kararlıydık. Çok geç meden iş im ilan edildi ve günlerimiz dolmaya baş ladı. Agnes ile geç irdiğ im o aylar harika ve özel bir deneyimdi. Daha ç ok seyahat özlemlerimin yararına bir iş olarak kabul etsem de, arkadaş lık güzel bir iş ti.

Benim iç in bira ç ekmekten ç ok daha keyifliydi. Genç ve sarhoş , hatta yaş lı ve sarhoş birindense, yaş lı ve zayıf olduğ u iç in birinin düzgün yürümesine yardım etmeyi tercih ederim. Adada ve İ ngiliz barında ç alış tığ ım süre boyunca her ikisinden de bolca yapılmış tı. Yaş lı bir kadının diş lerini aramayı, kirli kül tablalarını ve boş bira bardaklarını ç ıkarmaktan daha ç ok tercih ettim.

Dean ve ben, ç ok farklı ama büyüleyici kültürlere hayran kaldığ ımız (ve bir sürü lezzetli yemek yediğ imiz) Orta Doğ u'ya gittik. Harika bir yıl kadar sonra, Agnes'i ziyarete geri döndüm. Yerime baş ka bir Avustralyalı kız gelmiş ti ve Agnes koltuğ unda uykuya daldıktan sonra keyifli bir uzun muhabbetimiz oldu. Bir sürü hikaye paylaş arak, Bill'in kendisiyle röportaj yaparken sorduğ u ilk soru karş ısında biraz ş aş ırdığ ını itiraf etti. Bunun ne olduğ unu sordum ve bana anlattığ ında gülmekten kırıldım.

Bill'in sorduğ u ilk soru ş uydu, "Sen vejeteryan değ ilsin, değ il mi?"

Machine Translated by Google

BEKLENMEYEN Bİ R KARİ YER YOLU

İ ngiltere ve Orta Doğ u'daki o yıllardan sonra nihayet evime, ç ok sevdiğ im Avustralya'ya geldim. Seyahatten sonra olduğ u gibi değ iş miş bir insandım. Bankacılık sektöründe ç alış maya geri döndüğ ümde, bu iş in beni bir daha asla tatmin etmeyeceğ i kısa sürede anlaş ıldı. Müş teri hizmetleri ş u anda rolün tek vurgusuydu ve herhangi bir ş ehirde iş bulmak kolay olsa da, ç alış ma hayatımda huzursuz ve umutsuzca mutsuzdum.

Benden de yaratıcı ifadeler akmaya baş lamış tı. Ş imdi Batı Avustralya'da yaş arken, bir gün Perth'de Swan Nehri kıyısında oturdum ve iki liste yaptım. Bir liste, iyi olduğ um ş eylerdi. Diğ eri ise yapmayı sevdiğ im ş eydi. Bundan, her iki sütunda da yer alan tek ş ey yaratıcı yetenekler olduğ u iç in, iç imde bir tür sanatç ı olduğ unu kabul etmem gerekiyordu.

"Sanatç ı olabileceğ imi düş ünmeye cesaret edebilir miyim?" Kendi kendime düş ündüm. Müzisyenler etrafında büyümeme rağ men, 'iyi bir iş in' güvenilirliğ i bana da aş ılandı, bu yüzden bankacılık oyununda sabit bir dokuz ila beş varoluş la neden kimse benim huzursuzluğ umu anlayamadı. Onlar 'iyi iş ler' idi; yavaş ama emin adımlarla beni öldüren iyi iş ler.

Neyi iyi yapabileceğ imi bulmaya ç alış ırken, aynı zamanda zevk aldığ ımda, yoğ un ruh arayış ı ortaya ç ıktı. İ ç imde her ş ey değ iş tiğ i iç in zor zamanlardı. Sonunda, sadece akılla ç alış mak beni zaten ç ok boş ve tatminsiz bıraktığ ından, sonunda kalpten ç alış mak zorunda kalacağ ım sonucuna vardım. Böylece yaratıcı becerilerimi yazı ve fotoğ rafç ılık yoluyla geliş tirmeye baş ladım, bu da sonunda uzun ve dolambaç lı bir ş ekilde ş arkı yazmaya ve performans sergilemeye yol aç tı. Tüm bu süre boyunca, ç oğ unlukla geç ici personel olarak olsa da, hala bankacılık iş lerinde ç alış ıyordum. Tam zamanlı bir iş in tuzaklarına artık katlanmak mümkün değ ildi.

Perth her yerden ç ok uzaktaydı ve orada yaş amayı ne kadar sevsem de, değ er verdiklerim iç in daha eriş ilebilir olma arzusu doğ u eyaletlerinin beni geri ç ağ ırdığ ını gördü. Böylece, güç lü Nullarbor Ovaları boyunca, Flinders Sıradağ ları boyunca, Büyük Okyanus Yolu boyunca, New England Otoyolu boyunca, Queensland bir sonraki süre iç in kendini evinde ilan edene kadar. Bu sürenin bir kısmı beni yetiş kinlere yönelik bir filme abone olan insanlar iç in bir ç ağ rı merkezinde ç alış ırken buldu.

Machine Translated by Google

kanal. Zaman zaman bankacılık sektöründen ç ok daha ilginç ti.

"Bir."

Sessizlik.

"Kocam iç in arıyorum."

"Yani 'Night Moves'a abone olmak ister misin?" bir cevap verirdim samimi, kabullenici bir üslupla, kadınları her zaman rahatlatan.

Ya da adamlar, "Nasıl bir ş ey? Demek istediğ im. Her ş eyi görüyor musun ?"

"Üzgünüm efendim. Ben kendim izlemedim. Ama sana 6,95 dolara bir gecelik deneme önerebilirim ve yeterince beğ enirsen, geri arayabilir ve aylık olarak abone olabilirsin. "

Bir de tabii ki beklenen "Ne renk külotunuz var?" diye ç ağ rılar oldu. Bronnie telefonu kapatıyor. Ama kıkırdamalar azaldığ ında, bu sadece baş ka bir ofis iş iydi. Diğ er personel ile dostluklar kuruldu ve bu daha eğ lenceli hale geldi. Ama huzursuzluğ um artmaya devam etti.

Evimin bulunduğ u New South Wales eyaletine geri döndük. İ ngiltere ve Orta Doğ u'da birlikte olduğ um adam Dean, benimle Avustralya'ya geri dönmüş tü. Yeni Güney Galler'e taş ındıktan kısa bir süre sonra iliş kimiz sona erdi. Yıllardır birbirimizi ç ok seviyorduk ve ç oğ u zaman en iyi arkadaş tık. Arkadaş lığ ımızın dağ ıldığ ını görmek yıkıcıydı. Ancak sayısız yaş am tarzı farklılıklarımız, bir zamanlar olduğ u gibi artık halının altına süpürülemez veya alay konusu edilemezdi.

Ben bir vejeteryandım. Et yiyiciydi. Bütün hafta iç eride ç alış arak, bütün hafta sonu aç ık hava yaş amının özlemini ç ektim. Bütün hafta dış arıda ç alış tı ve bütün hafta sonu iç eride olmak istedi. Liste uzayıp gitti ve haftaya göre daha da büyüyecek gibi görünüyordu. Her birimizin hoş una giden ş eyler artık diğ erini memnun etmiyordu. Karş ılıklı bir müzik sevgisi bizi hala bağ ladı ve bir süre orada asılı kalmamızı sağ ladı. Ama sonunda, aramızdaki iletiş im kanalı gücünü kaybetti ve her birimiz kendi kaybımızla savaş tı, ortak hayallerimizin gözümüzün önünde dağ ılmasını izledik.

İ liş ki sona erdiğ inde ve böyle bir kaybın kederi geldiğ inde yürek parç alayıcı bir zamandı. Bir topun iç inde hıç kıra hıç kıra kıvrılırken, keş ke ç alış tırabilseydik, kalbimde yapamayacağ ımızı biliyordum. Hayat bizi farklı yönlere ç ağ ırıyordu ve iliş ki artık onlara yardım etmek yerine yollarımızı engelliyordu.

Hayatımda daha fazla anlam arayış ı yoğ unlaş tı ve bunun sonucunda iş konusu ön plana ç ıktı. Sanatç ı olmanın, ç alış malarınız ivme kazanana ve sağ lıklı bir itibar kazanana kadar hayatta kalmanın ç ok zor bir yolu olduğ u gerç eğ inin farkına vararak, bu arada yeni bir yön bulmam gerekiyordu. Bir sanatç ı olarak hayatta kalmak eninde sonunda mümkün olacaktı. Hayal edebilseydim, sonuç ta yapabilirdim.

Machine Translated by Google

Ama kazanmaya geri dönmem gerekiyordu ve bunu kalpten ç alış mama ve doğ al ben olmama izin veren bir alanda yapmam gerekiyordu. Bankacılık sektöründe ürün satma baskısı artmış tı ve ben ç ok değ iş miş tim.
Gerç ekten sahip olsaydım, artık o dünyaya sığ mazdım. Yaratıcı yolculuğ uma devam etmeye kararlı olarak, tekrar canlı bir arkadaş olarak ç alış maya karar verdim.
En azından o zaman beni rutinin katılığ ından kurtaracak bir kira ya da ipotek eziyetine takılıp kalmazdım.

Bu noktaya gelene kadar yıllarca süren ruh arayış ına rağ men, nihai karar neredeyse rastgele ve küstah bir karardı. Basitç e, yaratıcı yolumun yararına bir yoldaş olarak bir iş e girerdim ve aynı zamanda kalpten ç alış ırdım, bu arada kirasız yaş amamı sağ lardım. O zaman, yürekten hissedilen bir iş e olan özlemimin bu kadar net duyulduğ unu ve takip eden yılların kendi baş larına hayatımın ve hayatımın iş inin bu kadar önemli bir parç ası olacağ ı hakkında hiç bir fikrim yoktu.

İ ki hafta iç inde Sidney'in en seç kin banliyölerinden birinde liman tarafında bir eve taş ınmış tım. Ağ abeyi, müvekkilim Ruth'u mutfakta yerde baygın halde bulmuş tu. Hastanede bir aydan fazla bir süre kaldıktan sonra, yirmi dört saat bakım görmesi koş uluyla eve gitmesine izin verildi.

Bakım endüstrisindeki deneyimim, o yıllar önce Agnes ile sadece arkadaş lıktı. Hasta insanlara bakmamış tım ve bu konuda beni iş e alan kuruma karş ı dürüsttüm, ama onlar aldırmadı. İ ç inde yaş amak isteyen bakıcılar bir metaydı ve ağ larından kayıp gitmeme izin vermeyeceklerdi.
"Sadece ne yaptığ ını biliyormuş gibi davran ve yardıma ihtiyacın olursa bizi ara."
Vay canına, bakım oyunu Bronnie'ye hoş geldiniz.

Doğ al empatim, iş i yeni biri iç in oldukç a iyi yapmamı sağ ladı. Ruth'a benim iç in ç ok değ erli olan kendi büyükanneme davrandığ ım gibi davrandım. Ortaya ç ıktıklarında ihtiyaç larını karş ılayarak, ilerledikç e ç özdüm. Toplum hemş iresi birkaç günde bir gelir ve bana hiç bilmediğ im ş eyler hakkında sorular sorardı. Ona karş ı dürüst olduğ um iç in ilaç lar, kiş isel bakım ve endüstri jargonunu öğ rendiğ imde bana ç ok yardımcı oldu.

İ ş verenlerim de ara sıra uğ rarlardı. Müş terinin mutlu olması onlar iç in yeterliydi ve giderlerdi. Hızlı bir ş ekilde duygusal ve fiziksel olarak tükendiğ imi bilmiyorlardı. Henüz kendim fark ettiğ imden emin değ ilim.

Ruth'u ş ımarttığ ım iç in Ruth'un ailesi memnun oldu. Ayak masajları, manikürler, cilt bakımları ve bir sürü ç ay eş liğ inde baş ucu sohbetleri yapıldı. Dediğ im gibi, ona kendi sevgili büyükanneme davrandığ ım gibi davrandım. yapmadım

Machine Translated by Google

baş ka bir yol bil.

Ruth da gece boyunca onun zilini ç alardı ve ben bir anda merdivenlerden iner, tuvalete gitmesi iç in komodine ç ıkmasına yardım ederdim. Ben iç eri girerken, "Ah, göz kamaş tırıcısın," derdi bana. Büyümle ilgili izlenimi, bazen saç ımı topuz yapıp yatağ a attığ ımdı, ç ünkü o sırada düğ ümleri atamayacak kadar yorgundum. . Ve sözde 'göz alıcı' geceliğ im de annemin ısrarıyla almamdı.

"Bu hanımın evine gidemezsin ve ç ıplak ya da eski bir ş eyle yatamazsın," diye yalvarmış tı annem. "Lütfen bunu al ve bana giyeceğ ine söz ver." Böylece canım annemin isteklerine karş ılık kendimi yatağ a saten bir gecelik giyerken buldum. Göz kamaş tırıcıydım, gecede dört ya da beş kez yatak odasına yarı uyurgezerdim, gözlerim aç ılmaya ç alış ıyordu, bitkinliğ imden kurtulmanın özlemini ç ekiyordum. Ertesi gün de Ruth'un bana ihtiyacı olacaktı, birkaç saatlik uykuyu yakalama ş ansı o kadar azdı ki. Ayrıca Ruth'un öğ leden sonra ş ekerlemelerinde uğ raş tığ ım ev iş i yapıyordum.

Komodinde otururken o da konuş mak isterdi. Ruth, yıllarca kendi baş ına yaş adıktan sonra tüm ilgiyi seviyordu. Otuz yıl önce herhangi bir akş am yemeğ inde hangi fincan ve tabakları kullandıklarını duymak dış ında, ben de arkadaş lığ ımızdan zevk alıyordum, o sabah saat üç te komodine iş edi, bedenim sadece yatağ a dönmek iç in can atıyordu.

Haftalar boyunca Ruth, körfezdeki yıllardan ve limanda oyun oynayan ç ocuklardan bahsetti. Tüm sessiz sokaklarda ağ ır ağ ır ilerleyen at ve dray, süt ve ekmek dağ ıtımını gerç ekleş tirmiş ti. Pazar günleri mahallenin kilise iç in en iyi kıyafetlerini giydiğ ini görürdü. Ruth, ç ocukları küç ükken ve uzun zaman önce kocasından bahsetti. Keyifli bulduğ um kızı Heather, her iki günde bir gelirdi ve temiz bir nefes alırdı. Ruth'un oğ lu ve ailesi taş rada yaş ıyordu ve Heather da erkek kardeş inden bahsetmemiş olsaydı, onun varlığ ını unutmak kolay olurdu. Annesinin hayatında aktif bir rol oynamadı.

Heather, Ruth'u dul olarak geç irdiğ i on yıllar boyunca destekleyen kayaydı. Ruth'un ağ abeyi James de yardım etti. Her öğ leden sonra yaklaş ık bir mil uzaktaki evinden aş ağ ı inerdi. Saati onun ziyaretiyle ayarlayabilirsin. Orada her gün aynı süveterin iç indeydi. Zaten seksen sekiz yaş ındaydı ve hiç evlenmemiş ti. Geldikleri kadar net bir zihinle, harika bir karakterdi ve onu tanımak ve hayatının sadeliğ inin tadını ç ıkarmak benim iç in bir zevkti.

Ancak Ruth hastalığ ından kurtulamıyordu ve bir süre sonra hala yataktaydı.

Machine Translated by Google

ay. Daha fazla test yapıldı ve o zaman ölmekte olduğ u konusunda bilgilendirildim.

Gözlerimde yaş larla limana doğ ru yürürken, her ş ey gerç eküstü geliyordu. Çocuklar sığ suda oynuyorlardı. Koyun üzerinde asılı duran yaya köprüsü, mutlu insanlar üzerinden geç erken hafifç e sallanıyordu. Ş ehir merkezindeki Circular Quay'e giderken feribotlar geç iyordu. Piknik yapan bir grup insandan kahkahalar yükselirken rüyadaymış gibi yürüdüm.

Kumtaş ı bir uç urumun yanında, su neredeyse ayaklarımda, güzel gökyüzüne baktım. Güneş in sıcaklığ ının bir merhem gibi olduğ u o mükemmel kış günlerinden biriydi. Sidney, Avrupa kış ları gibi kış ın asla tamamen donmaz. Hafif bir ceketin yeterli olduğ u muhteş em bir gündü. Ruth'a ç oktan yaklaş tığ ım iç in, onun ölümü düş üncesi, kendi kaç ınılmaz acım iç in beni ağ lattı. Onu kaybedeceğ imin ş oku ilk tepkimdi. Gözyaş larım, mutlu, sağ lıklı insanlarla dolu bir yat gibi aktı. O zaman, onun bakıcısı olacağ ımı, onu sonuna kadar emzireceğ imi de anladım.

Sığ ır ç iftliğ inde, sonra koyun ç iftliğ inde büyürken, bir sürü hayvanın öldüğ ünü ya da öldüğ ünü görmüş tüm. Bu benim iç in yeni değ ildi, yine de ona karş ı her zaman ç ok hassas olmuş tum. Ama iç inde yaş adığ ım toplum, Batı kültürünün modern toplumu, insanlarını düzenli olarak ölen bedenlere maruz bırakan bir toplum değ ildi. İ nsan ölümünün aleni olduğ u ve günlük yaş amın ç ok görünür bir parç ası olduğ u bazı kültürler gibi değ ildi.

Toplumumuz, neredeyse varlığ ının inkarı olarak ölümü dış ladı. Bu inkar, hem ölmekte olan kiş iyi hem de ailesini veya arkadaş larını kaç ınılmaz olan bir ş ey iç in tamamen hazırlıksız bırakır. Hepimiz öleceğ iz. Ama ölümün varlığ ını kabul etmek yerine onu saklamaya ç alış ıyoruz. Sanki kendimizi 'görüş dış ı, akıl dış ı'nın gerç ekten iş e yaradığ ına ikna etmeye ç alış ıyoruz. Ama öyle değ il, ç ünkü maddi yaş amımız ve bununla bağ lantılı korkulu davranış larımızla kendimizi doğ rulamaya devam ediyoruz.

O zamana gelmeden önce kendi kaç ınılmaz ölümümüzle dürüst bir kabulle yüzleş ebilirsek, o zaman ç ok geç olmadan önceliklerimizi değ iş tiririz. Bu bize enerjilerimizi gerç ek değ ere yönlendirme fırsatı verir. Sınırlı zamanın kaldığ ını kabul ettiğ imizde, bunun yıllar mı, haftalar mı yoksa saatler mi olduğ unu bilmesek de, ego veya diğ er insanların bizim hakkımızda ne düş ündüğ ü tarafından daha az yönlendiririliriz. Bunun yerine, kalbimizin gerç ekten istediğ i ş ey tarafından yönlendiririliriz. Kaç ınılmaz, yaklaş an ölümümüzün bu kabulü, bize kalan zamanda daha büyük bir amaç ve tatmin bulma fırsatı sunuyor.

Bu inkarın toplumumuz iç in ne kadar zararlı olduğ unu anladım. Ama o zaman,

Machine Translated by Google

o güneş li kış gününde, beni Ruth'u neler beklediğ inden ve ona bakmadaki rolümden tamamen habersiz bıraktı. Baş ımı kumtaş ı duvara yaslayarak güç iç in dua ettim. Yetiş me ve yetiş kinlik hayatımda zaten birç ok zorlukla karş ı karş ıya kaldığ ımdan, iş i yapamayacak durumda olsaydım bu yere getirilmeyeceğ ime inanıyordum. Bu özellikle kiş isel üzüntümü ve acımı hafifletmedi.

Ama o gün güneş in sıcaklığ ında, sessizce gözyaş ları akarken otururken, yapacak bir iş im olduğ unu ve Ruth'a son haftalarında verebileceğ im tüm mutluluğ u ve rahatlığ ı sağ layacağ ımı biliyordum. Uzun bir süre oturdum, hayatı ve bunun olacağ ını nasıl görmediğ imi düş ündüm. Yine de paylaş acak hediyelerim olduğ unu da kabul ediyordum ve benden bunu yapmam isteniyordu. Eve dönerken iç imde güç lü bir kararlılık geliş ti. Bu duruma sahip olduğ um en iyi ş eyi veririm ve daha sonra uykuyu yakalardım.

İ ş verenim o gün sonra geldi. Bırakın ölümünü önemsemek bir yana, hiç ölü görmediğ imi aç ıklarken, sözlerimin sağ ır olduğ unu duydum. "Ailen seni seviyor. Haklı olacaksın."

'Haklı olacaksın' ('Sen iyi olacaksın' gibi), Avustralya dilinde o kadar yaygın bir ifade ki, olacağ ımı kabul ettim. Ruth'un bozulması o noktadan oldukç a hızlıydı. İ zin günlerimde baş ka bakıcılar gelip beni rahatlattı ve ihtiyaç ları arttıkç a gece görevinden alındım. İ ş lerin gidiş atını denetlediğ im iç in hâlâ diğ er bakıcılar tarafından aranıyordum. Ama en azından uyumak artık mümkündü.

Günler hala özeldi ve ç oğ u zaman sadece Ruth ve ben vardık. Ara sıra aş ağ ıdaki liman tarafındaki parktan ağ aç ların arasından kahkahaların yükseldiğ i sakin bir mahalleydi. Heather, James ve iş lerini yapan bir dizi uzman gibi bize uğ rardı. Sunulan öğ renme ç ok büyüktü ve rolümde muazzam bir ş ekilde büyüyordum, o zaman bunun tam kapsamını fark etmeden. Yapılması gereken her ş eyi yaptım ve yapabildiğ im herkesten bir sürü soru sordum.

Bir sabah, iki günlük izin iç in yola ç ıkmak üzereyken, kuzenimi ziyaret etmek ve tüm bu ağ ırlığ ın ardından biraz hafifliğ in tadını ç ıkarmak iç in ş ehir dış ına ç ıkmanın heyecanıyla, yatak odasından gelen kokuyu fark ettim. Gece bakıcısı ya fark etmemiş ti ya da gelmek üzere olan gündüz bakıcısına bırakılabileceğ ini umarak istememiş ti. Önümüzdeki yıllarda bunu ç ok gördüm.

Güzel arkadaş ımı bir dakika daha orada yatarken bırakmam mümkün değ ildi. Bağ ırsakları tamamen aç ılmış ve boş altılmış tı. Gevş ek bir ş ekilde yatan Ruth, bana ancak sessiz homurdanmalarla cevap verebildi. Ana organları ç öküyordu. Gece bakıcısı, isteksizce, ç ıktığ ı dedikodu dergisinden kendini kopardı.

Machine Translated by Google

Bu nazik kadını temizlerken ve ç arş aflarını altından değ iş tirirken bana yardım etti ve okudu. Gündüz bakıcısının gelmesi, her ş eyi bırakması ve hemen hoş bir tezahüratla iç eri girmesi bir rahatlama oldu. Ruth'u temizleyip dinlendirdik ve o kısa sürede derin bir uykuya daldı, bitkindi.

O günün ilerleyen saatlerinde kuzenimle ç alılıkta otururken, kalbim hala evdeydi. Ş irketinin her zaman sağ ladığ ı hafifliğ i ve mizahı memnuniyetle karş ılayarak, onunla takılmaktan memnun oldum. Ama iki gece uzak kalmam mümkün olmayacaktı. Ruth ç ok fazla aklımdaydı ve o kadar uzun süre kalmadığ ından emindim. Sadece birkaç saattir kuzenimdeydim ki iş verenim arayıp Ruth'un son aş amalarına geldiğ ini ve gelebilir miyim?

Karanlıkta geri döndüğ ümüzde, evin kasvetli havası daha iç eri girmeden elle tutulur hale geldi. Heather, kocası ve yeni gelen yeni gece bakıcısıyla birlikte oradaydı. Sevimli bir İ rlandalı kızdı.

Heather, eve gitmesinin bir sakıncası olur mu diye sordu. Nazikç e onun iç in doğ ru olanı yapması gerektiğ ini söyledim. Yani evdeydi. Yine de o gittikten sonra, durumdan yargıyı ç ıkarmak benim iç in baş langıç ta biraz zor oldu. Sadece kendi annemin öldüğ ünü ve onun ölümünde onunla birlikte olmak iç in cenneti ve dünyayı nasıl hareket ettireceğ imi hayal edebiliyordum.

Her ş eyin sevgiye ya da korkuya bağ lı olduğ unu söylerler: her duygu, her eylem ve her düş ünce. Heather'ın kararını korkunun yönlendirdiğ i sonucuna vardım ve bunun iç in ona karş ı bir ş efkat ve sevgi dalgası hissettim. Derneğ imizin baş langıcından beri onu ç ok pratik ve biraz mesafeli biri olarak görmüş tüm. Ama bu durum bana yabancıydı. Kendi inanç larımın ve ş artlanmalarımın, sırf iş leri benim yapacağ ımdan farklı ş ekilde ele aldığ ı iç in, bakmaya geldiğ im birine olan saygımı engellemesini istemedim.

Diğ er bakıcı Erin ile karanlık odada otururken, Heather'ın hareketlerini kabul etmeye ve saygı duymaya geldim. Yapması gerekeni yaptı ç ünkü elinden gelen her ş eyi yapmış tı. Onlarca yıldır annesinin hayatını ve kendi ailesinin hayatını düzene sokmuş tu. Artık hem fiziksel hem de duygusal olarak tamamen ve tamamen tükenmiş ti. Elinden gelen her ş eyi vermiş ti ve annesinin Heather gittiğ inde olduğ u gibi huzur iç inde uyuduğ unu hatırlamak istiyordu. Saygıyla ve varsayılan anlayış ımla gülümsedim.

Ancak sonraki günlerde Heather ile konuş urken Ruth'un Heather'a gitmesini istediğ ini ima ettiğ ini öğ rendim. Heather annesini onun dileklerini okuyacak kadar iyi tanıyordu. Yani aş ık olmuş tu, terk etmiş ti, korku değ il.
Benzer durumlar da önümüzdeki yıllarda biraz tanıdık geldi. Değ il

Machine Translated by Google

Ölen her insan ailesini orada istiyordu. Bilinç leri aç ıkken vedalaş tılar ve ara sıra bakıcılar tarafından görülmeyi tercih ettiler, bunun yerine ailelerinin baş ka anıları tutmasına izin verdiler.

Erin ve ben Ruth'un odasında sessizce sohbet ettik, ölümün varlığ ı devam ediyordu. Erin, ailesinde, odanın ş imdiye kadar nasıl herkesle dolacağ ını aç ıkladı.
Teyzeler, amcalar, kuzenler, komş ular ve ç ocuklar, herkes veda etmek iç in gelirdi, kiş iyi dış arı gönderirdi.

İ kimiz de Ruth'a bakarak, seyrederken ve beklerken, sessizliğ in büyüsüne kapıldık. Sessizce kalbimden Ruth'a sevgi gönderirken gece inanılmaz derecede sakindi.
Erin ve ben biraz daha sohbet ederdik, sonra tekrar sessizliğ e dönerdik. O, umursadığ ı iç in deneyimini paylaş mak iç in güzel bir insandı. Bunu yapması doğ al olarak onun iç indeydi.

"Gözlerini aç tı," dedi Erin aniden bana ş aş kınlıkla. Ruth ş imdiye kadar tüm vardiya boyunca yarı komadaydı. "Sana bakıyor."

Yatağ a yaklaş tım ve Ruth'un elini tuttum. "Buradayım tatlım. Önemli değ il."

Doğ rudan gözlerimin iç ine baktı ve bir an sonra ruhu gitmeye baş ladı.
vücut. Kısa bir süre titredi. Sonra her ş ey hareketsizdi.

Bir anda gözyaş larım yanaklarımdan aş ağ ı yuvarlandı. Ona kalbimden sessizce konuş arak, paylaş tığ ımız ş eyler iç in Ruth'a teş ekkür ettim, ona onu sevdiğ imi ve yolculuğ unda baş arılar dilediğ imi söyledim. Çok saygılı, dinginlik ve sevgi dolu bir andı. Karanlık odada dururken, tüm duyularım canlı, onunla bu zamanı geç irerek bana ne nimetler verildiğ ini sessizce düş ündüm.

Sonra Ruth'un vücudu ş aş ırtıcı bir ş ekilde büyük bir nefes daha aldı. geri sıç radım, küfür, kalbim göğ sümden atıyor. "Vay be!" dedim Erin'e.

Bana güldü. "Bronnie'yi tanıyor olman oldukç a normal. Çok oluyor."

"Evet, bana söylediğ in iç in teş ekkürler," dedim ş ok iç inde ona gülümseyerek. Kalbim ş iddetle ç arpıyordu ve o anın tüm saygısı gitmiş ti. Büyük bir tereddütle yatağ ın yanına gittim. "Yine mi olacak?" diye fısıldadım Erin'e.

"O olabilir."

Bir dakika kadar sessizce bekledik, güç lükle nefes aldık.
"O gitti Erin. Gittiğ ini hissedebiliyorum," dedim sonunda.

"Tanrı onu korusun," dedik ikimizde aynı anda sessizce. Sandalyelerimizi yaklaş tırarak, bir süre kutsal sessizlik ve sevgi dolu saygı iç inde Ruth'la oturduk. Bir an önce yaş adığ ım korkudan sonra benim de biraz sakinleş mem gerekiyordu.

Heather ve iş verenim, olay olduğ unda onları aramamı istemiş ti.

Machine Translated by Google

ki yaptım. Sabah saat iki buç uk civarıydı. Artık ikisinin de yapabileceğ i bir ş ey kalmamış tı. Ayrıca o gün daha önce buradan nasıl devam edeceğ im konusunda yönlendirilmiş tim. Bu yüzden gelip bir ölüm belgesi vermesi iç in doktoru aradım. Bu yapıldığ ında, cenaze evi arandı.

Güneş doğ mak üzereyken Ruth'un cesedi alınana kadar Erin ve ben mutfakta oturduk. Bu saatler boyunca, ikimiz de zaman zaman Ruth'a bakmak iç in geri döndük. Ondan ayrılmış olmasına rağ men, vücuduna hala bakmak iç in bir zorunluluktu. Odada yalnız kalmasından hoş lanmadım. Sonrasındaki garip, karanlık zaman bir bakıma ç ok özeldi. Ancak o gece, o gittikten sonra evde somut bir boş luk da vardı.

Ertesi gün Ruth'un evi bana evde oturma durumu olarak teklif edildi. Heather, mülkün yerleş mesinin aylar süreceğ ini ve evi boş bırakmak yerine, ailenin iç inde birinin yaş aması iç in daha güvende hissedeceğ ini söyledi. Sonra bir süre Ruth'un evinde yaş amaya devam ettim, bu fiziksel durumum iç in bir nimetti. Artık bana tanıdık gelen bir yerde olmak da güzeldi.

Saat baş ı canlı ç alış manın ç ok yorucu olacağ ını fark etmiş tim. Hiç bir ş eyi yarı yarıya yapamadığ ımdan, her gece eve giderek, vardiyalar arasında kendimi gelecekteki hastalardan uzaklaş tırmam gerektiğ ini anladım. Bakım iş i benden basit arkadaş lıktan ç ok daha fazlasını istedi.

Sonraki aylarda Heather, Ruth'un eş yalarını yeni yerlere taş ırken izledim ve yardım ettim. Fiziksel dünyası, herkesin baş ına geldiğ i gibi birer birer parç alara ayrıldı. O kadar uzun zamandır göç ebeydim ki hala ç ok fazla ş eye sahip olmaktan nefret ediyordum. Sonuç olarak, Heather'ın bana nazikç e sunduğ u birç ok ş eyi reddettim. Ne de olsa bunlar sıradan ş eylerdi ve arkadaş ım Ruth'a ait olsalar da onun hatırasının kalbimde kalacağ ını biliyordum.

Yine de birkaç eski lambaya aş ık oldum ve bu güne kadar benimleler. Ruth'un evi daha sonra yeni sahipleri tarafından yıkıldı ve yerine modern bir beton yapı yapıldı. On yıllardır eve yaz kokuları saç an yaş lı frangipani ağ acı göz aç ıp kapayıncaya kadar ezildi ve yerini bir tur havuzu aldı. Yeni yerin yeni eve taş ınma partisi iç in bana bir davetiye geldi.

Ruth'un evini satın alan insanlar, bahç edeki ağ aç ların arasındaki örümceklerden ve ağ larından rahatsız olmuş lardı. Yine de Ruth ve ben daha önce güneş odasında oturup Altın Küre örümceğ inin altından yürümek iç in kaldırabileceğ iniz kadar güç lü bir ağ örmesini izlemiş tik. İ kimiz de sevdiğ imiz bir mucizeydi ve

Machine Translated by Google

paylaş ıldı. Kucak havuzunun yanında durmuş , kurulu bir sevgi ve uzun ömür bahç esinin yerini almış tüm yeni, modaya uygun bitkilere bakarken, bir Altın Küre örümceğ inin ağ ını yeni bitkilerden birinin üzerine ördüğ ünü görmek beni ç ok mutlu etti.

Ruth'a gülümseyerek sevgi gönderdim ve o gün beni orada ziyaret ettiğ ini kendi bildiğ i ş ekilde biliyordum. Evi gitmiş olabilir ama ruhu benimleydi. Davet iç in yeni sahibine teş ekkür ettim, sohbet ettim ve limana doğ ru yürüdüm. Ruth'un ölümcül hasta olduğ unu ilk duyduğ um gün oturduğ um yerde otururken, paylaş tığ ımız her ş ey ve derneğ imiz aracılığ ıyla öğ rendiklerim iç in minnettar hissettim.

O yaz gününde, o zamanlar bana kirasız yaş amaktan ç ok daha fazlasının verildiğ ini fark ederek gülümsedim. Mutlu gün önümde ortaya ç ıkarken, minnettarlıkla gülümsemeye devam ettim. Ve vizyonumu o Altın Küre örümceğ ine yönlendirerek, Ruth ç oktan gülümsemiş ti.

Machine Translated by Google

DÜRÜSTLÜK VE TESLİ M

Ruth'un ayrılmasından sonra birkaç rastgele vardiya geldi. Vardiya devrinde baş ka bakıcılarla tanış tım. Bu, diğ er personelle sosyalleş menin tek kısa zamanıydı.
On iki saatlik uzun vardiyalar boyunca, birbirimizi gördüğ ümüz tek zaman devir teslimi olduğ undan, takım ş akası veya kahkahası olmadı. Gelen müş teri, aile ve tıp uzmanları tek irtibat kiş isi oldu.

Bu, iliş kileri daha da kiş isel hale getirdi. Ayrıca ara sıra okumak, yazmak, meditasyon pratiğ ime devam etmek veya biraz yoga yapmak iç in bana zaman verdi.
Bakıcıların ç oğ u kendilerine ç ok fazla zaman ayırarak ç ıldırdı ve kahvaltıdan önce bir eve gelip televizyonu aç ık bulması alış ılmadık bir durum değ ildi. Kendi ş irketimi sevdiğ im iç in minnettarım, uzun saatler süren sessizlik bana oldukç a iyi geldi.
Etrafta insanlar olsa bile, evde ölmekte olan bir kiş iyle genellikle huzurlu ortamlardı.

Stella'nın ağ aç larla ç evrili banliyödeki evine girerken durum kesinlikle buydu. Sadece ölmekte olduğ u gerç eğ i değ ildi. Bunlar barış ç ıl, nazik insanlardı. Stella'nın uzun, düz, beyaz saç ları vardı. Yatakta hasta yatmasına rağ men, tanış tığ ımızda aklımıza gelen ilk kelime zarifti. Kocası George güzel bir adamdı ve beni doğ al bir ş ekilde karş ıladı.

Bir aile üyesinin ölmek olduğ unu kabul etmek, baş lı baş ına muazzam bir yaş am değ iş tirme zamanıdır. Ancak o kiş i yirmi dört saat bakıma muhtaç hale geldiğ inde, bu insanların bildiğ i hayata dair her ş ey yok olmuş tur. Evdeki mahremiyetleri ve sadece ikisinin özel anları sonsuza dek gitti.

Bakıcılar sabah ve akş am vardiya değ iş tirerek gelip gittiler. Bazıları düzenliydi, ancak bazıları kendi düzenli müş terileri arasında yalnızca bir kez geldi. Dolayısıyla uğ raş ılacak yeni yüzler, yeni kiş ilikler ve değ iş en iş etiğ i vardı. Çok geç meden Stella'nın günlük bakıcısı oldum. Palyatif doktor gibi bir toplum hemş iresi de ziyaret ederdi. İ lerleyen yıllarda pek ç ok müş teriyle kısaca gördüğ üm bir adamdı ve ne kadar özel, hoş , iyi kalpli bir insandı.

Ruth'la olan deneyimlerden sonra iş verenim durumu güzelce hallettiğ imi söyledi ve eğ er aş ağ ı inmek istersem bana palyatif bakım konusunda daha fazla eğ itim teklif etti.

Machine Translated by Google

yol. Hayatın beni şimdilik bu yöne çağırdığını hissettiğim için bu teklifi kabul ettim. Ruth'la geçirdiğim zaman ve öğrenim bende derin bir etki bırakmış, bu alanda daha fazla gelişme ve deneyim kazanma arzusu bırakmıştı.

Eğitimim iki atölye içeriyordu. Bunlardan biri kendime ve diğer bakıcılara ellerimizi nasıl düzgün şekilde yıkayacağımızı göstermekti. Diğeri ise kaldırma prosedürlerinde çok kısa bir gösterimdi. Hemen hemen bu kadardı, benim tam kapsamlı resmi eğitimim.
Sonra beni Stella ile çalışmaya gönderen işverenim, onlara şimdiye kadar sadece bir palyatif müşterim olduğunu söylemememi söyledi. O da benim gibi işi yapabileceğime inanıyordu.

Dürüstlük her zaman kişiliğimin önemli bir parçası olmuştur. Ancak aileden deneyimim hakkında sorular geldiğinde kendimi yalan söylerken buldum, çünkü işe ihtiyacım vardı. Personel nitelikleriyle ilgili de yeni kanunlar geliyordu ki bunlardan hiç biri bende yoktu. Daha önceki deneyimlerimden bahsederek becerilerimi kanıtlayamasam da, Stella'nın ailesinin de benimle birlikte rahat hissetmesini istedim. Her şeyden çok nezaket ve sezgiyle ilgili olduğunu için işi iyi yapabileceğimi kalbimde biliyordum. Bu yüzden, istedikleri zaman sahip olduğumdan daha fazla insanı emzirdiğimi söyleyerek yalanlara katıldım. Yalan söylemek benim için çok rahatsız ediciydi, başka bir müşteriyle asla yapamazdım.

Stella hijyene çok düşkündü ve her gün yatakta temiz çarşaflar istedi. Ama aynı zamanda bir tarz hanımefendiydi ve çarşafların rengine ya da desenine uygun bir gecelik giymekte ısrar ediyordu. George bir gün, giymek istediği gecelik için yanlış çarşafları seçtiğini için başını belaya soktuğunu söyleyerek bana güldü. Ona gülerek, müstakbel müvekkillerimin neredeyse tamamının ailelerine “Onu ne mutlu ediyorsa” dedim.

Ve böylece, bu uzun boylu zarif kadın, çarşaf seçiminde ölmek üzere yatıyordu.
ve bana hayatımı sorduğunda gecelik.

"Meditasyon yapıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye memnuniyetle yanıtladım. Beklediğim bir soru değildi.

Stella devam etti. “Hangi yolu izliyorsun?” Dedim ve anlayışla başını salladı.

"Yoga yapıyor musun?" diye sordu.

“Evet yapıyorum” diye tekrar yanıtladım, “ama istediğim kadar değil”.

“Her gün meditasyon yapıyor musun?”

Evet dedim. Günde iki kere."

Gülümsemeden edemedim, bir an sonra yumuşak bir sesle cevap verdi:
"Ah, Tanrıya şükür. Senelerdir seni bekliyorum. Artık ölebilirim” dedi.

Stella, yoga Batı kültüründe günlük bir şey haline gelmeden çok önce, kırk yıldır yoga eğitmeniydi. O zamanlar garip bir şeydi

Machine Translated by Google

Doğ u. Birkaç kez Hindistan'a gitmiş ti ve kendini yoluna ç ok adamış tı.

Baş langıç ta, yaş adıkları dünya iç in ç ok fazla orada olduğ u iç in, Stella kendisine sorulduğ unda bir yoga öğ retmeni değ il, bir egzersiz eğ itmeni olduğ unu söylemiş ti. Zamanla toplum ç ok ş ükür geliş ti ve yoga daha yaygın hale geldi, kabuğ undan ç ıktı ve birç ok öğ renciye bu yolun sanatını ve bilgeliğ ini öğ retti.

Kocası hala evden biraz iş yapan emekli bir profesyoneldi.
Huzur iç inde ç ömeldi ve varlığ ından keyif aldım. Ev kütüphanesi manevi klasiklerle doluydu. Birç oğ unu okumuş tum, ama birç oğ unu isteyip de henüz okumamış tı. Özellikle felsefe, psikoloji ve maneviyatla ç ok ilgilenen biri iç in bir okuyucunun hayallerinin gerç ekleş mesiydi. Onları mümkün olduğ unca yedim.
Stella uykusundan uyanır, hangi kitabı okuduğ umu, kitabın neresinde olduğ umu sorar ve yorumda bulunurdu. Hepsini tanıyordu. Uzun konuş malar iç in yeterince uyanık olduğ unda, ki bu genellikle yeterli değ ildi, her zaman felsefeyle ilgiliydi. Birç ok teori paylaş tık ve düş üncelerimizin birbirinden ç ok farklı olmadığ ını gördük.

Yoga pratiğ im de büyük ölç üde geliş ti. Ne yaptığ ımı gizlemek ya da baş ka bir odaya gitmek zorunda hissetmedim. Stella'nın yatak odasının kapısı asla kapanmadı, bu yüzden her zaman engelsiz bir ş ekilde temiz hava esti. Çalış mak iç in güzel bir yerdi. Stella'nın Yogi adındaki huzurlu beyaz kedisi yatağ ının ucuna uzanır ve beni izlerdi. Özellikle öğ leden sonraları mahallede sakin geç tiğ inden, o zamanları en ç ok esnemek ve nefes almak iç in kullandım. Stella'nın uyuduğ unu düş ünerek, tekrar uykuya dalmadan önce, yaptığ ım bir ş ey ve bu duruş u nasıl iyileş tirebileceğ im hakkında bir yorumda bulunursa ya da belki daha dinamik ve zorlayıcı baş ka bir benzerini denerse ç ok sevinirim.

O zamanlar yaklaş ık beş yıldır yoga yapıyordum. Batı Avustralya'da yaş arken, Perth'in bir banliyösü olan Fremantle'de baş lamış tı. Haftada iki kez motosikletime atlar ve birkaç banliyöden Fremantle'ye giderdim. Kale öğ retmendi. O gerç ekten benim iç in yogaya harika bir giriş oldu. Hayatının sonlarına kadar kendi yolunu bulamamış tı. Sırtındaki sakatlık onu buna ç ekti. Belli ki hayatın onun iç in büyük planları vardı ve birç ok özverili öğ rencisinin yararına olan ç ağ rısını buldu.

Perth'den ayrıldığ ımızda, hayat bir süreliğ ine sarsıldı. Ama yoga aramaya devam etti. Nerede yaş ıyor olursam olayım, yeni bir sınıf arar ve bazen kısa bir süreliğ ine katılırdım. Ama Kale'deki kadar bağ lanabileceğ im bir sınıf bulmak boş unaydı. Bulunmak değ ildi.

Stella'nın yatak odasında geç irdiğ im süre boyunca, hala uygulama iç in öğ retmene bakarken, uygulamamla nasıl gerç ekten bağ lantı kurmadığ ımı görmeye geldim.

Machine Translated by Google

bağlantı, kendim yerine. Bu onun rehberliği sayesinde kalıcı olarak değiştirildi. Beni ev uygulamamda olabileceğinden biraz daha ileri ittikleri iç in diğer derslerden zevk aldım. Aynı zamanda benzer düşünen insanlarla tanışmak iç in harika bir yoldur. Ancak, uygulamanın kendisi öğretmen olduğu iç in evde uygulamam artık feragat etmiyor. Stella son öğrencisine damgasını vurmuştu.

En büyük hayal kırıklığı, ölmeye hazır olması ve bunun olmamasıydı.
Bir sabah gelir ve nasıl hissettiğini sorardım. "Peki, nasıl hissettiğimi düşünüyorsun?" cevap verecekti. "Hala buradayım ve olmak istemiyorum."

Ayrıca artık meditasyon yapamıyordu. Stella'nın yıllarca süren zihinsel disiplininden ve meditasyon yoluyla kendisiyle deneyimlediği bağlantıdan sonra, eve dönüşüne yaklaşırken bunun doğal bir şey olacağını düşündü. Aslında, uygulamasının yoğunlaşacağını düşündü. Ama bunu yapan benim pratiğimdi. Her öğleden sonra tekrar sürüklendiğinde, öğleden sonra oturmamı yapardım. "Çok şanslısın," derdi bana daha sonra. "Bu ç ok sinir bozucu. Meditasyon yapamam ve ölemem."

"Belki de hala benim iç in buradasındır. Belki hala ihtiyacım olan şeyler vardır senin aracılığınla öğren ve bu yüzden senin zamanın henüz gelmedi," diye önerdim.

Başını salladı. "Bunu kabul edebilirim."

Her zaman olduğu gibi, herhangi iki insan etkileşime girdiğinde, birbirimiz aracılığıyla öğrenmek iç in oradaydık. Teslim olma konusunu aç tığımda Stella iç inde daha fazla huzur bulmaya başladı. Yatağının yanına oturup geç miş günlerden, bırakmayı öğrenmekten bahsettiğimde ilgiyle dinledi.

Yıllar boyunca, bir inanç sıç ramasından diğerine yaş adım. Ona yıllar önce, tam bir depo yakıt, elli dolar ve bir süreliğine daha serin bir yere taşınmak niyetiyle güneye nasıl ç ıktığımı anlattım. Aklımda Yeni Güney Galler'in uzak güney kıyısındaki bir kasaba ile o genel yöne doğru yola koyuldum. Yol boyunca arkadaşlarımı ziyaret ederken, geziye devam etmemi sağlayan birkaç günlük iş buldum. Zaten ç ok göç ebe olduğum iç in her yerde arkadaşlarım vardı ve onları yeniden görmek harikaydı, bazılarını neredeyse on yıldır görmemiştim. Sonunda amaç lanan kasabaya geldim ama ç ok az parayla.

Burundaki bir karavan parkı, güç lü Pasifik Okyanusu'na bakan, şehirdeki en iyi manzaraya sahipti. Bu yüzden orada bir gece durdum. Eski cipimin arka koltuğunu sökülüp yerine şilte konmuştu. Daha yola ç ıkmadan perdeler kalktı ve iş te oradaydım, hareket halindeydim. Kasabadaki iş fırsatlarını kontrol ederken, başlangıç ta iş ler biraz zor görünüyordu. Ama sonbahardı, yılın en sevdiğim zamanı. Bu yüzden birkaç günlüğüne mükemmel havanın tadını ç ıkardım.

Machine Translated by Google

ve ç ok yürüyüş yaptı.

Ancak karavan parkındaki sitem iç in ödeme yapmak sürekli olarak mümkün olmayacaktı. Param tükeniyordu ve bazı bağ lantılar kurarken gerç ekten sadece bir duş ve bir üs olarak oradaydım. Bu yüzden biraz yiyecek aldım ve ç ok uzak olmayan bir iç nehre iş aret eden iş aretleri takip ederek ç alılığ a gittim. Daha önce inanç sıç ramalarıyla yaş amış olduğ umdan, korkularımla bir kez daha yüzleş mem gerektiğ ini biliyordum. Eğ er sadece inanç la bana bir ş ey isteyecek olsaydım, kafamı yoldan ç ekmem gerekiyordu ve bu her zaman en zoruydu.

Geç miş teki koş ullanmalarımdan ve toplumun bana bu ş ekilde yaş ayamayacağ ımı söylemesinden kaynaklanan sağ lıksız kalıplar zihnimde su yüzüne ç ıktı. Her ş eyin nasıl bir araya geleceğ ini merak ettiğ imde, korku ç irkin baş ını kaldırmaya baş ladı, yine de. Kendimi ş imdiki ana geri getirmek, beni daha önce kurtaran ve ş imdi kurtaracak tek ş eydi. Ve korkularınızla yüzleş mek iç in hayatın gerç ek ritmine geri dönebileceğ iniz doğ adan daha iyi bir yer yoktur.

Korkular uyurken, basit, sağ lıklı yiyecekler yemek, temiz, berrak nehirde yüzmek, vahş i yaş amın meraklı yüzlerinin gelip gitmesini izlemek, ç eş itli ş arkılarla kuş ları dinlemek, sağ lıklı ve karmaş ık olmayan bir rutinde harika günler geç irdim. ve okuyor. Saygılı bir zamandı, ferah ve güzeldi.

Baş ka birini görmeden önce neredeyse iki hafta geç ti. İ nsanları gördüğ üm gün hoş tu. Piknik öğ le yemeğ i iç in nehirde üç kuş aktan oluş an bir aileydi. Bu bana muhtemelen hafta sonu olduğ unu söyledi. Cipimi aç ık bıraktım ve onlara eğ lenebilecekleri bir yer vererek büyük bir orman yürüyüş üne ç ıktım. Öğ leden sonra geç saatlerde cipin arkasına uzandım, hala arkası ve pencereleri aç ıktı ve bir süre okudum. Alacakaranlığ ın güzel ış ığ ı ağ aç ların arasından sihirli bir ş ekilde süzülüyordu.

Aile ayrılırken iki ç ocuk annesi olan benim yaş ımdaki kadın gruptan ayrıldı. Kocası, ebeveynleri ve ç ocukları arabalarına devam etti. Sessizce bana doğ ru yürüdü ve cipimin iç ine ödünç verdi. Baş ımı biraz ürkerek kitabımdan kaldırdım ve gülümsedi, o bana sadece "Özgürlüğ ünü kıskanıyorum" diye fısıldadı. Bununla ikimiz de güldük ve cevap vermem iç in baş ka bir kelime ya da zaman bırakmadan gitti.

O gece cipte yatarken, perdeler aç ık, nehir kenarında ş arkı söyleyen kurbağ alar ve bana eş lik eden milyonlarca yıldızdan oluş an bir battaniye, onu düş ünerek gülümsedim. O haklı. Ben de onlar kadar özgürdüm. Önümüzdeki birkaç gün boyunca yeterli param ya da yiyeceğ im yoktu, ama tam o anda bir insanın olabileceğ i kadar özgürdüm.

O zamandan beri insanlar bana sık sık ormana yaptığ ım ç eş itli geziler hakkında sorular sordular.

Machine Translated by Google

ülkedeki diğ er yerler ve eğ er güvenliğ imden korkmuş olsaydım. Cevap hayırdı, nadiren olmak iç in bir nedenim oldu. Otostop gibi birkaç tehlikeli durum vardı. Ama iyi ç ıktım ve bu nadir durumları iyi öğ renmeye indirdim. Her hareket sezgisel olarak yapıldığ ından, bana bakılacağ ını bilerek her zaman güvenle ilerlemeye ç alış tım.

Yine de ç oğ unlukla sosyal yaratıklarız, bu yüzden tekrar kasabaya gittim. Sağ lıklı ve sevgi dolu bir iliş kim olan annemi aradım. Bir anne olarak, benim iyiliğ im iç in her zaman biraz endiş eliydi. Ama bir yanı göç ebe yaş amın benim bir parç am olduğ unu anlamış tı. Seç imlerimi yargılamadı ama benden haber almak her zaman iç ini rahatlattı. Bir gün önce bana biraz para kazanmak amacıyla bir piyango biletine iki dolar harcamış tı. O kadar doğ al olarak cömert bir insan ki, hayat onu kutsadı.

"Bana baş ka ş ekillerde veriyorsun," dedi. "Bu parayı almanda ısrar ediyorum. Zaten sana yardım etme niyetiyle bana geldi." Bu yüzden minnetle kendimi birkaç hafta daha geç irecek parayla buldum.

Ertesi sabah karavan parkında jipimle uyanarak okyanusun üzerinden güneş in doğ uş unu izlemek iç in kayalara indim. Hala yıldızların olduğ u ama yepyeni bir günün geldiğ i o ilk ış ık bakış ını seviyorum. Gökyüzü pembeye sonra turuncuya dönerken, kayaların üzerine oturdum, yüzerek yüzen, saf bir zevk iç in kendilerini sudan dış arı atan bir sürü oyuncu yunusları izledim. O zaman her ş eyin ç ok güzel olacağ ını biliyordum.

Günün ilerleyen saatlerinde hayat ve seyahat hakkında uzun ve keyifli bir sohbetin ardından parkın sahibi elinde bir anahtarla cipime döndü. Sekiz numaralı minibüse on gün daha ihtiyacım yok. O senin ve bunun iç in bir kuruş ödemene izin vermeyeceğ im. Kızım arabasının arkasında uyuyorsa, birinin onun iç in aynısını yapmasını umardım," dedi Ted.

"Çok yaş a Ted, teş ekkür ederim," dedim minnettarlık gözyaş larıyla savaş arak.

Bu yüzden önümüzdeki on gece iç in kafamın üzerinde bir ç atı ve yemek piş irecek bir yerim vardı. Yine de bu süre zarfında, durumumla ilgili korkular iç imde yeniden ş iddetle artmaya baş ladı. Biraz para kazanmam gerekiyordu. Yiyecek kaynağ ım yine azalıyordu.
Her gün ş ehirdeki tüm iş letmeleri ziyaret ettim ve birç ok güzel insanla tanış mama rağ men hiç bir iş ç ıkmadı. Tepeye, buruna ve karavana doğ ru yürürken, derin bir nefes aldım, orada kalmaya ç alış tım ama aynı zamanda bir ç özüm bulmaya da ç alış tım.

Hayatımın bu kısmından nefret ediyordum, her zaman ihtiyatlı davranma ve kendim iç in böyle zorlu durumlar yaratma dürtüsü, tekrar tekrar. Yine de bağ ımlılık yapıyordu. Bunu her yaptığ ımda, korkularıma kafa kafaya meydan okudum ve

Machine Translated by Google

nedense hep, hep yeniden ayağ ımın üstüne düş tüm. Bazı yönlerden her inanç sıç raması daha da zorlaş tı, ç ünkü beni iç imdeki en derin korkuların özüne yaklaş tırdı. Yine de her sıç rama daha kolay hale geldi. Daha önce birç ok kez inancımı sınırına kadar test etmiş tim ve bu süreç boyunca kendime bilgelik ve daha güç lü bir inanç kazanmış tım. Hayat bazen ne kadar zor olsa da bu ş ekilde bana daha anlamlı geliyordu. Sadece geleneksel toplumun ç alış ma ş ekline uymadım.

O anda, yüksek gelgitin geri ç ekildiğ ini izlerken, teslim olmanın, bırakmanın ve doğ anın büyüsünü örmesine izin vermenin önemini hatırladım. Gelgitlerin akış ını dengeleyen aynı güç , mevsimlerin mükemmel bir ş ekilde gelip geç tiğ ini gören ve yaş amı yaratan güç , kesinlikle ihtiyacım olan fırsatı bana getirmeye muktedirdi. Ama önce bırakmam gerekiyordu. Zamanlamayı ve sonucu kontrol etmeye ç alış mak korkunç bir enerji kaybıydı. Niyetim zaten ortadaydı ve yapabileceğ im her ş eyi yapmış tım. Artık tek iş im yoldan ç ıkmaktı.

Bunu unuttuğ umu hatırlayarak kendime hafifç e güldüm. Daha önceki zamanlardan bir dersti. İ nce, dayanıksız, bükülen bir uzvun en ucundayken yapılacak tek ş ey teslim olmak ve nereye indiğ imi görmekti. Yine bırakma zamanıydı.

Teslim olmak pes etmek değ ildir, ondan ç ok uzaktır. Teslim olmak ç ok büyük bir cesaret ister. Çoğ u zaman bunu ancak sonucu kontrol etmeye ç alış manın acısı katlanılamayacak kadar fazla hale geldiğ inde yapabiliriz. Bu noktaya ulaş mak, eğ lenceli olmasa bile aslında özgürleş tiricidir. Daha büyük bir güce teslim etmekten baş ka yapabileceğ iniz kesinlikle baş ka bir ş ey olmadığ ını kabul edebilmek, sonunda akış ı aç an katalizördür.

Ertesi sabah kayalıklardan aş ağ ıya, gün doğ umunda oyun oynayan yunusların beni tekrar karş ıladığ ı suya yöneldim. Sonunda teslim olmaya yol aç an korku, acı ve direniş saldırısından sonra tamamen boş ve bitkin hissediyordum.
Duygusal yorgunluk beni yıpratmış tı. Ama yunusları izleyerek yeni ş afağ ı özümsedim ve yavaş ç a, nazikç e, umutla yeniden dolmama izin verdim.

Birkaç gün sonra karavan parkında tatilde olan bazı insanlarla sıradan bir sohbette, bana yedi saat daha güneyde Melbourne'de bir iş teklif edildi. "Neden?" Düş ündüm. Her yere gitmekte özgürdüm ve yine de daha serin bir iklimde yaş amak istemiş tim. Melbourne kısa süre sonra en sevdiğ im Avustralya ş ehri oldu ve öyle de kaldı. Ama o zaman oraya taş ınmayı düş ünmemiş tim ve böyle yaratıcı bir ş ehirde yaş amanın bana ne kadar fayda sağ layacağ ı hakkında hiç bir fikrim yoktu. İ ş fırsatına ancak teslim olarak ve orada kalarak izin verebildim.

Machine Translated by Google

yoluma akmak.

Stella'ya hikayemi anlatmayı bitirdiğimde ikimiz de gülümsedik. Yarım çileği yedi, egosu olmadan kabul etti. Ölüm anını kontrol etmeye çalışıyordu. Bu kontrolden vazgeçmenin zamanı gelmişti ve bu fikir özellikle hoşuna gitmese de, gününün gelmesine biraz daha zaman olabileceğini kabul etti. Vücudun oluşması dokuz ay sürer. Bazen kapanması da biraz zaman alıyor.

Şimdiye kadar, çok zayıftı ve neredeyse yemeğini tamamen bıraktı. Yemek için hiç enerjisi yoktu ama sadece tatmak için küçük meyve parçalarını kabul etti. Önceki gün, iki üzüm olmuştu. Bugün yarım çilek vardı.

Hastalığı, teşhis konmadan önce, özellikle de zaten ne kadar ilerlemiş olduğu düşünüldüğünde, onu çok acı içinde görmeliydi. Ama çok az ağrı vardı, bu da doktorunu şaşırttı. Yayılırken yaşadığı çoğunlukla yorgunluktu. Spiritüel yolculuğunda yaptığı tüm işler ona bedeniyle çok güçlü bir bağlantı sağladı ve şimdi neredeyse ağrısız olmasıyla kutsadı. Zamanı geldiğinde ona sorunsuz bir şekilde ayrılmasını sağlayan da buydu.

İki ya da üç gün önce, parmaklarının o kadar şiştiğini fark etmiştim ki, şimdi alyansı parmağında derin girintilere neden oluyordu. Oradaki dolaşımı etkiliyor gibi görünüyordu. İşverenime telefon ettiğimde, hemşire yüzüğün çıkması gerektiğini söyledi. George yatakta onun yanında yatarken, parmağımı su ve sabunla nazikçe çıkardım. Yapması çok uzun sürdü ve o zamana kadar hem Stella hem de George ağlıyordu. Kendimi şeytanın avukatı gibi hissettim, ancak yarım yüzyıldan fazla bir süredir orada olan aşklarının bu sembolünü kaldırmayı başardığımda ben de ağlıyordum.

Her zaman çok sevgili bir adam olan George, ona uzun süredir evlilik hayatlarının bir parçası olan özel, sevecen bir adla seslendi. Onlar belki de son kez birbirlerinin kollarında yatarken, ender bir özel yakınlık anını paylaşırken odadan çıktım. Banyoda ağlayarak dururken, aralarındaki sevginin derinliğine tanık olduğum için kendimi kutsanmış hissettim. Daha önce gördüklerimden farklıydı.
Onlar gerçek arkadaşlardı ve her ikisi de herkesle ve özellikle birbirleriyle nazik, düşünceli insanlardı. Ama alyans Stella'nın parmağından sonsuza kadar çıkarılırken ağlamalarını izlemek benim için hala acı vericiydi.

Oğulları ve kızları düzenli olarak ziyarete geldiler ve zaman geçtikçe daha çok oradaydılar. Hepsini beğendim. Birbirlerinden çok farklıydılar. Ama her biri düzgün ve sevimli insanlardı. Özellikle kızlardan biri olsa da, özellikle yakın büyümüştüm.

Machine Translated by Google

Bir gün beklenmedik bir şekilde harika bir değişiklik geldi ve kendimi yeterince katman olmadan işte buldum. George, Stella'nın hırkalarından birini giymem için ısrar etmişti. Hem o hem de Stella bunun bana ne kadar uygun olduğu konusunda anlaştılar. Normalde mağazada fark etmeyeceğiniz şeylerden biriydi, çünkü tarzınız değildi. Ama onu giydiğinde, ona anında aşık oldun. Bu gün, Stella da dahil olmak üzere aile bana saklamam için bir hırka verdi. Yıllar sonra hala giyiyorum. Onun bir stili vardı, bizim Stella'mız.

O gece ben evde uyurken komaya girdi. Ertesi sabah ciddi bir ev bulmak için döndüm. George ve oğulları David oradaydı. Yumuşak esinti yatak odasının kapısından içeri girerken George yatağa güzel karısının yanına yattı. Eli şimdi soğuyan onun elini tuttu. Stella hala hayattaydı ama bu vakalarda ölüm yaklaştıkça ekstremitelerde dolaşım etkilenir. Ayakları da sıcaklığını kaybetmişti. David diğer elini tutarak bir sandalyeye oturdu. Yatağın aşağısındaki bir sandalyeye oturdum, elim ayağındaydı. Sanırım benim de ona dokunmam gerekiyordu.

On iki saatten fazla derin bir komada kaldıktan sonra, Stella gözlerini açtı ve tavana doğru bir şeye gülümsedi. George oturdu. "Gülüyor," dedi şaşkınlıkla. "Bir şeye gülümsüyor."

Stella'nın artık bizden haberi yoktu. Ama kime ya da neye bakıyorsa ona verdiği gülümseme, içimde asla vazgeçmeyen bir şeyi pekiştirdi. Daha önce beni her zamanki insan düzleminin çok ötesinde mutlu yerlere götüren meditasyonlar yaptıktan sonra, ölümden sonraki yaşamdan asla şüphe duymadım. Ama gözleri açık bir şekilde tavana gülümserken Stella'nın inanılmaz mutluluğuna baktığımda, artık hiç bir şeyin beni bu inançtan alıkoymayacağına tam bir inançla biliyordum. Gidecek ya da dönecek daha çok şey var.

Gülümsedikten sonra Stella küçük bir iç çekti, gözleri geri döndü ve her şey sessizdi. George ve David onay için bana baktılar. Daha önce sadece Ruth'un ölümünü deneyimlediğim için, gelmeyen büyük nefesi bekledim. "Öldü mü? O öldü mü?" umutsuzluk ve kalp kırıklık içinde sordular.

Boynundaki nabzı bulmaya çalıştım ama kendi kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sadece o ritmi hissedebiliyordum. Çok büyük bir baskı altındaydım ve ne yaptığım hakkında hiç bir fikrim yoktu. Bana umutsuzca baktılar. Öldüğünü ilan edip sonra bir iki gün daha yaşadığını, hatta sadece bir derin nefes daha aldığını söylemek istemedim. Bu yüzden rehberlik için dua ettim.

O an ona baktığımda üzerime bir sakinlik geldi ve gittiğini biliyordum. O kadar yumuşak, zarif ve nazik bir gidiş olmuştu ki anlatamam. Fakat

Machine Translated by Google

şimdi içimi kaplayan bu aşk dalgası onun gittiğini doğruladı. Başımı salladım ve sonra George ve David hemen odadan çıktılar. George sevgili karısının gittiğini kabul ederken, en yürek parçalayıcı hıçkırık evde yankılandı. Kendi gözyaşlarım da düştüğüm için Stella ile sessizce oturdum.

Birkaç saat sonra, ailenin geri kalanı oradayken ve pratik detaylarla ilgilenerek birbirimize veda ettik. Sabah artık çok sıcak bir güne dönmüştü ve kendimle ne yapacağımı düşünüyordum, gerçekten sadece yüzeysel bir dikkat dağıtmak istiyordum. Daha önce kat edilen onca kilometreden hala aynı cipi sürerken, düzgün bir şekilde kapatmak için sürücü kapısını çarpmak zorunda kaldım. Bir süredir bu şekildeydi. Bu gün yaptığım gibi, tüm sürücü koltuğu camı paramparça oldu ve kapı panellerinin içine düştü. Sabahki olaylardan dolayı zaten uyuşmuş halde ve parça alanmayla birlikte gelen büyük patlama nedeniyle şimdi daha da değişmiş halde ona bakarak oturdum. Pencereden dışarı baktım, birkaç parça dışında cam yoktu ve belki de benim için en iyi şeyin eve gitmek olduğunu kabul ettim.

Değiştirme penceresinin gelmesi üç gün sürdü. O günleri evde ve limanda geçirdim. Bu süre zarfında beni eve gönderdiğini için Stella'ya sürekli teşekkür ettim. En iyi şeydi, basitçe olmama izin verdi. Birkaç ay sonra Stella'nın yakınlaştığım kızı Therese'den bir mektup aldım. Stella öldükten sonraki gün, Therese doğal olarak annesini düşünerek caddede yürüyordu. Kocaman beyaz bir kakadu tam önünde uçtu, o kadar yakındı ki kanatlarından çıkan rüzgarı hissedebiliyordu. Stella, bize işaret gönderebilecek türden bir kadındı ve Therese'in mektubunu okumaktan büyük keyif aldım.

Bir yıl kadar geçtikten sonra akşam yemeğini için aileyi ziyaret ettim. Geceyi dört gözle bekliyordum, özellikle de sevgilim George'u tekrar görmek ve nasıl geçtiğini görmek için. Therese ve kocası da geldiler. Akşam iyi başladı ve George'un nasıl oldukça sosyalleştiğini, briç oynadığını ve diğer şeyleri duymak güzeldi. Sonra bir şekilde akşam yemeği sohbeti "yalan" bölümünde sona erdi. Therese, annesinin vefatının önceki tüm müşterilerim için ne kadar farklı olduğunu ya da buna benzer bir şey hakkında sorular soruyordu. Bu benim itiraf etmem ve onlara Stella'ya bakarken nasıl bu kadar tecrübesiz olduğumu söylemek için büyük şansımdı.

Aldıkları hizmetten çok mutlu oldukları için o zamana kadar düşüneceklerini sanmıyorum. Ama açıklayamadım, çünkü George benim orada olmamdan çok memnundu ve tekrar bir arada olmamızın ne kadar güzel olduğuna değinip duruyordu. Onu Stella'ya geri götürdü, eminim. istedim

Machine Translated by Google

Therese'i o gece yalnız bırakıp ona tüm hikayeyi anlatmak istedi, ama fırsat çıkmadı.

O geceden kısa bir süre sonra hayat devam ederken teması kaybettik. Ancak birkaç yıl sonra hepimiz yeniden bağlantı kurduk ve aileme deneyimsizliğimi ve en başından beri onlarla dürüst olamadığım için pişmanlığımı söyleme şansı verildi. Bunu çok güzel bir şekilde kabul ediyor ve affediyorlardı, empati ve şefkatle fazlasıyla telafi ettiğimi söylüyorlardı. En başından beri benim gibi annelerine bakmak için doğru kişi olduğumu hissetmişlerdi. Yeniden bağlantı kurmak ve birlikte neler paylaştığımızı hatırlamak güzeldi. Her kış hala hırkamı giyiyorum ve zaman zaman Stella'yı düşünüyorum. Geçen kış, bana verdiği bir kitabı yeniden okurken, durup kendi hatıralarıma gülümserken onu giyiyordum. Bu çalışma beni kesinlikle güzel insanlarla tanıştırdı.

Ama her iki durumda da, yalan söyleme olayı harika bir dersti. Stella'yla geçirdiğim zamandan sonra, müşterilere bir daha asla yalan söylememeye karar verdim. Ana şey, ondan öğrenmiş olmamdı. Ben dürüst bir insandım ve dürüstlük ne kadar zor olursa olsun, rahatça yürüyebileceğim tek yol buydu.

Olanlardan ders almak, kendimi affetmeme izin verdi ve bu, affetmelerin en büyüğüdür.

Machine Translated by Google

PİŞMANLIK 1:

YAŞAMAK İÇİN CESARETİM OLMAK İSTİYORUM

KENDİM İÇİN DOĞRU BİR YAŞAM, DEĞİL

BAŞKALARININ BENDEN BEKLEDİĞİ HAYAT

Grace'in en sevdiğim palyatif müşterilerimden biri olması hiç zaman almadı. Kocaman bir kalbi olan küçük bir kadındı. Bu, çocuklarına aktı; hepsi şimdiye kadar anne babaydı ve eşit derecede güzel insanlardı.

Grace şehrin tamamen farklı bir yerinde yaşıyordu ki bu müşterilerimiz için alışılmadık bir durumdu. Diğer birçokları gibi bir banliyö caddesiydi ve iki tarafında da malikane yoktu. İlk izlenimim, aile enerjisiyle dolu olduğu için bir televizyon dizisi için iyi bir sokak olacağıydı. Grace'in kendisi ve ailesi hakkında en sevdiğim şey, çok cana yakın ve gerçekten misafirperver olmalarıydı.

Onunla ilk günlerim, genellikle müşterilerle olduğu gibi, birbirimizi tanımak için hikayeler paylaşarak başladı. Banyoda, Grace'in yaşadığı itibar kaybı, bir başkasının poposunu silmek zorunda kalması ve benim gibi hoş bir genç şeyin nasıl bu kadar berbat bir iş yapmaması gerektiği hakkında tanıdık yorumlar duyuldu. Yine de işimin bu kısmına alıştım ve hiçbir telaşa kapılmadan Grace'in ve tüm müşterilerimin durumunu aydınlatmaya çalıştım. Hasta olmak kesinlikle egoyu çözmenin bir yoludur. Ölümcül hasta olduğunuzda, haysiyet sonsuza dek geçmişte kaybolur. Müşteriler bir süre sonra bu tür şeyler için endişelenemeyecek kadar hasta olduklarından, durumu kabullenmek ve bir başkasının kıçınızı silmesi kaçınılmaz hale gelir.

Elli yılı aşkın bir süredir evli olan Grace, kendisinden beklenen hayatı sürdürmüştü. Sevimli çocuklar yetiştirmişti ve şimdi torunlarının gençlik yıllarını yaşarken onların hayatlarından keyif alıyor. Kocası görünüşe göre biraz zorbaydı, Grace için evlilik hayatını onlarca yıldır çok tatsız hale getiriyordu. Sadece birkaç ay önce kalıcı olarak bir huzurevine kabul edildiğinde herkes, özellikle de Grace için bir rahatlama oldu.

Grace evli hayatını ondan bağımsız yaşamanın hayalini kurarak geçirmişti.

Machine Translated by Google

kocası, seyahat etmesi, diktatörlüğ ü altında yaş amaması ve ç oğ unlukla sadece basit, mutlu bir hayat sürmesi. Seksenlerinde olmasına rağ men hala yaş ına uygun ve sağ lıklıydı. İ yi sağ lık, hareket özgürlüğ ü verir ve bu, bakımevine kabul edildiğ inde onun iç in mevcuttu.

Ancak Grace, yeni bulduğ u ve uzun zamandır beklediğ i özgürlüğ üne kavuş tuktan kısa bir süre sonra kendini ç ok hasta hissetmeye baş ladı. Bu dönüm noktasından birkaç gün sonra, ona zaten oldukç a ilerlemiş ölümcül bir hastalık teş hisi kondu. Bunu daha da üzücü yapan ş ey, hastalığ ının kocasının uzun süredir evde sigara iç mesinden kaynaklanmış olmasıydı. Hastalık agresifti ve bir ay geç tiğ inde Grace tüm gücünü kaybetmiş ti ve yardımlı bir ş ekilde yürüme ç erç evesiyle yavaş yavaş banyoya gitmek dış ında yatalaktı.

Hayatı boyunca yaş amayı beklediğ i hayalleri artık gerç ekleş meyecekti. Çok geç ti. Bunun üzerine ç ektiğ i ıstırap devam ediyordu ve ona ç ok eziyet ediyordu.

"Neden istediğ imi yapmadım? Neden beni yönetmesine izin verdim? Neden yeterince güç lü değ ildim?" düzenli olarak duyduğ um sorulardı. Cesaret bulamadığ ı iç in kendine ç ok kızdı. Çocukları, yaş adığ ı zor hayatı doğ ruladı ve kalpleri onun iç in hissetti, benimki gibi.

"Kimsenin istediğ ini yapmana engel olmasına izin verme Bronnie," dedi. "Ölmekte olan bu kadına söz ver lütfen." Söz verdim ve bana bağ ımsızlığ ı örnek olarak öğ reten harika bir anneye sahip olduğ um iç in ne kadar ş anslı olduğ umu aç ıklamaya devam ettim.

"Bana bak," diye devam etti Grace. "Ölme. Ölme! Nasıl olur da bunca yıldır özgür ve bağ ımsız olmayı beklerken artık ç ok geç olabilir?"

Bunun trajik bir durum olduğ u ve kendi yolumu yaş amam iç in sürekli bir hatırlatma olacağ ı inkar edilemezdi.

Duygusal eserler ve ailesinin fotoğ raflarıyla dolu yatak odasında ilk haftalarda saatlerce sohbet ettik. Yine de düş üş ü oldukç a hızlı oluyordu. Grace evliliğ e kesinlikle karş ı olmadığ ını aç ıkladı.

Paylaş ılan öğ renme yoluyla bunun güzel bir ş ey ve büyümek iç in harika bir fırsat olabileceğ ini düş ündü. Onun karş ı olduğ u ş ey, kendi kuş ağ ının doktriniydi, ne olursa olsun bir evlilikte kalmanız gerektiğ ini söylüyordu. Ve böylece, tüm bu süre boyunca kendi mutluluğ unu kaybederek yaş adı. Hayatını aş kını tamamen kabul eden kocasına adamış tı.

Ş imdi ölüyordu, insanların onun hakkında ne düş ündüklerini umursamıyordu ve bunu neden daha önce ç özemediğ ine üzülüyordu. Grace görünüş ünü korumuş ve diğ erlerinin ondan beklediğ i gibi yaş amış tı, ancak ş imdi bunun farkına varıyordu.

Machine Translated by Google

Bunu yapma seç imi her zaman kendisine aitti ve korkuya dayanıyordu. Kendini affetme ihtiyacı da dahil olmak üzere destek teklif etsem de, artık ç ok geç olduğ u gerç eğ i onu bunaltmaya devam etti.

Görevlerimin ç oğ u, geç ene kadar ilgileneceğ im bire bir tür, uzun vadeli müş terilerdi. Bunlar arasında, yıllar iç inde, kendi düzenli bakıcıları arasında sadece birkaç kez görebileceğ im pek ç ok baş ka kiş i vardı. Grace'in ıstırap, umutsuzluk ve hüsranla dolu bu sözleri, tanış tığ ım birç ok kiş inin tanıdık sözleri oldu. Yataklarının baş ında otururken benimle paylaş tığ ım tüm piş manlıklar ve dersler arasında en yaygın olanı, kendilerine uygun bir hayat yaş amamanın piş manlığ ıydı . Aynı zamanda, müş terinin farkına varması ç ok geç olduğ u iç in en ç ok hayal kırıklığ ına neden olan oydu.

Grace, yatağ ında yaptığ ı birç ok konuş madan birinde, "Muhteş em bir hayat yaş amak istemedim" dedi. "Ben iyi bir insanım ve kimseye zarar vermek istemedim." Grace tanıdığ ım en tatlı insanlardan biriydi ve zaten kimseye zarar veremezdi. Sadece onun iç inde değ ildi. "Ama ben de kendim iç in bir ş eyler yapmak istedim ve cesaretim yoktu."

Grace, bu arzuyu yerine getirecek kadar cesur olsaydı herkes iç in daha iyi olacağ ını anlamış tı. "Eh, kocam hariç herkes," dedi kendine karş ı tiksintiyle. "Daha mutlu olurdum ve bu sefaletin ailemize onlarca yıl nüfuz etmesine izin vermezdim. Neden ona katlandım? Neden Bronnie, neden?" Ben sevgili hanımı yakınımda tutarken, yürek parç alayan hıç kırıkları patladı ve akmaya devam etti.

Gözyaş ları dindiğ inde, kararlı bir ş ekilde bana baktı. "İ ç tenlikle söyledim. Ölmekte olan bu kadına her zaman kendine karş ı dürüst olacağ ına, baş kalarının ne dediğ ine aldırmadan istediğ in gibi yaş ayacak kadar cesur olacağ ına söz ver." Dantel perdeler usulca uç uş uyor, birbirimize sevgi, aç ıklık ve kararlılıkla bakarken dış arıdaki günün yatak odasına girmesine izin veriyordu.

"Grace'e söz veriyorum. zaten yapmaya ç alış ıyorum. Ama ş imdi sana söz veriyorum, bunu her zaman yapmaya devam edeceğ im," dedim iç ten bir gerç ekle. Elimi tutarak, en azından öğ rendiklerinin tamamen boş a gitmeyeceğ ini bilerek gülümsedi. Grace'e, yetiş kin hayatımın on yılı aş kın bir süredir beni tatmin etmeyen bankacılık, yönetim ve yönetim rollerinde ç alış tığ ımı aç ıklarken, beni daha fazla anlamaya baş ladı ve büyük bir ilgiyle dinledi. Bu sayıya daha sonra, denizaş ırı ülkelerden döndüğ ümde bankacılıkta geç irdiğ im yıllar da eklenmiş ti. Ama ben o yılları, kendimi endüstrinin dış ında bırakarak, sütten kesilme yıllarım olarak adlandırdım.

Okuldan sonraki ilk birkaç yıl eğ lenceliydi. Çok sayıda kursiyer vardı ve

Machine Translated by Google

iş her ş eyden önce sosyal bir ş eydi. Kursiyerlerin tümü on yedi veya on sekiz yaş ındaydı. Yani iş gerç ekten sadece arkadaş larla yetiş mek ve hafta sonlarımızı finanse etmek iç in para kazanmakla ilgiliydi. İ ş in kendisi ilk baş ta benim iç in ç ok kolaydı ve kalbim iş te olsaydı, öyle kalabilirdi. Gerç i hiç olmadı. O ilk yıllardan sonra hızla huzursuz oldum ve hayatı sorgulamaya baş ladım. Yine de benden beklenen hayata on yıl daha devam ettim, tüm bu süre boyunca bekleyen baş ka bir ş ey olduğ unu bilerek ama onu aramaya cesaret edemedim.

Beni orada en ç ok tutan ş ey, uymamı bekledikleri kalıptan ç ıkarsam bazı aile bireylerinin alaya alma korkusuydu. Ayakkabılarım aracılığ ıyla baş ka birinin hayatını yaş ıyordum ve bu asla iş e yaramayacaktı. Yine de düzenli olarak banka iş lerini, üniformaları ve yerleri değ iş tirerek devam ettim. Sonuç olarak, ç oğ u bankada ç alış tığ ım ve yaş ımdaki normal bir insanın sahip olabileceğ inden daha fazla rolde ç alış tığ ım iç in kendimi hızlandırılmış bir kariyer yolunda buldum. Varsayılan olarak baş arılıydım.

Umutsuzca mutsuz, ruhum iç in hiç bir ş ey yapmayan bir endüstriye ç alış ma haftamı vermeye devam ettim. Bankacılıkta iş ini seven bir sürü insan var ve onlar adına mutluyum. Bankacılıkta böyle insanlara ihtiyaç var. Bu günlerde de topluma ve diğ er asil yollara geri verdiğ iniz alanlarda ç alış ma fırsatları var. Ama Grace gibi ben de baş kalarının benden beklediğ i hayatı yaş ıyordum, istediğ im hayatı değ il.

Ailemden bazılarıyla hiç bir ş ey yapamadığ ım ve olmamı istedikleri kiş i olmak iç in mücadele ettiğ im iç in, 'iyi bir iş te' kalmak en azından hayatımın bu alanında onları benden uzak tutacaktı. Korku ve kendimi ş imdiye kadar katlandığ ımdan daha fazla yargılamaya hazırlamamın yaratacağ ı potansiyel acıyla kapana kısılmış tım.

Herhangi bir ailenin kara koyunu olmak asla kolay bir iş değ ildir. Kara koyunların aile dinamiklerinde oynayacağ ı farklı bir rol vardır. Ama her zaman kolay değ ildir. Birimdeki ana oyunculardan bazıları, diğ erlerinin gücünü azaltarak güç lerini kazandığ ında, yukarı doğ ru zorlu bir yoldur. Ancak bu iş kolunda ç ok sayıda aile arasında ç alış ırken, ç ok az ailenin bir düzeyde ç atış madan uzak olduğ unu gözlemledim. Her ailenin kendi öğ renmesi vardır, her birinin. Benimki de farklı değ ildi, gerç i bu idrak o sırada kendi acımı hafifletmemiş ti.

Benimle ş aka yapmak, hatırladığ ım kadarıyla bir aile sporuydu. Bir at binicisi ailesinde yüzücüydüm, koyun yetiş tiren bir aileden bir vejeteryan, bir yerleş imci ailesinde bir göç ebeydim ve devam ettim. Çoğ u zaman söylenen ş eyler ş aka amaç lıdır ve bunu söyleyen kiş i ne kadar acı ç ektiğ ini fark etmemiş olabilir.

Machine Translated by Google

zamanda neden olur. Ancak ş akalar, onları duyduktan birkaç on yıl sonra zayıflama eğ ilimindedir. Diğ er zamanlarda, ç ok sık olarak, söylenenler kasıtlıydı ve tamamen acımasızdı. Bin kiş inin gücüne sahip olsan bile, yıllar sonra seni yıpratıyor. Özellikle hayatınızın bir dönemini hatırlamakta zorlandığ ınızda, alay edildiğ inde, bağ ırıldığ ında veya umutsuz olduğ unuz söylendiğ inde, bunun bir parç ası değ ildi.

Sonuç olarak, bu zamana kadar aile dinamiklerinden hiç bir zaman özellikle hoş lanmamış tım. O zaman bununla baş a ç ıkmanın en kolay yolu benden beklenen hayatı yaş amaya devam etmekti. Sonunda olsa da, geri ç ekilmeye ve etraflarına kapanmaya baş ladım. Bu benim kendi baş etme mekanizmamdı.

Dünyanın her yerindeki sanatç ılar da yanlış anlaş ılmış tır ve ben bir sanatç ıydım. Sadece henüz farkına varmamış tım. Tek bildiğ im, maaş ç eklerini bankaya yatırmak isteyen insanlara sigorta ürünleri satmanın gerç ekten bana uygun olmadığ ıydı. Ay sonundaki ş ube satış ları beni kesinlikle ilgilendirmiyordu. Müş terilere güler yüzlü, sıcak hizmet vermekten baş ka hiç bir ş ey umurumda değ ildi ki bunu ç ok iyi yaptım. Ancak bankacılık sektörünün değ iş en ç ehresinde bu yeterli değ ildi.

Hepsi satmak, satmak, satmaktı.

Acıdan kaç ınmak iç in zevk almaktan daha fazlasını yaptığ ımızı söylüyorlar. Böylece, acı ç ok fazla olduğ unda, nihayet değ iş iklik yapma cesaretini buluruz. O zamana kadar iç imdeki acı kırılma noktasına gelene kadar iltihaplanmaya devam ediyordu.

Gidip adaya yaş amak iç in baş ka bir 'iyi iş i' bıraktığ ımda, kafa karış ıklığ ı hüküm sürdü. 'Neden yapsın ki? Bu sefer nereye gidiyor?' Ve tüm bunlar olurken heyecanla 'Bir adada yaş ayacağ ım!' diye düş ünüyordum. Ne kadar uzaklaş ırsam o kadar mutlu oluyordum. Oradaki hayatım benimdi ve güzel bir hayattı. Anakara ile her türlü temasım, benim ç ok değ erli arkadaş ım olan sevgili annemleydi.

Meditasyonla ilk kez bu adadayken uğ raş tım. Daha sonra, bana kendi iyiliğ imle baş ka hiç kimsenin sahip olmadığ ı ş ekilde bağ lantı kurma fırsatı verecek olan yolu buldum. Bu yol sayesinde ş efkati anlamaya ve deneyimlemeye baş ladım. Bu ç ok güzel ve güç lü bir güç .

Baş kalarından kabul ettiğ im acı, onların bana yansıttığ ı acılardı. Mutlu insanlar diğ er insanlara bu ş ekilde davranmazlar. Baş kalarını, kendilerine uygun bir hayat yaş adıkları iç in yargılamazlar. Varsa saygı duyarlar.

Kendi kuş ağ ıma öncekilerden gelen acıyı fark ederek, kendi hayatımda ondan kurtulma seç eneğ im vardı. Bir baş kasını asla kontrol edemeyecektim ve bunu arzulamadım. İ nsanlar istedikleri iç in ve istedikleri zaman değ iş irler.

Machine Translated by Google

hazırız.

Hayata şefkatle bakmayı ve bir zamanlar özlemini çektiğim anlayışlı ya da sevgi dolu ilişkilere asla sahip olamayacağımı kabul etmeyi öğrenmek özgürleştiriciydi. Hayatımı pek çok düzeyde değiştirdi. Kendi iyileşmemin süregelen acısını bilerek, herkesin geçmişiyle yüzleşme cesaretine sahip olmadığını, en azından dayanılmaz hale gelene kadar kabul ettim.

Bir dereceye kadar, aynı dinamikler birkaç yıl sonra da devam etti ama beni gitgide daha az etkilemeye başladı. Güç ve zaman aldı, ama şimdi bunun benimle ilgili olmadığını gördüm. Hangi kişinin bana eleştirilerini veya yargılarını vermeye çalıştığıyla ilgiliydi.

Bir Budist hikayesi, bir adamın, kendisinden etkilenmeyen Buddha'ya öfkeyle bağırarak geldiğidir. Başkaları tarafından nasıl sakin ve etkilenmemiş olduğu sorulduğunda, Buddha bir soruyla cevap verdi. "Biri size bir hediye verirse ve onu almamayı seçerseniz, o zaman hediye kime aittir?" Elbette verende kalır. Bu yüzden bazen haksız yere üzerime atılan kelimelerle oldu. Onları almayı bıraktım ve bunun yerine şefkat hissettim. Ne de olsa bu sözler mutlu bir yerden gelmiyordu.

Hayatta öğrendiğim en önemli şey olsa da, en önemli şey, şefkatin kendinizle başladığıdır. Başkaları için şefkat geliştirmek, iyileşmenin başlamasına ve devam etmesine izin verdi. Eski davranış kalıpları hâlâ hüküm sürmeye çalışırken bu beni denklemden biraz uzaklaştırdı. Acıyı tanıyabilir ve bunun benimle ilgili olmadığını görebilirdim. Bir başkasının kendi acısının gelip gitmesiydi. Bu elbette sadece aile ilişkileri için geçerli değildi. Kişisel, kamusal ve profesyonel tüm ilişkilerle ilgiliydi. Hepimiz zaman zaman acı çekeriz. Hepimizin acısı var, her birimiz.

Ama kendime karşı şefkat geliştirmeyi öğrenmek çok daha zordu ve o zamanlar bilmesem de yıllar alacaktı. Hepimiz kendimize karşı çok sertiz, haksız yere. Kendime sevgi dolu bir nezaket göstermeyi ve benim de çok acı çektiğimi kabul etmeyi öğrenmek, yapılması çok zor bir değişiklikti. Çok tanıdık olduğu için, başkalarından gelen haksız fikirleri dinlemek ve onları üstlenmek neredeyse daha kolaydı. Mutluluk getirmemiş olabilir ama kendime karşı nazik olmayı ve kendime her şeyden önce şefkat göstermeyi öğrenmek, kesinlikle büyümem gereken bir süreçti. Ama iyileşme en azından şimdi başlamıştı.

Bu yeni öz-sevgi, öz saygı ve öz-anlayış niyetiyle, eski aile dinamikleri gücünü kaybetmeye başladı. Geri çekilmeye devam etmek yerine sonunda sesimi duyurmama izin vererek karşılık verecek gücü buldum. Tabii ki, bu şimdi ifade edilen benim kendi acımdı ve gerçekten bununla ilgili değildi.

Machine Translated by Google

hiç hitap ettiğ im insanlar. Hepimiz baş ımıza gelenleri kendi yolumuza göre yorumluyoruz. Yani bu benim kendi acımı ifade etmem ve salıvermemle ilgiliydi. On yılların kalıplarını kırmak ç ok cesaret aldı. Ama acım bana bunu verdi ve artık kaybedecek bir ş eyim yoktu. Olduğ u gibi, artık sessizliğ in acısını taş ıyamıyordum.

Sonunda, hepimizin iç indeki acıyı gerç ekten körükleyen ş ey, gerç ekten sadece sevilme, kabul edilme ve birbirimiz tarafından anlaş ılma arzusuydu. Yani ş efkat ilerlemenin tek yoluydu: ş efkat ve sabır. Her ş eye rağ men, aş k, kendi kırılgan kılığ ında aramızda hala vardı.

Sanki aynı nehirde defalarca yüzüyordum ve her seferinde doğ al akış ımı engelleyen büyük bir kaya ile karş ılaş ıyordum. Her zaman oradaydı. Yine de bir gün, her zaman orada olabileceğ ini fark ettim . Bu yüzden aynı kayayla, aynı tıkanıklıkla tekrar tekrar yüzleş mek yerine, yüzmek iç in farklı bir yer seç iyordum, özgürce ve doğ al olarak ilerlememe izin verecek bir yer. Doğ al ilerlememi engelleyen, her seferinde tıkanıklıklara ve acıya neden olan bu engel iç in kendimi tekrar tekrar kurmak zorunda değ ildim.

İ ş leri farklı yapmanın zamanı gelmiş ti. Artık farklı bir yol seç me, sesini yükseltme ve 'yeter' deme zamanıydı. Artık aynı kalıplara tahammül etmek istemiyordum. Daha yalnız ç ıksa bile, en azından barış a yol aç abilir. Diğ er yol kesinlikle barış ç ıl değ ildi.

Konuş tuktan sonra iç imde bir ş eyler değ iş meye baş ladı. Kendime saygımda güç lendim ve kendimi ifade etmede daha net oldum. Sonunda bazı yeni ve sağ lıklı tohumlar ekilmiş ti. Henüz onları nasıl besleyeceğ imi bilmiyordum ama en azından ekilmiş ler. Her seferinde küç ük bir adımla, olmak istediğ im kiş i olarak yaş amaya baş lamanın zamanı gelmiş ti.

Tüm bunları Grace ile paylaş tıktan sonra hiç ç aba harcamadan yakınlaş tık. Tüm ailelerin kendi öğ renmelerine sahip oldukları konusunda hemfikirdi. Zorluklarını yaş amamış ve ailelerin ç oğ u insan iç in en büyük öğ renme armağ anlarını getirdiğ ine inanan bir aile düş ünemiyordu. Aş kı yaş amanın tek yolunun insanları olduğ u gibi kabul etmek ve onlardan hiç bir beklentisi olmamaktan bahsettik. Söylemesi yapmaktan ç ok daha kolay olsa da, mümkün olan en sevgi dolu yaklaş ımdı.

Grace benimle birç ok hikaye paylaş tı; hayatına, büyüyen ç ocuklarına, mahallenin değ iş mesine, sonra sık sık ölmekte olan piş manlığ ına geri dönüyor.
Baş kalarının ondan beklediğ i hayatı değ il, kendi kalbine uygun bir hayat yaş ama cesaretine sahip olmayı diledi. Sınırlı bir zaman kaldığ ında, tamamen dürüst olmakla kaybedecek ç ok az ş ey vardır. Ş imdi birbirimizle paylaş tığ ımız ş eyler, doğ rudan önemli ş eylerin özüydü. Tüm denekler gibi artık boş konuş ma yoktu.

Machine Translated by Google

örtülü son derece kiş iseldi. Grace'e aç ılmak benim iç in beklenmedik bir ş ekilde ç ok ş ifalıydı ve dinleyen kulağ ım onun iç in ş ifa oldu.

Sonunda hayatımın ş u anki hali, müzikal yönüm, ş arkı yazmaya ve icra etmeye nasıl baş ladığ ım konusuna da geldik. Bir fincan ç ay iç erken Grace, ertesi gün iş e gitarımı getirmem ve ona benim iç in mutlak bir zevk olan bir ş ey ç almam konusunda ısrar etti. O gülümseyip mırıldanırken, yatağ ında doğ rulup otururken, bir mutluluk yüreğ iyle Grace'e ş arkı söyledim. Paylaş tığ ım her ş arkıyı kucakladı, sanki her biri dünyanın en iyi ş arkısıymış gibi aldı. Ailesi de bazılarını dinlemeye geldi ve aynı derecede güzel ve destekleyiciydi. Her zaman seyahat etmek istediğ i iç in Grace'in özellikle sevdiğ i bir ş arkı vardı. Buna 'Avustralya Göklerinin Altında' adı verildi.

O günden sonra benden ona düzenli olarak ş arkı söylememi isterdi. Grace'in söylediğ i gitara gerek yoktu. Bu yüzden yatak odasında oturur, gülümseyerek gözlerini kapatırken bu sevimli küç ük hanıma ş arkı söylerdim, söylediğ im her ş eyi özümserdim. Ş arkılar defalarca istendi ve onları ona söylemekten asla bıkmadım.

Grace'in sağ lığ ı her gün kötüleş iyordu. Küç ücük boyu daha da küç üldü. Eski dostlar vedalaş maya geldiler. Akrabaları, yatağ ının yanında oturup sohbet ederek gözyaş larına hakim oldular. Ailesi uygulamalı biriydi, ç ok ilgiliydi ve ziyaretleri düzenliydi. Bunu sevdim. Ayrıca iç lerinde beni ç eken bir nezaket vardı. Yine de hepsi gittiğ inde, sadece Grace ve ben vardık ve daha fazla ş arkı söyleme isteğ i yeniden ortaya ç ıktı. Özel zamanlardı.

Ş imdi iyi yürüyemiyordu ve Grace yatağ ın yanında komodini kullanmayı kabul etmesine rağ men, bağ ırsak hareketlerine gelince reddetti.
Uygun bir tuvalet kullanmak istedi, bu yüzden komodini temizlemek zorunda kalmadım. Grace'i ikna etmeye ç alış tığ ımda bile, benim iç in önemli bir ş ey değ ildi. Neyse ki yatak odasının yanında olan banyoya giderken yıllar geç ti. Çok zayıftı. İ ş i bittiğ inde ve temiz olduğ unda, ayağ a kalkmasına yardım ettim, sonra külotunu geri ç ektim. İ ç ç amaş ırlarını yaparken onu dengelemek oldukç a hızlı bir hareket olmalıydı.

Daha sonra yatak odasına doğ ru yürüyüş ümüze baş ladığ ımızda, Grace yürüyüş gövdesine yaslandı ve ben onu takip ederek kalç alarını tuttum, aceleyle geceliğ inin bir kısmını külotunun arkasına sıkış tırdığ ımı fark ettim. Bu sevgili küç ük kadına son günlerinde gülümseyerek, sendeleyerek yatağ a geri dönerken, yürürken 'Avustralya Gökleri Altında' ş arkısını söylemeye baş ladığ ında sevinç ten boğ uldum. Birkaç kelime yanlış yerdeydi, ama bu anı daha da sevimli hale getirdi.

Machine Translated by Google

O zaman, müzik kariyerimin en yüksek noktasını yaş adığ ımı biliyordum.
Bir daha asla olabilecek hiç bir ş ey o anda yaş adığ ım sevincin üstüne ç ıkamazdı. Baş ka bir ş arkı yazmamış olsaydım, bu beni rahatsız etmezdi. Bu sevgili insana müziğ imle bu kadar ç ok zevk vermek ve son günlerinde ş arkımı söylerken bu zevki geri almak, kalbimi müzikal olarak umduğ um her ş eyden daha fazla aç tı.

Birkaç gün sonra iş e vardığ ında bugünün Grace iç in son gün olacağ ı belliydi. Ailesini arayacağ ımı aç ıklayınca baş ta hayır anlamında baş ını salladı. Zayıf ve bitkin bir halde uzanıp bana sarıldı. Küç ük kollarını zahmetten kurtarmak iç in yatağ a uzandım ve onu kendime ç ektim. Bu hoş una gitti ve parmakları kolumu okş arken bir süre sessizce konuş arak yattık. Aileyi neden orada istemediğ ini sorunca, onlara daha fazla acı ç ektirmek istemediğ ini söyledi. Onları ç ok seviyordu.

Ama veda etmeye ihtiyaç ları vardı, dedim ve onlara bu seç eneğ i vermemek, birlikte yaş amak zorunda kalacakları hem acı hem de suç luluk duymalarına neden olabilir. Anladı ve kabul etti, orada olmadıkları iç in kendilerini suç lu hissetmelerini istemediğ ini kabul etti. Böylece telefon görüş meleri yapıldı ve aile kısa sürede geldi. Ama onlardan hemen önce, bitkin bir halde bana, "Sözümüzü hatırlıyorsun Bronnie, değ il mi?" dedi.

Gözyaş larımın arasından "Evet" dedim.
“Kendi kalbine göre yaş a. Baş kalarının ne düş ündüğ ünü asla merak etmeyin. Bana söz ver Bronnie," sesi artık zar zor duyulabilen bir fısıltıydı.
"Sana söz veriyorum Grace," dedim nazikç e. Elimi sıkarak uykuya daldı, sonra sonuna kadar yatağ ının yanında oturan sevimli ailesini kabul etmek iç in sadece kısa bir süreliğ ine tekrar uyandı. Birkaç saat iç inde Grace sürüklendi.
Onun zamanı gelmiş ti. Sonrasında mutfakta sessizce otururken ona verdiğ im söz hala kulaklarımda tazeydi. Ama söz verdiğ im sadece Grace değ ildi. Kendime de oldu.

Birkaç ay sonra albümümü lanse ederken sahnede dururken o ş arkıyı ona adadım. Grace'in ailesi seyirciler arasındaydı. Spot ış ığ ı yüzlerin ç oğ unu kararttı ama onları görmem gerekmiyordu. İ stediğ i gibi yaş amamış ama bunun yerine bana ilham veren o sevgili küç ük kadını hatırladıkç a, paylaş tıkları sevgiyi hissedebiliyordum.

Machine Translated by Google

Bir Cumartesi öğleden sonra ilk tanışıtığımızda Anthony otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Koyu sarı kıvırcık saçları vardı ve hasta olmasına rağmen doğal bir yaramazlık havası vardı. Daha genç birine bakmak benim için büyük bir değişiklikti. Arkadaşlık kurmak çocuk oyuncağıydı ve koşullara rağmen başlangıçtan itibaren bir mizah unsurunun tadını çıkardık.

Bir erkek kardeşi, dört küçük kız kardeşi ve iş dünyasındaki yüksek profilli bir ailesi ile hayatı boyunca çok düşkün olmuştu. Anthony her ne istiyorsa onundu ve daha genç bir adam olarak bunu kendi yararına kullandı. Ancak ailesinin mali başarısı nedeniyle doldurması gereken büyük ayakkabıları da vardı. Bu baskı tersine işledi ve zekasına ve fırsatlara rağmen çok düşük bir özgüvene sahipti. Mizahının ve yaramazlığının altında bunu oldukça iyi gizledi. Anthony, ailesinin olmasını istediği kişi olamazdı ve ailenin en büyük oğlu olarak bu, onda çok fazla baskı yarattı.

Genç bir yetişkin olarak geçirdiğim yıllar, hızlı araba sürmek, polis tarafından kovalanmak, en pahalı çalışan kızları işe almak ve yoluna çıkan herkesi tahribe uğratmakla geçti. Bu, zengin banliyölerin genç erkekleri arasındaki bölgesel topraktı. Anthony'nin geçmişinde uyguladığı bazı eylemler pek sevimli değildi. Ancak kendine değer vermeyen bir adam olduğu için, hayatı bazı tehlikeli seviyelere zorlayarak oldukça pervasız bir şekilde yaşadı. Böyle bir eylem onu hastanede, organ ve uzuvlarda hasarla, sağlığını sonsuza kadar kaybetme potansiyeliyle ve bu sağlıktan gelen özgürlükle bıraktı.

Doktorlar ona özgürlüğünü geri vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama işler pek umutlu görünmüyordu. Anthony buna oldukça boyun eğmişti.
Muhtemelen kalıcı bir hasar verdiğini fark ederek, doktorlardan bir sonraki ameliyatın mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istedi, böylece her iki yolu da bilebildi. Bir iki cerrahi işlem yapıldı. Sonra ben hastane odasında yatağının yanında otururken ağrı kesiciler onu ilk hafta kadar uyuttu.
Bundan sonrası bir bekle ve gör durumuydu, umarım kademeli bir iyileşmeye izin verir.

Ona kitap okuma alışkanlığı edindik. Bir akşam bana ne okuduğumu sorduğunda başladı. Orta Doğu'da yaşayarak geçirdikten sonra

Machine Translated by Google

Daha önce orada daha fazla zaman geç irmek istiyordum. Okuduğ um kitap, o bölgedeki yaş am tarzına ve tarihe akıllı, tarafsız bir bakış tı. Bu ülkelerin bazılarında kadınların boyun eğ dirilmesini ya da bu uluslardan bazı aş ırılık yanlılarının din adına gittiklerini inkar etmesem de (tıpkı herhangi bir dinden aş ırılık yanlılarının nezaket öğ retilerini gözden kaç ırması gibi). tüm dinlerde ortaktır), bu kültürün medyada ne yazık ki hiç yansıtılmayan bir yönünü de görmüş tüm.

Bu sıcak kalpli insanlar harika bir ş ekilde aile odaklıydı ve karş ılaş tığ ım en misafirperver ev sahiplerinden bazılarıydı. Güzel kalpler aç ıldı ve beni tereddütsüz karş ıladılar. Bu, o zamandan beri Avustralya'da tanıdığ ım o bölgeden insanlarla da aynı oldu. Batı'da, özellikle de eski nesil söz konusu olduğ unda, aile bağ ımızın ç oğ unu kaybettik. Bunu ilk elden huzurevlerinde, bazen yapmak zorunda kaldığ ım rastgele vardiyalar sırasında, yalnız insan sayısında görüyordum.

Diğ er kültürler ve hepimizin yaş amayı ne kadar farklı seç tiğ imiz beni büyülüyor. Diğ er kültürler aracılığ ıyla keş fedilecek mutfak lezzetleri de öyle. Yine de hepimiz baş ka yönlerden de birbirimize ç ok benziyoruz. Irkç ılık asla anlayamayacağ ım bir ş eydir. Çoğ umuz aynıyız, sadece mutlu olmak istiyoruz. Ve bir düzeyde, hepimizin acı ç eken kalpleri var.

Anthony öğ rendiklerimin daha fazlasını duymaya hevesliydi. Bu yüzden bize bir demlik bitki ç ayı yaptıktan sonra, aroması odaya nazikç e yayıldı, onu ş imdiye kadar kitap hakkında bilgilendirdim. Okuma daha sonra devam etti, ama ş imdi yüksek sesle. Her gün böyle bir veya iki saat paylaş ırdık ve ikimizin de keyif aldığ ı bir zaman oldu. Bunun iç in epeyce haftamız olduğ u iç in, Anthony'yi baş ka türlü asla karş ılaş mayacağ ı kitaplarla tanış tırabildim. Ona bir dizi konu seç eneğ i sunarak, okuduğ um her ş eyden memnun olacağ ı konusunda her zaman ısrar etti.

Bu yüzden ona bazı spiritüel klasikleri tanıttım. Meydan dış ında hayata, felsefeye ve düş ünceye dair kitaplar paylaş ılmaya geldi. Ben onun ihtiyaç larına yöneldikç e, tartış ma daha sonra doğ al olarak devam edecekti; ç alış mayan bir kolu, alç ılı bir kolu kaldırmak, ç alış mayan bir bacağ ındaki yarayı pansuman yapmak, sonra onu beslemek, saç ını taramak ve diğ er kiş isel bakım ihtiyaç larını karş ılamak.

Sonunda, eylemlerinden kaynaklanan fiziksel hasar, operasyonların tamamen baş arılı olmadığ ı anlamına geliyordu. Bazı ş eyler düzeltildi. Ancak bazı kısımları ömür boyu hasar gördü. Bu nedenle, ilerideki yaş am nedeniyle artık kalıcı kiş isel bakım iç in yardıma ihtiyaç duyduğ u iç in eve gidemedi. O zaman karar verildi

Machine Translated by Google

en azından broş üre ve fiyata göre ş ehrin en iyilerinden biri olan bir huzurevine gidecekti.

Anthony, ş imdi donuk renkli duvarlar ve ölmek üzere olan yaş lı insanlarla ç evrili genç bir adamdı. Berbat bir ortamdı ve duvarları daha parlak renkli boyalarla boyamak istiyordum. Baş langıç ta, yeterince mutluydu. Ailesinin kendisine bakıldığ ını bildikleri iç in üzerindeki baskının kalkması ona huzur verdi. Ayrıca yaş lı sakinlere neş e getirmeyi baş ardı ve onu sevdiler. Ancak zamanla, ış ığ ı donuklaş tı ve dış uyaranların eksikliğ i, zekasını kullanım eksikliğ inden uyuş turdu. Çevresinin bir ürünü olmaya baş ladı.

Aslında hepimiz oldukç a dövülebilir, bükülebilir yaratıklarız. Kendimiz iç in düş ünme ve kalplerimizin bize rehberlik ettiğ i ş ekilde yaş ama konusunda özgür irademiz olsa da, özellikle hayatı daha bilinç li bir bakış aç ısıyla seç meye baş layana kadar ç evremiz hepimiz üzerinde büyük bir etkiye sahiptir.

Çevredeki ç evreden etkilenmenin bir baş ka örneğ i, gerç ekç i bir ş ekilde izlemek ve zaten mutlu olan insanların bir iş terfisinden sonra daha fazlasını, daha fazlasını kovalamaya baş lamasıdır. Yeni gelir düzeyinde yeni arkadaş lara ayak uydurma arzusu, ç oğ u zaman insanların ç evrelerine uyum sağ lamak iç in değ iş tiğ ini görür. Bir zamanlar mutlu oldukları bölge artık yeterince iyi değ il, bu yüzden örneğ in daha uygun bir yere taş ınıyorlar. Bazen bu mutluluk getirir elbette, ama her zaman değ il.

Birç ok ülke insanı da ş ehir hayatına uyum sağ lamakta ve ş ehir modası ve yoğ un yaş am tarzlarından etkilenmektedir. Ülkede moda olmadığ ı iç in değ il. Kesinlikle var. Ama yine de, yaş adığ ınız yerden etkilenme durumudur. Ş ehirlerde yetiş en bazı insanlar da kır yaş amına uyum sağ lar ve yaş am tarzlarını yavaş latır, etiketlerinden kurtulur ve tarlalarında dolaş ırken kot pantolon ve lastik ç izmelerde mutluluk bulur. Nerede olursak olalım, yeterince uzun süre takılırsak ç evremiz bizi ç ok etkiler.

Yirmili yaş larımın ortalarında ç ok eğ leniyordum. O on yılın baş langıcı benim iç in zor olmuş tu. On dokuz yaş ıma geldiğ imde niş anlıydım ve ipotek taahhütleriyle dolu ciddi bir hayatım vardı. Çoğ unlukla sağ lıksız bir iliş kiydi. Her nasılsa o zaman hayatta kaldım.

Geriye dönüp baktığ ımda, nasıl olduğ u hakkında hiç bir fikrim yok. Aş ırı derecede zihinsel taciz, psikolojik oyunlar ve partnerim tarafından ifade edilen ç eş itli öfke durumlarına maruz kalmak sürekli olarak güvenimi azalttı.

Bir bankada ş aş ırtıcı olmayan bir ş ekilde yeni bir iş bulduğ umda her ş ey ç ok fazla oldu. İ ş yerindeki ekip harikaydı ve kendimi buldum

Machine Translated by Google

hayattan yeniden zevk almaya baş lamak. Düzenli bir iş im olması da ş u anki durumumun ötesinde bir hayat hayal etmemi sağ ladı ve taş ındım. Çok geç meden, yeni bir baş langıç yapmak iç in iş im gereğ i kuzey sahiline transfer oldum.

Hiç bir zaman dans ve havailik bedavaya verildi ve hayatımın mutlu, kaygısız bir parç ası oldu. Ayrıca ç evremde ç ok fazla uyuş turucu vardı. Ş imdiye kadar iç menin bana göre olmadığ ını biliyordum ve alkolü sonsuza kadar bırakacağ ım noktaya henüz gelmemiş olsam da, iç mek hayatımın büyük bir parç ası değ ildi.
Yine de sunulan birç ok ş ey vardı ve bir yıl iç inde ç oğ unu denedim. Bunlar, buz ve sokak adlarını bile bilmediğ im diğ er sentetik uyuş turuculardan önceki günlerdi. Evde yetiş tirilen ç ömlek, arkadaş ç evremde yaygındı ve baş ka bir arkadaş ım bana afyon deneme fırsatı verdiğ inde yaptım.

Yeni ş eyler deneyebileceğ imi hissettiğ im bir boş luktaydım, ancak bir deneyimden sonra ç oğ unu bırakacak kadar kendimde nettim, yine de bu teoriyi asla eroinle baş tan ç ıkarmadım, ş ükürler olsun. Hiç yanına gitmedim. Neyse ki afyon, sihirli mantarlar, LSD ve kokainle ilgili sadece bir deney oldu, hepsini o on iki aylık süre iç inde denedim ama bir daha asla. Yetiş tirilme tarzımın ve önceki iliş kimin sınırlamalarından sonra, sanırım biraz pervasızlığ a ihtiyacım vardı. Ama tüm bunların altında, bilinç siz bir düzeyde, benim bir parç am haline gelen ve hala beslenmekte olan toplam bir öz değ er eksikliğ i vardı.

Aş ırı uyuş turucu bağ ımlılığ ı hayatı bana göre değ ildi. Bunu hemen anladım ve bazı ş eyleri denemekten mutlu olurken, kendime bunun "yüzümü bozma" ihtiyacından ç ok, hayatı deneyimleme arzusundan kaynaklandığ ını söyledim. Bilinç li olarak, ç alış mam uzun sürmedi, daha sağ lıklı bir yaş amı tercih ettim. Bilinç sizce olsa da, baş kalarının görüş lerinin inanç sistemime hükmetmesine izin verdikten on yıllar sonra hala geri alınması gereken ç ok ş ey vardı. Mutluluk hala dış güç lere ç ok bağ lıydı.

Birkaç yıl sonra, ada sınırını da takip ederek, İ ngiltere'de köyün barında bira ç ekerek yaş ıyordum. Hız ç ok fazlaydı. Birkaç replik yaptıktan sonra, yerel delikanlılar bütün gece diş lerini gıcırdatırken kocaman gözbebekleriyle bara gelirlerdi. Düzenli rutinleri her yıl aynıydı. Yani birisi hız kazandığ ında, gerç ekleri onlara aynı sahnenin farklı bir görünümünü verecek kadar değ iş tirdi. Kaç maya ç alış tıkları ş ey sadece can sıkıntısıydı ve sonraki günlerde onları izleyen melankoli ve bitkinlikle, bu fiyata değ ip değ mediğ ini merak etmek zorunda kaldım.

Ortağ ımla birlikte katılmaya karar verdiğ imiz birkaç durum oldu. Ama bunun bize göre olmadığ ını anlamamız uzun sürmedi. Hızdan gelen düş üş

Machine Translated by Google

korkunç tu ve bunu vücuduma yaptığ ım iç in kendimden nefret ettim. Yine de yaklaş ık bir ay kadar sonra, kendimi hayatımı değ iş tiren bir zaman yaş arken buldum, yine ç evremden ve daha iyi bir hayat yaş amak iç in irade ve bilinç li seç im eksikliğ inden etkilendim.

Dean bütün hafta sonu ç alış ıyordu, ben de diğ er köy ç ocuklarının saflarına katıldım ve gece iç in Londra'ya giden bir trene atladım. Yirmili yaş larımın sonlarında olmama rağ men, sırf benim müziğ imi ç almadıkları iç in hiç rave partisine gitmemiş tim. Ama beni evde tek baş ıma görmektense, ç ocuklar bana hayatımın zamanını vaat ederek onlara katılmaya ikna ettiler. Hepsi benim arkadaş ımdı, ben de gittim.

Ecstasy ile ilgili daha önceki bir deneyimim, denediğ im tek fırsattı, sorun yoktu. Aptalca bir gece geç irmiş tim ve kesinlikle zevkli olmasa da düş üş ten sağ ç ıkmış tım. Midem berbattı ve enerjim günlerdir inanılmaz derecede düş üktü. Yine de yeterli bir deneyim gibi gelmiş ti ve o zamandan beri herhangi bir teklifi reddetmiş tim. Ben de sonradan kendimden iğ renerek yaş adım ve daha fazla onsuz da yapabilirdim. Zaten iç imde bu düş üncelerden yeterince vardı. Yine de burada, sekiz adamla beni ecstasy hapı almaya ikna eden Londra trenindeydim.

Ş ehir sahnesindekiler her hafta birkaç hap atıyorlardı, peki benim küç ük bir tane almamın ne önemi vardı? Erkekleri hiç suç lamıyorum, en ufak bir ş ekilde. Bu ş eylerden zevk alıyorlardı ve sadece beni onlara katılmaya ikna etmeye ç alış ıyorlardı. Hap boğ azımdan aş ağ ı kayarken, tıpkı tren Victoria istasyonuna girerken, son seç im sonunda benimdi. Kış ın ortasıydı ve Londra yılın o zamanında olduğ u iç in dış arısı kesinlikle buz gibiydi.

Kulübe girdiğ imiz andan itibaren müzikten nefret ettim ve gecenin bitmesini istedim. Akustik müzik her zaman benim iş im olacaktı, her biri kendi iç inde olsa da, dijital olan her ş eyden ç ok daha fazlasıydı. Hoparlörlerden tekno müzik duyuldu. Durumu yargılamayı bırakmak ve gün doğ umuna kadar orada olduğ umu kabul etmek iç in bilinç li bir seç im yaparak rahatladım ve dans pistindeki ç ocuklara katıldım. Onlar hemen bir patlama yaş arken, ben sadece buna katlanıyordum.

Sonra hap tüm ş iddetiyle etkisini gösterdi ve kalabalığ ın arasından ç ıkmam gerektiğ ini anladım. Üzerimden ter döküldü. Dans pistinde birinin vücudunun her yumruğ u beni klostrofobik yaptı. Biraz boş luk bulmaya ç alış ırken tökezledim. Bas, döş eme tahtalarına ve vücuduma ç arptı. Yakınlarda dans eden ç ocukların gülen yüzleri baş ka bir yere dönüş tü. Kontrolümü hızla kaybediyordum ve güvenli bir yere gitmem gerekiyordu.

Umutsuz bir sis iç inde kadınlar tuvaletine doğ ru ilerlerken gürültü, gülen yüzler ve ış ıklar gitgide bozuluyordu. Bütün gece bir hücreyi ne kadar istesem de kendime ayıramazdım. Bunun iç in düş ündükten sonra

Machine Translated by Google

Bir süre kabindeyken, kızlar iç eride kimse var mı diye kapıyı ç almaya baş ladığ ında isteksizce özel alanı teslim ettim.

Kulübün dış ına ç ıkmak iç in ç ok soğ uktu ve eve ilk tren sabah altıya kadar vardı. Bayanlar tuvaletlerinin gürültüsü ve gelip gidenlerin kahkahaları beni bir ş aş kınlık iç inde bıraktı. Sonra pencere pervazını fark ettim. Benim sığ ınağ ım, karar verdim. Lavaboya tırmanarak, kayma riski olmadan oturabileceğ im kadar geniş olan ç ıkıntıya ulaş mayı baş ardım. Karş ıya geç erken, bayanlar odasındaki lavabolara bakan, yolun dış ında güzel bir küç ük köş e buldum. Aş ağ ıda meş guliyet ve kaos vardı. Ama ş imdi sırtımı yaslayabilir ve pencereye yönelebilir ve biraz huzur bulmaya ç alış abilirdim.

Benden ter akmaya devam etti. Dayandığ ım buzlu pencere ç ok ihtiyaç duyulan bir rahatlama sağ ladı. Artık kendi dünyamdaydım ve muhtemelen iş leri daha iyi halledebilirdim. Zavallı kalbim, bir insan kalbi iç in hiç olmadığ ı kadar hızlı atıyordu ve geceyi atlatması iç in dua ettim. Yavaş lamadı.
Ancak tıbbi yardım istemek de aklımdan geç medi. Belki de yasa ve yasadış ı uyuş turuculara karş ı bilinç altı bir korkuydu. Bilmiyorum. Ama baş ımı buz gibi soğ uk pencereye dayayarak oturmak en ç ok ihtiyacım olduğ unu hissettiğ im ş eydi.

"İ yi misin aş kım?" bir İ ngiliz kızı, omzumun eteklerini ç ekiş tirerek sordu. ona göz hizasında olan kot pantolon.

Onu belli belirsiz duydum ama ağ zım aç ık oturdum, baş ım arkaya yaslanmış , tavana bakıyordum. Cevap vermek ç ok zordu. Kalp atış larım kontrolden ç ıkmış tı ve hareket edemiyordum.

"Aş kım, iyi misin?" ısrar etti. Toplayabileceğ im her türlü ç abayla ona baktım ve baş ımı salladım.

"Suyunuz var mı?" diye sordu. Kaybolduğ u iç in omuzlarımı silktim, sadece benim iç in bir ş iş e su ile geri döndüm. "Bunu iç ," diye ısrar etti. Zorla, sonra banyo musluğ undan ş iş eyi yeniden doldurmasını izledim.

"Teş ekkürler," demeyi baş ardım hafif bir gülümsemeyle. Konuş ma benim iç in iyi olduğ u kadar zordu. Aklımın ve bedenimin ç ıktığ ı yolculukta kaybolmak yerine konsantre olmam gerekiyordu. Bir süre sohbet etmeyi baş ardık. O bir melekti.

Bütün gece boyunca o pencere pervazında kaldım, hareket edemedim, kalbim hala göğ sümde ç arpıyor, arkamdaki penceredeki dondurucu gece havası vücudumdaki aş ırı ısıyı dengeliyordu. O güzel kadın düzenli olarak gelip beni kontrol etmeye, su ş iş emi doldurmaya ve her seferinde benimle sohbet etmeye devam etti. Bugüne kadar kim olduğ unu bilmiyorum ama onsuz baş ıma neler geleceğ ini düş ünmekten nefret ediyorum.

Machine Translated by Google

Kulüp kapanmadan yaklaş ık yarım saat önce inmeme yardım etti. Hâlâ kafam ç ok karış ıktı ve bundan hiç zevk almıyordum ama ş imdi daha net konuş abiliyordum. Biraz gülümseyip sohbet etmeyi baş ardık. Ama hafif bir ş aka yapsak da ikimiz de yaş adıklarımın ciddiyetini biliyorduk ve ona teş ekkür ederek sarıldım. Daha sonra ç ocukları bulmam iç in beni kulübe geri götürdü. Gecenin yarısında beni arıyorlardı ve beni gördüklerinde korkunç bir ş ekilde rahatladılar. "Ona göz kulak olun," dedi kadın, bir tanesine elimi uzatarak ve bir öpücük ve bir gülümsemeyle bana veda ederek.

Eve giden trende, ç ocuklar birbirleriyle gülmekten ve ne kadar harika bir gece olduğ undan bahsetmeden duramadılar, keş ke hala orada olsaydılar ve ilaç ların etkisi geç tiğ i iç in üzgündüler. Baş ımı pencereye yasladım ve bunun gerç ekten mümkün olabileceğ ini bilerek uyku numarası yaptım. Kalbim hala göğ sümde atıyordu ve tek düş üncem her ş eyin bir an önce geç mesini dilemekti.

Kıymetli bedenimi zehirli kimyasallarla karış tırdığ ım günler o günden sonra geride kaldı. İ ki gün boyunca uyuduktan sonra, aldığ ım büyük ders iç in minnettar yeni bir kadın olarak uyandım. Zavallı bedenimin yaş adığ ı yolculuktan bitkin bir halde tavana bakarak yatarken, en büyük tesellim bundan kurtulmuş olmaktı. Kendime daha saygılı davranmanın ve bana verilen sağ lık armağ anına bakmanın zamanı gelmiş ti.

Birkaç yıl sonra bir konserde bana bir ecstasy hapı teklif edildi, tereddüt etmeden kibarca reddettim. O zamanlar dünyama ç ok yabancı geliyordu. Neyse ki, yeni ç evremin, yeniden ç evremin bir ürünü haline geldiğ imi fark ettim.
Yaş am tarzım sağ lıktan biri haline gelmiş ti. Arkadaş larla sosyal zamanlar sağ lıklı yemek yemek, ateş in etrafında ç ay iç mek, uzun yürüyüş ler yapmak ve nehirlerde yüzmekle geç iyordu. Bana ç ok daha uygun bir ortamdı. Bu ortamın bir ürünü olmak hiç umurumda değ ildi.
Anthony, mümkün olan en kötü ş ekilde ç evresinin bir ürünü haline gelmiş ti. Evdeki ilk yılındaki ziyaretlerim sırasında, radyo veya televizyondan güncel olayları tartış mayı ç ok isterdi. Zekiydi ve her zaman akıllıca bir fikir sunmaya ya da birazcık yanaklı olmaya hazırdı. Ayrıca, kendi hayatımda neler olup bittiğ iyle ilgili hikayeleri onunla paylaş mam iç in beni cesaretlendirdi ve gerç ekten ilgilendi.

Yine de zamanla, ış ığ ı o kadar azaldı ki, onu dış arı ç ıkarmamı bile reddetti. Daha önce güneş ış ığ ını iç inize ç ekerek ve yoldan geç enlerle sohbet ederek keyifli zamanlar geç irmiş tik. Bazen evin bahç esinde oturup kuş ları seyreder, birbirimize bu ş ekilde yetiş irdik. Herhangi biri

Machine Translated by Google

bir şekilde, her zaman bol kahkaha ve sohbet ile eğlenceli zamanlardı.

Arkadaşlarından veya ailelerinden biri, yeni beceriler öğrenmeyi ve mevcut hayatından daha iyi bir hayat yaratmayı teklif ederse, dinlemeyi bırakırdı. "Konuyu anlamıyorum," dedi bana tekrar tekrar. "Burada işler yolunda, hayatta bu kadarını kabul ediyorum." Anthony, geçmişte başkalarına verdiği zarardan dolayı başına gelenleri hak ettiğini hissetti.

Anthony, aidatlarını ödedin, derdim. "Bundan ders aldın ve önemli olan da bu." Ama kendini affetmeyecekti. Ayrıca, daha iyi bir hayat yaratmakla uğraşamazdı. Anthony, huzurevinin hızına ve rutinine yavaşlamıştı ve tekrar toplumdaki normal yaşama dönme arzusu yoktu. Engelleri bir şekilde ona bir şekilde rahatlama hissi verdi, sanki artık denemek zorunda değilmiş gibi. Bu, başka yerlerde dolu ve ilham verici hayatlar yaşayan çeşitli engelli birçok insana rağmen oldu. Ama en çok da bu bahanelerle kendini başarısızlığa hazırlayamıyordu. Sorulduğunda, artık denemeye cesareti olmadığını itiraf etti. Denemediyse başarısız olamazdı. İçinde bir gram motivasyon kalmamıştı ve güneş her gün doğup batarken, Anthony bunun yerine hayatını uyumayı seçti.

Çevresi ne kadar baskıcı olursa olsun, bir yıl kadar ara sıra onu ziyaret etmeye devam ettim. Ancak tek taraflı arkadaşlıklar herkes için yorucudur ve durum bu hale gelmiştir. Anthony, ziyaretler arasında her zaman yaptığı gibi, ben dahil herkese telefon etme motivasyonunu kaybetmişti. Onu gördüğümde, konuşmalarımız artık bağırsaklarının ne kadar iyi çalıştığı ve çalışanların ne kadar kaba olduğu etrafında dönüyordu. Görünüşüne olan ilgisizliği de görmezden gelinemezdi.

Anthony zamanından önce yaşlanmıştı ve diğer sakinlerin çoğundan en az otuz yaş daha genç ken, şimdi tam olarak uyum sağladı. Çevresinin bir ürünüydü. Bu sevimli adamın ışığının solmasını izlemek, kalbinizin arzuladığı hayatı yaşamak için cesarete sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ne yazık ki, onun hayatı benim istemediğim şeyin bir örneğiydi.

Birkaç yıl sonra küçük kardeşinden gelen bir telefon bana Anthony'nin vefat ettiğini söyledi. O zamana kadar hayatı hiç değişmemişti ve aile toplantıları da dahil olmak üzere evden dışarı çıkmayı reddetmeye devam etmişti. Kardeşi bana Anthony'nin canını sıkamayacağını söyledi. Orada yatarken geriye dönüp hayatına bakarken son düşüncelerinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Anthony'nin başarısızlık duygusunun etkisi beni ileriye taşıdı. Anthony, hiç çaba harcamadan kendine gelişme ya da değişme fırsatı vermemişti. Başarısızlık, başarılı olup olmayacağıyla ilgili değildi.

Machine Translated by Google

ne denediyse. Sadece gitmek başlı başına bir başarı olurdu.
Anthony'nin en büyük başarısızlığı, çevresinin eksiksiz bir ürünü olmasında, kendine meydan okuma ve dolayısıyla yaşamını iyileştirme arzusundan yoksun kalmasında yatıyordu. İyi ve zeki bir insanı ve doğuştan sahip olduğu doğal yetenekleri boşa harcamaktı.

Dolayısıyla, ben de dahil olmak üzere hepimiz çevremizin bir ürünü olacaksak, yapabileceğim en iyi şey, bundan sonra doğru ortamları, hayatımın ilerlemesini istediğim yöne uygun olanları seçmekti. Yine de istediğim gibi yaşamak cesaret isterdi. Ancak çevredeki ortamın üzerimde sahip olabileceği potansiyel etkilere dair bu yeni farkındalık yolculuğumu kolaylaştıracaktı.

Ve işte bu bilinç ve yenilenen cesaret sayesinde, yarattığım yaşam ve seçim özgürlüğünde yatan güç konusunda daha dikkatli oldum.

Machine Translated by Google

ZİYNET

Müşterilerle kurulan ilişkilerin tümü olumlu başlamadı. Çalışmamın büyük kısmı ölmekte olan insanlarlayken, bazen danışanlarım akıl hastalığı nedeniyle bakıma ihtiyaç duyuyordu. Diğer bazı kısa vadeli müşteriler üzerinde olumlu, sakinleştirici bir etkim olduğu için, daha zor vakalar önüme çıkmaya başladı. Hayattaki hiç bir deneyim boşa gitmez. Geç miş im beni, artık zor insanlara yardım ediyormuş gibi görünen pek çok mantıksız davranışa maruz bırakmıştı.

Çoğu zaman, zorlu müşteriler beni çok korkutmazdı. Her zaman olmasa da çoğu zaman söylüyorum. Bazen, ne denediysem, sakin kişiliğim müşteriyi hiç tatmin edemedi. Kesinlikle şehrin en iyilerinden biri olan muhteşem bir konağa geldiğimde, hanımefendi hakkında yapılmış uyarılar geldi aklıma. Florence, bakıma ihtiyacı olduğu konusunda son derece savunmacıydı ve buna hiç ihtiyacı olmadığında ısrar ediyordu. Bu yeni değildi. Pek çok yaşlı insan, eskisi kadar bağımsız olmadıklarını kabul etmekte isteksizdi. Böyle bir zamanın geldiğini kabul etmek onlar için her zaman kolay değildi.

Ama araba yolunda bir süpürge sallayarak ve yüksek sesle bağırarak beni kovalayan deli kadına hazırlıklı değildim. Saçlarına ne kadar zamandır bakılmamış, Allah bilir. Tırnaklar kirle doluydu ya da muhtemelen daha kötüsüydü. Sadece bir terlik giydiği için Külkedisi masalını pek temsil etmiyordu. Ve elbisesini bir yıldır değiştirmemiş gibi görünüyordu.

"Çıkmak. Mülkümden defol," diye bağırdı. "Önce seni öldüreceğim. in üstümden Emlak. Sen de diğerleri gibisin. Çık dışarı yoksa seni öldürürüm."

Süpürge havada savruldu ve beni çok az ıskaladı. Şimdi, hayatta çok şeyle başa çıkabilirim ama aptal değilim. Ben de şehit değilim. Florence'ı yatıştırmak için bir cümle kurmaya çalıştım. Ama sözlerim sağır kulaklara inerken ve süpürgeyle ön camımı kırma tehditleri hâlâ devam ederken, daha fazla inandırıcı olmaya ihtiyacım yoktu. "Tamam, tamam," dedim, "Floransa'ya gidiyorum. Önemli değil". Araba yolunun sonunda kendi bölgesini korurken, süpürgeye sıkıca tutunurken vahşi ve evcilleşmemiş görünüyordu.

Arabayı sürerken o görüntü ben tamamen gözden kaybolana kadar dikiz aynamda kaldı. O kıpırdamadı. Dışarıdan birine oldukça komik bir senaryo gibi görünse de, kalbim ona da acımaktan kendini alamadı. ben

Machine Translated by Google

bir zamanlar kim olduğ unu, hayatının ne olduğ unu ve onu ş imdi olduğ u kiş i olmaya iten ş eyin ne olduğ unu merak etti.

Bir ay sonra aynı adrese geri döndüğ ümde bu cevaplar verildi. O zamandan beri, Florence görünüş e göre zorla alınmış ve uyuş turulmuş tu.
Bu görüntü hayal etmekten nefret ettiğ im bir görüntü. Ne kadar korkmuş hissetmiş olmalı. Ancak geç en ay onu akıl hastalığ ı olanlar iç in geç ici bir evde görmüş tü ve ş imdi iyi durumdaydı. Doktorlar, ilaç lara verdiğ i yanıttan memnun kaldılar ve onu 24 saat bakım alması tavsiyesiyle eve gönderiyorlardı.

Ben geldiğ imde toplum hemş iresi bekliyordu. "Ş u an uyuyor ama birazdan uyanacak. Bu yüzden ondan sonraya kadar seninle bekleyeceğ im, ”diye aç ıkladı.
Konağ ın ç ift kapılarını aç tığ ımda devasa bir mermer merdiven, avizeler ve güzel, antika mobilyalarla dolu bir ev karş ıladı beni. Ayrıca kesinlikle ç ürümüş bir koku tarafından karş ılandım.

"Giriş i bitirdik. Sana evin geri kalanını göstereceğ im," dedi hemş ire yan odada rastladığ ımız temizlikç i ekibine atıfta bulunarak.
Florence, on yıldan fazla bir süredir pis bir ç öplükte yaş ıyordu ve yakın zamana kadar, bir komş u toplum hemş iresine bazı olağ andış ı ve düzensiz davranış lar hakkında yorum yapana kadar kimsenin farkına varmadı. Hemş ire Florence'ı görmeye geldiğ inde, onun sefaletinin boyutu ortaya ç ıktı. Tabii ki doğ rudan Floransa tarafından değ il, kimse ona yaklaş amazdı, pencereden bakıp evinin durumunu görerek.

Konserve yiyeceklerle hayatta kalıyordu ve kilerinde yaklaş ık bir yıllık erzak vardı.
Baş ka hiç bir ş eye dair bir kanıt görmedim, kesinlikle taze ya da piş irilebilecek hiç bir ş ey yok. Çöp iç in mutfağ ın zeminini görmek neredeyse imkansızdı.
Ortaya ç ıkan küç ük zemin parç ası, siyah kir iç inde inç kalınlığ ındaydı.
Floransa'nın banyosu daha iyi değ ildi. Kirli havlular, kurumuş sabun kalıpları ve uzun süredir kimsenin duş u veya banyoyu kullanmadığ ına dair bariz iş aretlerden oluş an sağ lıksız bir ç ukurdu.

Hemş ire beni aş ağ ı kata götürdü, altı kadar yatak odası ve birkaç banyo da benzer bir ihmal iç indeydi. Temizlikç ilerle tüm evi yapmaları istendi ve birkaç hafta sürmeleri bekleniyordu. Alt katta pis bir yüzme havuzuna aç ılan kapılar; eminim kurbağ alar iç in bile yaş anmaz.
Havuzun yanında durup evin ana katına ve tüm ihtiş amına bakarken, bu yerin duvarları konuş abilselerdi ne der diye merak ettim.

Florence, hastanedeyken hijyen konusunda olumlu bir dönüş üm geç irmiş ti ve güzel, temiz bir gecelik iç inde dinleniyordu. Saç ları dağ ınıktı ve

Machine Translated by Google

yıkanmış ve kesilmiş ti ve tırnakları temizdi. Neredeyse farklı bir kadına bakmak gibiydi.

Artık orijinal yatağ ının yerini bir hastane yatağ ı almış tı. Evde onunla yalnız kaldığ ımda, her zaman yanları yukarıda olacak ş ekilde yatakta kalması konusunda ç ok kesin talimatlar aldım. Baş ka bir bakıcı bana yardım etmek iç in sabah ve öğ leden sonra iki saat gelirdi. Sabahları duş , tuvalet ve kahvaltı iç indi. Öğ leden sonraları, Floransa'yı biraz temiz havanın tadını ç ıkarmak iç in bahç eye ya da balkona ç ıkarmaya odaklandı. Ağ ır sedasyon, Floransa yönetiminin büyük bir parç asını olacaktı. Zamanın geri kalanında sadece hafif doping olurdu. Bu hasta yönetim planının bir sonucu olarak, ç ok daha zorlayıcı hale geldi.

Aradan bir ay geç ti ve ş imdi pırıl pırıl bir köş kte takılıyorduk. Temizlikç iler sonunda bitti, ancak eve haftalık olarak katılmaları iç in sözleş me yapıldı. Floransa'dan bazı güzel netlik anları akmaya baş ladı ve benimle hikayeler paylaş maya baş layabildi. Hayatı büyük ve heyecan vericiydi. Dünyanın en lüks gemilerinde yelken aç mış ve birç ok muhteş em yeri ziyaret etmiş ti. Yakındaki ç ekmeceleri gösterdiğ inde, bana her birini anlattığ ı gibi fotoğ rafları ona verirdim. Bunun aynı kiş i olduğ una inanmak zordu, ancak bazen onu fotoğ raflarda gülen genç , güzel kadın olarak tanıdım.

Yakınlaş tığ ımızı söyleyemem, ama bizi bir araya getiren durumu kabul edecek kadar birbirimize düş kün olduk. Yine de iç indeki o ç ılgın, vahş i kadını gördüğ üm anlar oldu. Yataktan ç ıkış ları iç in kesinlikle baş ka bir bakıcıya ihtiyaç vardı. İ laç larını almak zorundaydı, buna rağ men yine de her gün duş rutini ile büyük bir mücadele veriyordu ve ben saç yıkama gününden ç ok korkmaya baş ladım. Ama duş tan ç ıktıktan sonra bir zevkti ve aynanın karş ısında kendini ş ımartıyor, o günlerde olduğ u gibi büyük kadın gibi gülüyordu.

Serveti sonsuza dek ailedeydi. Eski, eski para, dedi ona. Kocası da paradan geliyordu, ama onun geldiğ i lig gibisi yoktu. Bazı tehlikeli iş anlaş malarından sonra birkaç yıl hapis yattı. Florence'ın hayatına girmesine izin verdiğ i tek akraba bana, Floransa'nın o sıralarda herkesten ş üphelenmeye ve paranoyak olmaya baş ladığ ını söyledi.

Kocası hapisten ç ıktıktan bir yıl sonra öldü. Böylece paranoyasını iyileş tirme veya azaltma fırsatı bir daha ortaya ç ıkmadı ve zihinsel dengesi kötüleş ti. Ona tamamen güvenmiş ti ve herkesin parasını almak iç in dış arı ç ıktığ ına ve hapsedilmesinin nedeninin diğ er insanlar olduğ una inanmış tı. BT

Machine Translated by Google

Suç lu olup olmaması, onunla olan iliş kimde pek bir fark yaratmadı, bu yüzden bir an bile düş ünmedim.

Florence ç oğ u zaman hastane yatağ ında yaş amayı kabul etti. O sadece kendi evinde olmaktan mutluydu ve bazen biz bakıcıların ona getirdiğ i ş irketi sevdiğ ini itiraf etti. Ancak, diğ er bakıcı her öğ leden sonra geri dönmeden birkaç saat önce, Florence diğ er tarafı ziyaret etti ve yeniden tamamen farklı bir kadın oldu. Neredeyse bir saat ayarlayabilirdim.

"Çıkmama izin ver. Bırak beni bu lanet yataktan. Yardım. Yardım. Yardım. YARDIM," diye bağ ırırdı, sesi malikanede ve mermer zeminlerde yankılanırdı. Odasına girdiğ imde bazen onu birkaç saniyeliğ ine sakinleş tirmeyi baş ardım, ama sadece birkaç saniye. Yani, maksimum üç saniye. Sonra tekrar baş layacaktı. "Yardım. Yardım. Yardım. HHHEEEELLLLLPPPPP."

Kalın duvarlı, komş ular arası mesafeli bu kadar lüks bir konakta olmasaydık, eminim her gün polisi arayıp birilerinin bağ ırdığ ını ihbar eden insanlar olurdu. Sonunda, odada olsam da olmasam da fark etmezdi. Diğ er bakıcı gelene ve biz onu serbest bırakana kadar yardım iç in ç ığ lık atar ve sürekli yataktan ç ıkmasına izin verirdi.

Bu zamanlarda onunla hiç bir mantığ ım yoktu ve onun iç in hissederken ve onu serbest bırakmak iç in cazipken, onun diğ er tarafını biliyordum. Kendi güvenliğ imi riske atmaya değ mezdi. Süpürgeyle beni kovaladığ ı görüntü ve vahş i kararlılığ ı beni asla terk etmemiş ti. Öğ leden sonraki bağ ırış maç ında görebildiğ im, bu kavgacı kiş iliğ in kısa bir bakış ıydı ve beni yönetim rutinini onlar gibi belirleyen profesyonelleri dinlemeye ikna etti. Yine de onun iç in hissettim. Kendi evinin iç inde hapsolmak ne kadar korkunç olmalı.

Yatağ ındaki yan korkuluklar, yasallıklar ve profesyonel kararlar, ş u anda Floransa'yı tuzağ a düş üren birleş tirici faktörlerdi. Ancak bundan önce paranoya onu tuzağ a düş ürmüş tü. Florence'ın hastalığ ı, insanlara ve eğ er yaparsa ondan ç alabileceklerine karş ı takıntılı bir güvensizlikle, kendi evini terk etme özgürlüğ ünü elinden almış tı. Çoğ u insan bir yatakta kapana kısılmış olarak yaş amayabilir, ancak bizi geride tutan tuzakların kendi kendine yaratıldığ ı ve umutsuzca serbest bırakılması gereken yaş amlar yaratmak mümkündür.

En eski anılarımdan biri bir kutunun iç inde sıkış ıp kaldığ ım. Ama aslında kapana kısılmış gibi hissetmiyordum. Bahç edeki evin yan tarafında büyük bir tahta kutuydu. Büyük kardeş lerimden biri beni iç eri girmem iç in ikna etti ve kapıyı üzerime kilitledi. Yine de karanlıkta oturduğ umu ve kendimi güvende ve mutlu hissettiğ imi hatırlıyorum. Sadece iki ya da üç yaş ındayken bile kendiminkini sevdiğ imi biliyordum.

Machine Translated by Google

ş irket ve barış güzeldi. Bir süre sonra annemin paniklemiş sesi geldi, ben de geri aradım ve her ş ey yolundaydı. Serbest bırakıldım ve yoğ un aile hayatının kaosuna geri döndüm.

Ancak ş imdi yetiş kin hayatımda baş ka tuzaklar vardı. Adım adım kendi talimatlarımı yerine getirecek cesareti bulurken, eski düş ünce kalıpları bana hiç yardımcı olmuyordu. Kendimi bu kendi kurduğ um tuzaklardan kurtarmaya ç alış tığ ım iç in, performans korkumun üstesinden gelmek özellikle zor bir süreç ti.

Biri bana fotoğ rafın ve yazının eninde sonunda beni bir sahnede performans sergilemeye götüreceğ ini söyleseydi, bir zamanlar böyle bir düş üncenin saç malığ ına gülebilirdim. Fotoğ raf ç alış malarımı önce pazarlarda, sonra galerilerde satmamla baş ladı. Yaş anabilir bir gelir yaratmak iç in yeterince satılmadı, ancak beni yavaş ve istikrarlı bir yolda tutmak iç in yeterli teş vik anları vardı.

Bu küç ük destek iş aretlerinden yola ç ıkarak fotoğ rafç ılık endüstrisinde ç alış maya karar verdim ve Melbourne'deki profesyonel bir laboratuvarda iş buldum. Ne yazık ki bu bir ofis iş iydi ve bir yıllık can sıkıntısı, floresan ış ıklar ve penceresiz geç irdikten sonra, benim iç in önceki bankacılık iş lerimden hiç birinden daha tatmin edici olmadığ ını kabul ettim. Benim iç in iş in yaratıcı tarafına girme fırsatı da doğ mamış tı ve bu iş le hiç ilgilenmemeye baş ladım ve sonunda akılsızca hatalar yapmaya baş ladım. O iş te ç ok iç ç ektiğ imi hatırlıyorum; dirseklerime yaslanmış , ç enemi avucuma koymuş , ç alış ma hayatımdaki tatminin ç özümünü bulmaya ç alış ıyordum - sonra tekrar iç ç ekiyordum.

Yine de bu rolden sonra, güzel fotoğ raflar ç ekmek iç in fotoğ raf endüstrisinde ç alış mam gerekmediğ ini görmeye geldim. Birkaç yeni ve dijital bilgili arkadaş ımın yardımıyla küç ük bir fotoğ rafç ılık ve ilham kitabı oluş turdum.
Yine, ç alış mamın kalitesi hakkında ç ok fazla destek gelecekti, ancak kitabı yayınlamak iç in yeterli değ ildi. Bazıları kitabın güzel bir kitap olduğ u yorumunu yapsa da, yayıncılardan aldığ ım tavsiyelerde renkli baskının maliyeti önemli bir faktördü.

Birkaç yıl boyunca ona sahip olduğ um her ş eyi, her bir konsantrasyon ve enerjiyi verdim. Ancak, bazıları iç ten bir teş vikle gelmeye devam etmesine rağ men, ret mektupları birikmeye devam etti. Bu ç abaların gözyaş ları ve hüsranları sırasında gitarımı aldım. Zar zor ç alabiliyordum ama ilk ş arkımı yarı yarıya yazmaya baş ladım. O anın önemini az ç ok biliyordum.

Teslimiyetin gücünü öğ rendikten sonra, fotoğ raf kitabının yayınlanıp yayınlanmadığ ının, sonunda gerç ekten önemli olmadığ ını kabul ettim. Denemeye cesaret ettiğ im iç in zaten kendi gözümde baş arılıydım.
Baş arı, birinin evet demesine bağ lı değ ildir, kitabınızı yayınlayacağ ız veya

Machine Translated by Google

hayır, yapmayacağ ız. Ne olursa olsun kendin olma cesaretine sahip olmakla ilgilidir. Tüm bu kitap süreci boyunca öğ rendiğ im derslerin zaten kendi iç lerinde hediyeler getirdiğ ini hissederek, sonunda bırakabildim. Belki de bu kitabın zaten iç imden akıp gitmesi sadece kendi öğ renmem iç indi. Ya da belki baş ka bir zamanda, ben daha hazır olduğ umda ayaklarını bulurdu.

Her iki durumda da, önemli değ ildi. bırakmak zorunda kaldım. Çabalarım beni tüketmiş ti ve kitabın yayınlanmasına ç ok fazla vurgu yapmış tım. Tekrar yaş amanın ve sonucu kontrol etmeye ç alış maktan vazgeç menin zamanı gelmiş ti. Yarısını yazdığ ım ş arkı da cevapları ararken, meditasyon yoluma ve ş ifaya daha fazla zaman ayırırken yarı unutulmuş olarak kaldı. Sessizlik ve meditasyonla geç en birç ok noktadan sonra, yarı yazılmış ş arkıyı bitirmek iç in güç lü bir dürtü hissettim. O günden itibaren ş arkı yazmanın hayatımın bir parç asıolduğ unu biliyordum, ç ünkü sadece ş arkıyı bitirmekle kalmadım, aynı gün bir tane daha yazdım. Bir kere baş layınca doyamadım. İ ç imden döküldüler.

Çocukken akrabalar ve arkadaş lar iç in konserler vermiş tik. Müzik benim genlerimde vardı. Diğ er sözde 'mantıklı' kariyerlerine rağ men, babam o zamanlar ş arkıcı olan annemle tanış tığ ında gitarist ve söz yazarıydı. Yine de sahnede olmak iç in bilinç li bir özlem duymadım. Ben de kesinlikle ş imdi yaş amıyordum. Aslında bu düş ünce beni korkuttu. Bu sadece bir sahnede olma fikri değ ildi. İ ş im beni kamusal alana ç ağ ırıyordu. Anonim olmaktan mutluydum. Pek ç ok ş arkı sözü yazarı performans göstermiyor ve ben onlardan biri olmak istedim. Ama baş langıç ta iş imin duyulmasını sağ lamak iç in kendi ş arkılarımı seslendirme yolu olacaktı.

Bu beni ç ok korkuttu ve uzun bir süre boyunca iç imde muazzam bir türbülans yarattı. Sevdiğ im iş i bulmaya ç alış mak benim iç in zaten ç ok acı verici bir mücadele olmuş tu, hiç bir zaman tamamen geç emeyecekmiş im gibi görünüyordu. Ş imdi, ç ok net bir ş ekilde yönlendirildiğ im iş in beni halkın gözüne sokacağ ını, her zaman mahremiyetimi ç ok sevdiğ imi ve koruduğ umu kabul edemezdim. İ leride gördüğ üm hayatı kesinlikle yaş amak istemiyordum.

Yine de bize iyileş mek iç in dersler verilir, mutlaka zevk almak iç in değ il. Korkunç bir yüzleş me zamanıydı. Yeni yönlerimle ilgili olarak belirli insanlardan ç ok fazla olumsuzluk almam da yardımcı olmadı. Her iki durumda da, hayatın beni yutmasını ve fark edilmeden devam etmeme izin vermesini istedim.

En sevdiğ im nehirlerden birinde ç ok fazla yalnız zaman geç irerek, hayatın benim iç in gittiğ ini kabul etmeye ç alış arak haftalarca yüzdüm. Tatlı su, aldığ ım her vuruş ta beni temizledi. Altında yüzdüğ ümde, diğ er dünya kayıp gitti. Nehir kenarında kuş lar dış ında hiç ses ç ıkmadı

Machine Translated by Google

ş arkılar ve kıyılardaki ağ aç ların arasından esen esinti. Barış iyileş iyordu, bu yüzden sık sık iç tim. Hatta bir gün, insanların etrafında nadiren ortaya ç ıkan, ç ok utangaç bir yaratık olduğ u bilinen bir ornitorenk gördüm. Böyle bir nimet geri yüklendi
ben.

Kıyıda otururken, doğ anın sihrini ç ok yorgun ruhuma dokumasına izin verirken, esinti yüzümde ç ok yumuş aktı, kendime karş ı dürüst olmam gerekiyordu. Bu noktaya kadar olan tüm yaş am deneyimlerim göz önüne alındığ ında, derinlerde bir yerde bir parç amın her zaman bir dereceye kadar halkın gözü önünde olacağ ımı bildiğ ini gördüm. Hayatımın bir kısmını benim iç in tutma seç eneğ i hala benim olacaktı ve bunu baş arabilirdim. Sonuç ta bu benim hayatımdı ve ortaya ç ıkanları nasıl ele alacağ ım benim seç imimdi.

Sonunda, eğ er bu iş hayatımın bir parç asıysa ve bunu yaparak baş kalarına yardım edebilirsem kabul ettim, o zaman umarım bir ş ekilde rolümde büyürüm.
Müziğ imi baş ka kim duyacak olursa olsun, öğ renmenin kendi geliş imime de yardımcı olacağ ına güvenmek de kabullenmeme yardımcı oldu. Müzisyen birkaç arkadaş ın desteğ i o zamanlar hayat kurtarıcıydı.

İ lk performans sergilemeye baş ladığ ım zamanı düş ündüğ ümde, kendimi olduğ u kadar seyirciyi de hissediyorum. Müzik tolere edilebilir olsa bile, uzun zamandır performans sergilemeyi acı verici bulduğ um aç ıktı. Ellerim titriyordu, gitar sekiyordu, telleri kaç ırıyordum ve sesim tamamen boğ uluyordu. Ondan son derece nefret ediyordum ve sık sık sinir hastasıydım. Meditasyon bu konuda bana ç ok yardımcı oldu. Pratik de öyle. Sebat ettiğ iniz herhangi bir ş ey gibi, sonunda pratik yaparak daha iyi olursunuz. Yine de tüm bu sinirler ve korku arasında, bir ş ey beni harekete geç irdi. Bunun hayatımın bir parç ası olduğ unun kabulü ve katkıda bulunma arzusuydu. Aynı zamanda duyulmak arzusuydu. Çok uzun süredir bastırılmış düş ünceleri paylaş mak iç in bir yol sunuldu.

İ lk ş arkıyı bitirdiğ imde otuzlu yaş larımdaydım ve performans sergilemeye baş lamadan önce bir iki yıl daha geç ti. Ş imdiye kadar hiç alkol almamak, yapay yardım almadan korkularımla yüz yüze gelmem gerektiğ i anlamına geliyordu. Performans, yine de aç ılmama yardımcı oldu. Kendi hediyelerinin ç oğ unu getirdi. Floransa'yı önemsediğ im zamanlarda, ş ehir barlarında ş arkı yazma devresi de yapıyordum. Bunun ç oğ undan nefret ettim. Bu süre zarfında ç ok yalnızdım, ç ünkü duygusal yaralarım kendime uzun bir yol kat etmemi gördü. Sahneye ç ıkıp ş arkılarımı söylemek becerebildiğ im ama uzun süre zevk alamadığ ım bir ş eydi.

Yine de hepsi büyümeme yardımcı oldu. Bir oda dolusu yabancıyla kiş isel düş üncelerinizi paylaş tığ ınız zaman, bu kesinlikle sizi tekrar aç ar. Ş arkılarıma verilen sürekli olumlu tepkiler ve söyleyeceklerim de beni bir ş arkı yazarı olarak cesaretlendirdi.

Machine Translated by Google

Daha sonra tarzım ve kişiliğimin yanlış türde mekanlarda oynadığımı anladım. Sonraki yıllarda çok fazla gürültülü konser verdikten sonra, sonsuza kadar bar konserlerine veda ettim. Artık çıraklığımı yapmıştım. Konser için daha az fırsat olacağı anlamına gelebilirdi, ancak barlarda canlı performans sergilemek ve bu şekilde tanınmak beni harekete geçirmediğini bu beni hiç rahatsız etmedi. O zamanlar ben de bazı halk festivallerine giriyordum ve sadece şarkılarınızı dinlemekle kalmayıp aynı zamanda onları tamamen anlayan saygılı bir dinleyici kitleniz olduğunda bir icracının aldığı mutluluğu yaşadım. Benzer düşünen insanlarla bu bağlantı harika bir duygu. O andan itibaren sadece güzel mekanlar ya da uygun festivaller oldu.

Yine de performans sergilemeye ilk başladığımda kim olduğumu düşündüğümde, o kırılgan yaratığı zar zor tanıdım. Şimdi canlı oynadığımda kendime güveniyorum çünkü doğru mekanlarda, doğru seyircilere oynuyorum. Şarkılarım anlamlı ve çoğunlukla nazik. Onlar yapabilir. Olmalarına izin var. Artık barlarda mikrofondan yapılan et piyangosu ile rekabet etmiyorum, ya da duvarlardaki televizyon ekranlarına boks geliyor diye seyirciyle bağımı koparmıyorum. Bir hata yaparsam, kendi kendime nazikçe güler ve devam ederim. Sonuç ta sanatçılar da insan.

Ayrıca Bay Yenilmez'in artık beni gözetlememesi de ferahlatıcı. Bilirsiniz, barda en çok içki içen ve birdenbire Johnny Depp'in ikiz kardeşi olduğuna karar veren adam. Orada, sahnenin önünde duruyor, ileri geri sallanırken size bakarak, bir şekilde on sekizinci birasından bir damla bile dökmemeyi başarıyor. Kalçalarını sadece senin için döndürürken seni başıyla ve göz kırparak lütfettiğinden, Tanrı'nın kadınlara bir lütfu olduğunu şüphesiz biliyor. Ve eğer yeterince iyiyseniz, erkekler ve büyük aşıklar bölümündeki tüm dualarınıza cevap vermek için yan sahnede sizi bekleyecektir. Evet hepsini tanıdım. Onları kutsa.

Bu yüzden, performansımda ilk korkumla yüzleşmek zorunda kalmamın yanı sıra, her gün yaratıcı yolda yürümeye devam ettim, cesaretten biriydi. Ayrıca yakın zamanda bir yıllık müzik eğitimini bitirmiştim. Endüstri hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğime karar vererek, kendime çok temel bir müzik teorisi öğrettim, en azından seçmeleri programa geçirmeye yetecek kadar. Seçmelere ayrıca kendi şarkılarımdan birinin çok titrek bir versiyonu da dahildi. Ama ben vardım. Otuzlu yaşlarımda bir öğrenciydim ve her dakikasını çok sevdim.

Yine de performans sergilerken sinirlerimi fethederken farklı araçlar kullanmak zorunda kaldım. Pratik kesinlikle biriydi. Kendimi sürekli olarak ortaya koymak, çalmamı, şarkı söylememi ve özgüvenimi giderek daha fazla geliştirdi. Ama bana en çok yardımcı olan iki şey, kendimi özgürlüğümden kurtarmak için kullandığım araçlardı.

Machine Translated by Google

zihin. Bu araç lar sadece performans göstermek iç in değ il her ş ey iç in geç erlidir ve o zamandan beri baş ka ş ekillerde yardımcı olmuş tur.

Sinirlerim harekete geç tiğ inde veya "Orada ne yaptığ ımı sanıyordum?" gibi olumsuz düş ünceler yüzeye ç ıktığ ında, ş arkının ortasında meditasyon pratiğ ime geri dönüyordum. Aslında ş arkıyı durdurmadım ya da sahnede lotus pozisyonunda oturmadım. Pek öyle değ ildi. Ş arkı söylemeye, gitar ç almaya devam edecekti. Ama odağ ımı nefese ç evirerek, onun iç eri girip ç ıktığ ını gözlemlerdim. Tüm bu süre boyunca kas hafızama tamamen güvenirdim, parmaklarımı gitarda nereye koyacağ ımı hatırlayacak ve kelimeler akmaya devam edecekti. O anda odaklanmam gereken nefesti. Bu, ş arkıya daha iyi ifade ve daha fazla mevcudiyetle geri dönmem iç in beni yeterince sakinleş tirdiğ i iç in inanılmaz derecede iyi ç alış tı.

Düş üncemi değ iş tiren ve gerç ekten sinirlere veda eden diğ er ş ey ise kendimi denklemden ç ıkarıp seyircilere verme zamanı olarak gördüğ üm zamandı. Önceden sessizce basit bir dua söylendi, müziğ in iç imden aktığ ı ve bu insanlara zevk verdiğ i iç in teş ekkür etti. O zaman ben de aradan ç ekilip müzikten seyirciler kadar zevk alırdım.

Oyunculuk bana ç ok güzel ş eyler öğ retti. Çok minnettarım, hayat özellikle istemediğ im halde devam etmemi sağ ladı. Eğ er onlardan geç mezsek, elimizdeki dersler aracılığ ıyla bizi hangi hediyelerin beklediğ ini nasıl bilebiliriz?
Devam etmeden bilemeyiz. Gelecekte performans sergilemeye devam edip etmemem artık benim iç in gerç ekten önemli değ il. Yaparsam yaparım ve ç ok zevk alırım. Ya da yapmazsam yapmayacağ ım ve bunun yerine yaptığ ım her ş eyden son derece zevk alacağ ım.
Her iki ş ekilde de önemli değ il. Yolumun götürdüğ ü yere gideceğ im.

Ama performansta sinirlerime hakim olurken, zihnime baş ka ş ekillerde de hakim olmaya baş lamış tım. Kendimi ömür boyu sağ lıksız düş ünce kalıplarıyla yarattığ ım tuzaklardan kurtarıyordum. Hepimizin kurtulmamız gereken tuzakları var. Bunların ç oğ u fiziksel değ ildir ve eğ er öyleyse, sağ lıksız düş ünce ve olumsuz inanç sistemleri gibi fiziksel olmayan tuzaklardan kaynaklanmaları muhtemeldir.

Ne yazık ki sevgili Florence iç in, en azından diğ er bakıcı gelene kadar yatağ ında mahsur kaldı. Varlığ ım onun bağ ırış larının ş iddetini azaltmadığ ı iç in, odada olmamam doğ al olarak benim iç in daha nazikti.
Arada bir kafamı iç eri uzatırdım. İ ki saniye kadar durur, bana bakar, sonra baş ka yöne bakar ve tekrar 'yardım' diye bağ ırmaya baş lardı. Bu kadın ş arkıcı olmalıydı. Kesinlikle ciğ erlerine sahipti.

Yatlar Sidney Limanı'ndan geç ti. sahip olduğ um bir zamana geri dönmek

Machine Translated by Google

Denize aç ılan harika adamlarla arkadaş oldum, hepsinin sonunun nereye vardığ ını merak ederek gülümsedim. Kapı zilinin sesi anılarımı böldü.

Yatağ ının kenarlarını indirdiğ imizde, bağ ırma bir mikrosaniyede kesildi. Aynen böyle. Floransa bize gülümsedi. "İ kinize de merhaba. Ş u ana kadar günün nasıl geç ti?" diye sordu. Onu yataktan kaldırırken ikimiz de gülümseyerek birbirimize baktık. Diğ er bakıcı her gün birkaç saat Florence'ın ç ığ lıklarına katlanmak zorunda olmasa da, yine de her öğ leden sonra tarafından karş ılandı.

"Çok teş ekkürler Florence, ve sizinki?" Diye sordum.

"Ah, fena değ il, sevgilim. Az önce limandaki tekneleri izliyordum. Bildiğ in ç arş amba günleri yarış ıyorlar."

Ona katılarak, "Tabii öyle, Florence" dedim.

Birlikte bahç ede dolaş ırken, hepimiz renklere hayran kaldık. O da yıllardır ihmal edilmiş ti. Ancak yakın zamanda Floransa'nın parası iç in vekaletname almış olan akraba, Floransa'nın eğ lenmek iç in herhangi bir netlik anının olması ihtimaline karş ı, yerin güzel görünmesinde ısrar etmiş ti. Böylece bahç ıvanlar sihirlerini yapmak iç in iç eri girmiş lerdi ve havuz yeniden berrak ve temizdi.

"Güzel bahç eme bakın," dedi bize. "Yılın bu zamanında ne kadar muhteş em görünüyor." İ kimiz de iç tenlikle anlaş tık. Tüm ihmalin altında güzel bir bahç e kalmış tı ve tüm ihtiş amıyla geri geliyordu.

"Daha geç en gün burada bu ç iç ekleri dikiyordum, biliyorsun. Özellikle tüm bu sürüngenlerle bahç e iş lerinin zirvesinde kalmalısınız." Gülümsedik ve tekrar anlaş tık. Daha bir iki ay önce buranın aş ırı büyümüş , aş ınmış görünümlü bir orman olduğ unu düş ünürsek, Floransa'nın burayı nasıl gördüğ ünü dinlemek eğ lenceliydi.

Çiç eklerden birkaç asma koparарak devam etti. "Bahç elerle tembel olamazsın. Çok fazla sevgiye ve zamana ihtiyaç ları var." Ona ç iç eklerden bazılarını sorduk ve inanılmaz bir netlik ve bilgiyle yanıtladı. "Bu asma ç iç ekleri tuzağ a düş ürecek ve onları boğ acak," dedi Florence, asmadan biraz daha ç ekerken. "Hiç bir ş eyin beni tuzağ a düş ürmesine asla izin vermem biliyorsun ve hiç bir ş eyin ç iç eklerimi tuzağ a düş ürmesine izin vermem" diye devam ederken baş ımı salladım.

Ve Florence güzel bahç esinin etrafındaki kısıtlamaları kırmaya devam ederken, kendi kısıtlamalarımdan kurtulmaya baş lama cesaretini bulduğ um iç in sessizce bir teş ekkür duası ettim. Bir ç iç ek gibi ben de artık büyümek ve ç iç ek aç makta özgürdüm.

Machine Translated by Google

PİŞMANLIK 2:

KEŞKE BU KADAR ÇOK ÇALIŞMADIM

Bulaşıkları kuruturken, müvekkilim John'un ofisinde bir okul çocuğu gibi kıkırdadığını duyabiliyordum. "Evet, o da doğru yaşta," diye kıkırdayarak telefonda arkadaşına beni anlatmaya devam etti. John neredeyse doksan yaşındaydı. Henüz otuzlu yaşlarımdaydım. Yetmiş yaşındaki bir adamın bir keresinde bana söylediği bir sözü hatırlayarak, 'bütün erkekler erkektir', başımı sallayarak kendi kendime gülümsedim.

Ofisinden daha sonra çıkan John, tanıdığım diplomatik bir beyefendiydi ve yaramazlıklarından hiç bir iz yoktu. Yine de beni öğle yemeğine çıkarmak istedi ve giyecek pembe bir elbisem var mıydı? Değilse, bana bir tane alabilir mi? Güldüm ve bana bir elbise alma teklifini kibarca reddettim çünkü aslında pembe bir elbisem vardı. Bakım işi iç in üniformamın bir parçası olmasa da, ölmekte olan yaşlı bir adamı memnun etmekten mutluluk duyduğumu ona bildirdim. Onun sevinci harikaydı.

Çok pahalı bir restoranda iki kişilik bir masa rezerve edildi. Limanın karşısındaki bir parka bakan ön ve orta ana masaydı. John, altın işlemeli lacivert ceketinde zarif görünüyordu, havada kalan taze bir tıraş sonrası dozu. Bir eli sırtımda, beni masamıza yönlendirdi. Manzaraya baktıktan sonra, onu yakındaki bir masada oturan dört adama göz kırparken yakalamak iç in arkama baktım. Beni kontrol ederken hepsi kıkırdıyordu, ama yakalandıklarını anladıklarında anında yüzlerine düştüler.

"Arkadaşların o zaman, John?" diye sordum gülümseyerek. Kekeledi ve arkadaşlarının böylesine harika bir fiziksel kaliteye sahip bir bakıcıya sahip olduğu iç in ne kadar şanslı olduğunu görmelerini istediğini itiraf etti. gülmekten kırıldım. "Benim yaşımdaki herhangi bir kadın, seksen dokuz yaşındakilerle dolu bir oda iç in mükemmel bir fiziksel kaliteye sahip." Yine de kabul etmeliyim ki, tavırları kusursuzdu ve benim kuşağımdan daha fazla erkeğin bana bahşettiği ç ekiciliği ve yemek görgü kurallarını taşımasını isterdim. Güzel bir öğle yemeği yedik. John önceden telefon etmiş ve restorana bir vegan getireceğini söylemişti. Özellikle pişmiş güzel bir sebze somunu ile mecbur kaldılar.

Arkadaşlarının öğle yemeğimizi bölmeleri ve hatta masaya gelmeleri yasaklanmış. Daha sonra beni tanıştıracaktı. Bu yüzden öğle yemeği ç oktan bitmişken, John ve ben öğle yemeğimizi bitirene kadar hepsi sabırla oturdular.

Machine Translated by Google

konuş ma. Sonra yine eli sırtımın küç ük tarafında, hepsini büyüleyerek mükemmel kız arkadaş ını oynadığ ım masalarına yönlendirdi, ancak John'un en fazla ilgiyi görmesini sağ ladı. Bana tüm tüyleri gururla ve ç iftleş meyle yükselen bir horozu hatırlattı. Eğ lenceli bir zamandı.

Ancak tüm bunların altında ölmekte olan bir adam vardı. Son ç ıkış larından birinde böylesine zararsız bir oyunu zorunlu kılmanın ne zararı vardı? Eve geldiğ imde ve pembe elbisemden daha pratik iş kıyafetleri giydikten sonra, John'u hayal kırıklığ ına uğ ratarak, yatmasına yardım ettim. Gezi onu sevindirmiş olabilir ama o da bitkindi.

Ölmekte olan insanların enerjisi o kadar zayıflar ki, küç ük bir gezinti, haftada seksen saat tuğ la kaldırmak gibi olur. Onları tamamen boş altır. Aileler ve arkadaş lar da, iyi niyetli ziyaretlerinin hasta insanları nasıl yorduğ unu ç oğ u zaman fark etmezler. Son haftalarındayken, beş veya on dakikadan fazla olan ziyaretler hasta iç in zor olabilir, ancak bu genellikle ziyaretç i bombardımanına maruz kaldıkları zamandır.

Bu öğ leden sonra sadece John ve ben vardık ve o derin bir uykuya daldı. Pembe elbisemi ç antamda katlarken, öğ le yemeğ inden aldığ ı zevki ona getirmiş olmak ç ok güzeldi. Bana da zevk vermiş ti.

John benim genç liğ imden baş ka ş ekillerde de yararlanmış tı. Bilgisayarları ondan daha iyi anlayarak ofisinde geç en ay baş ladığ ım iş e geri döndüm. Teknoloji ç ağ ını kavramaya baş ladığ ında, onun yaş ındaki bir adam iç in bilgisayarlara yaklaş ımı takdire ş ayandı. Klasörleri bilmediğ i ve dosyalamayı emrettiğ i iç in dosyaları karmakarış ıktı. O uyurken, kategoriler oluş turmaya ve yüzlerce belge iç in ev bulmaya devam ettim, bir yandan da bir ş eylerin bulunabilmesi iç in bir dizin oluş turdum. Ama dediğ im gibi, onun yaş ındaki bir adam iç in bilgisayarda zaten oldukç a baş arılıydı.

Ertesi hafta John'daki bozulmayı gördüğ ümde, ç oktan öğ le yemeğ ine ç ıkmış olduğ umuz iç in ç ok minnettar hissettim. Bir daha evden ç ıkmayacaktı. Hâlâ birkaç hafta olabilir ya da olmayabilir ama gücü ç ok hızlı bir ş ekilde yok oluyordu. O öğ leden sonra balkonunda otururken, Harbour Bridge ve Opera Binası üzerinden güneş in batış ını izledik. John sabahlığ ı ve terlikleriyle biraz yemek yemeye ç alış ıyor ama zorlanıyordu. "Merak etme John, sadece yiyebildiğ in ya da canın ne istiyorsa onu ye," dedim, bu cümlenin ardındaki söylenmemiş kelimeleri ikimiz de biliyorduk. John ölüyordu ve ç ok uzakta olmayacaktı. Baş ıyla onaylayarak ç atalı tabağ a koydu ve bana uzattı. Tepsiyi kenara koydum ve gün batımını izlemeye devam ettik.

Öğ leden sonra barış tan John, “Keş ke bu kadar ç ok ç alış masaydım” dedi.

Machine Translated by Google

Bronnie. Ne aptal bir aptaldım". Balkondaki diğ er ş ezlongda otururken ona baktım. Devam etmek iç in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. "Çok sıkı ç alış tım ve ş imdi yalnız, ölmekte olan bir adamım. İ ş in en kötü yanı, tüm emekliliğ im boyunca yalnızdım ve olmak zorunda değ ildim." Bana bütün hikayeyi anlatırken onu dinledim.

John ve Margaret, dördünün ş imdi kendi ç ocukları olan beş ç ocuğ u büyütmüş tü. Diğ eri otuzlu yaş larının baş ında ölmüş tü. Bütün ç ocuklar yetiş kin olduklarında ve evden gittiklerinde Margaret, John'dan emekli olmasını istedi. İ kisi de zinde ve sağ lıklıydılar ve arkalarında iyi bir ş ekilde emekli olmaya yetecek kadar paraları vardı. Ama her zaman daha fazlasına ihtiyaç ları olabileceğ ini söyledi. Margaret her seferinde, artık neredeyse boş olan devasa evlerini satabileceklerini ve gerekirse daha uygun bir ş ey satın alarak daha fazla para kazanabileceklerini söyledi. O ç alış maya devam ederken, on beş yıl boyunca bu savaş aralarında sürdü.

Margaret yalnızdı ve ç ocuksuz ve iş siz birlikteliklerini yeniden keş fetmenin özlemini ç ekiyordu. Yıllarca, ziyaret edilecek farklı ülke ve bölgeleri öneren seyahat broş ürlerini yedi. John'un ayrıca daha fazla seyahat etme arzusu vardı ve Margaret'in önerdiğ i her yerde hemfikirdi. Ne yazık ki, ç alış masının ona verdiğ i statüden de keyif aldı. Bana özellikle iş in kendisini sevmediğ ini, sadece toplumda ve arkadaş ları arasında ona verdiğ i rolü beğ endiğ ini söyledi. Bir anlaş mayı kapatma kovalamacası da onun iç in biraz bağ ımlılık haline gelmiş ti.

Bir akş am Margaret gözyaş ları iç inde, nihayet emekli olması iç in ona yalvarırken, bu güzel kadına baktı ve onun ş irketi iç in umutsuzca yalnız olmadığ ını, ş imdi ikisinin de yaş lı insanlar olduğ unu fark etti. Bu harika kadın onun emekli olmasını sabırla beklemiş ti. Ona baktığ ında, hala onunla tanış tığ ı günki kadar güzeldi. Ama John hayatında ilk defa sonsuza kadar yaş amayacaklarını düş ündü.

Ş imdi haklı ç ıkaramadığ ı nedenlerle taş laş mış olmasına rağ men, emekli olmayı kabul etti. Margaret ayağ a fırlamış ve ona sarılmış tı, gözyaş ları üzüntüden sevince dönüş üyordu. Ama gülümseme uzun sürmedi, "bir yıl sonra" diye eklediğ i anda yok oldu. Ş u anda ş irkette müzakere edilen yeni bir anlaş ma vardı ve o bunu görmek istedi. Emekli olması iç in on beş yıl beklemiş ti. Elbette bir tane daha bekleyebilirdi. Bu bir uzlaş maydı, ama o isteksizce kabul etti. Güneş gözden kaybolunca John bana o zaman bile seç imi iç in bencil olduğ unu söyledi ama sadece bir anlaş ma daha yapmadan emekli olamazdı.

Yıllardır bu zamanın hayalini kuran sevgili eş i iç in her ş ey gerç ek olmaya baş ladı. Telefonda düzenli olarak seyahat acentesine bazı gerç ek planlar yaptı.
Her gece iç eri girdiğ inde, onu akş am yemeğ iyle bekliyor olurdu.

Machine Translated by Google

tedarikli. Bir zamanlar tüm aileyi ağırlamış olan masada yemek yerken, o büyük bir heyecanla düşünce ve fikirlerini paylaştı. John da emeklilik fikrine artık ısınmaya başlamıştı, ancak Margaret aksini önerirse hala on iki ayı görmekte ısrar ediyordu.

Emekliliğini kabul etmesinin üzerinden dört ay geçmesine ve sekizinin daha gitmesine rağmen Margaret midesi bulanmaya başladı. İlk başta biraz mide bulantısı oldu, ancak neredeyse bir hafta sonra geçmedi. İşten gelirken ona, "Yarın doktorla randevum var," dedi. Gece zaten karanlıktı. Diğer işçiler eve giderken trafik uzaktan devam etti. "Yine de bir şeyolmadığına eminim," dedi neşeli bir tavırla.

John onun iyi hissetmediğinden endişe duysa da, ertesi gece Margaret doktorun bazı testler önerdiğini söyleyene kadar daha fazla olabileceğini aklından geçmedi. Sonuçlar sonraki hafta içinde bunu söylememiş olsa bile, rahatsızlığındaki artış ve ardından ağrı onlara bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyecekti. Sadece bu kadar yanlış beklemiyorlardı. Margaret ölüyordu.

Gelecek için planlar yapmak için çok fazla zaman harcıyoruz, çoğu zaman mutluluğumuzu garantilemek için daha sonraki bir tarihte olacak şeylere bağlı olarak ya da sahip olduğumuz tek şeyin bugünümüz olduğu zaman, dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu varsayıyoruz. John'un şu anda yaşadığı derin pişmanlıkları anlamak zor değildi. İnsanların işlerini nasıl sevebileceklerini anlıyorum ve bunu yaparken suçluluk duymaya gerek yok. Sıklıkla eşlik eden üzüntüye rağmen artık ben de işimi seviyordum.
Ancak bu kadar destekleyici bir aile hayatı olmasaydı, işinden bu kadar zevk alıp almayacağı sorulduğunda, John başını salladı. "İşi yeterince beğendim, elbette. Ve durumu kesinlikle sevdim, ama şimdi bunun anlamı ne? Beni gerçekten hayatta tutan şeye daha az zaman ayırdım: Margaret ve ailem, sevgili Margaret. Sevgisi ve desteği her zaman yanındaydı. Ama ben onun yanında değildim. O da çok eğlenceliydi. Birlikte çok iyi vakit geçirebilirdik."

Margaret, John'un emekli olmasından üç ay önce ölmüştü, ancak o zamana kadar sağlığı nedeniyle emekli olmuştu . John, emekliliğinin o zamandan beri nasıl suçlulukla boğuştuğunu paylaştı. Kendi deyimiyle 'hatasını' belli bir kabullenme noktasına gelebildiği zaman bile, şimdi Margaret'le seyahat edip gülmeyi özlemişti.

"Sanırım korktum. Evet bendim. taşlaşmıştım. Rolüm bir şekilde beni tanımlamaya gelmişti. Tabii şimdi burada oturup ölürken, sadece iyi bir insan olmanın hayatta fazlasıyla yeterli olduğunu görüyorum. Neden malzemeye bu kadar bağımlıyız?

Machine Translated by Google

dünya bizi doğ rulamak iç in mi?" John, her ş eyi isteyen hem geç miş hem de gelecek nesiller iç in, önemlerini kalplerinde kim olduklarından ziyade sahip olduklarına ve yaptıklarına dayandırarak, yüksek sesle, hüzünle dolu rastgele cümleler düş ündü.

"Daha iyi bir hayat istemekte yanlış bir ş ey yok. Beni yanlış anlama," dedi. "Sadece daha fazlasının peş inde koş mak ve baş arılarımız ve sahip olduklarımız aracılığ ıyla tanınma ihtiyacı bizi sevdiklerimizle zaman geç irmek, kendimizi sevdiğ imiz ş eyleri yapmak ve denge kurmak gibi gerç ek ş eylerden alıkoyabilir. Muhtemelen her ş ey dengeyle ilgili, değ il mi?"

Kabul ederek sessizce baş ımı salladım. Ş imdi üstümüzde birkaç yıldız belirdi ve renkli ş ehir ış ıkları suya yansıdı. Denge benim iç in de her zaman biraz zorlayıcı olmuş tur. Bu rolde bile ya hep ya hiç gibi görünüyordu.

On iki saatlik vardiyalar benim normal iş günümdü ve müş teriler sona yaklaş tıkç a onlar ve aileleri bakıcılarla mümkün olduğ unca tutarlı olmak istediler. Bu nedenle, son ayları boyunca haftada altı gün ç alış mak, hatta bazen arada bir pijama partisi vardiyası almak alış ılmadık bir ş ey değ ildi, yani tam otuz altı saat boyunca oradaydım. Yaptığ ınız iş i sevseniz bile, seksen dört saatlik bir hafta hiç kimse iç in sağ lıklı değ ildir.

Bazen müş teriler uyurlardı ama yine de orada olmam gerekiyordu. Bir sürü baş ka görev denir. Kendi hayatım askıya alınmış gibi hissettim, ancak geriye dönüp baktığ ımda elbette değ ildi, ç ünkü bu da onun bir parç asıydı. Müvekkilin hayatı geç tiğ inde, ben yorulmuş tum. Böyle bir koş udan sonra genellikle baş ka bir normal müş terinin bir süre daha ortaya ç ıkmadığ ı ortaya ç ıktı. Bu yüzden boş zamanı memnuniyetle karş ıladım, arkadaş larımla tekrar görüş tüm, müziğ ime ve yazmaya geri döndüm ve sonra her ş eyi yeniden yaptım Özellikle büyük bloklarda, arada bir ya da iki rastgele vardiya olan mola harikaydı. Ancak tutarsızlık gelirim üzerinde ç ok fazla baskı yarattı. İ ş durursa, para durur.

Bu süre zarfında, doğ um öncesi bir merkezde haftada bir gün ofis müdürü olarak teklif aldım. Düzenli bir iş ti ve onu sevdim. Merkez, hamile kadınlar ve anne grupları iç in doğ um kursları düzenledi. O hafta ya da ç ok kısa bir süre sonra ölmeye hazır olan insanları emziren insanlardan, ç alış ırken üzerime tırmanan, yanaklarıma özensiz öpücükler konan küç ük ç ocuklara sahip olduğ um haftalar oldu.

Hayatın zevkleri ve tüm döngü hakkında sağ lıklı bir hatırlatmaydı. Bir müş teri geç erken, merkeze yeni bir bebek gelirdi. Küç ük olanlar inanılmaz derecede kırılgan ve güzeldi. Patronum Marie, geldikleri kadar büyük bir kalbi olan tanıdığ ım en harika insanlardan biriydi. onu sevdim ve hala

Machine Translated by Google

yapmak. Görevimin bir kısmı, doğ um öncesi sınıflar iç in kurs materyalini güncellemek olacaktır. Sonuç olarak, günümün ç oğ u, dünyanın her yerinden farklı kültürlerden kadınların hamileliğ e ve tüm doğ um sürecine nasıl yaklaş tıklarını okumakla geç ecekti. Pek ç ok kültürün olaylara ne kadar doğ al yaklaş tığ ını ve bazıları iç in doğ um sancısının ne kadar azaldığ ını gördüğ ümde, korkunun bizde Batılılar olarak nasıl ş artlandırıldığ ını pekiş tirdi. Baş tan sona neş eli, güzel bir kutlama olarak kabul edildi.

Doğ um ve hayatın etrafında olmak benim iç in ç ok sağ lıklıydı. Ölenlerle takılmak ve müş teriler ve aileler iç in bu kadar güç lü bir empatiye sahip olmak bazen beni yıpratıyordu. Dünyanın her yerinde, tüm hayatlarını ölmekte olan insanlarla ç alış maya adayan insanlar var. Belki de tarafsızlıkta benden daha fazla ustalaş mış lardır. Veya denge. Bilmiyorum. Ne olursa olsun tüm saygım onlara gider. Bildiğ im ş ey ş u ki, haftada bir gün, yaş am döngüsünün sonundan ziyade baş langıcı etrafında dönüyordu, bu yıllarda eksik olduğ unu bilmediğ im hayatıma hafiflik getirdi. Enerji taze ve canlıydı, sanki biri benim iç in pencereleri aç mış ve temiz havanın iç eri girmesine izin vermiş ti.

Zıtlıkları haftalık olarak almak, ölmekte olan müş terilerimi bir zamanlar bebek olarak görmeme de yardımcı oldu. Ve yeni anneler bana sevgili yeni doğ an bebeklerini gururla gösterirken, ben de bebeklerin umarız büyüyeceklerini ve dolu dolu bir hayat yaş ayacaklarını düş ündüm. Sonra bir gün onlar da müvekkillerimin yaptığ ı gibi hayatlarının sonuna geleceklerdi. Yelpazenin her iki ucuna da bu kadar maruz kalmak oldukç a ilginç bir zamandı. Bu bir nimetti.

O zamandan beri, onların da bir zamanlar kırılgan küç ük bebekler olduğ unu ve bir gün benim gibi öleceklerini fark ettiğ im iç in hayatımdaki diğ er insanlara karş ı daha fazla ş efkat duymayı baş ardım. Annemle babamı, kardeş lerimi görmeye baş ladım. , arkadaş lar ve bebekler ve küç ük ç ocuklar gibi yabancılar, bir zamanlar küç ük ç ocukların güvendiğ i masumiyet ve umutla hayata güvenirler. Aile, akran veya toplum olsun, baş kalarının yaralarından önce kim olduklarını düş ündüm, doğ dukları doğ al güveni ve aç ıklığ ı etkileyerek üzerlerine atıldılar. İ nsanların kalplerindeki iyilik benim iç in netleş ti ve ş efkatli bir annenin koruyuculuğ uyla hepsini sevmeye baş ladım.

Artık yıllar boyunca söylenen incitici ş eylerin gerç ekten onlardan geldiğ ini görmüyordum. Sözler yaralarından geliyordu, doğ dukları güzel, saf varlıklardan değ il. Onlarca yıl önce dünyaya gelen o değ erli bebeklerin her biri hala onların bir parç asıydı. Her birinin iç inde sevgili, küç ük, masum bir ç ocuk da yaş ıyordu.
Ve bir gün, ölüm süreciyle birlikte pek ç ok insana gelen sonradan görme bilgeliğ ini de alacaklardı.

Machine Translated by Google

Hayatımda belirli insanları sevmediğimi düşündüğüm zamanlar olabilir. Ama sadece davranışlarını ve sözlerini sevmediğimi gördüm. Artık masum kalplerini sevdim, bir zamanlar dünyaya güvenen kalpler onlara mutluluk getirecek ve onlara bakacak. Olmadığında, ıstırap başladı ve acıları ve hayal kırıklıkları, sağlıklı olmayan şekillerde tepki verdiklerini gördü. Ben farklı değildim. Ben de başkalarına acı çektirmiştim, kendi acımla, hayatın umduğum gibi çıkmadığı için kendi hayal kırıklığımla. Başkalarının acılarına maruz kalarak güveni kırılan o küçük kız, daha sonra kendi acısıyla tepki vermişti.

Sevgili ailemin ve herkesin kalpleri hala o orijinal saflığı iç eriyordu. Sadece acı ve yaşamla bulutlandı. Bir zamanlar bazı insanlarla umduğum mutluluğu ve dostluğu bir gün bulup bulamayacağım henüz belli değildi. Her iki durumda da, artık gerçekten önemli değildi. Bir bebeğin sahip olduğu tüm güven ve masumiyetle hepsinin bir zamanlar güzel küçük bebekler olduğunu şimdi gördüm. Başkalarına karşı nazik olmayan her şey, benim gibi yolunu kaybetmiş küçük bir çocuktan gelen acıdan başka bir şey değildi. Ve sırf bu yüzden onları sevmeye devam edebilirdim.

Balkonda John'un yanında otururken, iç indeki kırılgan çocuğu da gördüm; Maruz kaldığı her şeyle, işiyle kendini kanıtlamanın, karısıyla seyahat etmekten çok onu daha mutlu edeceğine bir şekilde karar veren değerli küçük bir çocuk. Artık yaşlı bir adamdı, ama iç indeki o küçük masum çocuk hala belliydi. Derin bir iç çekerken ara sıra yanaklarından yavaş yavaş yaşlar düşüyordu. Onu kendi düşüncelerine ve mahremiyetine bırakarak bulaşıkları içeri aldım ve temizledim. Döndüğünde bacaklarının üzerine bir halı koydum ve tekrar oturmadan önce yanağından öptüm.

"Sana hayat hakkında söyleyebileceğim bir şey varsa Bronnie, o da şudur. Çok çalıştığınıza pişman olacağınız bir hayat yaratmayın. Pişman olacağımı bilmediğimi söyleyebilirim, ta ki o an sonla yüzleşene kadar. Ama kalbimin derinliklerinde, çok çalıştığımı biliyordum. Sadece Margaret için değil, benim için de. Şu an yaptığım gibi başkalarının benim hakkımda ne düşündüklerini umursamamayı çok isterdim. Böyle şeyleri çözmek için neden ölene kadar beklememiz gerektiğini merak ediyorum." Başını sallayarak konuşmaya devam etti. "İşinizi sevmekte ve kendinizi ona vermek istemekte yanlış bir şey yok. Ama hayata daha çok şey var. Önemli olan dengedir, dengeyi korumaktır."

"John'a katılıyorum. Zaten benim için bir ders oldu ama üzerinde çalışıyorum, merak etmeyin," diye dürüstçe itiraf ettim. Ne demek istediğimi biliyordu. Şimdiye kadar beni anlamasına yetecek kadar hikaye paylaşmıştık. John kendi kendine gülmeye başladı.

Machine Translated by Google

Bu yüzden onu ş akayı paylaş maya teş vik ederek sorguladım.

"Pekala, sana söyleyebileceğ im bir ş ey varsa o da ç ok ç alış maktan piş manlık duymamak dedim. Ama ben sadece bir baş kasını düş ündüm, neredeyse onun kadar önemli."

"Devam et o zaman." Gülümsedim.

Bana gözlerinde yaramazlık ile baktı ve dedi ki, "Sen hiç dış arı atma. o pembe elbise!"

John gülerek sandalyemi iş aret etti, sonra onun yan tarafına hafifç e vurarak sandalyemi getirmemi iş aret etti, ben de güldüğ üm gibi yaptım. Limana bakan yan yana otururken birkaç saat daha geç ti, her birimizin üzerinde bir kilim. Ara sıra sohbet, daha fazla sohbet baş lamadan önce rahat bir sessizliğ e sürükleniyordu. Diğ er sessizlik anları ise John'un derin bir iç ç ekiş iyle bozuldu. Elini tuttum ve karş ılık olarak benimkini sıktı.

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakarak, "Bu dünyada ailemden baş ka bir iyilik bırakabilsem, bu sözleri bırakıyorum. Çok ç alış mayın. Dengeyi korumaya ç alış ın. Hayatınız boyunca ç alış mayın". Hafifç e gülümseyip elini kaldırdım ve arkasını öptüm.

John o geceden kısa bir süre sonra öldü. O zaman bilmesem de, sözleri, önemsediğ im baş kaları tarafından defalarca tekrarlanacaktı. Yine de amacını belirtmiş ti ve bu asla unutamayacağ ım biriydi.

Machine Translated by Google

AMAÇVE Nİ YET

Yaş adığ ım durumla birlikte ağ ızdan ağ za sözler benim lehime iş lemeye baş lamış tı. Ruth'un evindeki zaman artık iyice geç miş ti. Ama harika insanlardan oluş an bir ağ , onlar yokken evlerine bakmamın karş ılıklı yararını görmeye baş lamış tı. Birkaç haftada veya ayda bir ev taş ımak beni yıprattığ ı zamanlar olsa da, beni ç ok güzel evlere de maruz bıraktı. Hatta iç lerinden biri ülkenin en zengin adamının evine bile sığ ındı. Bu yüzden kesinlikle zengin bir ç evrede yaş ıyordum.

Pek ç ok evde bir temizlikç i ve bir bahç ıvan, bazen de ayrı bir cam yıkayıcı geldi. Tek rolüm evde kendi evimmiş gibi yaş amak ve bundan zevk almaktı. Söylemeye gerek yok, bu zor değ ildi. Bu ağ ç ok zengin insanlardan oluş sa da bazıları inanılmaz yaratıcıydı. Bu yüzden evler genellikle aydınlık, renkli ve misafirperverdi.

Pearl'e bakmak iç in evde oturan müş terilerimden biri aracılığ ıyla geldim. Evi, kendisi gibi, en azından ölmekte olan bir insan iç in mümkün olduğ u kadar neş eliydi. Bir anda birbirimizden hoş landık. Ayrıca, biri genellikle yabancılara karş ı ç ok ç ekingen olan, ancak birkaç dakika iç inde kucağ ımda oturan üç köpeğ i vardı. (Hayvanlar hayvan severleri bilir). Küç ük siyah köpeğ in bana verdiğ i yanıt, Pearl'ün ve benim yakınlığ ıma hemen yardımcı oldu.

Birkaç ay önce, altmış üç üncü doğ um gününden hemen önce Pearl'e ölümcül bir hastalık teş hisi konmuş tu. Köpekleri ve evinin sevgisi yüzünden kendi yatağ ında ölmeye kararlıydı. Bir arkadaş , zamanı geldiğ inde üç köpeğ i de sahiplenmeyi teklif etmiş ti, bu yüzden Pearl barış iç indeydi, birlikte kalabileceklerdi. Ayrıca yaklaş an geç iş ini de oldukç a kabul ediyordu.

Ş imdiye kadar ilgilendiğ im müş terilerin ç oğ u, baş langıç ta durumları hakkında inkar iç indeydi. Kaç ınılmaz sonucu nihayet kabul etmeden önce bir dizi duygudan geç eceklerdi. Diğ er müş teriler, haberler onlara dayanamayacak kadar fazla geldiğ i iç in ş oktaydı. Bu tür haberlerin taş ıyıcısı zaman zaman bunu ç ok gerç ekç i bir ş ekilde yaptı, teslimatlarının tam etkisini anlamadı. Bazen bu aileydi.

Bazen tıp uzmanlarıydı. Yine de böyle durumlarda gerç ek nezaket kesinlikle gereklidir.

Machine Translated by Google

Ancak Pearl, zamanının geldiğini kabul etme noktasındaydı. Bunu kolaylaştıran şeyin bir kısmının, kocasını ve tek çocuğunu, küçük bir kızı, bir yıl arayla otuz yılı aşkın bir süre önce kaybetmiş olması olduğunu söyledi.
Yüreğinde onları yakında tekrar göreceğini biliyordu.

Kocası aniden bir iş kazasına karışmıştı, ancak böyle bir şey olmadığına inandığı için 'kaza' kelimesini kullanmaktan hoşlanmadı. "Öyle olması gerekiyordu," dedi bana. "Bana çok büyük bir acı getirdi, ancak otuz yıldan fazla bir süredir yaşadığım için, bu kaybın şimdi olduğum kişi olmama ve başkalarına yardım etmeme nasıl yardımcı olduğunu görmeye başladım. Onun ölümünü deneyimlemeden olduğum kişi olamazdım."

Küçük kızını kaybetme konusunda da felsefiydi. Tonia sekiz yaşında lösemiden ölmüştü. "Bir çocuğu kaybetmek herkesin söylediği kadar kötü. Hiç bir ebeveyn bunu deneyimlememelidir. Ama biliyor musun, dünyanın her yerinde, her gün. Ben sadece birçok kişiden biriyim." Kızından bahsederken ondan gelen huzuru dinledim ve takdir ettim. "Çok uzun süre acı çekmediği için onun adına sevindim. Bana koşulsuz sevginin sevincini öğretmek için hayatıma girdiğine inanıyorum. O zamandan beri, onlarla akraba olmasam bile, bunu başkalarına verebildim. Sevgili Tonia, benim sevgili küçük meleğim."

Anılar zihninde net resimler olmaktan çıkmış, ama kalbinde hiç azalmamıştı. Pearl'ün kızına olan sevgisi her zamanki gibi güçlüydü.
Aşk ölmez, dedi bana neşeyle. Tonia'nın vefatından sonra bir süre hayatın ne kadar zor olduğunu paylaşmaya devam etti, tekerleklerin tekrar düzgün bir şekilde dönmeye başlaması birkaç yıl aldı. Ama kendini asla kurban olarak görmedi.
Bir çocuğunu kaybetmenin acısını bilmesine ve bunu kimseye dilememesine rağmen, çocuk sahibi olmanın sevincini de biliyordu ve kendisinin de belirttiği gibi, herkesin böyle bir şansı yok.

Her meydan okumada her zaman bir hediye olduğuna karar verdik. "İnsanlar sonsuza kadar kurbanı oynuyor," diye devam etti. "Ama kimi kandırıyorlar? Sadece kendilerini soyuyorlar. Hayat sana hiç bir şey borçlu değil. Başkası da olmaz. Sadece kendine borçlusun. Bu yüzden hayattan en iyi şekilde yararlanmanın en iyi yolu, onun armağanını takdir etmek ve kurban olmamayı seçmektir."

Pearl'e kendi zamanımda nasıl epeyce kurban tanıdığımı anlattım ama en büyük uyandırma çağrısı, bir aşamada bunu kendimde fark ettiğimde oldu. Yaralarıma o kadar kapıldığımı gördüğümde beni tamamen şaşırtmıştı, sadece hayatımın ne kadar zor olduğuna odaklanabildim.

Yargılamadan kabul etti. "Hepimiz bir zamanlar bundan suçlu olabiliriz. Merhamet ve kurban zihniyeti arasında ince bir çizgi vardır. Merhamet olsa

Machine Translated by Google

iyileş tirici bir güç tür ve kendinize karş ı bir nezaketten gelir. Mağ duru oynamak, sadece diğ er insanları itmekle kalmayıp, aynı zamanda kurbanın gerç ek mutluluğ u bilmesini de engelleyen zehirli bir zaman kaybıdır. Kimsenin bize borcu yok" dedi tekrar. "Kendimize sadece sırtımızdan sıyrılmayı, nimetlerimizi saymayı ve zorluklarımızla yüzleş meyi borç luyuz. Bu perspektiften yaş adığ ınızda, hediyeler ortaya ç ıkar." Bu kadını sevdim.

Pek ç ok insanın hayatının ne kadar zor olduğ undan, bazı insanlara nasıl bu kadar büyük zorluklar verildiğ inden, ancak yine de yol boyunca askere gitmeyi ve küç ük ş eylerde mutluluk bulmayı baş ardıklarından bahsetmeye devam etti. Yine de diğ erleri, diğ erlerine kıyasla gerç ekten ne kadar iyi olduklarına dair hiç bir fikirleri olmadığ ında, hayatları hakkında durmadan ş ikayet ederler. Pearl ile bu konuda anlaş mak kolaydı, ç ünkü zaman zaman taş ıdığ ım acıya rağ men aldığ ım nimetleri de gözden kaç ırmadım. Her zaman ç ok daha kötü durumda olan biri vardı.

Pearl, kocasını ve kızını kaybettikten sonra hayatını yeniden rayına oturtmayı baş ardığ ında, birkaç yıl boyunca kendini iş ine verdi. Yeterince sevdiğ i bir iş ti. İ ş arkadaş larını ve müş terileri severdi ve orada bulunma sebebinin bir kısmının onları ilham ve mutluluk iç inde tutmak olduğ unu hissetti, ki bunu iyi yaptı. Yine de iç inde hep bir boş luk vardı. Neredeyse yirmi yıl boyunca, ailesini kaybetmesine bağ lamış tı.

Bir gün gelip geç en bir yorum hayatını değ iş tirdi ve kendini yeni bir topluluk programı geliş tirmekte olan bir müş teriye mesai saatleri dış ında yardım ederken buldu.
Pearl, bunun ç ok farkında olmadan, projeye ve bu insanların ne hakkında olduğ una bayıldığ ı iç in giderek daha fazla dahil oldu. "Yirmi yıldan uzun süredir ilk kez tutkuyu yeniden tanıdım. Ve nedenini biliyor musun?" Ben beklerken sordu. "Bir amacım vardı, gerç ek amacım. İ ş imdeki boş luk bundan ibaretti. Benim iç in yeterli bir amacı yoktu."

Bununla iliş ki kurmak benim iç in zor olmadı. Her ikisi de artan memnuniyet getiren palyatif bakım ve müzik alanında ç alış ırken kendimi bulana kadar yaş adığ ım mücadeleler de dahil olmak üzere önceki iş geç miş imi Pearl ile paylaş tım. Özellikle üstlendiğ im diğ er rollere kıyasla iş imin gerç ekten bir amacı olduğ u konusunda hemfikirdi. Ama benim gibi o da, kim oldukları iç in doğ ru alanda olan herkesin iş inde gerç ek amacı bulabileceğ ine inanıyordu. Bu sadece bir bakış aç ısı meselesiydi.

Pearl'ün evinde, kış güneş inin cam ç atıdan bize parlayacağ ı güzel bir kış bahç esi vardı. Parlak ve güzeldi. Her sabah, onu genellikle kucağ ında en az bir köpekle, bazen de üç ünü birden oraya götürürdüm.
Her birinin hediyesinin tadını ç ıkarırken galonlarca taze bitki ç ayı iç erdik.

Machine Translated by Google

Yeni gün. Orada olmanın bana hiç iş gibi gelmediğ ini söylediğ imde neş elendi ve "Tabii ki böyle olması gerekiyor. Sevdiğ iniz iş i yaparken, iş gibi gelmiyor. Bu sadece kim olduğ unuzun doğ al bir uzantısıdır".

Topluluk projesi, hayatının iş ini bulan Pearl'e dönüş tü. Bir yıl iç inde eski iş inden istifa etti ve kendini tamamen yeni görevine adadı.
Maaş baş langıç ta daha azdı ama umurunda değ ildi. Zamanla arttı ama.
"Bazen zıplamadan önce koş abilmek iç in birkaç adım geri atman gerekir," diye güldü. "Para ç ok yanlış anlaş ılıyor. İ nsanları sonsuza kadar yanlış iş lerde tutar ç ünkü sevdikleri iş i yaparak para kazanamayacaklarını düş ünürler. Gerç ekten tam tersi olabileceğ i zaman. Yaptığ ınız iş i tamamen seviyorsanız, para akış ına daha aç ık olabilirsiniz ç ünkü iş inize daha ç ok kapılırsınız ve bir insan olarak daha mutlu olursunuz. Tabii ki, düş üncenizi değ iş tirmek ve paranın nasıl geleceğ ini ç özmeye ç alış maktan vazgeç mek biraz zaman alıyor."

Bir arkadaş ım bir keresinde güzel anlatmış tı ve ben bunu Pearl ile paylaş tım. Paraya ç ok fazla önem veriyoruz. Yapmamız gereken, ne yapmak istediğ imizi, hangi projeyi yapmak ve buna odaklanarak, kararlılıkla ve inanç la ç alış maktır.
Para iç in yapmayın. Bunun yerine proje hakkında yapın. O zaman para, genellikle hayal bile edilemeyen kaynaklar aracılığ ıyla, doğ al olarak size bağ lanacaktır.
İ nanç sıç ramalarım da bana bunu zaten öğ retmiş ti. Para durduğ unda, genellikle bu eksiklik korkusuna odaklandığ ım iç in oldu, bu yüzden daha fazla eksiklik aldım. Günün güzelliğ ine odaklandığ ımda, nimetlerimi saydığ ımda ve yapmam iç in yönlendirildiğ im her ş ey iç in ç alış tığ ımda, ihtiyacım olan ş ey yoluma ç ıkıyordu.
İ stediğ im ş ey iç in ç alış maya devam etme cesaretine sahip olmanın en büyük ödüllerinden biri ilk albümümü kaydettiğ im zamandı. Kayıt yapabileceğ imiz en sevdiğ im ve en düzenli ev oturmalarımdan birinde yaş ayacağ ım iç in zamanlama mükemmel olacaktı. Bir yağ mur ormanı cebine bakan muhteş em koyu pembe bir evdi. Aynı zaman dilimi, katılan herkes iç in iyi ç alış tı. Özellikle yapımcım ç ok meş gul bir adamdı ama zaman ayırmayı baş armış tı. Diğ er müzisyenler de programdan memnun kaldılar. Tek bir ş ey eksikti. Para! Biraz vardı ama yeterli değ ildi.

İ ç imdeki her ş ey sanki oluyormuş gibi hazırlanmamı söyledi, ben de yaptım. Müzisyenler rezerve edildi. Zamanımı provaya, ş arkıların ince ayarını yapmaya adadım. Ama günler yaklaş tıkç a, beni bu noktaya getiren inancımdan feragat etmeye baş ladı. Derinlerde bir yerde biliyordum, eğ er mümkün olmasaydı, bunu yapmak iç in yönlendirilmezdim. Böylece daha güç lü anlarda, her ş eyin geç eceğ ine dair tam bir inanç vardı.

Machine Translated by Google

ilerde. Sonuç ta, geç miş te baş ka inanç sıç ramaları yapmış tım. Kendime ve ihtiyacım olan ş eyleri bana ç izebilme yeteneğ ime inandım. Ama korku yüzeye ç ıkmaya baş lıyordu, öyle ki inancım artık üzerini kapatamayacaktı.

Pazartesi günü kayıtlara baş layacaktık. Cuma öğ leden sonraydı ve hala para gelmemiş ti. Korku ş iddetlenmeye baş ladı. Yapımcı ödenmemiş izin sürelerini karş ılayamazdı. Diğ er müzisyenlerin de kısıtlı zamanları vardı.
Paniğ e kapılarak doğ ruca meditasyon yastığ ıma gittim ve oturdum. Gözyaş ları ortaya ç ıktı. Tamamen odaklanmış ve güç lü kalmaya ç alış tığ ım iç in birkaç aydır inş a ediyorlardı. Ş imdi dökülüyorlardı. Hıç kırarak, artık yapamayacağ ımı kabul ederek tüm hayal kırıklıklarımı serbest bıraktım. Gücüm kalmamış tı. Bana yönlendirilen ş eyi yapmış tım ama devam edemedim. Çok zordu. Artık yapamadım .

Sonra "Ahh!" O güzel teslimiyet anı! İ ş te oradaydı. Yapabileceğ im baş ka bir ş ey yoktu. Sadece onu daha büyük güç lere teslim etmem gerekiyordu.
Korkmuş ve bitkin hissederek dış arı ç ıkıp biraz müziğ in dikkat dağ ıtıcı olduğ unu görmeye karar verdim. O sırada bir arkadaş ım durumumu bilmeden aradı ve beni kendisi ve baş ka bir arkadaş ıyla birlikte dış arı ç ıkmam iç in davet etti. Bir kafeye/kitapç ıya gidiyorlardı. Bir grup görmek iç in tek baş ına dış arı ç ıkmaktan daha ç ekici geldi, ben de kabul ettim. Kendime gecenin tadını ç ıkaracağ ıma ve durumumu unutacağ ıma söz vererek mutlu bir ş ekilde dış arı ç ıktım. Yarın yeni bir gündü ve o zaman bir ş eylerle ilgilenecektim. Ama bu gece bunu unutmam gerekiyordu.
Arkadaş ım Gabriela kitaplara göz atarken ben de kafedeki salonda arkadaş ıyla sohbet ederek oturdum. Leanne ve ben sadece bir kez tanış mış tık, birkaç yıl önce ç ok kısa bir süre önce ve o zamandan beri yollarımız kesiş memiş ti. Nerede oturduğ umu sordu, ben de evde oturma hayatımı anlattım. Bu onun ilgisini ç ekti ama aynı zamanda konut piyasasına girmek üzereyken ve ş imdiye kadar yaş adığ ım farklı banliyöler hakkındaki fikirlerime değ er verdiğ i iç in yardımcı oldu. Daha fazla sorgulandığ ımda, kiradan muaf olmak ve yaratıcı iş lerim, özellikle müzik üzerinde ç alış mak istememin bir sonucu olarak bu yaş am tarzına nasıl düş tüğ ümü anlattım.
Leanne ç ok dağ ınık bir boş anma sürecinden geç iyordu ve kendi hayatından uzaklaş mayı benimki kadar memnuniyetle karş ıladı. Böylece konuş ma doğ al bir ş ekilde akmaya devam etti. Daha sonra albümümü sordu ve ş u anki durumuma geri getirildim, sohbetin bu konuya girmesine izin verdiğ im iç in piş manım. Ama ona dürüstç e iş lerin nerede olduğ unu ve beni kurtaracak bir mucizeyi nasıl beklediğ imi söyledim.

Bana albüm hakkında, üzerinde benimle ç alış an insanlar hakkında daha fazla ş ey sordu.

Machine Translated by Google

hangi enstrümantasyonu planladığ ımızı, müziğ imle nereden geldiğ imi ve beni performansa iten ş eyin ne olduğ unu ona söyledim. Sonra bir an bile tereddüt etmeden, her zaman sanatı desteklemek istediğ ini, kimi destekleyeceğ ini bilemediğ ini, kendi hayatında berbat bir dönem geç irdiğ ini, olumlu bir ş eyler yapması gerektiğ ini ve Pazartesi günü benim evimde olacağ ını aç ıkladı. Sabah ihtiyacım olan nakitle.

İ ç imden rahatlama ve sevinç gözyaş ları döküldü. İ nanamadım. Hiç düş ünmeden ona iç tenlikle sarıldım, hıç kırıklara karş ı tamamen direndim. Bitmiş ti. ben yapmış tım. Albüm gerç ekleş iyordu. Para kendini bana bağ lamış tı.

Leanne bazı kayıtlar iç in geldi. Onu orada, uzun halıda uzanmış , biz ş arkı söylerken ve ç alarken kulaklıklarla dinlerken, her yeni parç ayı kaydederken görmek ç ok güzeldi. Her ş eye rağ men oldukç a mesafeliydi. Sadece mutlu olduğ unu görmek onun iç in yeterliydi. Ne kadar güzel, cömert bir kadındı.
Bu olay, sonrasındaki her inanç sıç raması iç in de bana güç verdi. Yardım gelir. Sadece yoldan ç ekilmeliyiz.

Pearl, inandığ ı her ş eyi pekiş tirdiğ i iç in bu hikayeden ç ok memnun oldu. "Bu kesinlikle doğ ru. Korku bizi tamamen bloke eder. Para sadece baş ka bir tür enerjidir, hepimize iyilik ve mutluluk getirmek isteyen bir enerjidir. Ama onu yanlış kullanıyoruz, ona güç veriyoruz, peş inden koş uyoruz, ondan korkuyoruz, peş indeyken hayatımızın dengesini bozuyoruz, takıntı haline getiriyoruz" dedi. "Soluduğ umuz hava kadar mevcuttur. Yeterli hava olup olmayacağ ı konusunda endiş elenerek zamanımızı boş a harcamayız. Yeterli para olacak mı diye endiş elenerek zamanımızı boş a harcamamalıyız. Bu sevgi dolu, yaratıcı enerjinin bize olan doğ al akış ını engelleyen ş ey bu düş üncelerdir." anladım ve kabul ettir

Pearl, topluluk projesine ilk katıldığ ında, orada ç alış an insanlar iç in finansman sürekli bir endiş e kaynağ ı olmuş tu. Tüm enerjileri, paraya neden ihtiyaç duyulduğ una değ il, nasıl bulunacağ ına gidiyordu.
Neyse ki iş ç ilerden oluş an ekip Pearl'ün felsefelerine aç ıktı. Baş langıç ta projenin her bölümü iç in gereken fonları ç ekebileceklerine inanacak kadar kendilerine inanmasalar da Pearl'ün inancına inanıyorlardı. Bu nedenle, fonların geleceğ ine güvenerek projenin baş arısı iç in ç alış maya devam etmeye karar verdiler, ancak buna yardımcı olmak iç in mümkün olan her türlü aktif adımı attılar. Ayrıca, bu konuda yapılabilecek baş ka bir ş ey kalmadığ ında bırakmayı ve fonlar zaten yoldaymış gibi ç alış maya devam etmeyi öğ reniyorlardı. Pearl'ün inancı sarsılmazdı ve sonuç olarak takıma muazzam bir ilham verdi.

Çok geç meden ç ok sayıda beklenmedik kaynaktan projeye para akmaya baş ladı ve iş ç iler arasında büyük bir sevinç yarattı. Program baş ka bir programa geniş letildi

Machine Translated by Google

banliyö, daha fazla insana yardım etmek. Birkaç yıl iç inde, Pearl ve diğ erleri iyi para kazanıyor, programı bir kez daha geniş letiyor, ihtiyacı olan daha fazla insana yardım ediyor ve bir an iç in bile bunun iş miş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Güneş ş imdi evin üzerinde hareket etmiş ti ve biraz önce ateş i yaktığ ım oturma odasına döndük. Pearl yorgundu ama eğ er yardım edebilirse, akş am olana kadar yatmaya inanmadı. Gündüzleri ateş in yanındaki kanepede dinlendi. Onu rahatlatmak iç in yastıkları düzelttim ve üzerine güzel, büyük bir halı yerleş tirdim. Pearl ve tüm evi gibi, o da renkliydi. Ateş odanın her tarafına güzel bir ış ık saç arak rahatlık hissi veriyordu. Yerleş ince köpekler ayağ a fırladı ve iç eri girdi. Güzel bir sahneydi; Pearl, köpekler, ateş , evinin renkleri ve bu yıllar sonra aklımda kalanlardan biri.

"Ama ç oğ unlukla niyetle ilgili, bu para meselesi" dedi. Daha yakın olmak iç in bir sandalye taş ıyarak, düş üncelerinin tadını ç ıkararak dinlemeye devam ettim. "Niyet onurlu olduğ unda para en iyi ş ekilde akar. Proje iç in fon bulabildik ç ünkü bu baş kalarının iyiliğ i iç indi. Elbette sevdiğ imiz iş i yaparak para kazanarak ve hayatımızda bir amaç duygusu yaş ayarak bundan da faydalandık."

Pearl, bu nedenle iş imizde amacın ç ok önemli olduğ unu söyledi. İ ç inde bir amaç bulursak, doğ al olarak ona doğ ru niyetle yaklaş ırız. Amacı olan herhangi bir ç alış ma bir ş ekilde baş kasına fayda sağ layacaktır. Para bu niyeti desteklemek iç in gelecek; tabi elimizden geleni yapmamız ve akış ı korkuyla engellememe mi z ş artıyla. Özellikle orta yaş taki insanlar, ortaya ç ıkan birç ok soruyu bulmakta ve ç alış maları aracılığ ıyla bir ş ekilde dünyayla bağ lantı kurma özlemi duymaktadır. Bu, Pearl'ün bahsettiğ i amaca yönelik doğ al özlemdir.

Zeki ve bilge bir kadındı ve düş üncelerini özgürce paylaş tı. O ölmese bile aramızdaki aynı kolay akış olacağ ını hayal ettim. Pearl, örneğ in ebeveynlerin kendi değ erlerine her zaman inanmadıklarını ve mutlu ç ocuklar yetiş tirme niyetlerinin herkesin topluma yapabileceğ i en büyük katkılardan biri olduğ unu belirterek devam etti. İ yi yetiş kinler yetiş tirir. En önemli ş ey ve gerç ek amacı olan bir iş ken, herhangi bir annenin onların sadece bir anne olduklarını söylemesinden nefret ediyordu . Aynı ş ey, bahç elerinde dünyanın güzelliğ ini kutlayan insanlar iç in bile geç erliydi.

Perth'de yaş arken tanıdığ ım hoş bir bayanı düş ünerek, her sabah tren istasyonuna yürürken bahç esinin bana nasıl mutluluk getirdiğ ini paylaş tım. Aç an ç iç ekler ve rengarenk ağ aç lar o kadar ç ok zevk verdi ki sonunda ona teş ekkür etmek iç in posta kutusuna bir kart koydum.

Machine Translated by Google

bana verdiğ i zevk. Bahç e gerç ekten benim iç in her günü daha iyi hale getirdi. Rengarenk ç iç ekler ve egzotik bitkiler birbirleriyle güzel bir simetri iç inde ç alış tılar, her gün baş ka bir değ iş ikliğ i, baş ka bir görünümü ortaya ç ıkardılar. İ nsanlar, baş kalarına getirdikleri neş eyi her zaman fark etmezler. Sonunda bir gün seksen yaş ında bir kadın olan bahç ıvanın kendisini gördüm ve ona evini ne kadar ç ok sevdiğ imi söyledim. Yvonne'un kartı yazanın ben olduğ umu anlaması ç ok zaman almadı ve yeni bir dostluk baş ladı.

"Evet, amacı buydu - bahç e. Hayatta bir amaç bulmak ş imdiye kadarki en önemli ş eylerden biri," diye devam etti Pearl. "Keş ke tüm o yılları keyifli ama gerç ek hayatımın iş i, proje aracılığ ıyla bulduğ um iş iç in ç ok az önemi olan bir iş te harcamasaydım. O değ iş ime giden yolu bulmama yardım eden oradan bir müş teri olduğ u iç in beni olmam gereken yere götürdü. Ne yapmak istediğ ini bulmak yıllar alabilir ve benim iç in öyle oldu. Ancak bekleyen tatmin, aramaya herkes iç in değ er katacaktır."

Beni tatmin eden bir iş bulmak iç in verdiğ im mücadeleyi göz önünde bulundurarak, buna değ diğ ini kabul ettim. Bu güzel kadın ve üç tatlı tabiatlı köpekle ateş in yanında otururken, buna benim iş im diyebildiğ im iç in ç ok minnettar hissettim. Pearl'e bunu söyledim ve o da kabul edercesine gülümsedi.

"Bronnie'den piş manlık duysaydım, ortalama bir iş te bu kadar uzun yıllar geç irmemiş olmayı dilerdim. Hayat ç ok ç abuk bitti. Bunu ailemi kaybettiğ imden biliyordum. Ancak bazen, ne yazık ki harekete geç meye hazır olmadan önce uzun bir süre bir ş eyleri bilebiliriz. Bu yüzden piş man olabilirim ama yapmayacağ ım. Bunun yerine nazik olmayı tercih ediyorum, o iş ten daha erken ayrılamadığ ım iç in, tabelaları daha sonra yeterince net göremediğ im iç in kendimi affediyorum." Kendini affetmenin piş manlıktan ç ok daha sağ lıklı bir durum olduğ unu kabul ederek Pearl'e danış anlarım aracılığ ıyla ne kadar ç ok ş ey öğ rendiğ imi söyledim.

Gülerek, "Doğ ru. Mazeretiniz yok. Ölüm döş eğ inize gidip keş ke daha önce ç özebilseydim diyemezsiniz. Bunun yerine tüm hatalarımız tarafından kutsanıyorsunuz". Gülerek fikrini paylaş tım. Ama konuş manın artık Pearl'ü de yorduğ unu görebiliyordum ve o da kabul etti. Bu yüzden rahat olduğ undan emin oldum, sonra perdeleri kapattım ve onu ateş in ış ığ ında dinlenmeye bıraktım. Kapıda durmuş , bir an iç in onu ve üç köpeğ i izlerken, yanağ ımdan yavaş ç a bir damla yaş süzüldü.

Hala gerç ek değ erimin farkına varmayı öğ reniyor olsam da, en azından ş imdi yürekten bir iş im olduğ u iç in minnettardım. Gülümseyerek mutfağ a yöneldim. Bir fincan chai yaptıktan sonra, baş ka bir huzurlu odanın tadını ç ıkardım.

Machine Translated by Google

Pearl uyurken ev. Mahallede sakin bir öğ leden sonraydı, gerç i burada hiç bir ş ey fark etmeyecekti. Hem hacim hem de enerji olarak her zaman huzurlu bir evdi.

Pearl'le birkaç hafta daha paylaş tım ama o her gün daha da zayıfladı ta ki sonunda yataktan ç ıkmanın ç ok zor olduğ unu kabul edene kadar. Evini sonuna kadar takdir ettiğ ini kabul ederek, orada kalan zamanım iç in onun adına takdir etmeye devam etmemi istedi. Gülümsedim ve merak etme dedim. Ama onun güzel evinden ç ok daha fazla takdir ettiğ im kiş i Pearl'dü.

Topluluk projelerinde birlikte ç alış tığ ı kiş iler de dahil olmak üzere arkadaş ları veda etmeye geldi. Hayatlarını nasıl değ iş tirdiğ inden ve iş inin nasıl kalıcı bir iz bıraktığ ından ve birç ok kiş iye yardım ettiğ inden bahsettiler. Yine de bir amacı olması iç in büyük bir iş olması gerekmez. Bazı insanlar binlerce kiş iye yardım edebilir. Bazıları sadece bir veya iki yardımcı olabilir. Her iki durumda da, iş aynı derecede önemlidir. Hepimizin bir amacı var ve bu amacı bulmak iç in ç alış mak herkesin iyiliğ ine katkıda bulunuyor. Ve elbette, her birimize de yardımcı olur. O zaman ç alış mak artık iş değ il, Pearl'ün dediğ i gibi kendimizin tatmin edici bir uzantısıdır.

Pearl'ün geç tiğ i gün kapıyı arkamdan kapattığ ımda, güzel bir kış güneş i gününe ç ıktım. Durup derin bir nefes alarak yüzüme vuran kış güneş ini karş ıladım. Bankacılıkta geç irdiğ im yıllar boyunca tüm bu arayış lar boyunca, sevdiğ im iş i bulma niyetim sadece olmuş tu.

Ş imdi kış güneş inde Pearl'ü ve onun harika insanını düş ünerek gülümsedim. Gerç ekten sevdiğ im iş i bulmuş tum ve bunun iç in kendimi kutsanmış hissettim. Ön bahç esinden ayrılmam biraz zaman aldı, düş üncelerim ve ş ükranlarım arasında kayboldum ve İ nci'ye sevgilerimi yolladım. Ama her iki ş ekilde de önemli değ ildi. Gülümsüyordum ve bunun iç in teş ekkür etmem gereken bir iş im vardı.

Machine Translated by Google

BASİ TLİ K

Anlaş ılır bir ş ekilde, ölenlerin aileleri de müş terinin son haftalarında ç ok acı ç ekti. Ailelerin ç oğ u iç in genel yaş aralığ ı kırklı yaş ların baş ı ile ellili yaş ların sonuydu ve ç oğ unluğ unun kendi ç ocukları vardı.

Ebeveynlerini kaybetme korkusu ve belki de kendi acılarından korkmaları bazı yoğ un davranış ları tetikledi. Bu, ölümü gizli tutmaya ç alış an bir toplumda yaş amanın ne kadar zararlı olduğ unu sık sık hatırlattığ ım alanlardan biriydi.

İ nsanlar yalnızca yüzeye ç ıkan muazzam duygularla baş a ç ıkmaya hazırlıksız olmakla kalmıyor, aynı zamanda umutsuzca korkmuş ve savunmasız hale geliyorlar, aileler genellikle daha fazla. Müş teriler ayrılmadan önce huzurlarını buldular. Ancak ç ocukların genellikle tamamen kontrolden ç ıkmış , korku ve panik tarafından yönetilen duyguları vardı.

Özel evlerde ç alış mak beni ç ok sayıda ailenin yaş am tarzlarına ve dinamiklerine maruz bıraktı. Bana neredeyse tüm ailelerin bazı seviyelerde zorlukları olduğ unu, iyileş tirecek ve birbirlerinden öğ renecek ş eyler olduğ unu öğ retti. Bazıları, her bir kiş inin ateş lemeye hizmet ettiğ i tetikleyicilerin tam olarak farkında bile değ ildi. Ama kesinlikle oradaydılar. Kardeş lerin kardeş lerine karş ı sabırsız olduklarını veya üzüldüklerini duyduğ umda, saygıyla bunun dış ında kalır ve duruma mümkün olduğ unca merhametli yaklaş maya ç alış ırdım.

Kontrol sorunları da bu zamanda ç ok önemliydi. Çoğ u zaman her ş eyi kontrol etmek isteyen bir kardeş vardı: evin iş leyiş i, bakkal listesi, bakıcılar, yaklaş an cenaze, her ş ey. Diğ er kardeş ler katkıda bulunmaya veya söz sahibi olmaya ç alış tığ ında, bazen tartış malar patlak verdi. Herkesin katkıda bulunma hakkı vardır, özellikle sınırlı zaman herkes iç in bu isteğ i artırdığ ı iç in. Ancak ailedeki kontrol eden kiş i, genellikle yönetme ihtiyacını daha da yoğ unlaş tırdı. Bu güç gösterisini ya da güç giriş imini izlemek, ç ok korkulu olduğ u iç in yürek parç alayıcıydı.

Müş terinin refahı kesinlikle her ş eyden önce benim önceliğ imdi. Charlie'nin yatağ ının üzerinde ç ığ lık atan bir kibritin baş ladığ ını ve yoğ unlaş tığ ını duyduğ umda, bir anda odaya daldım. Sevgili müvekkilim, kontrolden ç ıkmış bir ş ekilde yatağ ın karş ısında birbirlerine ç aresizce ç ığ lık atarken yetiş kin ç ocukları Greg ve Maryanne'nin altında yatıyordu. "Bu kadar yeter lütfen," dedim kararlı ama nazikç e.

"Devam etmeniz gerekiyorsa onu diğ er odaya götürün. Babana bak. O yalan söylüyor

Machine Translated by Google

Tanrı aş kına burada ölüyorum.”

Maryanne babasından özür dileyerek gözyaş larına boğ uldu. Charlie barış ç ıl bir adamdı ve görünüş e göre her zaman öyle olmuş tu. Kardeş i iç in, "O her zaman beni rahatsız ediyor," dedi. Maryanne'in güzel mavi gözleri ve uzun siyah saç ları vardı, bir sanatç ının modeli olması gereken biri diye düş ündüm kendi kendime. Ama gözleri ağ lamaktan kızarmış tı ve ç ok üzgündü.

Greg duraksamadan öfkeyle karş ılık verdi. "Pekala, vasiyetnamede neden benim kadar alman gerektiğ ini anlamıyorum. Uzaklaş tın. Daha az ç aba harcadın. Daha ç ok ç alış tım ve annem öldüğ ünden beri en ç ok babam iç in buradaydım.” Kalbim Greg ve bu mantık iç in ağ rıyordu. Bu sözlerin altında sadece kırılgan, yaralı, küç ük bir ç ocuk vardı. İ kisinde de babalarını görebiliyordum ama bence Greg de annesine benziyordu. Saç ları kahverengiydi ve teni kız kardeş ininkinden daha aç ık renkliydi. Yine de ağ lamıyordu. Dumanlıyordu.

Yön bulmak iç in Charlie'ye bakarken, kendi iri mavi gözlerinden hüzünlü bir ifadeyle bana omuz silkti. Onları dış arı ç ıkararak, "Sanırım ikinizin de ş imdi odadan ç ıkması daha iyi olabilir," dedim. Bunun kimseye faydası yok, özellikle babana.” Demlenmiş ç aylarla mutfakta oturduk ve konuş malarını dinledim.

Maryanne'in söyleyecek ç ok ş eyi yoktu ve ona nedenini sorduğ umda, uğ raş maya değ meyeceğ ini söyledi. Aralarındaki incitici sözlerin altında yine de aş kı görebiliyordum. Dürüstlüğ ün kendi aile durumumu nasıl onarmaya baş ladığ ını düş ünerek onları konuş maya teş vik ettim.

Örneğ in babamla olan iliş kim bir zamanlar benim iç in ç alkantılı ve ç ok acı vericiydi. Ama dürüstlük, ş efkat ve zamanla güzelce iyileş miş ti. Artık ç ok saygılı, esprili ve sevgi dolu bir dostluk yaş ıyorduk. Bunun mümkün olduğ unu asla hayal edemeyeceğ im bir zaman vardı, ancak bizim iç in olduğ u gibi aş k devam ederse ve her iki taraf da istekliyse, herhangi bir aile iliş kisi iyileş tirilebilir. Greg ve Maryanne arasındaki aş kın ve birbirlerini anlama arzusunun hala var olduğ u aç ıktı. Her ş ey acıyla ç arpıtılmış tı.

İ kisi de ş ikayetlerini paylaş tıktan sonra, birbirleri hakkında neyi sevdiklerini sordum. "Hiç bir ş ey," diye yanıtladı Greg sert bir ş ekilde. Durumu mizahla hafiflettim ve ç ok geç meden birkaç ş ey buldu. Maryanne de birkaç ş ey söyledi. Egoları bununla savaş ıyordu, özellikle de Greg'inki, ondan nefret etmek istediğ i iç in. Yine de beni bunu önermeye iten ş ey, bazı aile üyelerimi düş ündüğ ümde benim iç in iş e yaramış olmasıydı. Onlarla iliş kilerimde iş lerin en acı verici hale geldiğ i yıllarda, onlarda sevdiğ im veya sevdiğ im ş eylerden yararlanmaya ç alış tım. İ lk baş ta Greg ile aynıydım,

Machine Translated by Google

bir ş ey bul. Ama konuş an sadece acımdı, onlarda iyi ş eyler görmemi engelliyordu. Bundan vazgeç tiğ imde, yaş am tarzı farklılıklarımız özellikle yakın bağ lantıları paylaş tığ ımızı görmese de, hepsinin iyi kalpli, iyi kalpli insanlar olduğ unu gördüm.

Geç miş te iyi niyetle yaptıklarını hatırlayabildim.
Bunlardan bazıları ne yazık ki sonradan bana karş ı kullanılmış olsa da, baş langıç taki niyetler iyi niyetliydi. Ayrıca, kendi bireysel yollarıyla bana sevgilerini göstermeye ç alış tıklarını ş imdi anlayabildiğ im durumlar da vardı. Ama ben kendim o kadar yaralanmış tım ki, onu azarlayarak uzaklaş tırdım. Her türlü yanlış anlaş ılmanın altında hepsi güzel insanlardı, ç ünkü herkes en iyi benliğ ini bulandıran ş eylerin altındaydı. Bu yüzden bugün, bazı anlaş mazlıkları ç özme sırası sadece Greg ve Maryanne'deydi.

Greg'in, kız kardeş ine on yıllardır küskünlük taş ıdığ ı ortaya ç ıktı, ç ünkü kız kardeş i, yönlendirildiğ i hayatı, istediğ i hayatı yaş ama cesaretine sahipti. Yine de Greg'in bunu kendisi iç in yapmasını engelleyen Maryanne değ ildi. Greg'di. O öğ leden sonra pek ç ok duygu ortaya ç ıktı ve günün sonunda kesinlikle en iyi arkadaş olmasalar da, baş langıç ta olduğ undan ç ok daha ilerideydiler. Yola ç ıkmadan önce her biri Charlie ile biraz zaman geç irdi. Sonra yine Charlie ve ben kaldık.

Onlar gittikten sonra odasına geri dönerken, baş ını sallayıp hafifç e gülerek bana baktı. "Peki canım kızım. Bu, yaklaş ık yirmi yıldır inş a ediliyor. Volkanın ne zaman patlayacağ ını hep merak etmiş imdir," diye kıkırdadı. “Gitmeden önce bunun olmasına sevindim, belki arkadaş olduklarını görebilirim.”

Pencereden dış arıdaki yerli ağ aç larda kuş lar ötüyordu ve turuncu bir kelebek uç up gitti. İ kimiz de gülümseyerek izledik ve sonra sohbete geri döndük. Charlie bana ç ocukken ç ok yakın olduklarını, Greg'in her zaman küç ük kız kardeş ini kolladığ ını ve onun onu idolleş tirdiğ ini anlattı. Yine de bağ ımsız düş ünen bir genç olduğ unda, kavga etmeye baş ladılar ve yakınlıklarını bir daha asla bulamadılar.

Bronnie iç in endiş elendiğ im Maryanne değ il. Nispeten mutlu. Bu Greg. Kendini kanıtlamaktan asla vazgeç medi. Benim iç in her zaman Maryanne'den daha fazlasını yaptığ ını söylediğ inde, bazı yönlerden haklı, ancak Maryanne daha az belirgin olan baş ka ş ekillerde ç ok yardımcı oldu. Ama zorunda değ ildi. Çoğ u zaman, benim hala yapabileceğ im ve aslında yapmaktan hoş lanacağ ım ş eyler yapıyordu.”
İ ç ç ekerek Charlie devam etti. “Nefret ettiğ i bir iş te gülünç saatlerce ç alış ıyor, onu hiç görmeyen ç ocuklar yetiş tiriyor ve nedenini gerç ekten bilmiyorum.”

Machine Translated by Google

"Onu sevdiğ ini biliyor mu Charlie?" cesaretle sordum. Bana ş aş kın ş aş kın baktı.

"Ş ey, sanırım öyle. Burada, evin ç evresinde iyi bir iş ç ıkardıysa her zaman yorum yaparım. Onunla gurur duyduğ umu biliyor."

"Nasıl? Kim olduğ uyla gurur duyduğ unu doğ rudan ona hiç söyledin mi? kiş i, yaptığ ı iş ten ziyade?" Diye sordum.

Bir an durakladı. "Doğ rudan değ il, hayır. Ama biliyor," diye yanıtladı Charlie.

"Nasıl?" ısrar ettim.

Charlie güldü. "Sizi lanet olası kadınlar. Her ş eyin derinliğ ine inmek zorundasın, değ il mi?" Gülerek, sonra düş üncelerimi Charlie ile paylaş tım. Saygıyla ve aç ıkç a dinledi. Greg'in her zaman kendini kanıtlamaya ç alış ması hakkında söylediklerinin aslında babasının sevgisini ve onayını aramasından kaynaklanıp kaynaklanmadığ ını merak ettim. Charlie'yi duş a sokup onu yatağ ına geri götürürken konuş ma devam etti. Her zaman öğ leden sonra duş unu tercih ederdi ama bu onu yormaya baş lamış tı ve ç ok geç meden sadece yatak banyoları olacaktı. Nefesi zayıftı ve yatağ a geri döndüğ ünde tekrar düzenli hale gelmesi biraz zaman aldı. Her gün biraz daha kırılgan hale geliyordu. Bu yüzden onu dinlenmeye bıraktım.

Birkaç saat sonra baş ımı geriye atarak bana döndü ve gülümsedi.

Ben de yatağ ın yanına oturdum, bir ş eyler iç mesine yardım ettim ve baş ka bir ş eye ihtiyacı olup olmadığ ını sordum. Baş ını salladı ve ardından ç ocukları hakkında konuş maya devam etti.

"Onlar iç in tek istediğ im mutlu olmaları. Her ebeveynin ç ocuklarından istemesi gereken tek ş ey budur. Keş ke Greg hayatını kolaylaş tırarak bu kadar ç ok ç alış mayı bıraksa. O iyi bir adam ama kendi iç inde mutlu değ il" dedi. "Basit hayat, mutlu hayattır. Anneleri ve ben hep böyle yaş adık. Yine de gerç ekten bir seç eneğ imiz yoktu. O zaman zordu. Ancak basitlik bugün hala mümkündür. Bu iyi bir seç im."

Charlie'nin gelininin yanında duran gösteriş li bir genç adam olarak bir fotoğ rafı, odasındaki ş öminenin ortasında ortada oturuyordu. Onu ve karısının Greg ve Maryanne'i bebekken büyüttüğ ünü düş ündüm. Charlie dürüst bir konuş macıydı ve onun hakkında bu hoş uma gitti. Dürüstlüğ ünde ç ok eski moda bir ş ey vardı. Yüksek sesle düş ündüğ ü gibi aklına gelenleri paylaş maya devam etti. "Biliyor musun, onu sevdiğ imi gerç ekten bildiğ ini sanmıyorum. Hiç bir zaman kelimeleri tam olarak söylemedim."

"Hepimiz farklıyız Charlie," dedim. "Bazı insanlar eylemleriyle bilir ama ç oğ u insanın bunu gerç ekten duyması gerekir. Belki de Greg bu tür insanlardan biridir. Ona söylemenin ne zararı olacak ki?"

Onayladı. "Ona söylemem gerekiyor. Yetmiş sekiz yaş ındaki bir adam oğ luna onu sevdiğ ini söylemekten ç ekinirken ne korkunç bir dünyada yaş ıyoruz. ben sahibim

Machine Translated by Google

Bu konuda hiç pratiğim yoktu, biliyorsun," diye güldü. Ama yüzüne bir ciddiyet geldi. Net bir karar ve kararlılığın görünümü belirginleşti. Charlie devam etti. "Artık benim onayımı almaya çalışmıyorsa, onu sevdiğimi biliyorsa, onu daha basit bir hayat yaşamaya ikna edebilir miyim sence? Ve onu seviyorum."

Charlie'ye kimsenin bir başkasının nasıl tepki vereceğini belirleyemeyeceğini söyledim. Bunun Greg'in yaşam tarzını değiştireceğinin garantisi yoktu. Önemli olan, babasının sevgisine ve onayına sahip olduğunu bilmenin ona daha fazla huzur getirmesiydi.

Yaşam konusu, günleri geçtikçe Charlie için daha önemli bir konu haline geldi. İnsanların her türlü sebepten dolayı çok çalıştıklarını söyledi. Çoğu zaman başka seçenekleri olmadığını düşünürler çünkü faturalarla ve ailelerini geç indirerek rutinin çarkından kurtulamazlar. Charlie bunu anladı. Hayatta kalmanın birçok insan için gerçek bir meydan okuma olduğunu kabul etti, ancak her zaman seçenekler olduğu konusunda ısrar etti. "Bazen bakış açınızı değiştirme meselesidir. Gerçekten bu kadar büyük bir evde yaşamak zorunda mıyız? Böyle gösterişli bir arabaya ihtiyacımız var mı?" O sordu. Bazen, dedi ki, bu daha çok düşüncelerini değiştirmek ve yeni bir çözüm bulmak, sevdikleri şey hakkında çok düşünmek ve bir aile olarak daha fazla denge bulmak için çalışmaktır.

Charlie, topluluk da basitliğe giden bir yoldu, diye açıkladı. Bir topluluk olarak birlikte daha fazla çalışırsak, o kadar çok kaynağa ihtiyacımız olmaz. Daha az israf var ve birbirimize yardım etmeyi öğreniyoruz. Ego ve gurur, birçok topluluğun doğmasını veya gelişmesini engeller, dedi. Ancak daha becerikli ve daha basit yaşamak istiyorsak, yaşadığımız bölgede toplumun büyük önemini ve ihtiyacını anlamaya başlamak önemlidir. Zamanın bu kadar hızlı ve dengesiz olmasına üzüldü, bunu unutmuştuk.

Charlie, bu zamanlarda finansal olarak çok zor olabileceğini kabul etti. Toplumun gerçek öncelikleri gözden kaçırdığını ve basitlik konusunda bir derse ihtiyacı olanın toplumun kendisi olduğunu söyledi. Ancak bu ancak, her seferinde bir kişi olmak üzere, önce kendilerini değiştiren bireyler tarafından olur. O zaman sonunda toplum, her zaman olduğu gibi çoğunluğun düşündüğü ve yaşadığı yolu izleyecektir. Ayrıca iktidardakilerin pantolonlara iyi bir tekme atması gerektiğine inanıyordu. Dünyanın siyasi sistemlerine dağılmış bazı iyi insanlar vardı. Ancak onlar da genellikle bürokrasi ve daha fazla para ve güce sahip başkaları tarafından kısıtlandı. Yani önemli bir değişiklik yapmak için her birimizin yapması gereken bir iş vardı. Hayatlarımızı basitleştirmek, başlamak için çok iyi bir yerdi.

Charlie kendi ailesini yetiştirmişti, bu yüzden onun baskısını tam olarak anladı.

Machine Translated by Google

hayatta kalmak ve bir aileyi desteklemek. Ama aynı zamanda ölüyordu ve şimdi olaylara farklı bir perspektiften bakıyordu, yüksek sesle tüm bunları daha önce fark etmiş olmayı, böylece Greg'e farklı şekilde rehberlik edebilmiş olmayı diledi. "Çocuklar, daha fazla oyuncağa sahip olmaktansa ebeveynleriyle daha fazla vakit geçirmekten daha mutlular. İlk başta şikayet edebilirler. Ama en mutlu çocuklar ebeveynleriyle, mümkünse her iki ebeveyniyle de kaliteli zaman geçirenlerdir. Genç erkeklerin de daha fazla erkek etkisine ihtiyacı var. Greg sürekli çalışıyorsa, kendini kanıtlamaya çalışıyorsa, Greg'in adamları bunu nasıl elde edebilir?" Charlie düşünceli bir şekilde oturdu, iç inde yeni iç görüler belirdiğini gördüm. "Oğlumu seviyorum. Ona söylemem gerekiyor, değil mi?"

Mutlulukla başımı salladım. Sonra birdenbire sordu, "Hayatın mı? basit?" hangi nazikçe güldüm.

"Evet, fiziksel hayatım oldukça basit Charlie. Ve duygusal hayatımı adım adım basitleştirmek için çalışıyorum," diye dürüstçe yanıtladım, son yıllarda duygusal hayatımın karmaşıklığını düşünürken hala biraz gülüyordum, bu basit olmaktan çok uzaktı. "Meditasyon, düşüncemi basitleştirmeme büyük ölçüde yardımcı oldu. Hayatımın tamamı bundan bir şekilde faydalanıyor. Beni gerçekten dönüştürdü, beni geride tutan birçok şeyin içinden geçmemi izin verdi. Yani benim düşüncem bugünlerde çok, çok daha basit. Ve evet, fiziksel hayatım da oldukça basit."

Charlie farklı bir yaşam tarzından ve nesildendi, bu yüzden denizaşırı ülkelerde turuncu cübbeler içinde gözleri kapalı oturan insanlar dışında meditasyon hakkında hiç bir şey bilmiyordu. Bana ne olduğunu sordu. Charlie'ye zihni odaklamayı öğrenerek kendi düşüncemizi daha iyi gözlemleyebileceğimizi söyleyerek mümkün olduğunca basit bir şekilde açıkladım. Buradan hayatın ne kadarının kendi başına çılgınca koşan, gereksiz ıstırap ve korkular yaratan bir zihin tarafından şekillendirildiğini açıkça ortaya çıkıyor. Bu sağlıksız düşünce kalıpları büyüdükçe ve yoğunlaştıkça, kim olduğumuz ve yaşamlarımızı bunun etrafında şekillendiren bu kişilikle özdeşleşiriz. Aslında, biz bu değiliz, ama çok daha fazlasıyız.

Bizler, zihnimizin yıllar içinde yarattığı hem olumlu hem de olumsuz tüm tepkileri ile yarattığı korkular ve yanlış algılar tarafından körleşmiş bilge, sezgisel varlıklarız. Böylece, örneğin kolay bir örnek için nefesimizi gözlemleyerek, meditasyonda zihnimizi odaklamayı öğrenerek, kendi düşüncemizin sahipliğini geri almaya başlarız, böylece kendimize bilinçli olarak daha iyi düşünceler düşünme seçeneği veririz. Ve bu nedenle, daha mutlu yaşamlar yaratın.

Charlie konuşmadan oturdu ve bana baktı. gülümseyerek bekledim. "Vay canına," dedi sonunda. "Seninle neden elli yıl önce tanışmadım?" Gülerek ayağa kalktım ve ona iç kisinden bir yudum daha verdim.

Machine Translated by Google

“Neden benimle yıllar önce tanış madım Charlie?” Güldüm. “Bu olurdu
beni büyük bir acıdan kurtardı!”

Konuş ma devam etti ve sonunda bana fiziksel hayatımın basitliğ ini ve bununla ne demek istediğ imi soran ona döndü. Yıllarca taş ındıktan sonra, eş yaların önemini sorgulamaya baş ladığ ımı söyledim. Bazı hamlelerle mobilyalarım da benimle geldi. Diğ er zamanlarda, ya aile ç iftliklerinde ücretsiz olarak ya da parasını ödemek zorunda olduğ um bir kulübede saklandı. Ne zaman bu eş yalardan arınmış bir dönem yaş asam, mutlu olmak iç in hiç birine ne kadar ihtiyacım olmadığ ını hatırladım. Neden sakladığ ımı sorgulardım.

Böylece mobilyalarım satıldı, eş yalarım sadece ev eş yalarına indirgendi ve zamanı geldiğ inde tekrar baş ka bir yerde kurulum yapmamı sağ ladı. Ve her zaman kendi mutfak alanımı sevdiğ im iç in zaman tekrar gelecekti. Drift yapmak bana ç ok yakış tı.
İ ç inde büyük bir özgürlük vardı. Ama özgürlüğ ün bile bir bedeli vardır. Her ş eyin bir bedeli vardır. Kendi mutfağ ımı özlemek, genellikle bir süreliğ ine tekrar yerleş mek istememe neden oluyordu.

Ancak on iki ila on sekiz ay sonra, yeniden bilinmeyene sıç ramanın heyecanını kaç ıracaktım. Bir ş eylere sahip olmak beni ç ok kötü hissettirirdi. Kendi kalıplarımı tanıyarak, hayatımdaki bu yıllar boyunca, hiç bir ş eye sahip olmamam halinde aslında daha iyi durumda olacağ ımı kabul ettim. Her yeniden baş ladığ ımda, kulaktan kulağ a, ikinci el dükkanları ve bahç e satış ları yoluyla mobilya kolayca yoluma ç ıktı. Bunu sevdim.

İ kinci el ş eyler satın almak da, azalan kaynakları olup olmadığ ını sormadığ ı iç in Dünya'ya olan sevgime daha fazla yardımcı oldu. Çöpe atılan toplumumuz, yeni olan her ş eyin bir yerden gelmesi gerektiğ ini ve eski olan her ş eyin bir yerde bitmesi gerektiğ ini unutuyor gibi görünüyor. Çoğ u durumda, yükü her iki uç ta da taş ımak zorunda olan Dünya'dır. Bu, gezegenin ve biz insanlar dahil tüm canlıların hayatta kalması iç in tehlikeli bir bedelle geliyor.

Olduğ u gibi, sonunda her zaman büyüleyici ş eyler oldular, yepyeni bir ev yarattılar. Mobilyaların geleceğ i hiç aklıma gelmemiş ti. Sonuç olarak, her zaman yaptı ve ç ok kolay. Yıllar boyunca bazı muhteş em parç alara sahip oldum. Her yerleş tiğ imde mobilyalar benim yoluma bu kadar doğ al geldiyse, o zaman kesinlikle diğ er her ş ey de gelirdi.

Geç en on iki ay boyunca eş yalarımın depolama ücretini ödedikten sonra, bunun bir para israfı ve ihtiyacım olmayan bir yük olduğ una karar verdim. Bu yüzden güzel ve güvenilir bir arkadaş ın yardımıyla onun yerine bir garaj satış ı yaptık. Çatal bıç ak takımı, kitaplar, yer kilimleri, ç arş aflar, süs eş yaları, tablolar, her ş ey gitti. Eş yalarım değ iş tikç e insanların heyecanını izlemek ç ok eğ lenceli bir zamandı.

Machine Translated by Google

yeni eş yaları ve pazarlıkları. Geriye ne kaldıysa o öğ leden sonra yardım dükkânına götürüldü.

Ş imdiye kadar ayakkabı kutusu büyüklüğ ünde bir araba kullanıyordum. Cip, altı ş eritli bir otoyolda bir yıl kadar önce muhteş em bir ş ekilde hayattan ç ıkmış tı. Ş u anki araba, ş ehirlerin etrafında inanılmaz derecede ekonomik ve titiz olsa da, küç üktü. Sevgiyle 'pirinç köpüğ ü' olarak biliniyordu. Bu yüzden garaj satış ının amacı, daha sonra pirinç balonunun iç ine sığ acak olandan daha fazlasına sahip olmamaktı.

Toplam beş kutu kaldı. En sevdiğ im kitaplardan iki kutu dahil edildi. Sadece tekrar okuyacağ ımı bildiklerimi veya ilham almak iç in ödünç vereceğ im ya da baş kalarına vereceğ imi olanları sakladım. Kitapların geri kalanı, baş ka yerlerde yeniden zevk almak iç in kendilerini yeni ellerde buldu. Kutuların geri kalanında CD'ler, dergiler, fotoğ raf albümleri, birkaç küç ük duygu, annemin bana yaptığ ı yamalı yorgan ve kıyafetlerim vardı. Sonra pirinç baloncuğ u maksimuma ve stereo aç ıkken hayatımın baş ka bir dönemine girdim.

Bana eş lik eden müzikte Guy Clark, The Waifs, Ben Lee, David Hosking, Cyndi Boste, Shawn Mullins, Mary Chapin Carpenter, Fred Eaglesmith, Abba, The Waterboys, JJ Cale, Sara Tindley, Karl Broadie, John Prine, Heather Nova, David Francey, Lucinda Williams, Yusuf ve The Ozark Mountain Daredevils. Hepsi mükemmel bir müzikti, her ş arkı muhteş em bir yol arkadaş ı olduğ unu kanıtlıyordu. Dünyadaki tüm eş yalarımın pirinç baloncuğ unda benimle olduğ unu bilerek, miller aç ılırken mutlu ve özgürce ş arkı söyledim. Yaklaş ık bin kilometre uzakta, halkımın evinde durdum ve kutuları boş alttım. Ondan sonra sadece kıyafetlerim ve ben kalmış tık.

Charlie hikayemi sevinç le eski, yıpranmış ellerini ovuş turarak keyifle dinledi. Daha sonra o yolculuktan sonra nasıl bir süre sürüklendiğ imi paylaş tım. Ş imdi Sydney'de olağ anüstü bir ev bakıcısının hayatını yaş ıyordum ve gerç ekten de fiziksel hayatım oldukç a basitti. O zaman, sadeliğ in önemi hakkında ne söylemeye ç alış tığ ını anladığ ımı anladı. Devam etmeye niyetleri olmasa bile, fazla eş yaya sahip olmanın onları ne kadar ağ ırlaş tırabileceğ inin insanlar iç in her zaman aç ık olmadığ ı konusunda anlaş mış tık. Fiziksel eş yalarını temizlemek, her zaman bir kiş inin iç inde daha geniş hissetmesini sağ lar.

Greg ertesi gün geldi ve bütün zamanını babasıyla geç irdi. Charlie'nin isteğ i üzerine Maryanne'i aradım ve bugün ziyaret etmemesini rica ettim.
Yarın tam tersi olacaktı. Maryanne babasına tamamen sahip olacaktı ve Greg ziyarete gelmeyecekti. Charlie daha önce benden gizlice araya girmemi istemiş ti ve eğ er onunla Greg arasında bir gariplik olursa diye, varlığ ım bunu umarız değ iş tirirdi. Ama gerek yoktu. ç ift

Machine Translated by Google

Bir demlik ç ay teslim etmek veya bir mesaj iletmek iç in oraya gittiğ imde, önemli bir kiş isel tartış ma ve paylaş ımın sürdüğ ü aç ıktı.

Greg'in gitmesine az bir süre kala, babası dinlenebilsin diye beni ç ağ ırdılar. Greg'in gözleri ağ lamaktan kan ç anağ ına dönmüş tü ve birbirlerinin elini tutuyorlardı. "Bronnie, senin de bilmeni istiyorum," dedi Charlie. "Bu adamı tüm kalbimle seviyorum. O iyi bir oğ ul ve harika bir adam."

Bunun üzerine tabii ki neredeyse ağ layacaktım. "Oğ lum zaten yeter," dedi Charlie. "Onun kanıtlayacağ ı bir ş ey yok. Daha iyi bir insan olmak iç in yapması ya da sahip olması gereken hiç bir ş ey yoktur. Burada oturan bu adamı tamamen seviyorum. Ve onun babası olmak hayatıma büyük bir neş e getirdi."

Gülümseyerek, Greg'in de babası Charlie olduğ u iç in kutsandığ ını söyledim. Greg gözyaş larını silmek iç in tüm kolunu kullanarak kabul etti. "Ve babam senden basitlik hakkında bir iki ş ey öğ renebileceğ imi düş ünüyor," dedi.

Gülerek, babasının bu konuda Greg üzerinde kendi izini bırakmak iç in hâlâ yeterli zamanı olduğ unu söyledim. Onun iç in iş i yapmama ihtiyacı yoktu. Ama ç ıkış konuş ması olarak gülümseyerek, " Yine de ekleyeceğ im, basit olsun" dedim.

Maryanne ertesi gün geldi. Babasıyla birlikte gülüp ağ ladığ ını da duydum. Bu evde paylaş ılan ç ok fazla sevgi vardı ve bundan olumlu etkilenmeden edemedim. Sonraki birkaç hafta boyunca, üç ü birlikte ç ok zaman geç irdiler ve ç ok daha yakınlaş tılar. Charlie'nin her ikisine de ayrı ayrı onları sevdiğ ini söylemeden veda ettiğ ini duymadım ve ikisi de ona aynı ş eyi söyledi. İ yileş menin gerç ekleş mesi iç in zamanında iletiş im kanalı aç ılmış tı, Charlie hala hayattaydı.

Öldüğ ü gün, Greg ve Maryanne babalarının birer elini tutarak oturdular. Onların isteğ i üzerine ben de odaya oturdum, o huzur iç inde uzaklaş tı, nefesi tamamen kesilene kadar yavaş ladı. Aç ık bir sabahtı ve kuş lar her zaman olduğ u gibi penceresinin dış ında ş arkı söylemeye devam etti. Bu duruma nasıl güzellik kattığ ını düş ündüm. Ona ş arkı söylüyorlardı.

O zaman Greg ve Maryanne'i yalnız bırakarak, bir süre verandada oturdum, Charlie'yle ilgili kendi hatıralarımın tadını ç ıkardım ve ş imdi nerede olursa olsun, önümdeki yolda ona dualar ve iyi dilekler gönderdim. Tekrar iç eri girdiğ imde Greg ve Maryanne yatağ ın aynı tarafında oturuyorlardı, el ele tutuş muş babalarına bakıyorlardı, gülerek ve gözyaş ları iç inde gülümseyerek ondan sevinç le bahsediyorlardı.

Yaklaş ık bir yıl sonra Greg'den bir e-posta aldım. O ve ailesi büyük evlerini satmış lardı. Çalış tığ ı ş irketle transfer olmuş tu, daha az para kazanıyordu ama ş imdi küç ük bir taş ra kasabasında yaş ıyordu. Daha önce olduğ u gibi aynı mesafede ç alış maya gitti. Ama ş imdi bir ülkedeydi

Machine Translated by Google

daha büyük bir kasaba kasabasına gitti ve onu önceki yolculuğ unun yarısından daha az sürdü. Bu ona ç ocuklarıyla günde fazladan bir buç uk saat verdi. Hayatları daha basit hale geldiğ i iç in yaş am maliyeti de daha azdı. Yine de yaş am kaliteleri büyük ölç üde iyileş miş ti. Karısı da mutluydu ve hepsi yeni arkadaş larını ve yaş am tarzlarını seviyorlardı. Babalarına baktığ ım iç in bana teş ekkür etti ve görünüş e göre az önce ziyarete gelen Maryanne'den sevgiyle bahsetti.

Anlaş ılır bir ş ekilde, e-posta bana ç ok neş e getirdi. Beni Charlie'ye, mavi gözlerine, keyifli gülümsemesine ve paylaş tığ ımız sohbetlere götürdü. Sözlerinin sadece duyulmakla kalmayıp aynı zamanda uygulandığ ını bilmek de harika bir duyguydu.

E-postanın en iyisi, Greg'in nasıl imzaladığ ıydı. Kendi hayatımda baş arılar diledikten sonra, üç küç ük kelimeyle her ş eyi özetledi ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle beni terk etti.

Basit tutun.

Gerç ekten, Greg ve Charlie. Aslında.

Machine Translated by Google

PİŞMANLIK 3:

CESARET OLSUN İSTEDİM HİSLERİMİ İFADE ET

Jozsef, ölmekte olan doksan dört yaşında bir adama göre, ilk tanıştığımızda son derece iyi görünüyordu. Onu zaman zaman genç bir çocuk gibi gösteren hoş bir gülümsemeye sahip nazik bir insandı. Sessiz ama çok hızlı mizah anlayışıyla ona hemen ısındım.

Jozsef'in ailesi, ona öleceğini söylememeye karar verdi. Bunu zor buldum ama kararlarına mümkün olduğunca saygı duymaya çalıştım. Ancak sonraki birkaç hafta içinde, hastalığı yokuş aşağı sert bir dönüş yaptı ve bunu görmezden gelmek imkansızdı. Yardımsız ayakta durmak geçmişte kaldı. Her yeni günle, benim gücüme daha çok güveniyordu. Hastalığı söylenecek bir şey değildi. Ayağa kalkmaya veya oturmaya çalıştığı her seferinde belliydi ve her çabamızda sessizce aramızda kayıtlı olan bir şeydi. Böylece aile ona ölmek üzere olduğunu söylememe maskaralığını sürdürürken, Jozsef'in kendi gerçeği ortaya çıkıyordu. Gerçekten de çok hasta bir adamdı.

Ağrısını mümkün olduğunca telafi etmek için ilaçlar kullanıldı. Ancak birçok insanda olduğu gibi, ilaçların yan etkileri bağırsakları tıkadı. Bunu telafi edecek ilaçlar var, ancak Jozsef'in durumunda iyi çalışmıyorlardı. Bu yüzden, zavallı yaşlı adam olan makatına ilaç sokarak bağırsak akıntısına yardım etmem gerekiyordu. Bir kez bu kadar hasta olduğunuzda, artık mahremiyetiniz kalmaz. Jozsef küçük tüpü yerleştirmem için yana yuvarlanırken, artık kesinlikle asalet yoktu. Tabii ki durumu hafif tutmaya çalıştım ve kendimi daha sonra düzenli olarak başkalarına söylediğimi duyacağım kelimeleri söylerken buldum.

"Her şey Jozsef yemek ve kaka olmakla başlıyor ve sonunda yemek ve kaka ile bitiyor," diye hafifçe şaka yaptım onunla. Ölmekte olanlarla çalışmak gerçekten bana hayatın döngülerini getirdi. Bir bebeğin en başlarda en rahat tutan şeyler yemek, bağırsaklarının serbest kalması ve rüzgardır. Hayatın sonunda, herkesin ölmekte olan kişiye sorduğu sorular, hala yemek yiyip yemediğidir.

Machine Translated by Google

ve bağırsakları düzgün çalışıyor mu?

Güçlü ağrı kesiciler kullanan ve ölmek üzere olan birinin nihayet bağırsak hareketini kontrol etmesi ve bu diğer ağrıyı hafifletmesi herkes için bir rahatlamadır. Jozsef ve ailesi için de durum böyleydi, kısa süre sonra tuvalete atlayıp kıçından bir patlamanın keyfini çıkardı. Tabii ki bu beni rahatlattı, sadece müvekkilim daha rahat olduğu için değil, aynı zamanda bu prosedürü ilk denememde başarılı olduğum için de.

Oğullarından biri yakınlardaki bir banliyöde yaşıyordu ve her gün ziyarete geliyordu. Başka bir eyaletlerarası yaşadı. Kızı yurtdışında yaşıyordu. Jozsef ve oğlu her gün, Jozsef çok yorulana kadar, çoğunlukla gazetenin iş sayfaları hakkında kısa bir süre sohbet ederdi. Sağlığı bu kadar çabuk bozulduğu için bu uzun sürmedi. Oğlunu sevdim, ancak onunla güçlü bir bağ hissetmedim. Yine de ondan hoşlanmamak için hiç bir nedenim yoktu. Jozsef'e daha sonra oğlunun iyi bir adam olduğunu söylediğimde, "O sadece benim paramla ilgileniyor" diye cevap verdi. İnsanları bulduğum gibi almayı tercih ederek, bu yorumun oğlu hakkında kendi fikrimi etkilemesini engellemeye çalıştım.

Sonraki birkaç hafta boyunca müvekkilim benimle çoğunlukla işine duyduğu aşkla ilgili birçok hikaye paylaştı. O ve karısı Gizela, soykırımdan kurtulmuşlardı ve serbest bırakıldıktan sonra Avustralya'ya giden yolu bulmayı başardılar. Kamplarda geçirdiği zamanla ilgili hikayeler parçalar halinde çıktı. Ama zorlamadım. Dinlemek için oradaydım ama ne paylaşmak istediğini belirleyemedim. Tartışmamakla hayatın ikisi için de daha kolay olduğu açıktı. Durumla olabildiğince empati kurmaya çalışarak, her birinin ne kadar acı çektiklerini düşünmekten nefret ettim ve kalbim onlara gitti.

Jozsef ve ben kolay bir ilişkiye girdik ve diğer konulardaki hikayeler iyi aktı. Benzer mizah anlayışına sahiptik ve ikimiz de oldukça sakin huyluyduk. Yani birbirimizden hoşlandık. Her geçen gün güçlenen güçlü bir sohbet akışını paylaşmaya geldiğimiz için kuşkak farkı çok az fark yarattı. Bu arada Gizela, Jozsef'i yemeye teşvik eden yiyeceklerle gelirdi. Harika bir aşçıydı, ama şimdiye kadar neredeyse hiç yemek yiyememesine rağmen yine de büyük miktarlarda yemek pişiriyordu. Bunun bir kısmı muhtemelen alışkanlıktı, ama bir kısmı inkardı.

Aile bir şekilde Jozsef'in doktorunu ona ölmek üzere olduğunu söylememesi için ikna etmişti. Bu toplu bir inkardı. Ama ona bu durum ve kaçınılmaz düşüş hakkında gerçeği söylememekle kalmıyorlar, aile onu iyileştiğine ikna etmeye çalışıyorlardı. "Hadi Jozsef, ye yemeğini. Kısa sürede iyileşeceksin," diyordu Gizela defalarca. Kalbim de onu hissediyordu. Gerçeklerden bu kadar korkmak, katlanılması çok büyük bir yük olmalı.

Machine Translated by Google

Bu sırada Jozsef günde sadece bir fıç ı yoğ urt tüketiyordu ve inanılmaz derecede zayıftı, artık salona yardımla yürüyemiyordu, ama yine de ona kısa sürede daha iyi olacağ ını söylüyorlardı. Jozsef konuyu doğ rudan benimle gündeme getirene kadar bu konuda sessiz kaldım.

Gizela odadan yeni ç ıkmış tı. Jozsef arkada oturuyordu ve ben ona hayatında hiç yapmadığ ı ama son haftalarda büyük bir zevkle alış tığ ı ayak masajı yapıyordum. Müş terilerimi ş ımartmayı seviyordum ve belki de bu yüzden yakınlaş tık. Onlarla yaptığ ım konuş maların ç oğ u, ayak masajı yaparken, saç fırç alarken, sırtlarını kaş ırken veya tırnaklarını törpülerken oldu.

" Ölüyorum, değ il mi Bronnie? " dedi odadan ç ıkınca.

Ona ş efkatle baktım ve baş ımı salladım. "Evet Jozsef, öylesin."

Gerç eğ i söylemenin rahatlığ ıyla baş ını salladı. Stella'nın ailesiyle yaş adığ ım deneyimden sonra, bundan sonra dürüst olmaktan baş ka bir yolum yoktu. Bir süre pencereden dış arı baktı, ayak masajı rahat bir sessizlik iç inde devam etti.

"Teş ekkürler. Bana gerç eğ i söylediğ in iç in teş ekkür ederim," dedi sonunda kalın aksanıyla. Hafifç e gülümseyip baş ımı salladım. Sessizlik bir iki dakika oyalandı. Sonra tekrar konuş tu. Ailesi iç in "Bunu kaldıramazlar" dedi. "Gizela benimle bu konuyu konuş manın acısını ç ekemez. O iyi olacak. Sadece bunun hakkında konuş amaz."

O kendi durumunu bilmekte huzurluydu, ben ise
aç ık sözlü. Devam etti, "Çok zamanım kalmadı, değ il mi?"

"Ben öyle düş ünmüyorum Jozsef."

"Haftalar mı, aylar mı?" diye sorguladı.

"Gerç ekten bilmiyorum. Ama sadece haftalar veya günler olduğ unu tahmin ediyorum. Bu benim hislerim ama gerç ekten bilmiyorum," dedim ona dürüstç e. Baş ını salladı ve tekrar pencereden dış arı baktı.

Çok az insan , kiş inin son birkaç gününde olmadığ ı sürece, birinin ne zaman geç eceğ ini tam olarak tahmin edebilir . Ancak bu, müş terilerin ve ailelerin her zaman, bazen tekrar tekrar sorduğ u bir soruydu. Artık insanların düş üş ünü ölç meye baş lıyordum, ayrıca iş lerin ne kadar hızlı değ iş ebileceğ ini de görüyordum. Çoğ u zaman müş teriler, eve dönüş ten önce kısa bir süre iç in tekrar toparlanmış gibi görünürdü. Bir bakıcı olarak rolümün baş arısı gerç ekten sezgisel olarak ç alış mama geldi. Jozsef'in sorusunu biraz isteksiz de olsa bu temelde yanıtlamış tım. Sadece yalan söylemek ve hiç bir yolu yokken ayları kaldığ ını söylemek istemedim.

Ayak masajı bitti ve ben de pencereden dış arı bakarak oturdum. Kırdı

Machine Translated by Google

bir süre sonra sessizlik. "Keş ke bu kadar ç ok ç alış masaydım." Bekleyip devam etmesine izin verdim. "İ ş imi sevdim, gerç ekten sevdim. Bu yüzden ç ok ç alış tım, ailem ve onların ailesini geç indirmek iç in."

"İ yi o zaman güzel bir ş ey. Öyleyse neden piş mansın?"

Piş manlıklarının kısmen, Avustralya'daki hayatlarının ç oğ unda onu ç ok az gören ailesi iç in olduğ unu aç ıkladı. Ama ç oğ unlukla, onlara kendisini tanımaları iç in bir ş ans vermediğ ini hissettiğ i iç indi. "Hislerimin ortaya ç ıkmasına izin vermekten ç ok korktum. Bu yüzden ç alış tım ve ç alış tım ve aileyi uzak tuttum. Bu kadar yalnız olmayı hak etmiyorlardı. Ş imdi keş ke beni gerç ekten tanısalardı."

Joszef, son yıllara kadar kendisini gerç ekten tanımadığ ını söyledi, bu yüzden onu nasıl olsa tanıma ş ansları olduğ unu sorguladı. İ liş kilerin kalıplarını ve bunları kırmanın ne kadar zor olduğ unu konuş urken güzel gözleri hüzünlüydü. Bir iliş kinin en büyük potansiyeline ulaş ması iç in ne kadar gerekli olduğ unu da tartış tık. Ayrıca ç ocuklarıyla sevgi dolu bir sıcaklık yaratma fırsatını kaç ırdığ ını hissetti. Verdiğ i tek örnek, parayı nasıl kazanacağ ı ve değ erlendireceğ iydi. "Bunun ne anlamı var ş imdi?" iç ini ç ekti.

"Pekala," diye mantık yürütmeye ç alış tım. "İ stediğ in ş eyi yaptın. Ayrılıyorsun rahat bir yaş am sürmelerini sağ lar. Sen onlara istediğ in gibi rızık verdin."

Tek bir gözyaş ı yanağ ından aş ağ ı süzüldü. "Ama beni tanımıyorlar. Beni tanımıyorlar." Ona sevgiyle baktım. "Ben de istiyorum," dedi gözyaş ları akmaya baş larken. O ağ larken ben sessizce oturdum.

Bir süre sonra ç ok geç olmadığ ını söyledim. Ama aynı fikirde değ ildi. Artık uzun süre konuş amayacak kadar ç elimsizdi, bu yüzden tek baş ına bu iş i zorlaş tırabilirdi. Ayrıca, bu kadar derin duygular hakkında onlarla nasıl konuş ulacağ ını bilmediğ ini de itiraf etti. Ben de gidip Gizela'yı ve oğ lunu almayı teklif ettim, onları ş u anki konuş maya dahil etmek iç in, belki orada benimle daha kolay olabilir diyerek. Ama baş ını salladı ve gözyaş larını sildi. "Numara. Çok geç . Onlara bildiğ imi söylemeyelim. Kendileri gibi düş ünmek onlar iç in daha kolaydır. ölüyorum biliyorum. Tamamdır."

Jozsef, sevgili büyükannemin öldüğ ü yaş taydı. Hayatlarının her birinin ç ok farklı olmasına rağ men, bu yaş taki biriyle birlikte olmak konusunda rahat olduğ um bir ş ey vardı. Büyükannem ve ben ölüm hakkında ç ok rahat konuş abiliyorduk. Benimle kendi ç ocuklarından daha kolay olduğ unu söyledi.

O ve ikiz kardeş i on bir ç ocuğ un en büyüğ üydü. Gran, annesi öldüğ ünde sadece on üç yaş ındaydı ve diğ er tüm ç ocukları kendisi büyüttü. Babası onun dediğ i gibi 'sert bir adamdı'. Baş ka zamanlarda da ona 'melez' derdi. Yiyecek sağ ladı ama ç ok az ş ey, özellikle de aş k değ il, dedi.

Machine Translated by Google

Annesi öldükten bir yıl kadar sonra kardeş lerinin en küç üğ ü de vefat etti, adı Charlotte olan küç ük. Sonra tüm bu küç ük kardeş leri büyüttükten sonra, annem de dahil olmak üzere kendi yedi ç ocuğ unu büyütmeye baş ladı.
Bir yığ ın koyu renk bukle ve büyük meraklı gözlerle doğ duğ umda, Gran, iç imde Charlotte'un tüküren bir görüntüsünü gördü. Sonuç olarak, ilk günümden yakın bir bağ lantı paylaş tık.

Bizi ziyarete geldiğ inde hepimiz ç ok heyecanlanırdık. Çocuklar ziyaretç ileri sever ve biz de farklı değ ildik. Büyükanne bir metreden uzun değ ildi ama dinamik, harika bir kadındı. Yetiş tirilme tarzıyla birlikte olmak zorundaydı. Bana verdiğ i sevgi koş ulsuzdu ve her zaman tamamen kabul etti. Birç okları arasında buna güzel bir örnek, annemin kendi ikiz kardeş iyle yurt dış ında hak ettiğ i bir tatili geç irmesiydi. Babam haftada birkaç gün ç alış ıyordu, bu yüzden büyükanne bize bakmaya geldi.

O zamanlar on iki yaş ındaydım, yakında on üç olacağ ım ve manastırdaki lisenin ilk yılındaydım. Okul on metrelik ç ift tuğ la duvarların arkasına gizlenmiş ti ve bazıları güzel kadınlar olan rahibeler tarafından yönetiliyordu. Baş metresi sert bir kurabiyeydi ve 'Demir Yüz' olarak pek sevilmezdi. Daha büyük öğ renciler Birinci Günden itibaren bizi ondan uzaklaş tırmış lardı. Ş imdi yetiş kin bir kadın olarak ve bu tür söylentilerden etkilenmemiş olsa da, o sert dış görünüş ün altında muhtemelen hoş bir kadın olabileceğ ini kabul ediyorum. Yine de buna inanmak istiyorum. Ama sıkı bir gemi iş letti ve oradaki yıllarımda, gülümsemesini bir kez bile görmediğ imi söylemeliyim.

Lisenin ilk yılında, belli ki bir parç am farklı bir ş eyler arıyordu ve kendimi sınıfın en sert iki kızıyla kısa bir süre takılırken buldum. Oldukç a iyi bir ç ocuktum ve bundan önce baş metresi tarafından nadiren fark edilmiş tim, bu da bana ç ok yakış ıyordu.

Öğ le yemeğ i molamızda bir ağ aca tırmanıp ç itin üzerinden gizlice geç erek ş ehir merkezine gittik ve her birimizin üzerinde baş harfleri olan bir ç ift küpe ç aldığ ımız bir mağ azaya girdik. Bu kadar kolay bir baş arının güvenini kazanarak bir sonraki mağ azaya girdik ve biraz dudak parlatıcısı ç aldık. Tatlı dudaklarımı birbirine sürterek ve ne kadar iyi olduğ una gülerek, omzumda büyük bir el hissettim ve bir sesle, “Bu teş ekkürü alacağ ım” dedi.

Bacaklarım korkudan neredeyse felç olacak ş ekilde, diğ er kızlardan biriyle mağ aza müdürünün ofisine götürüldüm. Diğ eri kaç mış tı. Mütevazı dönüş ümüzde bizi bekleyen okulun müdürünü aradılar. Cetveli eline vurdu. "Ofisime," dedi kararlı bir ş ekilde.

"Evet abla" dedik alç akgönüllülükle bir ağ ızdan. Kuyruklarımız olsaydı, bu zamana kadar bacaklarımızın arasında olurdu.

Machine Translated by Google

Mağazanın okulla yaptığı anlaşma, hiç bir suç lama yapılmamasıydı. Ama eve gidip ailemize ne yaptığımızı kendimiz anlatmak zorunda kaldık. Ebeveynlerin daha sonra başmüdireyi aramaları ve onlara söylediğimizi doğrulamaları istendi. Ayrıca bir dönem spordan men edildik ve çılgın sporseverler olarak bu ikimizi de perişan etti. Cetvelle bacaklarımızın arkasına bir düzine kez vurulmaya da dayanıldı. Zor bir kadındı.

Haftanın sonunda annem yurtdışında ve babam evdeyken çok korkmuştum. Duyarlı, nazik bir çocuk olduğum için, sesi büyük olan herkesten zaten korkardım. Ama büyükannem de oradaydı, ben de onu bir kenara çektim. Koca alt dudağım titreyerek ona ne yaptığımı anlattım. Dinleyerek oturdu, sözünü kesmedi, tepki vermedi. İşim bitene kadar bekledi, o sırada gözlerim dolmuştu.

dışarı.

"Peki, tekrar yapacak mısın?" diye sordu.

"Hayır Büyükanne. Söz veriyorum," dedim ciddiyetle.

"Burada dersini aldın mı?"

Onu temin ettim, "Evet büyükannem var. Bir daha yapmayacağım" dedi.

"Tamam," dedi sonunda. "Pekala, babana söylemeyelim, yarın senin için okulu ararım." Ve bu kadardı. Onu kutsa. Ama olayın kendisinden duyduğum korku o kadar büyük ve yeterliydi ki, bir daha asla hırsızlık yapmamakla kalmadım, o özel günlere geri dönmeyi bile beceremedim.

mağaza.

Yıllar sonra lise bittiğinde, büyüdüğüm taşra kasabasından ayrıldım. Kanatlarımı açmak için sabırsızlanıyorum, teklif edilen ilk işi, büyükannemin şehirdeki yerinin yakınında, beş saat uzaklıktaki bir bankacılık rolünü kabul ettim. Büyükannem ve teyzemle yaşamak en pratik seçenekti.

On sekiz yaşında, çiftlikten yeni çıkmış ve manastır eğitiminden yeni çıkmış, yeni fırsatlara açık olmamşaşırtıcı değildi. Annem o yıl daha sonra artık bakire olmadığımı tahmin ettiğinde, dehşete düştü ve beni reddetmeye neredeyse hazırdı, sağduyulu iyi bir kızın bu kadar kolay sallanabileceğine inanamadı. İşleri tekrar düzelten, anneme zaman değiştikçe sakinleşmesini ve hala kendi yolumda iyi bir kız olduğumu söyleyen büyükannemdi. Bu harika kadınların her ikisiyle de bağlantım o andan itibaren güçlenmeye devam etti.

Alkol dünyasını keşfettiğimde ve eve sarhoş döndüğümde, her ihtimale karşı yatağın yanına bir kova bırakan oydu. Bilgeydi, kabulleniyordu ve hayatımda son derece olumlu bir rol oynadı. Oldukça genç bir yaşta alkolün bana göre olmadığını açıkladığımda da rahatlamıştı.

Machine Translated by Google

Gran, tüm erkek ve kız kardeş lerinden daha uzun yaş adı, bu da kendi ç ocukları gibi oldukları iç in onun iç in yürek parç alayıcıydı. Birbirimize yaş adığ ım yerden yazar, hayatımızı aç ık bir kitap gibi paylaş ırdık. Son kız kardeş ini kaybetmenin üzüntüsünü ve yaş lanıp bağ ımsızlığ ını yavaş yavaş kaybetmenin yarattığ ı hayal kırıklıklarını paylaş tım. Yıllar boyunca onun yavaş ladığ ını görmek benim iç in de yürek parç alayıcıydı, ç ünkü sonsuza kadar etrafta olmayacağ ı gerç eğ iyle yüzleş mek zorunda kaldım.

Ne zaman konuş sak gözyaş larımı tutmakta güç lük ç ekmeye baş ladım. Bu yüzden onu ne kadar sevdiğ imi ve zamanı geldiğ inde onu ne kadar özleyeceğ imi aç ıkç a söyledim. Ondan sonra, ölüm hakkında samimi bir dürüstlükle konuş abildik. Yaptığ ımıza ç ok sevindim. Önümüzde ne olduğ unu inkar etmeden, yaptığ ımız her konuş manın tadını ç ıkardık ve geç iş le ilgili düş üncelerini benimle paylaş abildi. Gran ondan yıllar önce gitmeye hazırdı.

Birkaç yıl yurt dış ından döndüğ ümde onu görmek iç in sabırsızlanıyordum. Değ iş iklikler ç ok büyüktü. Artık tamamen beyaz olan saç ları bir sopayla yürüyordu ve daha da küç ülmüş tü. Büyükannem artık yaş lı, yaş lı bir kadındı. Doksanlarındaydı, ama yine de tanıdığ ım harika kadındı. Zihni aç ıktı ve konuş malarımız bir yıl kadar daha büyük bir memnuniyetle devam etti.

Telefon, Pazartesi günü, yerel ş ubeyi yöneten son banka iş lerimden birinde iş teyken geldi. Bir gece önce vefat etmiş ti, uykusunda ölüyordu. Dünyam baş ıma yıkıldı ve ofis kapısını kapattım. Baş ım kollarımın arasında masanın üzerinde, sevgili, canım büyükanneme ve kaybım iç in veda ettim. "Oh Gran, oh Gran, oh Gran," diye haykırdım kendi kendime

silâh.

İ ş ten erken ç ıkarak, gözleri dolmuş ve net düş ünemeyecek kadar üzgün, posta kutusunda durdum. Yarı uyuş muş mektupları ve faturaları karış tırarak ş aş kınlıkla durdum. Aralarında küç ük büyükannemden bir kart vardı. Cuma günü yayınlamış ve Pazar gecesi uykusunda doğ al olarak ölmüş tü. Kartı kalbime tutarken hem ağ larken hem de neredeyse aynı anda gülerken hem üzüntüden hem de sevinç ten bir gözyaş ı seli aktı.

Paylaş tığ ımız bağ iç in ve onunla ölüm hakkında konuş ma dürüstlüğ üne sahip olduğ um iç in ç ok minnettardım. Söylenmeyen hiç bir ş ey kalmamış tı. Onu sevdiğ imi biliyordu ve beni sevdiğ ini biliyordum, yazdığ ı güzel kelimeleri okurken daha da ç ok - "Seni ç ok seviyorum sevgilim. Düş üncelerimde ç ok sıksın. Gün ış ığ ı hayatın boyunca seni takip etsin Bron. Büyükanneyi sev."

Onun ölmesi düş üncesi, ayrılmadan önce beni gözyaş larına boğ muş olabilir. Kesinlikle olaydan sonra ağ ladım. Ancak, herkesin baş ına kaç ınılmaz olarak gelenlerle dürüstlük ve aç ıklıkla yüzleş tiğ imizi bilerek barış da vardı. o barış

Machine Translated by Google

hala benimle kalıyor. Yüzü masamdaki bir fotoğraf çerçevesinden bana gülümsüyor. Bu yıllarda onu çok özlediğim günler olsa da, dürüstlüğün bize çok özel ve olumlu bir ilişki kazandırdığından ve beni mümkün olan en iyi şekilde şekillendirmeye devam ettiğinden şüphem yok.

Ancak sevgili müvekkilim Jozsef için bu o kadar kolay olmadı. Dürüstlük artık kendisi ve ailesi için çok acı vericiydi. Acısını ve hayal kırıklığını hissettiğimde kalbim ona gitti. O sevgili adamın hayatında neler yaşamış olması gerektiğini, hala hayal etmekten nefret ediyordum. Gizela, Jozsef'i yemek yemeye teşvik eden muazzam yemeklerle gelmeye devam etti. Ona nazikçe gülümser ve her seferinde yemeği reddederdi. Bir akşam başka bakıcılar geldi, ama ben gündüz bakıcısıydım. Birbirimizi tanıyorduk ve onun için rahat ve kolaydı, özellikle şimdi en azından bana açılabiliyordu.

Yer değiştireceğimi öğrendiğimde şaşkınlık ve üzüntü içindeydim. Oğlu bakım masraflarından şikayet ediyordu. Oğluna babasının sadece bir iki haftası kaldığını açıklayarak, Jozsef'in uzun yıllar yaşayabileceğini söyleyerek yine de başka planlar yapmayı seçti. Çözüm, işi neredeyse hiç bir şey için yapmaya istekli yasadışı bir işçi bulmaktı.

Oğullarını aksine ikna etmesi için Gizela'ya yalvarmanın faydası olmadı. Akılları tutulmuştu. Başka bir yerde beni bekleyen başka işler vardı. Sorun bu değildi. Jozsef sonunda konuşabilmişti ve benimle rahattı. Elbette mutluluğu, hayatının son bir iki haftasında önceliği olmalıydı. Alternatifin ne kadar kişiliksiz olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum, özellikle de zayıflık ve nefes alma güçlüğü nedeniyle artık çok fazla konuşamadığı için. Ben de yeni bakıcıyı ve birlikte karşılaşacakları dil zorluklarını hissettim.

Ama elimde değildi ve bu olayların Jozsef'in yaşam yolculuğunun da bir parçası olduğuna güvenmek zorundaydım. Herhangi birimiz, bir başkasının öğrenmek için burada olduğunu nasıl bilebiliriz? Yapamayız. Böylece bir kucaklama ve kelimelerden daha fazlasını söyleyen bir gülümseme ile vedalaştık. Odasının kapısında son kez durup ona tekrar baktım. İkimiz de birbirimize aynı şekilde gülümsedik, hiç bir şey söylemeden sadece çok şey söyledik. Sonra gitme vakti gelmişti. Evinden uzaklaşırken, şimdiye kadar kendi düşüncelerine pencereden bakacağını bilerek, gözyaşlarım aktı. Bu rol beni başka türlü tanışamayacağım insanlarla karşı karşıya getiriyordu ve bazen olduğu kadar zor da olsa birbirimizden öğrenilenleri ve paylaşılanları sevdim.

Jozsef'in torunu yaklaşık bir hafta sonra beni aradı ve önceki gece öldüğünü söyledi. Onun adına sevindim. Hastalığı ona asla izin vermezdi.

Machine Translated by Google

neyse daha kaliteli hayat. En iyisi iç indi. Ortaya ç ıkan her ş eyi düş ünürken, sadece kutsamalar buldum. Bu sevgili insanlar aracılığ ıyla ölmeden önce öğ renmek nadir bir hediyeydi ve bunun iç in minnettardım. Hepimiz öleceğ iz, ama bu ç alış ma bana, bu arada nasıl yaş ayacağ ımız konusunda hepimizin bir seç eneğ imiz olduğ unu hatırlatıyordu.

Jozsef'in duygularını ifade edememenin verdiğ i ıstırabı görmek, beni her zaman denemeye ve benimkini paylaş acak kadar cesur olmaya kararlı bıraktı. Mahremiyet duvarlarım aş ınıyordu ve neden hepimizin aç ık ve dürüst olmaktan bu kadar korktuğ umuzu merak etmeye baş ladım. Elbette dürüstlüğ ümüzden kaynaklanabilecek acılardan kaç ınmaktır. Ancak yarattığ ımız bu duvarlar, baş kalarının gerç ekte kim olduğ umuzu bilmesini engelleyerek kendi acılarını da beraberinde getiriyor. O güzel ihtiyarın tanınmak ve anlaş ılmak iç in yanıp tutuş an yüzündeki yaş ları seyretmek beni sonsuza dek değ

Jozsef'in ölüm haberini aldıktan sonra sahile yakın bir parka oturdum ve etrafı dinledim. Çocuklar her yerde oynuyorlardı ve hepsinin duygularını ne kadar doğ al bir ş ekilde paylaş tığ ını izledim. Birinden hoş lanırlarsa, öyle dediler. Üzülürlerse ağ larlar, serbest bırakırlar ve sonra tekrar mutlu olurlar. Duygularını nasıl bastıracaklarını bilmiyorlardı. Dürüst ifadeleri izlemek güzeldi. Hepsinin birlikte nasıl oynadıklarını ve üzerinde ç alış tıklarını görmek de canlandırıcıydı.

Yetiş kinlerin artık ç ok izole ve ayrı olduğ u bir toplum yarattık. Birlikte ç alış mak, duygularını ifade etmek, neş eli olmak izlediğ im ç ocukların doğ al halleriydi. Yetiş kinler olarak tamamen aç ık olma yeteneğ imizi yitirmiş olmamız beni üzse de, bana umut da verdi. Hepimizin değ iş en derecelerde olacağ ı gibi bir zamanlar biz de böyle olsaydık, belki o zaman tekrar böyle olmayı öğ renebilirdik.

Orada, sahildeki parkta net bir karar verdim. Sevgili Jozsef'in yaptığ ı gibi kendimi asla piş man olmayacaktım. Daha cesur olmanın ve duygularımı daha fazla ifade etmeye baş lamanın zamanı gelmiş ti.

Kalbimin etrafındaki duvarlar artık hiç bir iş e yaramıyordu. Sonunda onları sökme süreci baş lamış tı.

Machine Translated by Google

SUÇ YOK

Zil ç aldı ve beni en son evimde rahat bir uykudan uyandırdı. Ayağ ıma bir kaç örtü atıp bir bornoza sarınarak Jude'la ilgilenmek iç in yukarı ç ıktım. Eğ itimsiz bir kulağ a homurtu gibi gelebilecek sözler söylendi, bacağ ı ağ rıdığ ı iç in yeniden pozisyon alması gerektiğ ini gösteriyordu. Jude rahatlayıp tekrar gülümsediğ inde, lambasını kapattım, tekrar tatlı rüyalar diledim ve güzel bir yatağ ın rahatlığ ına geri döndüm.

Jude ve ben ağ ızdan ağ za bir araya getirilmiş tik. Ş arkı yazma devresindeki biri bakıcı olarak ç alış tığ ımı ve ev bakıcısı olarak yaş adığ ımı biliyordu, bu yüzden telefon numaramı iletti. Ş imdiye kadar palyatif danış anlarımın ç oğ u yaş lı veya orta yaş ını geç miş ti ve ç oğ u kansere bağ lı hastalıklardan ölüyordu, ama hepsi değ il. Jude'un hastalığ ı bir motor nöron hastalığ ıydı ve o sadece kırk dört yaş ındaydı. Dokuz yaş ında, kıvırcık kumral saç lı ve değ erli bir gülümsemeye sahip hoş bir kız olan kocası ve kızı, Jude gibi sevgi dolu ve güzel insanlardı.

Ben onun bakıcısı olmaya geldiğ imde, her zaman farklı insanlar gönderen ajanslardan tamamen bıkmış lardı. Jude'un ihtiyaç ları, özellikle onun rahatlığ ını ve bozulan konuş masını anlama konusunda ç ok sayıda ve oldukç a spesifikti. Böylece bir ana bakıcı arzusu öncelik haline geldi. Diğ er bakıcılar benim izin zamanımı karş ılamak iç in iş e alındı ve ş ükür ki artık onları eğ itmek iç in yeterli tecrübeye sahiptim. Artık kendi ağ ırlığ ını taş ıyamayan Jude'u tekerlekli sandalyesine ve yatağ ına taş ımak iç in hidrolik bir vinç kullandık. Her gün yeteneklerinin azaldığ ını gördüm ve daha sonra gelecek olan homurdanmaları tercüme etmemi sağ ladığ ı iç in hala makul derecede iyi iletiş im kurabiliyorken geldiğ i iç in mutluydum.

Jude ç ok zengin bir aileden geliyordu ve genç bir yetiş kin olarak iyi bir ş ekilde evlenmesi ve kendisinden beklenen hayatı yaş aması iç in ona aş ırı baskı yaptı. İ lk arabası, ç oğ u insanın yıllık maaş ından daha pahalıya mal olan lüks bir modeldi. Yirmili yaş larının ortasına kadar sıradan bir mağ azanın iç ine adım atmamış tı. Tek bildiğ i tasarımcı kıyafetleriydi. Yetiş tirilme tarzı bunu garanti etmiş ti.

Yine de her zaman yaratıcı ve ç ok gerç ekç i bir insan olmuş tu. Tek istediğ i basit bir hayattı, dedi bana. Ancak ailesi, üniversiteye gitmesi iç in ısrar etti ve ona ekonomi veya hukuk okuma seç eneğ i verdi. Sanat okumak istediğ inden kısaca bahsetmesine rağ men baş ka seç eneğ i yoktu. Yani baskı altında ve

Machine Translated by Google

Beklenti, Jude hukuku seç ti. Seç imi, bir gün ebeveynlerinin öleceğ i ve daha sonra bilgisini sanat ya da toplum refahı gibi daha iyi bir amaç iç in kullanabileceğ i fikrine dayanıyordu. Gerç i iş ler öyle yürümedi. Babası ölmüş tü ve büyük ihtimalle annesinden önce ölecekti. Ne olursa olsun, artık ç alış abilecek durumda değ ildi.

Sanata olan aş kı, onun kendisi de bir sanatç ı olan Edward'a aş ık olduğ unu gördü. İ kisi de, o zamandan beri belli ki hiç azalmayan anlık bir ç ekimden bahsettiler. Her ikisi de baş ta biraz utangaç olsa da, karş ılıklı ç ekimlerinin gücü, her birine cesur olma güvenini verdi.

Bir anda aş ık oldular ve birbirlerinin dünyası olurken tüm dünya yıkıldı. Jude'un ailesi, Edward'ın alt sınıf bir ailede büyüdüğ ü ve sanatını sürdüren basit bir yaş amdan memnun olduğ u iç in seç imi karş ısında dehş ete düş tü.
Aslında oldukç a baş arılı bir sanatç ıydı. Ama o beyaz yakalı bir iş ç i değ ildi ve bu, Jude'un ebeveynleri iç in asla yeterince iyi olmayacaktı.

Ne yazık ki, ebeveynleri ve Edward arasında seç im yapmak zorunda kaldı, bu yüzden Edward'ı seç ti. Elbette güldü. Bu asla bir karar değ ildi. Edward'ı tüm kalbiyle seviyordu, tıpkı onu sevdiğ i gibi. Jude daha sonra ailesinden tamamen dış landı. Birkaç yakın arkadaş önceki yıllardan kaldı. Ama artık daha farklı, daha mutlu ve daha kabullenici bir dünyada ilerliyordu, bu yüzden hayatına giren yeni arkadaş lıklardan da zevk alıyordu.

Birkaç yıl sonra, Jude ve Edward küç ük kızları Layla'yı dünyaya kabul ettiler. Torunlarını tanımalarını istediğ i iç in ailesiyle barış mak iç in her türlü ç aba gösterildi. Jude'nin babası nihayet kabul etti ve ölmeden önce sevgili torunu ile sevgi ve kalite iliş kisinin tadını ç ıkardı. Jude ile olan iliş kisi de düzeldi. Edward'a karş ı kibar olsa da, Jude'un babası hâlâ bir sanatç ının kızının kalbini kazandığ ı bilgisiyle mücadele ediyordu. Yani yakın bir iliş ki değ ildi. Ancak, Jude'nin babası, Layla ile olan iliş kisinin bir sonucu olarak, annesinin iğ renmesine rağ men, hepsi iç in bu liman tarafındaki konağ ı satın aldı.

Bana, Jude'un artık göz ardı edilemeyecek kadar beceriksizleş meye baş layana kadar her ş eyin yolunda gittiğ ini söylediler. Bu hikayeler Jude ve Edward tarafından birlikte anlatılmış tı ve hastalıkla mücadele etmese bile durumun böyle olacağ ından ş üpheleniyordum. Sadece bir ç ift kadar yakınlardı. Aş klarına tanık olmak benim iç in hem ilham verici hem de yürek parç alayıcıydı.
Bunlar benim kuş ağ ımdan insanlardı.

Hepimizin arasında saatlerce süren derin ve dürüst konuş malar geliş ti. Böyle bir yaş ta ölümün kabulü de bahsettiğ imiz bir ş eydi. Hepimiz iç in kolay

Machine Translated by Google

sonsuza kadar yaş ayacağ ımızı varsaymak. Ama hayat bu ş ekilde ç alış mıyor. Hayatın fırtınalarından bazı genç ler her zaman geç ecek. Çiç ek aç an, henüz meyveye dönüş memiş ç iç ekler gibi, tam potansiyellerinin farkına varamadan götürüleceklerdir. Diğ erleri tam olgunluğ a eriş ecek ve ellerinden gelenin en iyisini yapacak. Yine de diğ erleri asallarını aş acak ve yıllar iç inde yavaş yavaş yozlaş acak.

Genellikle zamanından önce ölmek olarak anılsa da, gerç ekten değ il. Hepimiz kendi zamanımız olduğ unda gideriz. Milyonlarca insan uzun bir yaş am sürmeye mahkum değ il. Genç biri öldüğ ünde büyük bir ş ok ve umutsuzluk getiren ş ey, hepimizin sonsuza kadar ya da en azından ç ok ileri bir yaş a kadar yaş ayacağ ımız varsayımıdır. Ama bu aslında tüm türlerde yaş amın doğ al bir parç asıdır. Bazı genç ler ölür, bazıları orta yaş lılar ölür ve diğ erleri yaş lılığ a kadar ölmez. Elbette, önlerinde bütün yaş amları olduğ u anlaş ılan genç lerin gittiğ ini görmek yürek parç alayıcı.

Kendi arkadaş larımdan bazıları küç ük ç ocuklarını kaybetti ve ben onların kalp acısı boyunca orada bulundum, bazıları hiç ayrılmadı. Ancak bu ç ocuklar veya genç yetiş kinler bu kadar uzun bir yaş am iç in burada değ ildi. İ ç eri girerler, parlarlar ve kısa zamanlarında verdikleri her ş ey iç in saflıkla hatırlanırlar.

Jude kırklı yaş larını sağ lıkla atlatmış olsa da, böyle iyi bir kadının ş imdi sadece kırk dört yaş ında ölmesinin ne kadar yanlış olduğ unu düş ünmek de kolay olurdu. Ama o ve Edward bunu kabul etmeye gelmiş lerdi, ikisi de tanış tıkları iç in minnettardı ve aş klarını biliyorlardı. Leyla'yı dünyaya getirmekle de kutsanmış lardı. Bu bakımdan Jude, bu sevimli küç ük kıza ilk dokuz yılında rehberlik etme onuruna sahip olduğ unu bildiğ inden bir bakıma barış ç ıl biriydi. Doğ al olarak, küç ük kızının bir kadın olmasını izlemek iç in etrafta olmayacağ ı ve Leyla'nın annesini kaybetmenin acısını ç ekebileceğ i iç in kalp ağ rısı da vardı. Ama kızının yolda ona yardım edecek sevgi dolu bir babası olduğ unu bilmek Jude'a ç ok yardımcı oldu.

Jude artık bağ ımsızlığ ını ve hareketliliğ ini tamamen kaybetmiş ti ama en büyük hayal kırıklığ ı konuş masını kaybetmesiydi. En ç ok korktuğ u ş eyin, bir gece onu yatağ ına yeniden yerleş tirdiğ imde, artık acı ç ektiğ ini söyleyemeyeceğ i ve orada yatıp buna katlanmak zorunda kalacağ ı zaman bana söyledi.

Hayatın ne kadar zor olabileceğ ini ve tüm derslerimizin ne kadar farklı olduğ unu düş ündüm. Bilincinizin olması ama iletiş im kurma yeteneğ inizin olmaması, son haftalarınızı veya aylarınızı görmenin ne korkunç bir yolu. Üstüne üstlük, acı iç inde yatıyor olmak ama bunu hafifletmenin tam yolunu kimse bilmiyor ya da bilmiyor. Bu, inme veya beyin yaralanmaları gibi baş ka hastalıklardan muzdarip olanlar iç in de dünyanın her yerinde gerç ekleş melidir. Tanrım, nasıl bir yol. Kesinlikle kendi hayatımı yeniden perspektife soktu.

Her gün Jude'un konuş masının biraz daha bozulduğ unu duydum. Bazı günler öyleydi

Machine Translated by Google

yine de oldukça iyi, oldukça duyulabilir. Diğer günlerde, sadece birbirimizi tanıdığımız ve sezgisel olarak çalıştığım için söylediklerini takip edebildim. Böyle günlerde, Jude bazen sahip olduğu özel bir bilgisayar programını kullanmaya başladı. Taktığı, özellikle bu amaçla yaptığı gözlüğün gözlerinin arasında, bilgisayar ekranındaki harflere ulaşacak bir lazer vardı.

Jude, mektubu yazması için yeterince uzun süre mektupta duraklar, sonra bir sonrakine geçerdi. Sonra birkaç harf yazıldıktan sonra, bir kelime seçimi belirirdi ve bu böyle devam ederdi. Elbette yavaş bir süreçti ama en azından sesini duyurmasını sağladı. Bu programı geliştirerek onun için böyle bir fırsat yaratanlara sessizce teşekkür ettim. Yine de, Jude'un artık bunu yapmak için bile başını hareket ettiremeyeceği zaman çok yakında gelecekti.

Bu yüzden iyi günlerde Jude konuşurken mümkün olduğunca dinledim. Anlatmak istediği çok şey vardı. Dudaklarına bir meyve suyu tutarak, her seferinde yavaş bir yudum alıp konuşmaya devam etmesini sağlarken bekledim. Özellikle bir ana noktayı tekrar tekrar yapması ve yapması gerekiyordu. Duygularımızı ifade edecek kadar cesur olmalıyız" dedi. Şimdiye kadarki yolculuğumu göz önünde bulundurarak çok uygun, diye düşündüm.

Edward ile birlikte olmayı seçerek annesiyle olan ilişkisini kaybetmiş olsa da, en azından bu seçimi yapacak kadar cesur olduğunu bilmekten mutluydu, asla pişman olmayacağı bir seçimdi. Annesi Jude'u bir anne olarak hiç tanımadığı için duygularını şimdi annesiyle paylaşmayı çok istiyordu.

Böyle bir fırsatın asla gelmeyebileceğini kabul eden Jude, bir süre önce annesine yazmıştı. Mektup Edward'ın ofis çekmecesinde bekliyordu. Jude'un annesi hastalığı biliyordu. Ama yine de inatçı ve affedilmez bir durumdaydı, ölmekte olan kızını ziyaret edemiyordu.

Jude , "Şimdi duygularımızı ifade etmeyi öğrenmeliyiz ," diye vurguladı. "Çok geç olduğunda değil. Hiç birimiz ne zaman çok geç olacağını bilemeyiz. İnsanlara onları sevdiğinizi söyleyin. Onları takdir ettiğini söyle. Dürüstlüğünüzü kabul edemiyorlarsa veya umduğunuzdan farklı bir şekilde tepki veriyorlarsa, önemli değil. Önemli olan onlara söylemiş olman."

Jude, bunun geride kalanlar için olduğu kadar geç enler için de önemli olduğunu söyledi. Geç enler her şeyin söylendiğini bilmelidir. Barış getiriyor, dedi. Geride kalanlar da duygularını dürüstçe ifade etme cesaretini toplayabilirlerse bu pişmanlığı kendi ölümlerine taşımazlar. Sevdikleri biri öldüyse ve bir şeyler söylenmediyse, taşıdığı suçlulukla yaşamak zorunda da olmayacaklar.

Jude için bu noktayı daha da önemli kılan şey,

Machine Translated by Google

bir yıl önce beklenmedik bir şekilde bir arkadaşını kaybettiğini söyledi. Dünyasını son derece sarsmıştı. Tracey, herhangi bir toplantının hayatı olan coşkulu bir kadındı. Muazzam kalbi nedeniyle herkes tarafından çok sevildi ve başkalarına karşı tam bir yargı eksikliği vardı.

"Hayata dalmak ve sevdiğiniz insanlarla, ister aileniz ister arkadaşlarınız olsun, fazla zaman geçirmemek çok kolay. Ama gerçekten ilişkilere ve dürüstlüğe geri dönmeliyiz. İnsanlar, kendileri ölene ya da başka biri öldükten sonra suçluluk duygusuyla yaşayana kadar bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyor," dedi Jude.

Duygularımızı ifade etmek ve sevdiklerimizle vakit geçirmek için gerçekten elimizden gelenin en iyisini yaptıysak, suçluluğa hiç gerek olmadığını söyledi. Ama sevdiklerimizin sonsuza kadar yanında olacağını düşünmeyi bırakmalıyız. Bir çırpıda bitti, diye hatırlattı bana. Jude, kendi veda etmek için zamanı olduğu için minnettardı, ancak herkesin sonunda bu duyguları ifade etmek için zamanın nimetini almadığını vurguladı. Aslında, aniden ve beklenmedik bir şekilde ayrıldıkları için milyonlarca insan bunu yapmıyor.

Edward'a duyduğu aşkla ilgili duygularını ifade etmesi annesiyle olan ilişkisini mahvetmiş olsa da, Jude dürüst olma cesaretini gösterdiği için mutluydu. Bu sadece onun ve Edward'ın hala paylaştığı sevginin doluluğunu bilmesini sağlamakla kalmadı, kendi kalbine sadık olduğunu bilerek huzurluydu. O zamana kadar anne ve babasının, özellikle de annesinin kontrolü altında olduğunu da gösterdi. Eğer bir ilişki kontrole dayanıyorsa, diğer kişi o kişiyle gerçekten sağlıklı bir ilişkiyi nasıl bilebilir ki?

Sunulan tek ilişki türü buysa, onsuz daha iyi olacağına karar verdi.

Ama annesiyle iletişim kurmaya çalışan Jude, suçluluk duymadan öleceğini söyledi. Kendini ifade etme cesareti göstermişti. Neyse ki, arkadaşı Tracey için de durum aynıydı. Jude her zaman çok dürüst olmuştu ve Tracey'i kaybetmenin şoku çok büyük olsa da yine suç suzdu. Arkadaşını kaybetmeden sadece birkaç gün önce birlikte öğle yemeği yemişlerdi. Vedalaştıklarında Jude, Tracey'e onu ne kadar çok sevdiğini ve arkadaşlıklarına değer verdiğini söylemişti.

Gerçi arkadaşının ailesi veya diğer arkadaşlarının çoğu için durum böyle değildi. Tracey o kadar zeki bir insandı ki onun etrafta olmayacağını hayal etmek bile zordu. Sonra aniden bir araba kazasında hayatı karardı. Şok ve suçluluk dalgaları, bir yıl sonra, Jude'un arkadaş çevresinde hala aynı derecede güçlü bir şekilde devam etti.

Machine Translated by Google

“İ nsanların hayatlarını değ iş tirmiş ti ve bunu ona hiç söylememiş lerdi. Tracey onaya ihtiyaç duyacak türden değ ildi, hayır. Ancak insanlar daha sonra kendi ç abasızlıklarıyla yaş amak zorundalar ve o zamandan beri, iş leri ne kadar farklı yapabilecekleri ile savaş ırken bu suç luluğ un insanlarda zehirli hale geldiğ ini gördüm.” Bunu elbette anlayabiliyordum. "Ayrıca," dedi Jude, "Tracey'nin onaya ihtiyacı olmamasına rağ men, bu teş viki baş kalarından duymayı ç ok isterdi. Çok aç ık ve güzeldi. Ve ş imdi o gitti."

Duyguları paylaş manın ve dürüstlüğ ün önemli olduğ u konusunda doğ al olarak onunla hemfikirdim. Hayat kesinlikle bu dersleri bana zaten veriyordu, ş imdi Jude ve ben konuş urken daha da fazla. Güzel bir kadındı, artık kendini iyi tutamasa da hala doğ al olarak zarifti. Zaman zaman ağ zından salyalar akıyordu ve kıyafetleri ş ık olmaktan ç ok pratik olmalıydı. Ama ruhu ve bir zamanlar kim olduğ una dair kalıntılar hala kendi ış ıltısıyla kaldı. Ona gülümseyerek ve onun görüş üne katılarak düş üncelerimi paylaş tım. "Evet. Gurur, ilgisizlik ya da misilleme ya da aş ağ ılanma korkusu pek ç ok ş eyi geride tutuyor. Ama aynı zamanda bazen ç ok cesaret ister Jude ve biz her zaman bunu yapacak kadar güç lü değ iliz."

"Evet, cesaret ister Bronnie," diye devam etti Jude. "İ ş te yapmaya ç alış tığ ım nokta bu. Duygularınızı ifade etmek cesaret ister, özellikle de iyi değ ilseniz ve yardıma ihtiyacınız varsa veya sevdiğ iniz birine hiç dürüst duygular ifade etmediyseniz ve nasıl karş ılanacağ ını bilmiyorsanız. Ama duygularınızı ne kadar ç ok paylaş ırsanız o kadar iyi ş eyler olur. Gurur ç ok zaman kaybı. Dürüst olmak gerekirse, ş imdi bana bak. Kendi kıç ımı bile silemiyorum. Ne önemi var? Hepimiz insanız. Bizim de savunmasız olmamıza izin verilir. Bu sürecin bir parç ası.”

Jude and Edward's zamanına kadar, hayat benim iç in özellikle zor olmuş tu. Duygularımızı paylaş manın bazen ne kadar zor olabileceğ iyle ilgili olduğ u iç in, bunların bir kısmını Jude ile paylaş maya karar verdim.

Palyatif ç alış malar bir süredir yavaş lamış tı. Genellikle ya hep ya hiç dalgaları halinde gelirdi. Bu beni rahatsız etmedi, bunun yerine yaratıcı ç alış malarım fayda sağ ladı. Neredeyse iki aylık neredeyse hiç ç alış madan sonra, iş ler biraz zorlaş maya baş ladı ve ufukta hiç bir iş yoktu. Kazandığ ım herhangi bir para genellikle bir ş ekilde yaratıcı ç alış malarıma geri yatırıldı, bu yüzden geri ç ekilecek ç ok ş ey yoktu. Ama daha önce hayatta kaldığ ım iç in, bu konuda asla rahatsız olmadım.

Ev-oturur aynı ş ekilde geldi ve gitti. Bazen bir sonraki nereye gideceğ imi ç ok az fark ederdim, sadece sahiplerin ne zaman döneceğ ini bilirdim.
Genellikle olsa da, bir ev kendini son dakikada gösterirdi. Daha güç lü sırasında

Machine Translated by Google

Bu riskten ve heyecandan bir dereceye kadar zevk aldım. Adrenalin kesinlikle aktı. Nispeten sık olurdu, birisi panik iç inde beni arar ve evlerine bakabilir miyim diye sorardı, örneğ in yarından itibaren aniden ç ağ rıldıkları iç in. Bu ç ağ rılardan gelen rahatlama her zaman büyük iç ç ekiş leri ve gülümsemeleri beraberinde getirdi. Böyle durumlar ikimizi de kurtarırdı.

Bazen müş teriler benim müsait olmamı kaç ırmamalarını sağ lamak iç in evde oturma ağ ındaki diğ er arkadaş larla birlikte ç alış tılar. Bu yüzden, o zaman özgür olacağ ımı bilerek, arkadaş larının döndüğ ü gün tatile gitmeyi planlıyorlardı. Bu durumlarda bazen aylar öncesinden rezervasyon yaptırdım.
Doğ al olarak bu hoş uma gitti. Hayatı ç ok kolaylaş tırdı.

Yine de, planlanmış ev ziyaretleri arasında birkaç gün veya bir veya iki hafta bakacak bir yer bulamadığ ım zamanlar oldu. Bu yüzden ya kasabadan ayrılacak ve kırda birini ziyaret edecek, tatilin tadını ç ıkaracaktım. Ya da ayrılmak istemediğ im belirli bir müş terim olsaydı, geç ici olarak bir arkadaş ımın boş odasına ya da kanepesine giderdim. Baş langıç ta bu yeterince kolaydı. Ancak bu kalıptan birkaç yıl sonra, sormaktan korkmaya baş ladım ve hoş karş ılanmamı yıpratıyormuş gibi hissettim. Arkadaş larım olmadığ ımı söylediler. Beni desteklediler ve sonsuza kadar sürmeyeceğ ini bilecek kadar iyi anladılar. Yıllar önce üslere yerleş tiğ imde evlerimin her zaman ziyaretç ileri vardı ama benim iç in almayı öğ renmek vermekten ç ok daha zordu.

Kalıp kalamayacağ ımı arkadaş larıma tekrar tekrar sormak zorunda kalmak beni kesinlikle umutsuz hissettirdi. Geç miş teki birç ok yaramın üzerinde ç alış ıp baş kalarına karş ı ş efkat duymamı sağ lasam da, düş üncelerimi kendime dönüş türmek iç in hâlâ ç ok ç alış mam ve acı ç ekmem gerekiyordu. Onlarca yıllık olumsuz kalıplar ç özülüyordu ve düş üncemi tamamen değ iş tirmek yavaş bir süreç ti. Hayatımda yeni ve pozitif tohumlar ekilmiş ti ve birç ok yönden filizleniyordu.
Ama henüz tüm eski tohumları yok etmemiş tim, bu yüzden hala bazen yüzeye ç ıkıyorlardı.

Bu özel olayda, iş ler yıllar önce durmuş tu, para hemen hemen bitmiş ti ve kendimi yeniden umutsuz hissediyordum. En yakın arkadaş ımı aradım ve kalabilir miyim diye sordum. Ama kendi baş ına bir ş ey yaş ıyordu ve bu mümkün değ ildi. Bu hiç benimle ilgili değ ildi. Onun eş yaları ve hayatıydı. Ama o zamanki düş üncem ve duygusal durumum nedeniyle, bunu tamamen reddedilmiş olarak algıladım ve onu hayır demek zorunda bıraktığ ım iç in daha da kötü hissettim. İ steksizce birkaç arkadaş ımı daha aradım ama üzgünüm, eyaletler arası ziyaretç ilerle dolu dolu, bir baş kası uzakta ve bir diğ eri tam konsantrasyon gerektiren bir iş projesinde tüketilmiş .
Ş ehirden ayrılıp geri dönecek param yoktu.

Machine Translated by Google

biraz ödünç almak zorunda kalmadan, bu beni zaten daha umutsuz hissettirirdi. Bu yüzden arabamda uyuyacağımı kabul ettim.

Bu, yıllar önce cipim varken ve yolda seyahat ederken bir sorun değildi. Aslında, o eski arabanın arkasında, oradaki rahat yatakta uyumaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yoktu. Ama pirinç baloncuğunda değil, o kadar küçük bir araba ki, yatmaya çalıştığımda bacaklarımı bile düzeltemedim. Ayrıca perdesiz ve mahremiyetsizdi ve kışın ortasıydı. Sormakla kendimi daha da kötü hissetmeden arayabileceğim kimseyi bulamadım. Şehrin sokaklarında bu kadar açıkta kalmaktan biraz korkmuş olsam da, umutsuz bir insanın bazen yapması gereken şeyin bu olmasına bir nevi boyun eğdim.

Hava kararmadan etrafta dolaşırken, nispeten güvenli ve uygun görünen birkaç yer seçeneğine baktım. Ayrıca tuvalete gitmem gerekebileceğini de düşünmem gerekiyordu. Gecenin bir yarısı ön bahçelerinde oyalanarak insanları çileden çıkarmak, mevcut duygularıma ek olarak ihtiyacım olan türden bir ilgi değildi.

Evsiz olduğunuz ve görünürlükten uzak durmaya çalıştığınız günler uzun. Gün doğarken yoldan çıkmalı ve herkes eve gidip yerleşene kadar yerleşemezsiniz. Bu arada tabii ki evsizsin o yüzden eve gidip bekleyemezsin. Evet, bunlar uzun günlerdi ve geceler çok rahatsız edici, acı verecek kadar soğuk ve yalnızdı.

Bir gece, biraz müzik duyduğum bir kafeye gittim, bir fincan çayıma mümkün olduğunca geç kaldım. Kendimi Ralph McTell'in 'Streets of London' şarkısındaki yaşlı adam gibi hissettim, içeride kalabilmesi için bir fincan çayını bütün gece devam ettirmeye çalışıyordu. Bunun gitarda öğrendiğim ilk şarkılardan biri olması ne kadar ironik diye düşündüm.

Güneş doğarken sahile yakın belediye tuvaletlerinde dönerek açılmasını beklerdim. Sonra, kapıyı açan belediye görevlisinin kaşlarını çatmasına rağmen, yıkanır, dişlerimi fırçalar ve tuvaleti kullanırdım.
Sanırım beni bir kampçı, beleşçi ya da onun gibi bir şey olarak gördü. Ama benim hakkımda, benim kendim hakkında düşündüklerimden daha kötü bir şey düşünemezdi. Bu yüzden gerçekten umurumda değildi. Ve ölümle geçirdiğim zamandan beri zaten mevcut olan nimetlerden biri, şu ana kadar başkalarının benim hakkımda ne düşündüklerini gerçekten umursamıyor olmamdı. Olduğu gibi, sadece kendi kafamla uğraşacak kadar vardı.

Başka bir gece Hare Krishna'nın 'Açları Besle' programına gittim.
Ne zaman param olsa, ona her zaman cömert davrandım. Şimdi sıraya girdiğimde, eğer para toplamaya çalıştıklarını görürsem, bu program için kovalarına sık sık on ya da yirmi dolar attığımdan, durumumda daha fazla ironi buldum. Beğendim

Machine Translated by Google

Hare Krishnas. Onlar vejeteryandılar, mutlu müzikler ç aldılar ve aç insanları beslediler. Bu benim iç in yeterliydi. Ama ş imdi onların iyi niyetinin alıcısıydım ve bu oldukç a alç akgönüllüydü.

Sonra bir sabah, limanın yanında bir kayanın üzerine oturdum, güç , dayanıklılık ve bir mucize iç in dua ettim. Tam o sırada bir yunus sürüsü geldi ve biri oyun sırasında kendini sudan dış arı attı. Hayatım o ana kadar ç ok ciddiydi, bu yüzden bana yeniden biraz umut verdi. Sonra daha uzakta yaş ayan bazı arkadaş larımı düş ündüm ve onları aramaya karar verdim ve kalıp kalamayacağ ımı sordum. Onlar her zaman sevimli insanlardı. Ama değ ersizlik ve umutsuzluk hissim daha fazla insandan yardım istememe, hatta isteyebileceğ im baş ka birini düş ünmeme bile izin vermemiş ti. Bu tatlı insanlara ç ok dürüst bir ş ekilde "Bak, berbat hissediyorum. Ama lütfen gelip biraz kalabilir miyim?"

Böylece daha parlak bir kararlılıkla limanın etrafında yürüyüş e ç ıktım. Yine de arkadaş larımı arama fırsatı bulamadan telefonum ç aldı ve Edward'dı, gelip Jude'un bakıcısı olup olmadığ ımı sordu ve lütfen hemen baş layabilir miyim? Ayrıca, ihtiyacım olursa, mülkte benim iç in uygun olan güzel bir daire vardı. O gece bacaklarım tamamen uzanmış halde yattım, artık kramplar ve soğ uktan ağ rım yoktu. Besleme banyosundan sonra rahat bir yorgan beni sıcak tuttu. Üç güzel insanla sağ lıklı bir yemek yedim ve yeniden para kazanıyordum. Hayat ne kadar ç abuk değ iş ebilir!

Bu zamana bakıp bunun, iş in ya da ev oturmalarının kurumasından kaynaklandığ ını söyleyebilirim. Zaten fiziksel olarak da böyle oldu. Ama bu, kendi öz değ ersizliğ imden ve artık bana hizmet etmeyen eski tohumları besleyerek yarattığ ım bir durumdu. Belli ki yeni tohumlar da dikiliyordu, diğ er zamanlarda olduğ u gibi bol, harika bir yaş am tarzı yaş amaya baş lamış tım. Yine de kafamdaki bu eski kalıpları geri almayı öğ renmek zaman alıyordu ve yardım isteyemediğ im iç in kendimi daha da zorlaş tırıyordum.

Daha sonraki bir tarihte ev bakımında baş ka bir durgunluk ortaya ç ıktığ ında, yaptığ ım ilk ş ey, o sabah yunuslarla ilgili düş ündüğ üm arkadaş larıma telefon etmek oldu. Beni boş odalarına sevgi dolu bir sevinç ve heyecanla karş ıladılar. İ yiliğ in iç eri girmesine izin vermek benim iç in yeniden mümkündü. Hâlâ duygularımı nasıl ifade edeceğ imi öğ reniyordum ama oraya geliyordum.

Jude'a geç miş te ç ok kapalı olduğ um iç in aç ıklığ ın benim iç in nasıl bir öğ renme eğ risi olduğ unu söyledim. Bu yüzden onun fikrini ve tüm bunları dürüstç e tartış ma fırsatını takdir ettim. "Hepimizin Bronnie'yi hatırlatmasına ihtiyacımız var. İ nsanların duymak istedikleri olsun ya da olmasın, herkes söylenmesi gereken ş eyleri tutar. ifade etmeliyiz

Machine Translated by Google

büyümek iç in duygularımız. Farkında olmasalar bile herkese bir ş ekilde yardımcı olur. Her ş eyden önce dürüstlük iş e yarar."

Dolunay suyun üzerinde güzelce parlarken, gülümseyerek limandaki teknelere baktım. Muhteş em bir ortamdı. Jude, suç luluk konusuna ve ortaya ç ıktıkç a duygularımızı dürüstç e ifade ederek onu yaratmama seç eneğ imiz olduğ una geri döndü. O zaman asla geç değ ildir, özellikle de sevdiğ imiz biri beklenmedik bir ş ekilde vefat ederse. Aynı zamanda, bir zamanlar ç ocuk olduğ umuz gibi, kısıtlamalardan kurtulmamızı sağ lar. Duygularımızı ifade ettiğ imiz iç in asla suç luluk duymamalıyız ve bunu yapmaya cesareti olan baş kasını asla suç lu hissettirmemeliyiz.

böyle.

Jude ile birkaç ay geç irdikten sonra, durumu o kadar ş iddetli hale geldi ki, bir palyatif bakım bakımevine yatırıldı. Ajansta iş ler benim iç in tekrar akıyordu ve uygun uzunlukta bir ev ziyareti kendini göstermiş ti. Jude'u görmek iç in bakımevine girdim, Edward ve Layla'ya aynı anda yetiş ebildiğ ime memnun oldum. Yatağ ın diğ er tarafında hiç tanımadığ ım bir hanım oturuyordu ama Jude ile annesi arasındaki benzerliğ i görmem zaman almadı.

Edward, sevgili Jude ölmeden önce, Jude'un mektubunu annesine teslim etmeyi kendi inisiyatifiyle almış tı. Artık konuş amıyordu, ama her ş ey mektupta söylenmiş ti. Jude annesine onu sevdiğ ini söylemiş ti ve hala da seviyordu. Sevdiğ i mutlu anıları ve annesinden öğ rendiğ i olumlu ş eyleri yazdı. Jude suç luluk duygusundan nefret ettiğ i ve iliş kilerinin üzüntüsüne rağ men annesinin onun sevildiğ ini bilmesini istediğ i iç in mektupta olumsuz hiç bir ş ey yoktu. Jude'un annesi birkaç gün sonra beklenmedik bir ş ekilde ortaya ç ıkmış ve o zamandan beri her gün Jude'un elini tutarak kızının hayatının sona erdiğ ini izleyerek geri dönmüş tü.

Onunla bir süre konuş tuktan sonra Jude'u yanağ ından öperek son kez veda ettim ve ona her ş ey iç in teş ekkür ettim. "Gidince görüş ürüz Jude," dedim gözyaş larım ve gülümseyerek. Tekrar homurdandı ve ağ zı artık yapamayacak olsa da gözleri gülümsedi.

Edward ve Layla, her ikisi de ellerimden birini tutarak beni pirinç baloncuğ una götürdüler. Hepimiz ağ lıyorduk. Ama aş k o kadar dürüst akıyordu ki gözyaş larının bir önemi yoktu. Bana Jude'un annesinin onunla ç ok konuş tuğ unu ve özellikle annesinin onu sevdiğ ini söylediğ ini duyduğ unda Jude'un yanaklarından yaş lar süzüldüğ ünü söyledi. Annesi bu kadar yargılayıcı olduğ u iç in özür diledi. Kızını gizliden gizliye kıskandığ ını ve Jude'un toplumun görüş lerinin dış ına ç ıkma cesaretini, kendini gerç ek mutluluğ undan yoksun bırakan bir ş eyi itiraf etti.

Hem Edward'a hem de Layla'ya veda ettikten sonra, hepsine ç ok geç miş olsun diledim.

Machine Translated by Google

ileride hayatta en iyisi. Yanında oturan annesiyle orada yatan güzel Jude'u ve sevginin gücünün gerç ekten ne kadar güç lü olduğ unu düş ündüm. Kalbim ağ rıyordu ama aynı zamanda neş eliydi.

Birkaç yıl sonra Edward'dan hoş bir sürpriz olan bir e-posta geldi. Leyla ve büyükannesi, yaş lı kadın ölmeden önce birbirlerini tanımak iç in neş eli aylar geç irmiş lerdi. O zamana kadar onun farklı bir kadın olduğ unu söyledi ve zaman zaman ona güzel Jude'unu hatırlattı. Mülkler yerleş tiğ inde, Edward ve Layla ş ehri terk etmeye ve dağ lara, babasına daha yakın ve havanın daha temiz olduğ u yere taş ınmaya karar verdiler. Yaklaş ık bir yıl önce yeni bir bayanla tanış mış tı ve Leyla'nın ş imdi yolda küç ük bir kız kardeş i vardı.

Cevabım hepsine en iyi dileklerimi iç eriyordu. Jude hakkında hatırladığ ım ş eyleri onunla paylaş maktan da mutlu oldum: gülümsemesi, hastalığ a karş ı sabrı, kabulü ve puanlarını aktarma kararlılığ ı. Suç luluk zehirlidir. Duygularımızı ifade etmek mutlu bir yaş am iç in bir gerekliliktir.

Dolunay suyun üzerinde parlarken yatağ ının yanında oturduğ umu hala hatırlıyorum. Jude, sesinin izin verdiğ i sürece duyulmaya kararlıydı.

Demek istediğ ini söylemiş ti ve ş imdi duygularımı ifade etmenin sevincini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, o yunus sudan ç ıktığ ında sevincini gösterdi.

Machine Translated by Google

GİZLİ HEDİYELER

Huzurevlerindeki birkaç geçici vardiya, beni Alzheimer hastası müşterilerle çalışırken görmüştü. Ama Nanci, bu hastalığa sahip ilk özel evim, palyatif müşterimdi. Nazik bir kadındı, üç çocuk ve on torun annesiydi. Kocası hâlâ ortalıktaydı ama odasına nadiren gelirdi. Aslında, aslında evde yaşadığını unutmak kolay olurdu.

Nanci'nin üç kız kardeşi ve iki erkek kardeşi, başlangıçta birkaç arkadaşı gibi alternatif günlerde ziyarete gelirdi, ancak bu ziyaretlerin zamanla yavaşladığını gözlemledim. Nanci'ye bakmak zor, yorucu bir iştiti. Huzursuzdu ve izlemesi çok zordu, hiç bir zaman bir yerde bir dakikadan fazla kalmak istemiyordu ve çoğu zaman çok sıkıntılıydı. Barış anları onun için çok azdı ve sonuç olarak benim için de.

Sonunda ıstırabı herkesi, özellikle de ailesini o kadar ilgilendirdi ki, ilaçlarının dozu artırıldı. Nanci daha sonra günün bir kısmını uyudu. Dikkatli olduğunda, tipik Alzheimer hastalarında olduğu gibi, sözleri ve cümleleri hiç bir anlam ifade etmiyordu. Bir kelimenin bölümleri diğerlerinin bölümleriyle karışmıştı. Bunu bazen bir İngiliz lehçesi olarak tanıyabilirsiniz, ancak yapılandırılmış, resmi veya tutarlı hiç bir şey yoktur. Yine de Nanci'ye tüm müşterilerime davrandığım gibi sevgi ve nezaketle davrandım, işimi yaparken onunla sohbet ettim. Bazen odada olduğumu kabul etti, bazen kilometrelerce uzaktaydı ve onun farkına varmadan on kafam olabilirdi.

Bazen sabah sekizde geldiğimde onu kendim yıkardım, ama bu genellikle gece bakıcısının göreviydi. Özellikle sıkıntılı bir gece olsaydı ve ben geldiğimde Nanci hala uyuyorsa, onu yıkamak bana düştü, ki bu iyiydi. Çoğu zaman, ben saat sekize vardığımda duş alıyordum. Gece bakıcısı onu yıkarken Nanci bazen duş sandalyesine otururken bana gülümserdi. Ancak belirli bir bakıcı, bizden önemli ölçüde farklı bakım yöntemlerine sahipti ve geldiği yerde işlerin bu şekilde yapıldığında ısrar etti.

İlk olay çok soğuk bir kış sabahı yaşandı. Nanci'nin odasına geldiğimde, onu yatağında çıplak yatarken, soğuktan titreyerek ve tamamen açıkta buldum. O

Machine Translated by Google

Daha yeni duş almış tı ve oradayken bağ ırsakları aç ılmış , duş koltuğ unun altında büyük bir dış kı yığ ını bırakmış tı. Bu yeni bir ş ey değ ildi. Hastalar, bağ ırsakları onu klozet kapağ ı olarak tanıdığ ı iç in, arka tarafları sandalyenin aç ıklığ ından sarktığ ında bunu sıklıkla yaş adılar. Bu sandalyeler, müş terilerin yükseltilmiş bir koltuğ a ihtiyaç duyması durumunda tuvaletin üzerine oturmak iç in de kullanılıyordu. Bu yüzden bazen bu ş eylerin duş ta olması tamamen ş aş ırtıcı değ ildi.

Nanci mütevazı bir aileden gelen mütevazı bir kadındı. Yani orada ç ıplak yatmak onun iç in yeterince travmatik olurdu, ama aynı zamanda soğ uktan titriyordu ve kırılgan küç ük bir ç ocuk gibi görünüyordu. İ ç eri girip onu o halde gördüğ üm an, onu kurulamayı bitirdim ve mümkün olan en kısa sürede onu sıcak bir battaniyeyle örttüm. Diğ er bakıcı banyoda dağ ınıklığ ı temizlerken bulundu. Her ne kadar diplomatik bir tavırla, daha sonra düzeltebileceğ imi söyleyerek yorum yapmamam imkansızdı. Öncelik, temiz bir banyo zemini yerine müş terinin rahatlığ ı olmalıydı. Gece bakıcısının tek tepkisi omuz silkmek oldu.

Diğ er olay, birkaç hafta sonra aynı bakıcıyla vardiyaları geç erken meydana geldi. Genelde bir saat takmayı sevmem ve eğ er yardımcı olabilirsem bir saat tarafından yapılandırılmaktan kaç ınırım. Ancak acele ederek stres yaratmaktansa, sıkı bir ş ekilde düzenlenmiş bir zaman ç izelgesine göre ç alış mam gerekiyorsa, genellikle yerlere gitmek iç in kendime fazla zaman ayırma eğ ilimindeyim. Bu, ne kadar uzun veya kısa olursa olsun, yolculuktan daha fazla keyif almamı ve yol boyunca daha fazla hazır bulunmamı sağ lıyor. Yine de bu sabah, trafik özellikle iyi akıyordu. Yani beklediğ imden erken geldim.

Diğ er olayın ardından, gece bakıcısı artık Nanci'yi daha da erken duş a almış tı. Bu yüzden hiç bir prosedürünü görmedim. Bakıcı ve ben aslında oldukç a iyi anlaş ıyorduk. Birkaç müş teri paylaş tığ ımız ve geç tiğ imiz yıllarda vardiya devirlerinde sık sık birbirimizi gördüğ ümüz iç in her zaman vardık. Nanci ve önceki danış anlarıyla tanık olduğ um empati eksikliğ i, onu sevecen bir profesyonel olarak görmeye devam etmem konusunda beni zorladı. Günaydın demek iç in banyoya girdiğ imde bu daha da arttı ve sevgili küç ük Nanci'yi duş sandalyesinde otururken, soğ uktan titreyerek, kesinlikle donmuş , diş lerini takırdatırken buldum.

Neler olduğ unu soran bakıcı, nereden geldiğ ini bu ş ekilde insanları duş aldıklarını aç ıkladı. Dondurucu soğ uk su birkaç dakika boyunca vücudun her yerine yayıldı, ardından birkaç dakika hoş ılık su, ardından birkaç dakika daha soğ uk, sonra ılık, ama her zaman soğ ukla bitiyor. Dolaş ımı alıyor, dedi ki bu doğ ru olabilir. ben

Machine Translated by Google

Bilmiyordum ve umurumda da değ ildi, yine de soğ uk suda yüzmenin ç oğ u zaman beni ç ok zinde hissettirdiğ ini kabul etmiş tim.

Sorun, kış ın ortası olmasıydı. Dış arıda rüzgar uğ ulduyor, pencereler sallanıyor ve hatta iç eride bile düzgün kat kat giysiler gerekiyordu. Bu küç ük hanım o kadar hastaydı ki ölüyordu. Bloğ un etrafında koş mak iç in canlanmaya pek ihtiyacı yoktu. Nanci ş imdiye kadar hiç bir ş ey yapamayacak kadar zayıftı ve sadece sıcak ve rahat olması gerekiyordu. İ ş imiz, bu rahatlığ ı da iç eren, onun diş lerini takırdatacak kadar soğ uk, tamamen korkmuş bir ş ekilde duş sandalyesine oturmasına izin vermemekle ilgilenmekti. Benim düş ünceme göre, zavallı sevgilimin rahat ve sevgiyle bakılmaya ihtiyacı vardı.

Hiç bir zaman ç ok güç lü olmadım , gerektiğ inde gücümü kullanabilirim . Bu gücü tetikleyen ş ey adaletsizlik veya zulümdür. Diğ er bakıcıya nazikç e ama dürüstç e konuş arak mesajım alındı ve duş un geri kalanı iç in sadece ılık su kullanılacağ ını kabul etti.

Günler bir dizi rutinde geliş meye devam etti. Bu özel gece bakıcısı tatile gidiyordu ve uzun bir süre geri dönmeyecekti. Onun yerine geç erken sık sık karş ılaş tığ ım baş ka bir bakıcı vardı, Linda. Ondan sonra bir vardiyaya gelmek her zaman ferahlatıcıydı ç ünkü sohbet etmesi keyifliydi ve iş ahlakı yüksek kalitedeydi. Müvekkilimiz iç in rahatladım, bir teş ekkür duası gönderdim.

Nanci her zamanki gibi tutarsız konuş maya devam etti. Yataktan ç ıktığ ında, ç oğ u zaman hala huzursuz ve heyecanlıydı. Ancak ilaç larındaki artış nedeniyle bu durumlar ç ok uzun sürmedi. Yatağ ının kenarlarının her zaman yukarıda olması gerekiyordu. Ama ortalık sakin olsaydı, aramızdaki engeli kaldırmak iç in korkulukları indirirdim. Bazen Nanci biraz ş ımartmaya iyi tepki verirdi, örneğ in bacaklarına krem sürdüğ ümde ya da bunun gibi ş eyler.

Ancak daha sakin anlarda bile Nanci konuş saydı, her zaman sadece Alzheimer hastalarının anlayabileceğ i dildeydi. Netlik ya da yapı yoktu, sadece birlikte ç alış mayan mırıldanan heceler vardı. Onunla tanış tığ ımda konuş ması birkaç aydır böyleydi.

Bir gün tuvalete gitmesine yardım ettikten sonra ellerimden birini tutarak yatağ a doğ ru döndü. Diğ er elimdeki tüp yere düş tü ve güldüm ve onu almak iç in eğ ildim. Nanci'ye her zaman, kilometrelerce uzakta olsa bile, herhangi bir müş teriye davrandığ ım gibi davrandım. Bu yüzden tekrar ayağ a kalktım, hala onunla konuş uyor ve gülüyordum. Sonra gün gibi net bir ş ekilde gözlerimin iç ine bakarak Nanci, “Bence ç ok hoş sun” dedi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluş tu ve bir süre birbirimize gülümseyerek durduk.

Machine Translated by Google

dakika. Tamamen aklı başında ve şimdiki bir kadına bakıyordum. O anda, neler olduğunu tamamen biliyordu. Bu yüzden dürüstçe cevap verdim, “Bence sen fazla Nancisin”. Gülümsemesi daha da büyüdü ve sarıldık, ardından ikimiz de tekrar gülümsedik. Güzeldi.

Dengesi şimdiye kadar pek iyi değildi, bu yüzden el ele tutuşarak yatağa geri dönmeye devam ettik. Onu yana oturtup bacaklarını kaldırmak için eğildiğimde Nanci, Alzheimer dilinden, kimsenin anlamaşansı olmayan, karmakarışık bir cümlesiyle çıktı ağzından. Yine gitmişti, ama kısa süreliğine yanımdaydı, her şey kadar netti.

Kimse beni aksine ikna edemez. Alzheimer hastaları çoğu zaman neler olup bittiğini bilemeyebilirler, ancak düşüncelerini net bir şekilde iletemedikleri ve genellikle kafaları çok karışık olduğu için bu, olup bitenlerin bir kısmını özümsemedikleri anlamına gelmez. Bunu ilk elden görmek, hastalığa ve diğerlerine dair tüm bakışaçımı değiştirdi.

Birkaç hafta sonra, olayın özel bir şey olduğunu kabul eden diğer bakıcı Linda'ya olaydan bahsettim. Kısa bir süre sonra, Linda, Nanci'den, belki de pek sevimli olmasa da, daha fazla netlik elde etti. Yatak yaralarından kaçınmak için Nanci'yi dört saatte bir devirmek gece vardiyası görevlerinin bir parçasıydı. Nanci çoğu zaman derin bir uykuda olurdu ama doktorun emriyle yapılması gerekiyordu. Yine de bu özel gecede, Linda sabahın dördünde onu yuvarlamaya gittiğinde, Nanci ona çok sıkı ve net bir şekilde, “Beni hareket ettirmeye cüret etme” dedi.

"Endişelenme Nanci," diye şaşkınlıkla yanıtladı Linda. "Tatlı Rüyalar." Linda şaşırdı ama tekrar uyumaya gitti.

Aile her gün yarım saat gelip beni rahatlattı. Uzun ve yorucu vardiyalardı ve ara verilmesini memnuniyetle karşıladım. Nanci'nin evi bir sahil banliyösündeydi, bu yüzden doğrudan tepeden aşağıiner ve denize bakan bir kaya rafında dururdum. Kayalar kısmen midyeler ve okyanus suyu birikintileriyle kaplıydı, ancak adım atacak çok yer vardı, bu da rafın kenarına güvenli bir şekilde erişmemi sağlıyordu. Okyanus havasını soluyarak, taze esinti ve okyanusun enginliğinden zevk alırdım. Ara sıra, kayaların daha ilerisinde, daha ileride, tam o noktada başka bir kişi olurdu. Saksafon çalacaktı. Okyanusun ritmiyle yüzen bu kadar mükemmel ezgileri gözlemlemek ve duymak büyülüydü. Orada büyülenmişbir şekilde durur, isteksizce tepeye geri dönmeden önce mümkün olan her an için onu emerdim. Müzik, vardiyanın geri kalanında, her seferinde başarısız olmadan beni destekleyecekti.

Tamamen kapalı olsa bile, doğal olarak Nanci'ye bundan bahsederdim.

Machine Translated by Google

baş ka bir dünya. Beni rahatsız etmedi. Niyetim, eğ er yapabilirsem, dış dünyadan konuş malar getirerek onun dünyasını biraz teş vik etmeye ç alış maktı.
Nanci'nin tüm dünyası artık sadece yatak odası, ebeveyn banyosu ve oturma odasıydı.

Birkaç ay boyunca ona saksafoncu adamdan söz edildi, hiç bir yanıt ya da ilgi belirtisi geri yansımadı. Sonra bir gün mutlu bir ş ekilde geri döndüğ ümde ve o gün ç aldığ ı melodiyi tarif etmeye ç alış tığ ımda (müziğ i kelimelerle gerç ekten tarif edebileceğ iniz gibi), Nanci gözlerimin iç ine baktı ve gülümsedi. Birkaç dakika sonra ç amaş ırları yıkadığ ımda bir melodi mırıldanmaya baş ladı. Bu genellikle günün en heyecanlı olduğ u zamandı, ama bunun yerine uzun süre mırıldandı. Yine de baş ladığ ı kadar ç abuk durdu ve o anlaş ılmaz heceler söyleyerek tekrar kilometrelerce uzaklaş tı.

Bu netlik anları, genellikle hoş lanmış olabileceğ im yanıtları almamış olmama rağ men, bunca zaman Nanci ile konuş maya devam ettiğ im iç in beni ç ok müteş ekkir etti. Ancak birisinin istediğ iniz ş ekilde yanıt vermemesi, kendinizi ifade etme giriş iminizden piş man olmanız gerektiğ i anlamına gelmez.

Baş kalarının tepkisi onların seç imidir, tıpkı kendi tepkilerimizin baş ka kimsenin sorumluluğ u olmadığ ı gibi. Duvarlarım her seferinde bir tuğ la aş ındıkç a, kendimi ifade etme ihtiyacının arttığ ını fark ediyordum. Artık kim olduğ umu ifade etmek daha önemli hale geldi. Yine de, baş ka ş ekillerde, nasıl algılandığ ımdan daha az rahatsız olduğ um iç in daha az önemli hale geldi. Sonunda, sanırım ç oğ unlukla kendimi nasıl algıladığ ımla ilgiliydi. Bundan sonra ne olursa olsun cesur ve dürüst olmak istedim. Aç ık olmayı öğ renmek de iyi hissettirmeye baş lamış tı, hatta ç ok iyi.

Yine de, birç ok olumlu yönde değ iş iyor olmamın, hayatımdaki diğ er insanların bunu kucaklayacağ ı anlamına gelmediğ ini de biliyordum. Yeni kalıplar yaratılıyor, beni yavaş yavaş geç miş imden kurtarıyor, beni güç lendirmeye baş lıyordu. Bu, baş kaları tarafından her zaman iyi karş ılanmadı, ama insanların olmamı beklediğ i kiş i değ il, ş imdi olduğ um kiş i olmalıydım. İ ç imden yeni bir insan doğ uyordu ve dış arı ç ıkmak, yeni benliğ ini paylaş mak istiyordu.

Hayatımdaki belirli bir arkadaş lık, son derece dengesiz hissediyordu ve birkaç yıldır böyleydi. Aç ıkç ası benim iç in sınırlar iç inde bir dersti ve öğ reniyordum. Sonra, dürüst ifadenin verdiğ i tatmin de dahil olmak üzere, iç imde meydana gelen tüm değ iş ikliklerle, sonunda nasıl hissettiğ imi söylemem gereken noktaya geldi. Bu yüzden dürüstlükle, anlaş ılacaklarını umarak düş üncelerimi aç ıkladım. Bu arkadaş a yönelik bir saldırı değ ildi, sadece ziyaretlerimiz iç in tüm ç abayı göstermem beklentisiyle ilgili hissettiklerimi ve meydana gelen dengesizliğ i paylaş tım.

Machine Translated by Google

Uzun zamandır arkadaş tık ve dürüstlüğ ün bizi ç özeceğ ini hissettim. Yine de yaptığ ı ş ey, son zamanlarda bizi bir arada tutanın sadece tarih ve alış kanlık olduğ unu göstermekti. Arkadaş ım, sahip olduğ unu bilmediğ im öfkeyle bana saldırdı. Onda bunu tetikleyen korku ve acıydı. Bunu anladım, ama bana gelen öfke seviyesi ç ok büyüktü. Bu kiş iyi aslında hiç tanımadığ ımı fark ettim. Onda hiç görmediğ im veya ş üphelenmediğ im bir pislik vardı. Bu yüzden bağ lantımızı tamamen kestiğ inde, kararını kabul ettim ve barış ç ıl bir ş ekilde mecbur kaldım. Hareket zamanı gelmiş ti.

Her iki durumda da, arkadaş lığ ımızın var olduğ u yıllar iç in güzel bir hediye olarak hala düş ündüm ve hala öyle. Sonunda geriye sadece mutlu anılar kaldı, ama dürüstlük ve dengeye izin vermeyen bir iliş kiye sahip olmanın bir anlamı göremediğ im iç in arkadaş lığ ı bırakmak nispeten acısızdı. Ben dahil hiç birimiz mükemmel değ iliz. Ben de o arkadaş lığ ın bozulmasına bilinç li ya da bilinç siz olarak katkıda bulundum ama kendini ifade etmediğ in her türlü iliş kide olmak, sırf huzuru korumak iç in, tek kiş inin yönettiğ i ve asla dengeli ve sağ lıklı olmayacak bir iliş kidir. .

Üç eğ in diğ er ucunda dürüstlük, birkaç yıl sonra farklı bir arkadaş lığ ı geliş tirdi. Hayat benim iç in ç ok değ iş iyordu. Bu yüzden bazen beni iyi tanıyan birini geri almak iç in arardım, ama bu arkadaş bana tekrar ihtiyacı olana kadar nadiren müsaitti. Bütün bunlar bir gün doruk noktasına ulaş tı ve yorgunluğ umla ona bir süreliğ ine gerç ekten güvenmem gerektiğ ini ç ok dürüstç e ifade ettim. Bu dürüstlük bizi on kat daha da yakınlaş tırdı ve güzel bir sohbetin kapılarını aç tı. Benimle de ç ok ş ey paylaş tı ve arkadaş lığ ımız karş ılıklı saygı ve duygusal olgunluktan yararlandı. Sonunda, o tamamen güvenilir biri değ ildi ve ikimiz de bunu kabul edip kabul etmeye geldik.

Bunun yerine, kendime daha fazla dayanmaya ve daha uzun süreli arkadaş lara güvenmeye geldim. Bu, arkadaş lığ a olan ihtiyacımı biraz azaltsa da, arkadaş ım da her zaman onun iç in müsait olmamama uyum sağ lamak zorunda kaldı. Her zaman olacak kadar güç lü değ ildim ve artık o rolü oynama ihtiyacı da hissetmiyordum. Birbirimizin zaaflarını kabullenmek ve birbirimize karş ı dürüst olma cesareti bizi diğ er birç ok düzeyde daha da yakınlaş tırdı. Bu günlerde, dostluk her iki taraftan da baskı görmemektedir. Olgun, ç ok dürüst ve her zaman eğ lencelidir.

Eskisi kadar sık görüş emiyoruz ve hayatlarımız eskisi kadar iç iç e değ il. Tüm iliş kiler, arkadaş lıklar da dahil olmak üzere değ iş ikliklerden geç er. Tüm bunlara rağ men, ş imdi her zamankinden daha yakın arkadaş ız. Dürüstüz ve birbirimizi gerç ekten olduğ umuz kiş i olarak kabul ediyoruz, kim olduğ umuzu değ il

Machine Translated by Google

birbirlerinin olmasını istedi. Yakalamayı baş ardığ ımızda, ikimiz de kutsanmış olduğ umuz zamanın ve anlayış ın armağ anının tadını ç ıkarıyoruz.

Bu yüzden, ilk arkadaş lıkta olduğ u gibi, duyguları ifade etmenin bir bedeli olsa da, hayatımda kalan tüm iliş kilerin artık olgun bir dürüstlük ve gerç ek kalitede olduğ unu biliyorum. Kim olduğ umu ifade etmek, bugünlerde temel itici güç lerimden biri. Dürüst olmak ve aç ık olmak da her zaman daha kolay hale geliyor. Bu yere ulaş mak uzun zaman aldı, ama son derece özgürleş tirici. Ayrıca, baş kalarının bunu yapmaya ç alış ırken yaş adıkları mücadeleyi tanımamı sağ lıyor. Dürüst ifadeden gelen ödüllere baktığ ımda, sadece bir gün baş kalarının da o yeri kendilerinde bulmasını umabilirim.

Nanci'nin yaş adığ ı karış ık dilin ortasında bana verdiğ i kısa yanıt, ş imdiye kadarki en güzel anlardan biriydi. Daha önce ona kendimi ifade etmeseydim, bir tepki beklesem de beklemesem de o an gibi bir ödülü asla alamazdım.

Baş kalarının nasıl hissettiğ inizi veya her zaman orada olacağ ınızı bildiğ ini varsaymak, bir saat iç inde ölebilecekleri bir durumda alınması yüksek risklerdir. Herhangi birimiz de olabilir. İ nsanları hafife almak, ödenmesi gereken yüksek bir bedeldir. Her gün mutlu bir gün olmayacak. Hepimiz büyüyoruz ve zor günler geç iriyoruz ama paylaş ılacak güzel düş ünceler de var. Bu nedenle duygularınızı dürüstç e paylaş mak ve baş kalarını düzenli olarak dinlemek zorunludur. Kendi küç ük dünyanıza kapılıp unutmak ç ok kolaydır.

Tanınmış ve sevilen Avustralyalı söz yazarı ve icracı Mick Thomas'ın insanları hafife almayı mükemmel bir ş ekilde aktaran bir ş arkısı var. Hayata o kadar kapılmakla ilgili, ş arkıdaki adam, kadınının saç ının rengini veya diğ er özelliklerini değ iş tirip değ iş tirmediğ ini bile fark etmeyecek. Ş arkıdaki ana mesaj ve dize, "Güzel olduğ unu unuttu".

Ş arkı, kadınını hafife alan bir adam iç in geç erli olsa da, hayatımızdaki herkese uygulanabilir. Kadınlar da erkeklerini hafife alırlar, artık iç ve dış güzelliğ ini görmezler. Kadınlar ayrıca bir erkeğ in sevgisini partneri iç in bir ş eyler yapmak gibi farklı ş ekillerde gösterdiğ inin her zaman farkında değ ildir. Çocuklar ebeveynlerini hafife alır. Ebeveynler bazen ç ocuklarını hafife alırlar. Arkadaş lar, kuzenler, erkek kardeş ler, kız kardeş ler, iş arkadaş ları, büyükanne ve büyükbabalar ve topluluk üyelerinin tümü kabul edilir.

Bir insanda sevmediğ imiz ş eylere odaklanmak kolaydır, ki bu aslında kendimizin sadece kısmi bir yansımasıdır. Ancak baş kaları hakkında sevdiğ imiz ş eyler bile ç oğ u zaman kabul edilmiyor. Evet, bazen dürüstç e konuş mak cesaret ister ve bunu paylaş tığ ımız kiş ilerin tepkisini kontrol edemeyiz.

Machine Translated by Google

ile aç ıklık. Onların ihtiyaç larına da duyarlı olmalıyız.

Beklediğ imiz ş ekilde olmasa bile dürüstlüğ ün ödüllendirildiğ ini buldum. Bu, benlik saygısı veya biri öldüğ ünde suç luluk duymadan yaş amak, daha zengin iliş kiler, sağ lıksız iliş kilerin hayatınızdan ç ıkarılması veya herhangi bir sayıda hayal edilmemiş biç imde olabilir. Ana nokta, duygularınızı ifade etme cesaretine sahip olarak, kendinize ve baş kalarına hediyeler getiriyor olmanızdır. Bu ifadeyi ne kadar geciktirirseniz, söylenmesi gereken ş eyleri o kadar uzun süre iç inde taş ırsınız.

Nanci'den bir daha netlik sözleri gelmedi, ama önemli değ ildi. O gün aldığ ım nimet, fazlasıyla yeterliydi. Torunu da bir öğ leden sonra ona ş arkı söylediğ inde bir baş ka netlik anını fark etti. Nanci konuş madı, ama torununun gözlerinin iç ine baktı ve ona sevgiyle gülümsedi - Alzheimer tarzında değ il, torununa gururla gülümseyen, o gün seç tiğ i ifadeyle, ş arkı söyleyerek huzurlu bir ş ekilde gülümseyen bir büyükanne gibi.

Gelene kadar bize akan hediyeleri asla bilemeyiz, ama bir ş eyden eminim. Cesaret ve dürüstlük her zaman ödüllendirilir.

Machine Translated by Google

PİŞMANLIK 4:

İLETİŞİMDE KALMAK İSTİYORUM

ARKADAŞLARIM

Bakım evlerinde, özel evlerinde düzenli müşteriler arasında ara sıra vardiyalar yapıldı. Bu yerleri kesinlikle berbat bulduğum için minnettar olduğum yaygın değişimler değildi. Bu durumlarda ilgilenilen danışanlar da her zaman palyatif değildi. Onlar sadece yardıma ihtiyacı olan insanlardı ve bazen belirli bir müşteriye bakmak yerine sadece mevcut bir ekipte fazladan bir personel olarak işe alındım.

Eğer biri toplumumuzun durumu hakkında inkar içinde yaşamak istiyorsa, huzurevlerinden kaçının. Hayata dürüstçe bakacak kadar güçlü hissediyorsan, biraz zaman geçir. İçlerinde çok fazla yalnız insan var - çok. Herhangi birimiz her an hasta olabiliriz.

Bu durumlarda personele maruz kalmak hem yıkıcı hem de ilham vericiydi. Yıllar boyunca kısaca birlikte çalıştığım kişilerden bazıları güzel, iyi kalpli, doğru alanda çalıştığı belli olan insanlardı. Ruhları parlak, kalpleri nazikti. Bu insanlar için çok şükür. Ancak çoğu huzurevinde personel bulunmadığından, neşelerini etrafa yaymaları için sürekli olarak zorlandılar.

Ölçeğin diğer ucunda, tarlada çalışırken ya bitkin ve umutsuzluğa kapılan ya da en başta hiç hevesi olmayanlar vardı. Empati, hayatta uzun bir yol kat ediyor ve Doris'le tanıştığım gece yerleştirildiğim takımda çok eksikti.

Sakinler, bastonları ve çerçeveleriyle ortak yemek odasına ayaklarını sürüyerek girdiler. Özel ve sözde 'lüks' bir bakım evi olduğu için, nispeten iyi koşullardan gelen insanlardı. Dekor güzeldi, bahçeler bakımlı, ortak kullanım alanları temiz. Ama yemekler berbattı. Her şey evin dışında önceden pişirildi ve mikrodalgada tadı veya çekici aroması olmadan yeniden ısıtıldı. Orada gördüğüm yiyeceklerde besleyici veya taze hiç bir şey yoktu. Sakinler siparişlerini bir önceki haftanın sonunda vermiş ler ve

Machine Translated by Google

genellikle personelden selamlama veya nezaket olmadan önlerine kaydırılan bir şey tabağı vardı.

Neşeli bir yüz gördüklerinde, beni masada onlarla konuşurken tutmak için elime dokunurlardı. Bunlar, zihinleri açık ve sosyal etkileşimi seven sıradan insanlardı. Vücutları yaşlanıyor ve zayıflıyordu, ama hepsi bu kadardı. Bir ya da iki yıl önce bu aynı sevimli, keyifli insanlar tamamen bağımsız hayatlar yaşıyorlardı. Başka bir tabak tepsisi için mutfağa döndüğümde, bazı personelin kaşları çatıktı beni bekliyordu. Turumda bazı sakinlerle kısa bir süre sohbet edip güldüm ve bu onaylanmadı. Sadece görmezden geldim.

Bir tabak kuzu eti iade ederken, şefe dostane bir tavırla "Bernie kuzu değil tavuk sipariş etti" dedim.

Yarı gülerek yanıtladı, "O, kendisine verileni alacak".

"Hadi," dedim saç malıklardan korkmadan. "Elbette ona bir tavuk yemeği."

"Kuzu alacak ya da açlıktan ölecek," dedi acıyla. Bariz mutsuzluğu için ona şefkatle baktım ama oynadığı roldeki tavrına hiç saygı duymadan.

Kuzuyu Bernie'ye iade ederken sevimli bir personel benimle adım attı. "Bronnie'si için endişelenme. O hep böyle," dedi Rebecca.

Gülümsedim, gerçekten bir kalp için sevindim. "Onun için hiç endişelenmiyorum. Bu Bu tedaviyle her gün yaşamak zorunda olan sakinleri umursuyorum."

Rebecca, "Buraya ilk başladığımda beni çok etkilerdi. Ama şimdi, sınırlarım dahilinde onlara mümkün olan en iyi muameleyi yapmak için elimden geleni yapıyorum".

"İyi ki varsın" dedim gülümseyerek.

Başka bir yöne doğru yürürken sırtımı ovuşturdu. " Birkaç tane var Bizim umursayanlarımız yeterli değil, ama birkaç tane var."

Yemekler servis edildiğinde ve bir şekilde yenildiğinde ve mutfak temiz olduğunda, bazı personel sigara içmek için dışarı çıktı. Birkaçımız içeride kaldık ve çıkış yapan sakinlerle sohbet ettik. Bir düzine kadar insanın bizimle gülmek için bir araya gelmesi çok keyifliydi. Onların zekâsı ve neşeli ruhları, yeni koşullara bu kadar iyi uyum sağlayan bu insanların direncine hayret ettiğimde beni şaşırttı.

Sakinlerin her birinin kendi odası ve banyosu vardı. İnsanların yatak için giyinmelerine yardım etmek için gece turunu yaptığımda, her oda sakininin bazı kişiliğini ortaya çıkardı. Gülen ailelerin fotoğrafları, tablolar, tığ işi kilimler

Machine Translated by Google

ve favori ç ay fincanları her odada noktalı. Bazı balkonlarda saksı bitkileri vardı.

Kendimi tanıtarak neş eyle iç eri girdiğ imde Doris pembe geceliğ ini giymiş ti. Ama o hiç bir ş ey söylemeden sadece gülümsedi ve sonra bakış larını kaç ırdı. İ yi olup olmadığ ını sorduğ umda bir gözyaş ı seli ile karş ılaş tım. Yatakta hemen yanına oturup onu kollarıma aldım. Hıç kıra hıç kıra ağ larken hiç bir ş ey söylenmedi, umutsuzca bana tutundu. Güç iç in dua ettim ve bekledim.

Gözyaş ları durduğ unda, baş ladıkları kadar ç abuk oldu ve mendiline uzandı. Ah, aptal ben, dedi gözlerini silerek. "Affet beni tatlım. Ben sadece aptal yaş lı bir kadın oluyorum."

"Sana ne oluyor?" nazikç e sordum.

Doris iç ini ç ekti ve dört aydır orada olduğ unu ve o zamandan beri pek neş eli bir yüz görmediğ ini paylaş tı. Gülümsememin gözyaş larını sildiğ ini söyledi, bu da neredeyse ağ lamak istememe neden oluyordu. Bir kızı artık Japonya'da yaş ıyordu ve oldukç a sık görüş ürken, artık ç ok yakın değ illerdi.

“Güzel küç ük kızını emziren bir anne olarak, hiç bir ş eyin yakınlığ ınızı ortadan kaldırabileceğ ini asla düş ünmezsiniz. Ama var. Hayat var. Tartış ma yoluyla değ il, akıl. Sadece hayat ve meş guliyeti” diye paylaş tı. "Artık onun kendi hayatı var ve yıllar iç inde senin bırakman gerektiğ ini öğ rendim. Onu dünyaya ben getirdim ama ç ocuklarımızın sahibi biz değ iliz. Kendi baş larına uç abilene kadar onlara rehberlik etme rolüyle kutsanmış durumdayız ve ş u anda yaptığ ı da bu.”

Bu sevgili hanımefendiye anında ısındım ve vardiyamı bitirmeme yetecek kadar uyanık kalabilirse, daha uzun bir sohbet iç in yarım saat sonra döneceğ ime söz verdim. Bunu seveceğ ini söyledi.

Daha sonra Doris yatakta doğ rulup konuş maya baş ladı. Yanındaki sandalyede onu dinledim. Sürekli elimi tutuyordu, arada sırada parmaklarımla ya da taktığ ım yüzükle oynadığ ını fark etmeden oynuyordu. "Burada yalnızlıktan ölüyorum, tatlım. Bunun mümkün olduğ unu duymuş tum ve öyle. Yalnızlık kesinlikle seni öldürebilir. Bazen insan dokunuş una ç ok aç oluyorum," dedi üzgün bir ş ekilde.
Benim sarılmam, dört aydır ilk sarılış ıydı.

Bana yük olmak istemedi ama devam etmesi iç in ısrar ettim. Onu tanımakla gerç ekten ilgilendim, o yüzden devam etti. "En ç ok arkadaş larımı özlüyorum. Bazıları öldü. Bazıları benim gibi durumda. Bazılarıyla temasımı kaybettim. Keş ke onlarla iletiş imimi kaybetmeseydim. Arkadaş larının her zaman orada olacağ ını hayal ediyorsun. Ama hayat devam ediyor ve aniden kendinizi dünyada sizi anlayan ya da tarihiniz hakkında bir ş ey bilen hiç kimse yokken buluyorsunuz.” Bazılarına ulaş maya ç alış mamızı önerdim. "Nereden baş layacağ ımı bilmiyorum" dercesine baş ını salladı.

Machine Translated by Google

"Yardım edebilirim," dedim ona interneti aç ıklamaya devam ederken. Bunların hepsi Doris'e ç ok yabancıydı ve bir dereceye kadar anlamakla iyi etti. İ lk baş ta reddetti, zamanım iç in endiş elendi. Sonunda onu seveceğ ime ikna ettim. Araş tırma becerileri hoş uma giden bir ş eydi. Bankacılık hayatım boyunca kısa bir süre dolandırıcılık ve sahtecilik iş lerinde ç alış mış ve sevmiş tim. Karş ılaş tırmaya güldü. "Lütfen izin verin" dedim. Bu yüzden umutlu, hüzünlü bir gülümsemeyle kabul etti.

Birkaç nedenden dolayı Doris'e yardım etmek istedim. Onu ilk andan itibaren sevmiş tim ve ona yardım edebilirdim. Arkadaş larını bulmaya ç alış acak becerilere sahiptim ama aynı zamanda nasıl hissettiğ ini bildiğ im iç in yardım etmek istedim. Ayrıca, uzun süreli yalnızlığ ın ve anlama özleminin felç edici acısını da biliyordum.

Daha önceki zamanlarda, geç miş imin acısı beni öyle yıpratmış tı ki, uzun bir süre kendi kendime ç ekilmiş tim. Birç ok insanın deneyimlediğ i, insanları dış arıda tutarsanız, acıyı da dış arıda tutacağ ınız yönündeki yanlış inanış tı. Kendinizi daha fazla incinmekten alıkoyursunuz. Kimse yaklaş amazsa, artık kimse de sana zarar veremez. Tabii ki iyileş menin tek gerç ek yolu, sevginin tekrar akmasına izin vermek, onu engellemek değ il, ama bu noktaya ulaş mak uzun zaman alabilir.

Görünüş te karş ılaş tığ ım insanlara karş ı dost canlısı bir insandım ama zorlu geç miş imden taş ıdığ ım acı hala üzerimde ağ ırlık yapıyordu. Daha önce olumsuzluklarını önüme atanlar iç in ş imdiye kadar kesinlikle bir ş efkat yeri haline gelmiş tim. Sorun bu değ ildi. Dönüş türülmesi biraz zaman alan, kendimle ilgili düş üncelerimdi. Onlarca yıllık olumsuz düş ünce geri alınıyordu ve zaman zaman acı dayanılmazdı. Entelektüel olarak inanmaya ş artlandırıldığ ımdan daha değ erli olduğ umu bilsem de, duygusal olarak iyileş menin kat etmesi gereken mesafe vardı.

'Pazar sabahı geliyor' tema ş arkım oldu. Kris Kristofferson'ın müziğ ini her zaman sevmiş ve kendi yazımda da ondan oldukç a etkilenmiş biri olarak, yalnızlığ ımın en iyi ifadesi bu ş arkıyı buldum. Pazar günleri her zaman en kötüsüydü. Lucinda Williams da bunun hakkında güzel bir ş arkı yazdı ve "Pazar günlerini atlatamıyorum" diye ş arkı söyledi.

Gerç i sadece Pazar günleri değ ildi. Yalnızlık, kalpte sizi fiziksel olarak öldürebilecek bir boş luk bırakır. Ağ rı dayanılmazdır ve etrafta ne kadar uzun süre asılı kalırsa, ona o kadar fazla umutsuzluk eklenir. Kilometrelerce ş ehir sokakları, köy yolları ve aradaki her ş ey o yıllarda yürüdü. Yalnızlık insanların eksikliğ i değ ildir. Bu anlayış ve kabul eksikliğ idir. Dünyanın her yerinde ç ok sayıda insan kalabalık odalarda yalnızlık yaş amış tır. Aslında, kalabalık odalarda yalnız olmak ç oğ u zaman yalnızlığ ı vurgular ve ş iddetlendirir.

Machine Translated by Google

Etrafınızda kaç kiş inin olduğ unun bir önemi yok. Seni anlayan ya da seni olduğ un gibi kabul eden kimse yoksa, yalnızlık ıstırap veren benliğ ini ç ok kolay bir ş ekilde sunabilir. Geç miş te bunu sık sık sevdiğ im iç in yalnız olmaktan ç ok farklı. Yalnız olmak, yalnız olduğ unuz veya mutlu olduğ unuz anlamına gelebilir.
Yalnızlık, seni anlayan birinin arkadaş lığ ına duyulan hasrettir.
Bazen yalnızlık ve yalnızlık birbiriyle iliş kilidir, ancak ç oğ u zaman değ ildir.

Yalnızlık o kadar dayanılmaz hale geldi ki, kalbimdeki ağ rı o kadar sabitti ki, intihar bazen eş lik eden bir düş ünce haline geldi. Tabii ki hiç ölmek istemedim. yaş amak istedim. Ama inandırıldığ ımı değ il, kendi değ erimin farkına varmak ve acıdan kurtulmak bazen inanılmaz bir güç gerektiriyordu. Aş kın ve mutluluğ un hayatım boyunca geri akmasına izin vermek, hatta bunu hak ettiğ imi kabul etmek bile bazen o kadar dayanılmaz derecede zordu ki intihar seç eneğ i daha ç ekici geliyordu.

Acı ve yalnızlık nihayet dayanılmaz hale geldiğ inde, ş imdiye kadarki en acı verici yere ulaş tığ ımda, bir nezaket ve anlayış la dualarım cevaplandı. Tam zamanında bir arkadaş aradı. Zor ş eyler yaş adığ ımı biliyordu ama o anda ç ıkış mektubumu yavaş , kalbi kırık gözyaş larıyla yazdığ ımı bilmiyordu. Gitmeye hazırdım. Kalbimdeki sürekli ağ rıyla daha fazla yaş ayamazdım.

Tek kelime etmemem konusunda ısrar etti. Sadece dinlemek zorundaydım. Yorgunluğ um ve gözyaş larımla isteksizce kabul ettim. Telefonda gitarını ç almaya baş ladığ ını duydum, sonra Vincent'ın yerine Bronnie'yi söyleyerek Don McLean'in "Vincent" ş arkısındaki "Yıldızlı, yıldızlı gece" sözleri kulaklarıma ulaş maya baş ladı. Ş arkıyı, trajedisi ve acısını, Vincent'ın Van Gogh'un kendi acısını anlatan nazik melodiyi anlatırken gözyaş larım daha da arttı. Bitirdiğ inde hıç kıra hıç kıra ağ lamaya devam ettim. Yapabileceğ im baş ka bir ş ey yoktu . Sabırla sessizce oturdu ve sonra ona teş ekkür ettim ve telefonu kapattım hala ağ lıyordu. O zamanlar daha fazla kelimeye gücüm yoktu.

O gece uykuya dalmak tamamen tükenmiş ve duygusal olarak tükenmiş tim. Yine de, arkadaş ımın anlayış ı ve iyi niyetleriyle, en azından küç ük bir umut ış ığ ının yeniden ateş lendiğ ini kabul ettim. Ertesi akş am İ ngiltere'den bir arkadaş birdenbire aradı. Uzun ve dürüstç e konuş tuk ve gücüm yavaş yavaş geri gelmeye baş ladı.

Yine de ç ok zor bir baş ka durumda, bir süre sonra, ama aynı yalnız yıllarda, güç lü olmak iç in ç ok ç abalayarak yardım iç in yalvarıyor ve dua ediyordum. O sırada kasabaya gidiyordum ve bir kuş a ç arptım. İ yi bir boyuttaydı ve ön camdaki gürültü beni uyandırmaya yetmiş ti. Nın-nin

Machine Translated by Google

Tabii ki bir hayvansever olmak, bu beni bir bakıma daha da berbat hissettirdi ama iyi bir uyandırma ç ağ rısıydı. Hayat bu kadar ç abuk bitebilir ve gerç ekten benimkinin de öyle olmasını istiyor muydum?

Kuş a evrimimde oynadığ ı rol iç in teş ekkür ettim ve daha dikkatli bir ş ekilde devam ettim. Tam o sırada radyoya bir klasik müzik parç ası geldi ve beni en güzel yere kaldırdı. İ nanılmaz derecede hassas sesler beni rahatlattı, kalp ağ rımı nazikç e sildi. Bunun yerine, müzik yükselirken güzel ve ilham verici bir an ile kutsandım. O zaman hayatın bundan ibaret olduğ una karar verdim: Güzel saflık anları. İ ş te bu kadar basit. Güzel anlar. Ve daha fazlasını yaş amak, deneyimlemek ve kabul etmek istedim.

Daha önce bu düzeyde üzüntü ve yalnızlık yaş amış olsam da, ş imdi Doris'in yaş adığ ı acının onun iç in gerç ek ve somut olduğ unu anladım.
Yemek saatlerinde insanlarla birlikteydi ve gündüzleri de burada buradaydı. Ama anlayış ve kabul iç in can atıyordu, onu gerç ekten anlayan insanlar oldukları iç in arkadaş larını özlüyordu. Eğ er bu acıyı hafifletmeye yardım edebilseydim, o zaman neden yapmayayım?

Ertesi hafta, sevgili hanımın güzel el yazısıyla beni bekleyen isimlerin bir listesini bulmak iç in uğ radım. Doris bana dört arkadaş hakkında neler yapabileceğ ini ve en son temas kurduğ unda nerede yaş adıklarını anlattı. Hikayelerini benimle paylaş ırken ç ay iç tik.

Kadınlardan birinin yerini bulmak kolaydı ama felç geç irmiş ti ve artık konuş amıyordu. Bunu haber alan Doris, arkadaş ının oğ lunun ona okuyacağ ı kısa bir mesaj yazdırdı. Arkadaş ının durumunu duyunca üzülse de en azından bir mesajın iletilebileceğ ini bilerek huzurluydu.

Sevgili Elsie. İ yi olmadığ ınızı duyduğ uma üzüldüm. Yıllar uç up gitti. Alison hala Japonya'da yaş ıyor. Evi sattım ve huzurevinde yaş ıyorum. Bunu benim iç in genç bir bayan yazıyor. Seni seviyorum Elsie.
Saygılarımla,
Doris.

Basitti, ama istediğ i her ş eyi söyledi. O gece Elsie'nin oğ lunu aradım ve sözlerini ilettim. Daha sonra beni geri aradı ve Elsie'nin nasıl zevkle gülümsediğ ini anlattı. Bunu Doris'e ilettim, o da onu bir gülümsemeyle bıraktı.
iç erik.

Sonraki birkaç hafta boyunca, onun iki arkadaş ı hakkında daha bilgi edinmeyi baş ardım. Ne yazık ki ikisi de ç oktan geç miş ti. Doris kabul edercesine baş ını salladı.

Machine Translated by Google

Bu. İ ç ini ç ekerek, "Eh, muhtemelen beklenen bir ş eydi, tatlım" dedi.

Son arkadaş ı bulma baskısı beni ç ok kararlı bıraktı. İ nterneti taramak ve ç ok sayıda telefon görüş mesi yapmak, iş ler iyi görünmüyordu. Aradığ ımda insanlar sevimli ve yardımseverdi ama "Üzgünüm. Doğ ru isim. Yanlış aile," tanıdık bir cevap oldu.

Bu arada Doris'i haftada iki kez ziyaret etmeye devam ettim. Oturur oturmaz ve sohbetlerimiz boyunca hep bir elimi tutardı.
Bazen yapacak daha iyi iş lerim olması gerektiğ inde ısrar ederek beni acele ettirmeye ç alış ır ya da gelmemem iç in beni ikna ederdi. Ben de zamanımızdan büyük zevk aldığ ımı temin ettiğ imde, ki öyleydim, yüzündeki rahatlamayı ve her yeni ziyaret iç in ş evkini görecektim. Yaş lı insanlardan öğ renecek ç ok ş ey var, onlarla birlikte ç ok fazla tarih taş ınıyor. Keyifli sohbetlerimizden nasıl zevk almayayım? Büyüleyiciydiler.

Son arkadaş ı ararken nihayet bir atılım geldi. Yaş lı bir adamdan, bir zamanlar Lorraine'in komş usu olduğ unu söyleyen bir telefon aldım.
Bana ailenin hangi banliyöye taş ındığ ını söyledi ve ben de onun izini sürmeyi baş ardım. Aslında telefona yaş lı ama arkadaş ç a sesiyle cevap veren Lorraine'in kendisiydi. Kim olduğ umu ve niyetimi aç ıklayarak sevinç ten nefesi kesildi ve Doris'e numarasını vermemi iç tenlikle kabul etti.

Doğ al olarak, doğ rudan ona götürdüm. Sırıtırken Doris'e sarılarak, üzerinde Lorraine'in adının ve numarasının yazılı olduğ u kağ ıdı ona uzattım. Beni tekrar kucağ ına aldı ve heyecanla bana sarıldı. Değ erliydi. Telefonu getirmemi iş aret ederken, onun iç in yeterince hızlı alamadım. Yine de numara aranmadan önce, ikisine de oturmak yerine onu telefon görüş mesine bırakacağ ımı söyledim. Hafifç e itiraz etti ama gerç ekten aldırmadığ ını görebiliyordum. Çok heyecanlıydı. Yine de arama bitene kadar kalmamı isteyerek kabul ettim. Bu yüzden Lorraine'in numarasını onun yerine ç evirmeden önce birbirimize sıcak ve sevgi dolu bir kucaklaş ma ile vedalaş tık. Kalbim heyecandan hızlı atıyordu.

Ahizeyi tutarken, Doris'in yüzü arkadaş ının sesini duyunca sevinç le aydınlandı. Doris'in kendi sesi yaş lıydı ve Lorraine'inkinin de öyle olduğ unu biliyordum ama o telefon görüş mesindeki ruh anında iki genç kadın gibiydi. Hiç durmadan gülüyorlar ve sohbet ediyorlardı. Odayı biraz toparladım, etrafta ç ömeldim, bu inanılmaz mutluluktan kendimi alamadım. Sonunda ayrılmama rağ men. Kapıda ış ıl ış ıl parlayan Doris'e sessizce el salladım. Bir an iç in konuş mayı kesti, Lorraine'den beklemesini istedi ve bana, "Teş ekkürler, tatlım. Teş ekkürler". Gülümserken baş ımla onayladım yüzüm ağ rımış tı.
Koridorda yürürken, kapı kapanana kadar Doris'in güldüğ ünü duyabiliyordum.

Machine Translated by Google

düzgün bir ş ekilde kapatıldı. Gülümseme yüzümü eve kadar terk etmedi.

Muhteş em bir gündü ve yüzmek geliyordu. Birkaç saat dalıp yüzerken, etrafımda akan suyun tadını ç ıkarırken yüksek benimle kaldı. Evde, gün batımından hemen sonra, orada ç alış tığ ım gece tanış tığ ım ve Doris ile ilk tanış tığ ım sevimli personel Rebecca'dan bir telefon aldım.

Sevgili Doris, o öğ leden sonra uykusunda vefat etmiş ti.

Hüzün gözyaş ları bir anda düş tü, ama neş e de vardı. Ne de olsa mutlu ölmüş tü sevgili hanım.

Biraz zamanın bir insanın hayatını nasıl değ iş tirebileceğ i ş aş ırtıcı. O ilk gece tanış tığ ım yalnız kadını, son gününde veda ettiğ im kiş iyle düş ündüğ ümde, bunun bana verdiğ i tatminin yerini hiç bir para tutamazdı.

Dünyanın her yerinde huzurevlerinde binlerce güzel ama ç ok yalnız insan var. Hayatları huzurevlerine mahkûm olan ç ok sayıda genç de var. Genç ya da yaş lı, haftada birkaç saat yeni bir arkadaş lık, bu insanlar ve son bölümleri iç in tüm farkı yaratabilir. Tabii ki, her zaman mümkün olmasa da, ilk etapta insanları huzurevlerinden uzak tutmak tercih edilir. Evde olmaması gereken birç ok insan var; insanlar bir ş ekilde bertaraf edildi. Ş ahit olmak korkunç .

Yine de verilen biraz zaman, bu insanların hayatlarını büyük ölç üde değ iş tirme potansiyeline sahiptir.

Benim iç in Doris'in ayrılış ının zamanlaması mükemmeldi. Basitç e, gitme zamanı gelmiş ti ve o mutluydu. Birbirimizin hayatında olması gereken rolü oynadık ve bunun iç in her zaman minnettar olacağ ım. O sevgili bir kadındı.

Lorraine ve ben kısa süre sonra tanış tık. Aralarındaki telefon görüş mesi uzun süredir devam ediyordu, dedi. İ kisi de büyük bir mutlulukla ayrılmış lardı. Bir kafede ağ aç ların altında oturduk, Lorraine'i eve götürme zamanı gelene kadar Doris ve genel olarak hayat hakkında mutlu bir ş ekilde konuş tuk. Arkadaş ıyla tanış mış olmak ç ok güzeldi. Elbette Doris'i tanımak da güzeldi.

Ve inş allah sevgili arkadaş ımız da diğ er arkadaş ıyla tanış abilmiş tir.
diğ er tarafa ulaş tığ ında arkadaş lar.

Machine Translated by Google

GERÇEK ARKADAŞ LAR

Sydney'in yoğ un temposu beni biraz yıpratmış tı. Ufukta beni orada tutacak hiç bir ev oturuş u yoktu, bu yüzden Melbourne'de baş ka bir bölüm yaş amak iç in güneye taş ındım. Ayrılalı birkaç yıl olmuş tu, bu yüzden böyle harika yaratıcı bir ş ehrin güzelliklerinin tadını ç ıkarmak ve eski dostları görmek ç ok güzeldi. Evde oturma itibarım da benden önce geldi, bu yüzden takvimim kısa sürede yeniden rezervasyon aldı.

Yine de yaş adığ ım ilk ev, Sidney'deki doğ um öncesi merkezindeki patronum Marie'nin tatil eviydi. Melbourne'ün bir saat güneyinde, güzel Mornington Yarımadası'ndaydı ve tüm enerjisiyle beni hemen evimde hissettirdi. Geldiğ imde sonbahardı ve ilk birkaç hafta su altımdan geç erken engebeli kayalıklarda yürümekle geç ti. Büyük bir palto ve ş apkayla savrulup soğ uk okyanus rüzgarları eş liğ inde uzun mesafeler yürümek beni ç ok canlı hissettiriyordu. Böyle yürümekten keyif aldım ve yapabildiğ im kadar yaptım. Sonra iç eri girip aç ık ateş in yanında oturarak rahat akş amlarım yazı yazmak ve gitar ç almakla geç ti.

Bunu sonsuza kadar yapabileceğ im kadar, gelire de ihtiyaç vardı, bu da beni Elizabeth'e bakmaya iten ş eydi. Bazı aç ılardan onun durumu benim iç in yürek parç alayıcıydı ama hepimizin öğ renecek farklı dersleri olduğ unu kabul etmeyi öğ reniyordum. Baş kalarına trajik durumlar gibi görünen ş eyler, aynı zamanda ilgili kiş i iç in büyüme ve öğ renme iç in büyük fırsatlardı.

Kendi iş imle uğ raş mak bana öğ renmedeki hediyeleri bulmayı öğ retiyordu ve geç miş imde pek ç ok nimet bulmaya geliyordum. Pek ç ok güzel ş ey keş fedildi, eğ er böyle bir ş ey gerç ekten varsa, mükemmel bir ev ortamında yetiş tirilmiş olsaydım bana gelemeyecek olan hediyelerdi. İ ç inde bulunduğ um koş ullar sayesinde güç , bağ ış layıcılık, ş efkat, nezaket ve daha birç ok ders verilmiş ti ve bunların hepsi yalnızca minnettar olmakla kalmayıp beni her gün daha iyi bir insan olarak ş ekillendiriyordu.

Bu yüzden danış anlardan biraz uzaklaş mak zorunda kaldım ve burada ne öğ renmek iç in geldiklerini bilmediğ imi kabul ettim. Her ne sebeple olursa olsun, sahip oldukları hayatı kendilerine ç ekmiş olsalar da onları kurtarmak bana düş mezdi. Son haftalarında onlara sevgi dolu ilgi, dostluk, kabul ve nezaket getirmek iç in oradaydım. Eğ er bu onların kendilerini bulmalarına yardımcı olduysa

Machine Translated by Google

barış , bazen yaptığ ı gibi, iş imi daha da tatmin edici hale getirdi. Dedikleri gibi, aldığ ımızı vermekte ve bu alanda kesinlikle birç ok nimet alıyordum.

Ölenlerle ç alış mak da bir onurdu. Tüm anıları ve hikayeleri sayesinde kendi hayatım değ iş iyordu. Kendileri hakkında keş fettikleri iç görülere böyle bir yaş ta maruz kalmak inanılmaz bir hediyeydi. Müş terilerimden öğ rendiklerimin ç oğ unu ş imdiye kadar, ben de ölüm döş eğ ime gelene kadar beklemek zorunda kalmadan ve sonra aynı ş eylerden piş manlık duymadan kendi hayatıma uyguluyordum. Her yeni müş terinin evine geldiğ imde, kendim iç in yepyeni bir öğ renme dünyasına adım atıyordum. Her ev, sunulan yeni dersler veya farklı bakış aç ılarından benzer derslerle farklı bir sınıftı. Her iki durumda da, ç ok ş ey emiyordum.

Elizabeth yaş lı bir kadın değ ildi, sadece elli beş yaş larındaydı. Son on beş yıldır alkolikti ve ş imdi buna bağ lı bir hastalıktan ölüyordu.
Geldiğ im sabah hala dinlenirken, oğ lu bana evin ve durumunu anlattı. Ayrıca, ailesinin ona ölmek üzere olduğ unu söylememeye nasıl karar verdiğ ini de aç ıkladı. "Ah oğ lum," diye düş ündüm, "yine baş lıyorum".

Kendimi geliş tirme ve iç huzuru bulma arzumla her zaman mümkün olduğ u kadar ş imdiki zamanda yaş amaya ç alış tım. Elizabeth'in durumunda, bunun tek ç ıkış yolu olacağ ını anladım. Bana ölmek üzere olup olmadığ ını sorarsa, bu arada bununla nasıl baş a ç ıkacağ ımı merak etmektense, asla sormayabileceğ ini kabul ederek, o zaman onunla ilgilenirdim - ama ona yalan söylemeyecektim.

Elizabeth'in etrafını karış ıklık ve umutsuzluk sarmış tı. Aile, evin iç indeki tüm alkolü ç ıkarmış , garajdaki bir dolaba kilitlemiş , diledikleri zaman kendilerine yardım etmiş ler. Hasta ve ölmek üzereyken, eriş iminden tamamen kaldırmaya karar verdiler. Bu, kalbimi kıran ş eylerden biriydi. Zaten ölüyordu, o yüzden neden her ş eyin üstüne geri ç ekilme acısını yaş attı? Ama yine de, bu benim hayatım değ ildi, benim kararım da değ ildi.

Diğ erlerinde alkolizm, ç ok genç yaş ta maruz kaldığ ım bir ş eydi. Daha sonra otelcilik sektöründe, adada ç alış ırken ve seyahat ederken buna daha ç ok maruz kaldım. Alkol kimsenin iç indeki en iyiyi ortaya ç ıkarmaz ve yalnızca alkolik kiş inin iyiliğ ini bozmakla kalmaz, aileleri, dostlukları, kariyerleri ve buna maruz kalan ç ocukların masumiyetini de mahveder. Diğ er uyuş turucu bağ ımlılıklarında da durum böyledir. Herhangi birinin iç indeki en iyiyi ortaya ç ıkaran tek gerç ek ş ey aş ktır.

Alkolizm de bir hastalıktır. Ve tedavi edilebilir bir ş ey olsa da,

Machine Translated by Google

Hasta, kalıpları kırmak ve kendilerine ve daha iyi bir yaş am iç in potansiyellerine inanmaya baş lamak iç in sürekli ve sevgi dolu bir desteğ e ihtiyaç duyar. Hiç bir sevgi dolu destek ya da aç ıklama olmaksızın, kronik bir alkoliğ i bağ ımlılıklarından ç ıkarmak bana oldukç a korkunç bir ş ey gibi göründü.

Elizabeth'in tek bildiğ i hasta olduğ uydu. Enerjisi tükenmiş ti. Hemen hemen her konuda yardıma ihtiyacı vardı ve iş tahı giderek azalıyordu. O da umutsuzca alkolü özlemiş ti. Aile ona sadece doktorun onu 'bir süreliğ ine' iç kiden uzak tutmasını söylediğ ini söylemiş ti. Onları yargılamamak benim iç in biraz güç aldı, özellikle de ölmekte olan bir kadını inkar ederken düzenli olarak kendi bedenlerine alkol soktuklarını gördüğ ümde. Yine de kime, hayattaki derslerinin ne olduğ unu söyleyecektim?

Genel fiziksel zayıflığ ı Elizabeth'in daha fazla dış arı ç ıkmasına izin vermezdi. Aile ayrıca bazı arkadaş larını iç ki iç tikleri iç in ziyaret etmelerini yasaklamış tı. O zaman Elizabeth'in tüm zevkleri elinden alınmış , umutsuzluk ve kafa karış ıklığ ı yaş adığ ını görmek ş aş ırtıcı değ ildi.

İ ç ki arkadaş larının yasağ ını, kendisinden bundan daha fazlasını kaldırmış olmasına rağ men, sessiz bir istifa ile kabul etti. Elizabeth bu kadar hasta olmadan önce birkaç hayır kurumunun yönetim kurulundaydı. Bu arkadaş lar onun dış dünyayla ve eski hayatıyla bağ lantısıydı.

Altı ya da yedi hafta birlikte olduktan sonra, dinlenme ihtiyacı artarken gücü daha da önemli ölç üde kayboluyordu. Elizabeth göze batmayan bir ş ekilde oldukç a komikti. En beklenmedik anların bazılarında ondan ç ok kuru bir mizah ç ıktı. Bazen bir vardiyadan sonra evde yaptığ ı sözlerden biri aklıma gelirdi ve onu düş ünürken kendimi gülümserken bulurdum. Birbirimizden hoş lanmaya baş lamış tık ve hastalığ ının sınırları iç inde uygulanabilir rutinler oluş turmuş tuk. Bunlardan biri her sabah güneş lenme odasında iç tiğ imiz ç aydı. Evin aç ık ara en güzel odasıydı ve yılın bu zamanında iç eri giren güneş muhteş emdi. Bir sabah güneş lenme odasındayken, aramızdaki ş eyler yeni bir düzeye taş ındı.

"Bronnie, neden iyileş emediğ imi düş ünüyorsun? iç miyorum ama ben gün geç tikç e daha da zayıflıyor. Ne düş ünüyorsun?" diye sordu Elizabeth.

Ona doğ rudan ve sevgiyle bakarak, birkaç soruyla ş efkatle cevap verdim. " Sence nedeni nedir ? Eminim daha önce biraz düş ünmüş sündür?" Ona karş ı ç ok naziktim ama önce onun düş ünce tarzını bilmem gerekiyordu.

"Ne düş ündüğ ümü söylemeye cesaret edemiyorum," diye iç ini ç ekti. "Kavramak iç in ç ok büyük. Henüz

Machine Translated by Google

Derinlerde bir yerde cevabı biliyorum zaten."

Bir süre sessizce oturduk, pencereden dış arıdaki kuş ları izledik, güneş ikimizi de ısıttı. "Sorsam söyler misin? Burada gerç ekten biraz dürüstlüğ e ihtiyacım var, ”diye itiraf etti. Sevgiyle, baş ımı salladım.

“Düş ündüğ üm ş ey mi?” diye sordu, ama soru neredeyse bitmedi. Devam etmek isteyip istemediğ ini görmek iç in sevgilerini göndererek bekledim. O yaptı. "Aman Tanrım, öyle," dedi kendi kendine iç ç ekerek cevap vererek. "Ölüyorum değ il mi? Meş hur kovayı tekmelemek. Meleklerle uç mak. Geç mek ya da geç mek ya da her neyse. Ölme! Ölüyorum. Haklıyım, değ il mi?” Ş imdi bildiğ i acı tatlılıkta bir kalple karış ık, yavaş ç a baş ımı salladım.

Elizabeth tekrar konuş maya hazır olana kadar sessizce ikimiz de oturup kuş ları izledik. Bunun olması uzun zaman önceydi, ama müvekkillerimle rahat sessizliklere alış mış tım. Düş ünecekleri ve özümseyecekleri o kadar ç ok ş ey vardı ki bazen konuş ma araya girebiliyordu. Böyle bir zamanda sessizliğ i doldurmaya gerek yoktu. Hazır olduklarında konuş urlardı. Bir süre sonra Elizabeth yaptı.

Bir süredir bundan ş üphelendiğ ini ve ailesinin dürüstlük eksikliğ inden nasıl hayal kırıklığ ına uğ radığ ını söyledi. Arkadaş larını ve sosyal hayatını elinden almanın acımasız olduğ unu söyledi, ben de biraz kabul ettim. Elizabeth evden ç ıkacak kadar güç lü olmadığ ını anlamış tı ama zaman zaman arkadaş larını görmekten hoş lanacağ ını söyledi. Bazen tanıdıklar gelirdi, ailenin onayladığ ı ve güvendiğ i kiş iler alkolsüz gelirdi. Hoş insanlardı, dedi ama yakınlık yoktu.

Bu dürüstlük düzeyine ulaş tığ ımızda, konuş malarımız engellenmeden akıyordu. Geri tutmak iç in zaman yoktu. Böylece Elizabeth ve ben birbirimizin arkadaş lığ ından her gün daha ç ok keyif aldık. Yıllarca bu kadar geri ç ekildikten sonra, kiş isel düş üncelerimi ne kadar kolay ifade ettiğ ime ş imdi sık sık ş aş ırdım. Ölümün eş iğ indeyken Elizabeth de sürekli değ iş tokuş larımızın aç ıklığ ından zevk aldı.

İ lk tepkisi, ailesinin ona ölmek üzere olduğ unu söylemediğ i iç in öfkeydi. Sonunda, kabul etmeye geç ti. Ailesinin kontrol edici davranış ının muhtemelen korku temelli olduğ unu ifade etti. Bunun iç in onları affedebildi.

Ancak, öleceğ ini bilmiyormuş gibi davranamadı ve izin günlerimden birinde bu konuyu onlarla konuş tu. Bu onları daha da yakınlaş tırdı ve aile, hiç birinin ona büyük haberi vermek zorunda kalmadığ ı iç in rahatladı. Bunu duymak ve dürüstlüğ ümden dolayı kimsenin gazabına uğ ramamak bana iyi geldi ama bunlar sabit kaldı. İ ç ki arkadaş ları onunla sadece telefonla iletiş im kurabiliyordu.

Machine Translated by Google

Elizabeth muazzam bir ş ekilde evrim geç iriyordu ve ş imdi istifa etmeden bunu kabul etmeye baş ladı. Ailesine itiraf etmese de bana itiraf etti, zaten o arkadaş ç evresini gerç ekten bir arada tutan ş ey muhtemelen sadece iç ki iç mekti. Kendi deneyimlerimden yola ç ıkarak Elizabeth'e birkaç yıl önce hayatımı esrar iç me dünyasından ç ıkarmaya baş ladığ ımda arkadaş lıklarımın nasıl büyük ölç üde değ iş tiğ ini anlattım. Sırf birlikte sigara iç tiğ imiz iç in arkadaş larımın gerç ekte kim olduğ unu ve kimin arkadaş olduğ unu belirlemiş ti. Oldukç a iyi arkadaş olduğ unu düş ündüğ üm bazı insanlar, onlarla kafam karış masaydı, aslında etrafımda hiç rahat değ ildi. Kimseyi kötü biri yapmadı. Ama o dünyada hareket etmeyi bıraktığ ımda, bazı bağ lantıları bir arada tutan ş eyin yalnızca duman olduğ unu gördüm. Bu olmadan, dostluklarımızı bir arada tutacak ortak bir payda da kalmazdı. Bu yüzden doğ al olarak tamamen farklı yönlere sürüklendik.

"Keş ke arkadaş larımla, gerç ek arkadaş larımla bağ lantıda kalsaydım," dedi, önceki insanların sözlerini hatırladığ ımda. "İ ç ki iç mem beni bu ç evrelerden uzaklaş tırdı ve ş imdi on beş yıl sonra eski arkadaş larımla bağ lantı kuracak ç ok az ş ey var. Nasılsa hepsi taş ındılar."

Elizabeth, ziyaretine izin verilen tanıdıkları tartış ırken, onlara gerç ekten 'arkadaş ' demeyeceğ ini söyledi. Bu kelimenin zaman zaman ne kadar gevş ek kullanıldığ ını ve ne kadar ç ok farklı seviyede arkadaş olduğ undan bahsettik. Son zamanlarda bazı 'arkadaş larımı' daha ç ok sıcak tanıdıklar olarak düş ünmeye baş lamış tım. Bu onları daha az düş ündüğ üm anlamına gelmiyordu. Hâlâ hayatımda bir nimettiler ama ş imdiye kadar kendimde oldukç a karanlık yerlerde bulunduktan sonra, gerç ek bir arkadaş ın ne olduğ unu anladım. Bir sürü tanıdık sahibi olmak kolaydır ve o insanları birbirimizin hayatında oynadığ ımız keyifli rol iç in sevdim. Yine de, kriz söz konusu olduğ unda, pek ç ok insan acının en kötüsünü baş ka biriyle birlikte geç iremez. Yapanlar gerç ekten arkadaş tır.

Elizabeth, "Sanırım doğ ru fırsat iç in doğ ru arkadaş lara sahip olmakla ilgili," diye düş ündü. "Bu vesileyle, ayrılış ım iç in doğ ru arkadaş lara sahip değ ilim. Ne demek istediğ imi biliyor musun?"

Kabul ederek, onun durumu kadar ciddi bir senaryo olmasa da, böyle bir vesileyle, doğ ru vesileyle doğ ru arkadaş ları kaç ırmanın benim iç in ç ok net bir anısı olduğ unu onunla paylaş tım. Bu hatıradan dolayı, farklı seviyelerde arkadaş lıklar ve dernekler olduğ unu kesinlikle anlayabiliyordum ve bazen bu, herhangi birinden ziyade, özlediğ imiz belirli bir arkadaş lık kalitesidir.

Adada geç en yılların ardından kısa bir süre matbaacılık yaptım.

Machine Translated by Google

Avrupa'da ş irket. İ ş arkadaş larım iyi insanlardı ve bana sunulan fırsatları takdir ettim, dünyamı daha da aç tım. Ada topluluğ u bir aile gibi olmuş tu. Ne zaman birimiz, örneğ in anakaraya tatile gitsek, hepimiz adadaki ailemize dönmenin ne kadar güzel olduğ unu söylerdik.

Avrupa'da yeni arkadaş lar edinildi, ancak geriye dönüp baktığ ımda onlara artık hoş tanıdıklar diyebilirdim. Bu insanlar aracılığ ıyla, benim yaş larımda üç kiş iyle birlikte birkaç ülkeyi, İ talyan Alpleri'ni kapsayan bir geziye ç ıktım. Alplerin tepesinde, elektriğ i ve suyu olmayan bir kulübe kiralamış tık. Muhteş emdi ve kendi ihtiş amına sahip olan ama ç ok farklı olan sevgili Avustralya'mın herhangi bir arazisine benzemiyordu. Bu yüzden Alpleri ezici bir ş ekilde güzel buldum.

Banyo, dağ dan aş ağ ı akan bir su akış ında yapıldı. Yaz olmasına rağ men su buz gibiydi. Gerç ekten sadece yokuş aş ağ ı bir dere oluş turan eriyen kardı. Su etrafımda hızla akarken, nefes nefese akış ına oturdum. Tüm bu süre boyunca, hala muhteş em manzaraların tadını ç ıkarıyor ve canlanmış hissediyordum. Ama su kesinlikle buz gibiydi, bana ç arptığ ında ısırıyor, hızla geç iyordu.

Ne zaman buz gibi bir nehirde veya okyanusta yüzecek cesareti bulsam, kendimi her zaman biraz oynak hissetmiş tim, banyo yaptıktan sonra biraz köpek gibi. Banyodan zevk alıp almadıklarına bakılmaksızın, ç ılgınlar gibi ç ılgın ve enerjik koş uş tururlar. Bu dondurucu dağ deresinde banyo yapmak bana böyle bir ş ey yaptı. Daha sonra gülünç bir ş ekilde aptal hissetmeme neden oldu.

Bu yüzden kuruduktan, giyindikten ve kabine döndükten sonra heyecan ve ş akayla biraz kafam karış mış tı. İ yi huylu bir mizahla devam ederken, kendimi ç ok eğ lendirirken ve yeni arkadaş larımla saç ma sapan anekdotlar paylaş ırken, ş akalarımın her birinin tamamen onlara ait olduğ unu fark ettim.
Endiş eli gülümsemeler, “Ne hakkında konuş uyor?” öyle söyledi bir anda.
Ş aş kın yüzleri beni daha da ç ok kırdı. En azından ben yine de ş akalardan zevk alıyordum. Mutlu ve sevimli insanlardı. Sadece kültürlerimizin mizahı ç ok farklıydı. Bir anda eski dostlarımı acı bir özlemle özledim. Sadece aptallıkla iliş ki kurmakla kalmaz, ş imdiye kadar benimle dalga geç er, kendi ş akalarını ekler ve her ş eyi daha da büyük bir kahkahaya dönüş türürlerdi.

O akş am, bir dağ ın zirvesine yapılan büyük bir öğ leden sonra yürüyüş ünün ardından, hep birlikte yemek yerken ve bir süre sohbet ederken, fenerlerin ış ığ ında oturduk. Güzeldi. Ancak kısa bir süre sonra, ben hariç herkes gece iç in emekli oldu. yürüyüş

Machine Translated by Google

harikaydı ve ben hala sevinç li bir ruh halindeydim. Gerç ekten, yapmak istediğ im tek ş ey arkadaş larımla oturup harika bir gün geç irmek iç in genel olarak gülmekti. Kesinlikle zaten yatmak istemiyordum.

Ama ş imdi arkadaş larım uyurken kulübede her ş ey sessizdi. Küç ük odama bir fener taş ıyarak masanın üzerine koydum ve sonraki iki saatimi yazarak geç irdim. Uzakta, geceleyin inekler hareket ederken zillerin ç aldığ ını duydum. Burada, Alpler'in yükseklerinde fener ış ığ ında yazı yazarken ve uzaktaki inek ç anlarının sesini dinlerken muhteş em küç ük bir kulübede olduğ um iç in mutlulukla gülümsedim. Kendi dünyamdan uzak bir dünyaydı ve anın huzuruna boğ ulurken eski arkadaş larımı ç ok özlememe neden oldu.

Mükemmel bir geceydi ama yanlış insanlarla. Bu gezideki arkadaş larımın her birini sevmem iç in pek ç ok neden vardı ve ben de yaptım. Yine de kendimde ç ok özel bir an yaş ıyordum ve bunu doğ ru insanlarla, beni gerç ekten tanıyan arkadaş larımla paylaş mak istedim. Tabii ki, bu asla olmayacaktı. Bu yüzden onun yerine anın nimetinin tadını ç ıkardım.

Elizabeth'in etrafında doğ ru arkadaş ların olmasını dilediğ ini söylediğ inde ş imdi neden bahsettiğ ini biliyordum. Bazen ne olursa olsun seni anlayan belirli insanlar vardır ve bunlar eski arkadaş lardır. O gece Alpler'de benim iç in böyleydi ve ş imdi Elizabeth iç in hayatının sona erdiğ ini kabul etmeye baş ladığ ında da böyleydi.

Doktoru ziyarete geldiğ inde, Elizabeth'in hâlâ iç ki iç iyor olmasının durumunda bir değ iş iklik olup olmayacağ ını özel olarak sordum. Kafasını salladı. “Hayır, ne olursa olsun ş u anda evde. Ailesine izin vermek iç in bir akş am biraz konyak isteyip istemediğ ini söyledim. Değ iller mi?” o bana sordu. baş ımı salladım. Ş imdi ç ok az fark yaratacağ ını yeniden belirtti.

Daha sonra ailesiyle bu konuyu sessizce konuş tum. Ama yine, bu bir aile kararıydı ve hayır, kesinlikle ona iç ki vermeyeceklerdi. Daha sonra nedenini aç ıklamaya devam ettiler. Görünüş e göre birlikte vakit geç irdiğ im Elizabeth ve iç ki iç erken tanıdıkları Elizabeth tamamen farklı iki kiş ilikti. Aslında, en az on beş yıldır bu yönünü görmedikleri iç in ş imdi tekrar ne kadar hoş bir insan olduğ una inanamıyorlardı.

Sonraki birkaç hafta boyunca, ona iç me alış kanlığ ı hakkında daha fazla bilgi verip vermediğ ini sordum. Elizabeth, ş u anda hâlâ canını yakıyor olsa da, alkol hayatını ele geç irmeden önce kim olduğ unu hatırlayabildiğ i iç in mutlu olduğ unu söyledi. Yeterince kolay baş lamış tı. Akş am yemeğ inde ailesiyle her zaman birkaç ş arap iç erdi ve bunu yıllarca sorunsuz bir ş ekilde yapardı.

Daha sonra ç eş itli hayır kurumlarının yönetim kurullarında yer alarak sosyal olarak aktif hale geldi. O

Machine Translated by Google

bu sahneler aracılığıyla tanıştığı birçok insanın aşırı derecede içmediğini, ancak içenlere çekildiğini itiraf etti. Artık evde fark edildiğini hissetmiyordu. Ama onun varlığının bu yeni arkadaşlar için önemli olduğunu hissettim. Şimdi kendini daha net hissettiğine göre, hepsinin de kendisi kadar muhtaç olduğunu, hepsinin bu arkadaş çevresi ve içki içmeleriyle onaylanmaya ihtiyacı olduğunu fark etti.

Elizabeth, alkolün kendine güven verdiğini ya da sarhoş olduğunda öyle olduğunu düşündüğünü, ancak açıksözlü, yüksek sesle ve sonunda başkalarına oldukça acı ve kötü davrandığını söyledi. Eski arkadaş çevresini kaybetmesine neden olan şey buydu. Ona sevgi ve destekle ulaşmaya çalışmışlar, kendi ölümünü görmesine yardım etmeye çalışmışlar, kalp ağrısıyla izledikleri bir şey ama o hepsine karşı kibirli davranmış ve sonunda her birini kendinden uzaklaştırmıştı.

Bu sadece sarhoş zihni için, onu içki alışkanlığı için yargılamayan yeni arkadaşlarının ne kadar sadık olduğunu doğruladı. Tabii bu onların da içkileri için di. Bu yıllarda içki içmesinin diğer bir gerekçesi de, en azından şimdi ailesinin onu fark etmesiydi. Olumlu bir şekilde olmasa da, en azından aşırı içmeye başlamadan önce eskisi gibi görmezden gelindiğini hissetmiyordu. Kontrolü kaybetmesi, dikkat etmeye başlamalarını sağladı.

Alkolizm yüzünden Elizabeth'in yetenekleri azaldıkça, ailesi ona daha fazla yardım etmek zorunda kaldı ve sonunda kendini daha kötü hissetmeye başladı. Onların ilgisinden zevk almasıyla başlamıştı. Ama sonunda, kendine yardım edemeyecek durumdaydı ve bu kontrol eksikliği, şimdi kim olduğu konusunda daha da güvensiz ve olumsuz hissetmesine neden oldu. Böylece, ilk günlerde ailesinin varlığına veya fikirlerine değer vermediği içinincindiğini görebiliyorken, sonunda onlara gerçekten bağımlı hale geldi ve bunun için kendinden nefret etti. Bu sadece düşük benlik saygısı döngüsünü daha da devam ettirdi.

"Biliyor musun, herkes de iyileşmek istemez Bronnie. Ve uzun süre yapmadım. Hasta kişinin rolü bana bir kimlik verdi. Açıkçası bu şekilde daha iyi bir insan olmaktan kendimi alıkoyuyordum. Ama dikkat çekiyordum ve kendimi kandırmaya çalışmak beni cesur ve iyi olmaktan daha mutlu etti." Elizabeth'in bu itirafı, şimdi bilgeliğe giden hızlı bir yolda olan bir kadının sonradan gördüğü bir şeydi. Neredeyse üç aydır kuru olmak ve ölmek üzere olduğu gerçeğiyle yüzleşmek onu çok değiştiriyordu.

Elizabeth'in bağımlılığı hakkındaki tam ve dürüst hikayesini bilmek de onu ve ailesini daha iyi anlamama yardımcı oldu. Sonunda, sert davranışları onun yeniden daha iyi bir insan olmasına yardım etmişti. Bunu bu kadar kapalı ve gizli bir şekilde yapmamış olsam da, onların gerçekten öyle olduklarına saygı duymaya başladım.

Machine Translated by Google

ona ve kendilerine yardım etmeye ç alış ıyor. Ve bunu yaparken baş arılı oldular. Baş arılarının bir parç ası da Elizabeth'in kendisiydi. Ölümüyle yüzleş mek hayata ç ok farklı bakmasını sağ lamış ve öğ rendiklerini cesaretle benimsemiş ti.

Son iki haftasında Elizabeth ve ailesi arasındaki olağ anüstü iyileş meyi izledim. Palyatif bakım yoluyla öğ rendiğ im en güzel ş eylerden biri, kimsenin öğ renme kapasitesini asla küç ümsememekti. Elizabeth'in bulduğ una tanık olduğ um huzur, önceki danış anlarda da gördüğ üm bir ş eydi. Bu ç ok sevindirici bir ş eydi.

Ölmeden yaklaş ık bir hafta önce, kocası ve oğ ullarından biriyle Elizabeth'in eski arkadaş larını kaybetmenin piş manlığ ı hakkında konuş tum ve telefonda konuş abilseler bile bazılarına ulaş mak iç in ç ok geç olup olmadığ ını merak ettim. Ş imdiye kadar, Elizabeth'e gizlice alkol bulaş an arkadaş lar hakkında hiç bir endiş e yoktu. Bu, herkesin endiş elerinin en küç üğ üydü. Ş imdi önemli olan tek ş ey onun rahatlığ ıydı ve aile ç ok iyileş tiğ i iç in hemen bu fikre atladılar.

Birkaç gün sonra, ben onu rahatç a oturtup ç ay ikram ettikten hemen sonra, Elizabeth'in odasına iki güzel, sağ lıklı ve sevimli kadın geldi.
Bunlardan biri ş imdi ş ehrin dış ındaki dağ larda, yaklaş ık bir saat uzaklıkta yaş ıyordu. Diğ eri ise haberi duyar duymaz Queensland'deki Sunshine Coast'tan Melbourne'e uç muş tu. Ş imdi Elizabeth'in yatağ ının etrafında oturmuş , onunla konuş uyor, el ele tutuş up gülümsüyorlardı.

Onları kendi mahremiyetlerine, beni ise sessiz bir sevinç gözyaş larına bırakarak odadan ç ıktım. Ben bunu yaparken Elizabeth'in ikisinden de özür dilediğ ini duydum ve anında bağ ış lamaları geri geldi. Geç miş ti. Dedikleri önemli değ ildi. Kocası Roger ve ben mutfakta oturduk, ikimiz de ağ lamaklı ama mutluyduk.

Arkadaş lar birkaç saat kaldılar, bu sırada Elizabeth hem neş elendi hem de tamamen bitkin kaldı. Anında derin bir uykuya daldı ve eve gitmeden önce onunla sohbet etme ş ansım olmadı. Birkaç gün sonra döndüğ ümde ç ok zayıftı ama konuş mak istedi.

"Harika değ il miydi? Ah, yüzlerini tekrar görmek," diyerek keyifle gülümsedi.
Ş imdi baş ını yastıklardan kaldıramıyordu, yanında oturan bana baktı.

"Çok güzeldi" dedim ona.

“En ç ok değ er verdiğ iniz arkadaş larınızla bağ lantınızı kaybetmeyin Bronnie. Seni olduğ un gibi kabul edenler ve seni ç ok iyi tanıyanlar sonuç ta her ş eyden daha değ erlidir. Bu deneyimden konuş an bir kadın," diye ısrar etti, hastalığ ı boyunca bana gülümseyerek hafifç e. "Hayatın yoluna girmesine izin verme. Sadece onları nerede bulacağ ınızı her zaman bilin ve onları takdir ettiğ inizi bilmelerini sağ layın.

Machine Translated by Google

bu arada. Savunmasız olmaktan da korkmayın. Hepsinin ne kadar berbat bir durumda olduğumu bilmelerine izin verememek için biraz zaman harcadım." Elizabeth kendini affetmişti ve kendi yargısını bırakabilmişti. Huzurunu bulmuştu ve arkadaşlarını bulmuştu.

Son sabahı geldiğinde dudaklarına biraz nem katıyordum. Ağzı artık düzgün bir şekilde tükürük üretmiyordu ve konuşmak için mücadele ediyordu, zaten buna enerjisi yoktu. Bitirdiğimde bana gülümseyerek baktı ve ardından ağzından 'Teşekkür ederim' dedi. Ona baktığımda, aynı minnettarlığa bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra onu alnından öptüm ve bir an elini tuttum, o da sıktı.

Odası onu seven insanlarla doluydu. Tüm ailesi ve birkaç gün önce tanıştığım iki güzel hanım da oradaydı. Geri çekildim ve en çok sevdikleriyle çevrili olmasına izin verdim.

Elizabeth tam zamanında, sevgiyi hayatına geri almış ve ailesinin ve gerçek arkadaşlarının değerini takdir etmişti. Sevgiyle çevrili bu Dünya'dan ayrıldı, varlığına çok değer verildiğini ve arkadaşlarının da onları sevdiğini bildiğini bilerek.

Machine Translated by Google

KENDİ NİZE İZİN VERİN

İş söz konusu olduğunda, Harry'ye bakmak hayatımda geçirdiğim en kolay zamandı. O sadece harika bir insan değildi, ailesi her şeyi yapmakta ısrar etti. Harry'nin beş kızından üçü aynı banliyöde yaşıyordu ve çoğu gün ana yemeklerini getirirdi ve oğullarından biri babasına bakmakta ısrar etti. Orada olmamın gerekliliğini sorgulayan kızlar ve diğer oğulları, beni kesinlikle orada istediklerine dair güvence verdiler.

Yine de bu, zamanımın çoğunu okumak veya yazmakla geçirdiğim anlamına geliyordu. Tek kiracısı yatalak olduğu, zaten temiz ve düzenli bir evde yapılacak çok fazla ev işi var. Yine de mutfağında birkaç lezzetli çorba tarifi hazırladım.

Harry'nin gür kaşları, kıllı kulakları, kırmızı bir yüzü ve dürüst bir gülüşü vardı. Hemen birbirimizden hoşlandık. Toplantının ilk dakikasında ikimiz de birbirimizle şaka yapmıştık. Bu yüzden kolay, doğal bir çağrışımdı.
Başlat.

Oğlu Brian ise farklı bir hikayeydi. Çok gergindi. Harry ve Brian yıllar önce araları açılmıştı ve aralarındaki temas devam etse de bağları hiç bir zaman eskisi gibi olmamıştı. Ailenin geri kalanı bunu Brian'ın hatası olarak açıkladı. Yine de o kadar yıl önce orada değildim, ne Harry'nin ne de Brian'ın ayakkabılarına girmedim, bu yüzden bilmiyorum. Her iki şekilde de benim için önemli değildi.
Ama Brian'ın şimdi babasının birincil bakıcısı olmak için ısrar ederek kaybettiği zamanı telafi etmeye çalıştığını açıktı .

Brian, Harry'e yardım etmek için yaptığım her girişimi yarıda kesti. Şimdiye kadar, bir müşterinin rahatlığı için doğru pozisyonu bulmakta çok iyiydim. Sezgisel bir şeydi ve birçok müşteri yorum yaptı. Ancak aile, bir kişinin vücudunun bu zamanda ne kadar hassas olduğunu ve en ufak bir ayarın sahip oldukları tek küçük rahatlığı nasıl geri alabileceğini fark etmeden, yastıkları ve destekleri sıklıkla yeniden düzenlerdi.

Oğlu isteksizce birkaç saatliğine her gün işe gittiğinde, yapacağım ilk şey Harry'yi tekrar rahat ettirmekti. Gün içinde, kelimenin tam anlamıyla, oğlu tarafından kovalanmadan onunla ilgilenebildiğim çok küçük bir an olsaydı, Harry'nin isteyeceği ilk şey, benden çabucak uyumsağlamam olurdu.

Machine Translated by Google

yastıklar.

Yine de her öğleden sonra, babaları zar zor yemek yemiş olsa da, aile topluca akşam yemeğine gelmeden önce o birkaç saati birlikte geçiriyorduk. Bu saatler harikaydı ve Harry'nin sevgiyle 'barış saatleri' dediği saatlerdi. Ben fiziksel ihtiyaçlarıyla ilgilenirken sohbet eder, gülerdik.
Bunu genellikle bir fincan çay ve biraz daha sohbet izlerdi.

Harry karısını yirmi yıl önce kaybetmiş ti ama hayatını iyi yaşamaya devam etmeye gelmiş ti. İşinden zevk almıştı, ancak emekli olmak, birkaç spor ve sosyal klübe katılmakla daha da meşgul oldu. Hastalığı ölümcül iken, bundan önce tüm hayatı boyunca inanılmaz bir sağlık yaşadı.

"Bana verilen sağlık armağanına saygı duydum," dedi Harry, "aktif kalarak ve bazı kotaların şu ya da bu şekilde davranmam gerektiğini söylemesine inanmayarak. İnsanlar vaktinden önce yaşlanırlar, bilirsiniz". Ölmek üzere olan bir insan olmasına rağmen Harry, seksen yıllık hayatımda gördüğüm en sağlıklı adamdı. Hastalık kesinlikle onu yıpratmaya başlamıştı, ancak önceki zindeliğinin kanıtı hala açıktı. Örneğin bacaklarına masaj yaptığında, yürüyüşünün tamamındaki kas tonusu hala görülebiliyordu.

Harry, "Emekli olduğunuzda ve çocuklarınız kendi çocuklarını yetiştirirken, arkadaş ihtiyacı daha da önemlidir" dedi. "Karım öldüğünde Allah rahmet eylesin, ben de kürek kulübüne katıldım. Sonra bir doğa yürüyüşü kulübüne katıldım. Çalışmak için nasıl zamanım olduğunu bilmiyorum!"

Harry geniş ailenin önemine, büyükanne ve büyükbabaların çocukların hayatlarının ayrılmaz bir parçası olduğuna ve onlarla vakit geçirmeleri için bolca fırsat verilmesi gerektiğine çok inanıyordu. Kendisini her gün ziyaret eden torunlarıyla olan ilişkilerinde, hepsi üzerinde çok olumlu ve sevgi dolu bir etkisi olduğunu açıktı.

"Ailem önce gelir ama senin de kendi yaşında insanlara ihtiyacın var. Kulüpler aracılığıyla edindiğim arkadaşlar olmasaydı, çok yalnız bir yaşlı olurdum. Çocuklarım ve torunlarım olduğu gibi bir şirket için yalnız olmazdım, ama kendi yaşımdaki benzer düşünen insanlar için yalnız olurdum. "

Öğleden sonra güneşi bizi barış saatlerinin neredeyse bittiği konusunda uyarana kadar odasında sohbet ederek saatler geçti. Aile yakında tekrar üzerimize çökecekti ama Harry her zaman elinden geldiğince uzun konuşurdu. İnsanların arkadaşlarının önemini anlamak için neden bu kadar geç bıraktıklarını anlamadığını söyledi. Ayrıca, yaşlıların aileleri içinde hala sevgi dolu ve saygın bir konuma sahip olmayı başarmaları ne kadar güzel olsa da, birçoğunun yol boyunca arkadaşlık için zaman ayırmadığı için hüsrana uğradı.

Machine Translated by Google

"Çok geç anlayacaklar," diye ısrar etti. "Ama bu sadece benim kuş ağ ım değ il. Ara sıra kendilerine biraz zaman ayırmayan, kendilerini bireysel olarak mutlu edecek ş eyler yapmak iç in meş gul ve meş gul olan daha genç olanlara da bakıyorum. Gerç ekte kim olduklarını tamamen kaybederler. Arkadaş larla biraz zaman geç irmek, onlara anne, baba, büyükanne veya büyükbaba olmadıklarında kim olduklarını hatırlatır. Ne dediğ imi anlıyor musun?"

Bu yoldan geç en birç ok insan gördüğ ümü kabul ederek, kendilerine biraz zaman ayırmış ve ç ok daha mutlu insanlar gördüğ ümü de söyledim. Ayrıca etrafta olmak iç in ç ok daha iyi bir ş irkettiler.

"Aynen öyle!" Güldü ve onaylayarak yatağ ı tokatladı. "İ yi dostluklar bizi teş vik eder. Arkadaş lığ ın güzelliğ i, bu insanların bizi olduğ umuz gibi, ortak noktalarımız üzerinde görmeleridir. Arkadaş lık, bir eş veya aile gibi baş ka birinin olmanı istediğ i kiş i olarak değ il, olduğ un gibi kabul edilmekle ilgilidir. Arkadaş lıklarımızı sürdürmeliyiz, sevgili kızım."

Harry'yi düzenli olarak ziyarete gelen ziyaretç i akış ından, bu adamın konuş masını yaptığ ı aç ıktı. Arkadaş larının hepsi mutlu, neş eli insanlardı ve onlarla birlikte büyük neş e getirdi. Hastalığ ına aynı derecede saygılı olmakla birlikte, bazen dinlendiğ ini ve rahatsız edilemeyeceğ ini kabul ettiler.

Baş ka bir öğ leden sonra, Harry bana kendi arkadaş lıklarımı sordu. Bu yüzden onu yakın arkadaş larımla doldurdum ve diğ er bazı arkadaş lıklarımın da benim gibi son zamanlarda nasıl değ iş tiğ ini aç ıkladım.

"Eh, bu da doğ al," dedi. "Arkadaş lar ömür boyu gelir ve gider. Bu yüzden onlara buradayken değ er vermeliyiz. Bazen, birbiriniz aracılığ ıyla ne anlama geldiğ ini öğ renmeyi veya paylaş mayı bitirirsiniz. Ancak diğ erleri mesafeyi koruyacak ve bu tarih ve anlayış , yolun sonuna geldiğ inizde rahatlatıcı bir ş ey."

Bu görüş meler sırasında ikimiz de kadınların arkadaş lıklara erkeklerden ç ok daha farklı yaklaş tığ ı konusunda hemfikirdik. Kadınlar arkadaş lıklara duygusal olarak daha güç lü bir ş ekilde değ er verir, yani duygusal ş eyler hakkında ç ok fazla konuş ma ile arkadaş lıklar daha da yakınlaş ır. Erkeklerin de konuş mak iç in arkadaş lığ a ihtiyacı vardır, dedi. Ancak bunu en iyi, tenis oynamak, bisiklete binmek veya aktif bir ş ey yapmak gibi birlikte bir ş eyler yaparken yaparlar. Erkekler, ister fiziksel ister duygusal olsun, sorunları ç özebilecekleri, sorunları ç özebilecekleri arkadaş lıklardan hoş lanırlar ve bu genellikle aktif olduklarında en iyi ş ekilde olur.

"Birlikte bir padok ç evresine ç it yapmak gibi," diye önerdim.

Harry gülmekten kırıldı. "Benim benim. Kızı ülkeden ç ıkarabilirsin ama ülkeyi kızın iç inden ç ıkaramazsın. Evet, ç ok kırsal bir örnek Bronnie, ama tam olarak. Bir ç it inş a etmek veya birlikte manuel bir ş eyler yapmak bir bağ dır

Machine Translated by Google

erkekler iç in bir ş ey.”

Gülmeye devam etti ve eğ er yakış ıklı bir adamla bağ kurmak istersem tek yapmam gereken ona bir ç it inş a etmesine yardım etmek olduğ unu söyledi. Aklımda tutacağ ımı söyledim.

Arkadaş lık gemisiyle ilgili en sevdiğ i hikayelerden bazılarını benimle paylaş an Harry, hala var olan dostlukların nimetlerini pekiş tirdi. Her gün sevimli dostları onu ziyaret ederdi. Ş imdi onu yormamak iç in kendi aralarında bir liste yürütüyorlardı. Bu ş ekilde, herkesin hala Harry ile zaman geç irme ş ansı vardı. Sadık ve harikaydı.

İ kimiz de bu barış saatleri sayesinde hayatımıza yeni bir dostluk girdiğ ini itiraf ettik. Odasında sohbet edebilecekken, günün geri kalanını evin baş ka bir yerinde, sadece okuyarak veya yazarak geç irdiğ imi bilmek onu hayal kırıklığ ına uğ rattı, dedi. Tamamen katılıyorum, güldüm. Ama o da benim gibi Brian'ın telafi etme ihtiyacını ve babasına yardım etme arzusunu anlamış tı. Harry, Brian'ın herhangi bir suç luluk taş ımasını istemiyordu, ne yazık ki yine de taş ıyacağ ından emindi. Bu yüzden onunla birlikte gitmekten ve oğ lunun birlikte geç irdikleri son haftalarda ihtiyaç duyulduğ unu hissetmesine izin vermekten mutluydu. Yastıkları iyi ayarlayamasa bile, diye iç ini ç ekti.

Harry hastalığ ı ve olacaklar hakkında felsefiydi. Hayatını dolu dolu yaş adığ ını ve ötesinde ne olduğ unu görmeye hazır olduğ unu söyledi. Zaman zaman yaklaş makta olan vefatından bahsetsek de, sohbetlerin ç oğ unu yine de arkadaş lar konusuna yönlendirdi: hatıralar, onların değ eri ve onların mutluluk ve kabul iç in gerekliliğ i. Ayrıca, ş imdiye kadarki arkadaş lıklarımla ilgili en sevdiğ im anılarımdan bazılarını onunla paylaş mam iç in beni teş vik etti. “Çocukluğ unuzdan biriyle baş layın. Nereden geldiğ ini duyalım," dedi ve hikayem kırsal bir ortamda, bir buğ day tarlasında baş ladığ ında keyifle güldü.

On iki yaş ıma geldiğ imde, sığ ır ve yonca yetiş tirme ç iftliğ inden koyun ve buğ day ç iftliğ ine taş ınmış tık. Ş ehirden kilometrelerce uzakta, muazzam büyüklükte bir gökyüzünün altındaydı. Yaklaş ık bir yıl sonra ilk köpeğ im yedi yaş ındayken aniden ortadan kayboldu. Onu hiç bulamadığ ımız iç in yılan ısırığ ı olabileceğ ini düş ünüyoruz. Çiftlik ç ok büyük olduğ u iç in bu ş aş ırtıcı değ ildi. Yine de benim iç in yıkıcıydı. Birkaç ay sonra ailem bana yeni bir köpek aldı. Ev köpeğ i olması gerektiğ ini fark etmeyi ihmal eden küç ük beyaz bir Malta Teriyeriydi.
Bunun yerine, günlerini yakın ve uzak ç ayırlarda ç oban köpeklerini, border collie'leri ve kelpileri kovalayarak geç irdi.

Lise yıllarım boyunca ve sonrasında uzun bir süre en yakın arkadaş ım

Machine Translated by Google

Fiona. Kasabada yaş amasına rağ men, zamanımızın ç oğ u ç iftlikte geç iyordu. Ben de biraz daha ş ehirde kaldım, özellikle biraz yaş landıkç a ve öpülecek oğ lanlar olduğ u iç in. Yıllar boyunca Fiona ile beni birbirine bağ layan en önemli ş eylerden biri de yürüme sevgimizdi. On yıllarca süren dostluğ umuz boyunca birlikte kaç kilometre yürüdüğ ümüzü düş ünemiyorum: plajlar, yağ mur ormanları, ş ehir sokakları, yabancı ülkeler, ç alı yolları, adını siz koyun. Her ş ey o buğ day tarlalarında yürümekle baş ladı.

Her zamanki gibi köpeğ im ve birkaç köpek daha bizimle birlikte geldi. Arkanı dönüp bir ya da iki kedinin de peş inden geldiğ ini görmek özellikle garip değ ildi. Biz kızlar en uzak ç ayırlara giden patikaya takılıp kalırken köpekler buğ dayın arasından koş ardı. Buğ day azken bu iyiydi ama büyüdükç e küç ük köpeğ im görünmez oldu. Fiona ve bana bugünün en güzel komedi skeci verildi.

Ekinlerin en uzun kısımlarının üzerinde aç ıkç a görebildiğ imiz büyük köpekleri takip ederken, küç ük köpeğ im körü körüne büyük köpeklerin peş inden koş arken arkadaki buğ dayda bir hareket izi vardı. Sonra ara sıra hareket dururdu. Küç ük beyaz bir kafa ortaya ç ıkar ve diğ er köpekleri görene kadar sudan ç ıkan bir denizaltı teleskopu gibi etrafa bakardı. Sonra tekrar aş ağ ıda buğ dayın iç inde gözden kayboldu ve yeni yönde baş ka bir hareket yolu aç tı. Sonra hareket duracak, küç ük beyaz kafa yukarı ç ıkacak, hedefi tekrar belirleyecek, aş ağ ıda gözden kaybolacak ve koş maya devam edecekti. Bu uzun süre devam etti ve sonunda, küç ük beyaz kafanın ortaya ç ıktığ ını ve etrafa baktığ ını her gördüğ ümüzde, Fiona ve ben tekrar kıkırdayan histerik genç liğ e dönüş üyorduk. Gülmekten yanaklarımız ağ rıdı ve yüzümüzden yaş lar süzülürken birbirimize yaslandık, köpeğ in bir kez daha ortaya ç ıktığ ını ve kahkahayı daha da fazla ikiye katlamadan önce diğ erini kaldırdık. Sonunda ayağ a bile kalkamadık.

Bu basit ama değ erli hatırayı paylaş mak beni bir anda dostluğ un değ erine götürdü. Harry ve ben, genç liğ in o masumiyetini ve Fiona ile paylaş tığ ım kaygısız, sınırsız kahkahayı özlediğ im iç in birlikte güldük.
"O ş imdi nerede?" Harry sordu. Baş ka bir ülkede yaş adığ ını ve bağ lantımızı kaybettiğ imizi aç ıklamaya baş ladım. Hayat devam etti, dedim ve artık hayatımda daha yakın olduğ um baş kaları da vardı. Diğ er faktörler de arkadaş lığ ımızı, diğ er insanları etkilemiş , aynı zamanda diğ er zevkleri ve yaş am tarzlarındaki kademeli farklılıkları da etkilemiş tir. Harry geri dönemeyeceğ inizi kabul etti, ama belki hayat yollarımızı tekrar döndürür. Hayattaki birç ok döngüyü zaten gözlemledikten sonra, bunun mümkün olduğ unu kabul ettim. Ama her iki ş ekilde de önemli değ ildi. Anılara değ er verdim ve Fiona'ya iyi dileklerde bulundum; bir zamanlar sahip olduğ umuz öğ renme ve dostluk iç in ona sessizce t

Machine Translated by Google

paylaş ıldı.

En iyi arkadaş lık anılarımdan ç oğ u yürümek, konuş mak ve gülmekti. Önümüzdeki bir iki hafta boyunca, bu diğ er arkadaş lıklardan bazılarının hikayelerini Harry ile paylaş tım. Aynı zamanda ç ok iyi bir yürüyüş ç üydü ve benimle, yürüdüğ ü yerlerden ve deneyimlerini paylaş tığ ı arkadaş lardan bazılarını benimle paylaş tı. Yürürken herhangi bir grubun Harry'nin kahkahasıyla aydınlandığ ını hayal edebiliyorum. Bu düş ünce beni gülümsetti ve neye gülümsediğ imi sorduğ unda ona söylemekten mutlu oldum. Harry, yürürken her zaman harika kahkahaları paylaş tıklarını kabul etti.

Olduğ u gibi, ertesi hafta uzun bir yürüyüş e ç ıkmak iç in Harry'den ayrılacaktım. Onu rezerve ettiğ imde hala hayatta olup olmayacağ ından emin değ ildim. Bu yüzden ş ehirden ayrılmayı dört gözle beklerken, onu terk ettiğ im iç in de biraz üzgündüm, döndüğ ümde hala burada olup olmayacağ ından emin değ ildim. Yine de Harry'ye ne yaptığ ımı söylediğ imde, yürekten coş kuyla kabul etti ve yaş asa da yaş amasa da ruhuyla yanımda olacağ ını söyledi.

Yürüyüş uzak bir bölgedeydi ve her yıl aynı gölde son buluyordu. Her seferinde farklı bir kol izlendi. Bu özel yıl, bir nehrin ağ zının baş ladığ ı bazı ç iftliklerde baş lıyordu. O nehri takip ederdik, ç oğ u artık sadece nehir yataklarını kurutur ve sonunda göle ulaş ırdık.

Yürüyüş ün konsepti, biz eski uygarlıkların geç tiğ i yollarda yürürken, katılımcılara Dünya ile iyileş me fırsatı vermekti. O zamanlar nehirler otoyollar gibiydi, en azından kabilelerin yaş adığ ı ve kıyıları boyunca bir yerden diğ erine yürüdüğ ü caddeler. Bir Aborijin Yaş lısı hepimiz bir temizlik dumanı törenine katılırken bizi kutsadı, sonra altı gün boyunca yürüyerek ayrıldık.

Hepimiz kendi ritmimize düş tük. Yaklaş ık bir düzine kiş iydik. Bazıları gruplar halinde yürüdü ve tüm yol boyunca konuş tu. Diğ erleri sohbete girip ç ıktılar. Kimimiz durup her ş eyin fotoğ rafını ç ekti, kimimiz daha yalnız yürüdük. Her gece birkaç gönüllü, malzemelerimizi taş ıyan karavanla gelir ve bir kamp kurardık. Ardından huzurlu bir kamp ateş i etrafında ortak bir akş am yemeğ i hazırlanırken, muhteş em bir yıldız örtüsü altında güzel dostluklar kuruldu.

Her adımla, Dünya ile bağ lantı arttı. Mola verdiğ imizde sohbet etmekten keyif alırken, yalnız yürümekten daha ç ok keyif aldım ve zaten hızım bunu sağ lıyordu. Geç miş te ç ok yürüyüş yapmış olduğ um iç in doğ al ritmim beni ana grubun önüne taş ıdı. Baş ka bir yürüyüş ç ü,

Machine Translated by Google

Bu yürüyüş lere ilk baş layan bilge ve sevgi dolu ruh, her zaman benden öndeydi, kendi ritmine de yürüyordu.

Yalnız zaman, sadece yürümek ve yürümek, kendimde yeniden netlik bulmak iç in de harikaydı. Bu süre zarfında evi daha uzun süre oturmak istemediğ imi fark ettim. İ ç imde bir ş ey tekrar kendi mutfağ ıma sahip olmayı düş ünmeye baş lamış tı. Bir zamanlar sevdiğ im tüm hareketler beni yormaya baş lamış tı. Yeni bir tohum ekildi, büyük bir tantanayla değ il, sadece bazı ş eylerin değ iş tiğ ini sessizce kabullenmek. Huzur iç inde yürüdüm.

Arazi artık mülkiyete göre ayrıldığ ından, modern zamanlarda bu kadar uzağ a yürümek nadirdir. Neyse ki, bunların hepsi önceden onaylandı, bu yüzden ç iftliğ i ç iftliğ i sorunsuz bir ş ekilde gezdik. Modern hayatın koş uş turmacasında ayaklarımızın altındaki Dünya'nın farkında olmamak ç ok kolay. Elbette, ç oğ umuz durup doğ anın güzelliğ ini özümsediğ imizde Dünya ile bir bağ lantı hissederiz. Altı gün boyunca engelsiz yürüyebilmek, daha önce gezegeni mutlu bir ş ekilde takdir etmek iç in harcadığ ım tüm zamana rağ men, eksik olduğ unu bilmediğ im Dünya ile bir bağ lantı hissetmemi sağ ladı.

Yol boyunca, eski insanlara ait oymalar keş fettik ve muhteş em kırmızı sakızlara, yüzlerce yıllık ağ aç lara hayran kaldık. Karmaş ık oymalar ve kanoların kabuklarından yapıldığ ı girintiler vardı. Kabileleri artık uzun zaman önce kaybolmuş olan geç miş insanların bu kanıtı, aynı zamanda hem yürek parç alayıcı hem de ilham vericiydi. Bazı yerlerde enerji de inanılmaz derecede güç lüydü ve neden ş ifa amaç lı bir yürüyüş olduğ unu anladım.

Bunun da ötesinde, geç tiğ imiz tarım arazilerinin ç oğ u bana büyüdüğ üm yeri hatırlattı. Koyun kakası kokusu bile bir sürü anıyı geri getirdi ve geç ici de olsa yine kuru, tozlu iklimde olmayı sevdim.

Her adımımda zindeliğ im geliş ti ve yürümenin ana ulaş ım aracı olduğ u bir dünyaya geri dönmeyi hayal ettim. Bana modern hayatın tüm koş uş turmacasından daha mantıklı geldi.

Bir gün, bir ş ekilde grubu kısa bir süreliğ ine kaybettiğ imde, yüzmek iç in serin bir su birikintisi bulmak beni rahatlattı. Bu temiz, ferahlatıcı suda soyunmak ve yüzmek canlandırıcıydı, ç ünkü su bedenimi olduğ u kadar ruhumu da temizledi. Bu haftanın her anı, doğ a ile bağ lantı daha da güç lendiğ i iç in manevi bir nimetti.

Sabah sekizden her öğ leden sonra beş e kadar yürüdüğ ümüzde manzara sürekli değ iş ti, sonra kamp kurduk. Önceki yaş amın diğ er belirtileri de yolumuzu noktaladı. Bir zamanlar nehirde bataklığ a saplanmış eski bir araba ş imdi kuru arazinin bir parç asıydı ve muhtemelen

Machine Translated by Google

yüz yıl. Çatısı olmayan taş bir kulübe, baş ka zamanlarda da nehir sakinlerini anlatırdı. Yine de en iyisi, oymaları gördüğ ümüzde ve hepimizin ne kadar eş siz bir tarih dersiyle kutsandığ ımızı fark ettiğ imizde, ş imdi ayak izlerini takip ettiğ imiz o eski insanların yaş amlarını doğ ruladı.

Altı tam gün yürüdükten ve yaklaş ık seksen kilometre kat ettikten sonra, yorgun ama canlanmış bir halde geldik. Büyük bir üzüntüyle diğ er yürüyüş ç ülere veda ettim, ama yürüyüş ün bitmesi daha da büyük bir üzüntüyle. Ertesi gün, yürüme modundan ç ıkamadığ ım iç in kuru gölün ç evresinde beş saat daha yürüdüm. Birkaç gün sonra, yürüyüş kadar büyük bir saygıyla düzenlenen küç ük bir müzik festivali izledi. Bunun iç in oyalandım ve sonra Melbourne'e geri döndüm.

Neyse ki Harry henüz ölmemiş ti, bu yüzden onunla biraz daha zaman geç irebildim. Uzakta olduğ um on gün boyunca, hastalık vücudunu ele geç irmiş ti ve onu oldukç a zayıf görünüyordu. Ses tonu bir zamanlar kaslı bacaklarını bırakmış tı ve büyük yuvarlak yüzü ş imdi gevş ek teniyle zayıflamış tı. Yine de Harry'ydi, yine de hoş , güzel bir adamdı.

Ama Brian'ın babasına bakma konusundaki ç aresizliğ inin yoğ unluğ u muazzam bir ş ekilde artmış tı. Her zamankinden daha fazla kontrolcüydü ve her öğ leden sonra evden en fazla bir saatliğ ine ayrılırdı. Gitmeden önce hem Harry'nin hem de benim o barış saatlerini takdir ettiğ imiz iç in minnettardım, ç ünkü artık pek teklif edilmediler. Brian'ın takıntılı davranış ına ek olarak, Harry zaten ç ok daha fazla uyuyordu.

Brian bir sabah beklenmedik bir ş ekilde ç ağ rıldı ve bakımı isteksizce bana vermek zorunda kaldı. Neyse ki bu, Harry'nin en parlak olduğ u zamandı - en parlak hali artık parlak değ ildi. Ama uyanıktı ve en azından biraz konuş abiliyordu.

İ steğ i üzerine, ona yürüyüş le ilgili her ş eyi ve ben yokken kendimle ilgili edindiğ im iç görüleri anlattım. Diğ er yürüyüş ç üleri ve kendilerinde fark ettikleri veya benim fark ettiğ im olumlu değ iş iklikleri de sordu. Paylaş acak ç ok ş ey vardı.

"Peki bu hafta arkadaş larla ilgili ne yapıyorsun Bronnie?" zayıflayan sesiyle sordu. “Kaliteli arkadaş larla geç irmek iç in haftanın ne zamanını veriyorsun? Bilmek istediğ im ş ey bu." Bu konudaki ısrarına güldüm ve daha sonra diğ er arkadaş lara yetiş mek iç in bolca zamanın olacağ ını söyledim. Ş u anda onunla, aynı zamanda arkadaş ım olan Harry ile vakit geç irmek istiyordum.

"Yetmez güzel kızım. Baş kalarının yaptığ ını yapıyorsun. kesinlikle sahipsin

Machine Translated by Google

artık kendinize de zaman ayırmanız gerektiğ ini öğ rendim. Biraz denge bulun ve arkadaş larınıza düzenli olarak zaman ayırın. Bunu onlardan ç ok kendiniz iç in yapın. Arkadaş larımıza ihtiyacımız var." Harry bana uyarır bir bakış la sertç e baktı. Ama ısrarının arkasında aş k olduğ unu ikimiz de biliyorduk.

Haklıydı. Bu on iki saatlik vardiyaların hepsinde ç alış ıp hepsini daha sonra yakalamak yerine, düzenli olarak arkadaş larımla biraz zaman geç irmem gerekiyordu. Bu iş i ne kadar sevsem de ve bazen müş teriler ve aileleriyle harika kahkahalar paylaş sam da, iç inde yaş adığ ım oldukç a ciddi bir dünyaydı. Ölen insanların etrafında olmak ve ailelerinin üzüntüsü, sadece hafiflikle dengelenmeliydi. arkadaş lar sağ layabilir. Joy hayatımdan eksikti ve ancak ş imdi bunu kendime gerç ekten kabul edebildim.

"Haklısın Harry," diye itiraf ettim. Gülümsedi ve sarılmak iç in kollarını kaldırdı. ben yatağ a uzandı ve gülümseyerek ona sarıldı.

"Bu sadece arkadaş larınızla iletiş imde kalmakla ilgili değ il, sevgili kızım. Kendinize de ş irketlerinin hediyesini vermekle ilgilidir. Bunu anlıyorsun, değ il mi?" diye hem kelimelerle hem de gözlerle sordu.

İ nanç la baş ımı sallayarak, "Evet Harry, yapıyorum" diye yanıtladım. Bir süre sonra onu rahat bırakarak, yaptığ ı noktayı ve paylaş tığ ı doğ rudan dürüstlüğ ü takdir ettim.

Harry yumuş ak bir geç iş le kutsanmış tı. Birkaç gece sonra uykusunda öldü. Bana haber vermek iç in arayan kızı iç tenlikle teş ekkür etti. Ama ona söylediğ im gibi, Harry de bana ç ok ş ey verdi. Onu tanımak benim iç in bir zevkti.

"Arkadaş larınla kendine zaman tanı," dediğ ini hala duyuyorum. Bunun sözleri gür kaş ları, kırmızı yüzü ve kocaman gülümsemesi olan sevgili adam hala yaş ıyor.

Machine Translated by Google

PİŞMANLIK 5:

KENDİMİ DAHA MUTLU OLSUN İSTİYORUM

Küresel bir şirkette yönetici olan Rosemary, zamanının ötesinde bir kadındı. Kadınlar bu tür rollerde görülmeden çok önce rütbeleri yükseltmişti. Ancak bundan önce o günlerde toplumun beklentilerine göre yaşamış ve genç yaşta evlenmişti. Ne yazık ki, evliliğiyle birlikte fiziksel ve zihinsel taciz geldi. Belirli bir dövüldükten sonra neredeyse ölmek üzereyken, sonsuza dek kaçmanın zamanı gelmişti.

Evlilikten ayrılmak için çok geçerli bir sebep olmasına rağmen, boşanma o günlerde hala bir skandaldı. Böylece Rosemary, adlarının iyi bilindiği bir kasabada aile itibarını korumak için şehre taşınmış ve yeni bir başlangıç yapmıştı.

Hayat kalbini ve düşünme şeklini katılaştırmıştı. Kendini doğrulama ve aile onayı, erkek egemen bir dünyada başarısı sayesinde artık bulundu. Başka bir ilişkiyi düşünmek bir daha asla aklından geçmedi.

Bunun yerine Rosemary, kendi eyaletinde yüksek düzeyde yönetime sahip olan ilk kadın olana kadar şiddetli bir kararlılık, yüksek bir IQ ve çok fazla sıkı çalışma ile rütbeleri yükseltti.

İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye alışkın olan Rosemary, onun ürkütücü tavrının ona verdiği gücün tadını çıkardı. Bu davranış daha sonra bakıcılara yönelik muamelesine taşındı. Ben gelene kadar birbiri ardına geçiyordu, hiç birinden memnun değildi. Benden hoşlanıyordu çünkü onun gözünde beni aptal olmaktan muaf tutan bankacılık geçmişim vardı. Bu düşünce tarzı kesinlikle benim hoşuma giden bir şey değildi ama artık her iki şekilde de kanıtlayacak hiç bir şeyim yoktu, bu yüzden beni onu mutlu eden her şekilde yargılayabileceğini düşündüm. Ne de olsa seksenlerindeydi ve ölüyordu. Rosemary daha sonra beni birincil olarak tutmakta ısrar etti. bakıcı.

Sabahları, özellikle otoriter ruh halleri ve pisliklerle kötüydü. Şimdiye kadar güçlü bir benlik duygusuna sahip olduğumdan, bir noktaya kadar buna tahammül ettim ama bir sınır olacağını biliyordum. Bir gün ruh hali özellikle kötü ve kişisel bir hal aldığında, Rosemary'ye ültimatom verdim. Daha kibar ol yoksa oradan uzaklaşırdım. Bunun üzerine, gitmem için, evinden çıkmam için bağırdı, bundan daha nahoş şeyler söyledi.

Machine Translated by Google

önce, yatağ ının yanında otururken.

O bana bağ ırırken ben gidip yanına oturdum. "O zaman git. Çık dış arı," diye bağ ırmaya devam etti, kapıyı iş aret ederek. Orada oturup ona baktım, sevgi dolu nezaketini gönderdim ve patlamasının dinmesini bekledim. Sessizlik izledi. İ kimiz de bir dakika kadar orada hiç bir ş ey söylemeden oturduk ama birbirimize yaslanacak kadar yakın oturduk. "Bitti mi?" diye sordum nazikç e gülümseyerek.

"Ş imdilik," diye mırıldandı. Hiç bir ş ey söylemeden baş ımı salladım. Sessizlik devam etti. Sonunda kolumu ona doladım, yanağ ından öptüm ve mutfaktan ç ıktım, birkaç dakika sonra bir demlik ç ayla geri döndüm. Rosemary hala aynı pozisyonda oturuyordu, kaybolmuş küç ük bir kız gibi görünüyordu.

Yataktan kalkmasına yardım ederek odasındaki kanepeye geç tik. Çay yanındaki masada bekliyordu. Rosemary oturdu, bacaklarına güzel bir halı örterken gülümseyerek bana baktı, sonra ben de oturdum. "Çok korkuyorum ve yalnızım. Lütfen beni bırakma," dedi. "Seninle güvende hissediyorum."

"Hiç bir yere gitmiyorum. Önemli değ il. Bana saygılı davrandığ ın sürece, ben burada senin iç in," dedim ona iç tenlikle.

Rosemary sevgiye muhtaç küç ük bir kız ç ocuğ u gibi gülümsedi. "Kal o zaman lütfen. Kalmak istiyorum." Baş ımla onaylayarak onu yanağ ından tekrar öptüm, bu onu kocaman gülümsetti.

Bu noktadan sonra aramız hemen düzeldi. Onu daha iyi anlamama yardımcı olan geç miş inden ve insanları nasıl hep kendinden uzaklaş tırdığ ından bahsetti. Kendimdeki bu kalıbı ve ondan kurtulmanın faydalarını uzun zamandır bildiğ im iç in, insanları iç eri almak iç in ç ok geç olmadığ ını aç ıkladım. Rosemary nasıl olduğ unu bilmediğ ini ama denemek ve daha kibar olmak istediğ ini söyledi. .

Hastalığ ı yavaş yavaş ele geç iriliyordu, ancak özellikle artan zayıflığ ıyla birlikte, hastalığ ın her geç en gün yayıldığ ına dair kesinlikle iş aretler vardı. İ lk baş ta yavaş bir değ iş iklikti ve ben görebilsem de Rosemary hala ara sıra inkar ediyordu. Kitaplarını hazırlamam ve tüm yatırım portföylerini düzene sokmam iç in planlar yaparken, bunun hakkında ayrıntılı olarak konuş urdu. Asla olmayacağ ını bildiğ im iç in sadece dinledim.
Rosemary, enerjisi varken her ş eye baş lamak iç in benimle nasıl birkaç saat geç ireceğ ini aç ıkladı. Bunu daha önce de görmüş tüm, insanlar gelecekleri iç in planlar yapmaya devam ederken, bu arada güç leri her geç en gün daha da yok oluyordu.

Ayrıca randevularını ş ehirde almam konusunda ısrar etti, aramaları yatak odası telefonundan yapmamı sağ ladı, burada söylediğ im her kelimeyi dinleyebilir ve tüm konuş mayı kontrol ederek sürekli konuş abilirdi. O zaman onları yeniden planlamam gerekirdi, onları iptal etmem, birer birer. Rosemary'nin kontrolcü bir kiş iliğ e sahip olduğ u inkar edilemezdi. Kesin yapmaktan mutlu olurken

Machine Translated by Google

onun iç in gereksiz ş eyler, diğ er zamanlarda aç ıkç a reddettim; Evin her santiminde aradığ ımız ş eyleri arayarak zamanımı ve enerjimi boş a harcamak istememek gibi.

Her gün duygusal duvarlarının daha da yıkıldığ ını ve yakınlığ ımızın arttığ ını gördü. Rosemary'nin akrabaları uzakta yaş ıyordu, ancak düzenli olarak telefon ettiler. Eski iş ortakları gibi birkaç arkadaş da sık sık ziyaret ediyordu. Çoğ unlukla, birlikte keyif alacağ ımız güzel bir bahç eye sahip oldukç a sessiz bir evdi.

Bir öğ leden sonra biraz ç arş afları kaldırırken yakındaki tekerlekli sandalyesinden beni izlerken, Rosemary mırıldanmayı bırakmamı söyledi. "Her zaman mutlu olmandan ve her zaman mırıldanmandan nefret ediyorum," dedi periş an bir halde. Yaptığ ım iş i bitirdim, keten dolabın kapağ ını kapattım, arkamı döndüm ve ona eğ lenerek baktım. "Pekala, bu doğ ru. Her zaman mırıldanıyorsun ve her zaman mutlusun. Keş ke bazen mutsuz olsan."

Bu Rosemary'den o kadar tipik bir bakış aç ısıydı ki buna hiç ş aş ırmadım. Her zaman mutlu değ ildim, ama olduğ umda ona inleyecek bir ş ey verdi. Yine de sözlü olarak cevap vermek yerine ona baktım, sonra bir piruet yaptım, dilimi ona uzattım ve gülerek odadan ç ıktım. Beni bunun iç in sevdi, kısa bir süre sonra odaya geri döndüğ ümde, yaramazlık ve kabul ile gülümsüyordu. Bir daha asla olumlu ruh halimi bu ş ekilde kınamadı.

"Neden mutlusun?" Rosemary kısa bir süre sonra bir sabah sordu. "Yani sadece bugün değ il, genel olarak. Neden mutlusun?" Böyle bir soru sorulabilecek kadar kendime geldiğ imi düş ünerek soruya gülümsedim. Rosemary'ye bakarken kendi hayatımda neler yaş adığ ımı düş ünürsek, bu oldukç a dokunaklı bir soruydu.

"Çünkü mutluluk bir seç imdir Rosemary ve benim her gün yapmaya ç alış tığ ım bir seç im. Bazı günler yapamam. Senin gibi ben de zor bir hayatım oldu, farklı ş ekillerde ama yine de zor. Ama neyin yanlış olduğ unu ve ne kadar zor yaptığ ımı düş ünmek yerine, elimden geldiğ ince her gün nimetleri bulmaya ve iç inde bulunduğ um anın kıymetini bilmeye ç alış ıyorum" dedim dürüstç e. "Neye odaklanacağ ımızı seç me özgürlüğ ümüz var. Seni tanımak, sevdiğ im iş i yapmak, satış hedeflerine ulaş mak iç in baskı altında olmamak, sağ lığ ımı ve hayatta olduğ um her günü takdir etmek gibi olumlu ş eyleri seç meye ç alış ıyorum." Rosemary sözlerimi özümsediğ inde bana yoğ un bir ş ekilde bakarak gülümsedi.

Yine de bilmediğ i ş ey, ben ona bakarken aynı zamanda kendi hastalığ ımla da uğ raş ıyordum. Bir süre önce, küç ük bir ç ocuğ um vardı

Machine Translated by Google

operasyon. Uzman beni sonuç lar iç in aradığ ında, ş üpheye aç ık olduklarını ve derhal daha büyük bir operasyonun yapılması gerektiğ ini söyledi. Ona düş üneceğ imi söyledim.

"Düş ünecek bir ş ey yok," dedi kararlı bir ş ekilde, " bu ameliyatı olmalısın , yoksa bir yıl iç inde ölebilirsin." Tekrar düş üneceğ imi söyledim. Bedenim aracılığ ıyla zaten büyük bir öğ renme yapmış tım, bu ş aş ırtıcı değ il ç ünkü beden geç miş imizin depolandığ ı yer. Tüm acımız ve sevincimiz ş u ya da bu ş ekilde bedende tezahür eder. Daha önce ç eş itli acı verici duyguları iyileş tirerek kendimi daha küç ük rahatsızlıklardan kurtarmayı baş ardıktan sonra, ş imdi bana büyük bir ş ifa armağ anının sunulacağ ına karar verdim. Bu yüzden hastalığ ıma bu aç ıdan yaklaş ırdım.

Yeterince kendi korkumla baş edebildiğ im iç in durumu sadece bir ya da iki kiş iyle paylaş abildim. Bunu atlatmak ve istediğ im ş eye, yani sağ lığ a odaklanmak tüm gücümü alacaktı. Bu yüzden baş kalarının fikirlerini veya korkularını üstlenme riskini alamazdım. Bunlar sevgiyle tasarlanmış olabilir ama bu ş ifa yolculuğ unda kimsenin korkusuna yer yoktu. Kendimi duygusal olarak ifade etme, ç ok derin seviyelerden bazı ş eyleri salıverme cesaretine sahip olmak daha da önemli hale geldi ve iş ler bir süreliğ ine kesinlikle karardı. Derinlerden bir sürü geç miş ş ey su yüzüne ç ıktı.

Bir aş amada, o kadar zor ve duygusal olarak acı verici hale geldi ki, sonunda ölme düş üncesini memnuniyetle karş ıladım ve hastalığ ın beni alıp götürmesini istedim. Tüm hayatımı ciddi ciddi düş ünmek zorunda kaldığ ımda ve tüm ç abalarıma rağ men bu hastalıktan gerç ekten geç ebileceğ imi ve yaş lanmayacağ ımı kabul etmem gerektiğ inde, inanılmaz bir huzurun bulunduğ u bir noktaya ulaş tım. Zaten inanılmaz bir hayat yaş adığ ımı ve kendi kalbimi ve ç ağ rımı onurlandırma cesaretine sahip olduğ umu fark etmek, ölümümün yüzüne bakmama ve her iki sonucu da kabul etmeme izin verdi. Bu kabulün ardından gelen barış ç ok güzeldi.

Yine de her zamanki meditasyon pratiğ ime devam ederken, kurtulmak istediğ im duyguları salıvermenin yanı sıra ç eş itli ş ifa kitapları ve görselleş tirme teknikleri üzerinde ç alış tım. İ ç imde ç eş itli değ iş imler oluş maya baş ladı. Sonunda, en kötünün arkamda olduğ unu ve sağ lıklı yaş am yolunda olduğ umu hissettiğ im bir aş amaya ulaş tım.

Sarmaş ıklarla kaplı ve yüksek bir ç itin arkasına gizlenmiş , baş ıboş küç ük bir kulübede hoş bir ev ziyareti teklif edildi. Oldukç a zengin bir banliyödeydi, ama neredeyse görünmezdi ve onu sevdim. Banyo yapmak benim iç in de her zaman biraz cankurtaran olmuş tu ve bu evin kocaman bir evi vardı. Böyle bir durumda olmak

Machine Translated by Google

uygun bir ortamda, daha önce defalarca yaptığ ım gibi bir meyve suyu orucu ve birkaç gün sessizlik ve meditasyon yapmaya karar verdim.

Bedenim her zaman duygularımın nerede olduğ unun büyük bir göstergesi olmuş tu. Küç ük bir rahatsızlık ortaya ç ıkarsa, buna giden günler veya haftalar iç inde düş üncelerimin veya faaliyetlerimin nerede olduğ unu anlayabilirdim. Sonuç olarak, zamanla vücudumdan ç ok net ve dürüst bir iletiş im kanalının keyfini ç ıkarmaya, ş imdi her zaman ne dediğ ini dinlemeye ve iyileş tirme yöntemlerine bağ lı kalmak iç in elimden gelenin en iyisini yapmaya baş ladım. Müş teriler veya arkadaş lar, ç oğ u zaman, vücutlarında yanlış bir ş ey olduğ unu bildiklerini, bu konuda bir ş ey yapmadan ç ok önce kabul ederlerdi. Ancak sağ lık bir kez gittiğ inde hayatın sunduğ u kalite eksikliğ ini görünce, vücudumdan gelen herhangi bir iş arete en kısa sürede ve olabildiğ ince iyi davranmayı öğ renmiş tim. Sağ lık, bir kez gittiğ inde, genellikle sonsuza dek kaybolan inanılmaz bir özgürlük sunar.

Kulübedeyken yaptığ ım meditasyonlardan biri, yakın zamanda satın aldığ ım bir kitaptan rehberlikti. Yine de bu noktaya kadar birç ok aş ama vardı ve zaten ç ok iş yapılmış tı. Bu kitap, hücrelerimizin zekasına, birlikte nasıl ç alış tıklarına bakıyor ve onlardan hastalığ ı vücuttan yok etmelerini istemek iç in rehberlik ediyordu. Hücre düzeyinde iyileş iyordu.

Böylece sabahın ortasında meditasyon yastığ ıma oturdum ve iç imdeki derin, huzurlu bir yere süzüldüm. Görselleş tirmeleri ve istekleri takip ederek, eğ er ş imdiye kadar iç imde kalmış sa, hücrelerimden beni son hastalıktan kurtarmalarını istedim.

Bir sonraki bildiğ im ş ey, tuvalete koş uyordum ve mermi kusuyordum. Vücudumun en derin yerlerinden geliyordu ve iç imde kesinlikle hiç bir ş ey kalmadığ ını hissedene kadar uzun yıllar kusmaya devam ettim. Yerde tamamen boş almış halde otururken, banyoya yaslanarak, daha fazlası olabilir diye ş aş kın ş aş kın bekledim. Geldi ve sonra daha da fazlası geldi, sonunda her ş ey sona erdi. Yorgunluğ umdan dolayı banyoyu destek olarak kullanarak ayağ a kalktım. Karnım da tekrar tekrar yükselmekten ağ rıyordu. Yavaş ç a meditasyon odasına geri dönerek, kendimi ç ok farklı hissettim, yumuş ak halıya uzandım, üzerime büyük bir battaniye ç ektim, cenin pozisyonunda kıvrıldım ve altı saat boyunca uyudum.

Öğ leden sonra ış ığ ı odaya parladı ve akş am soğ uğ unun baş langıcı beni nazikç e uyandırdı. Battaniyenin altında hala öylece yatarken, iç eri giren güzel ış ığ a bakarken, yeni bir hayattaymış ım gibi hissettim. Beni bu iyileş me noktasına getiren rehberlik ve cesaret iç in ş ükran duası göndererek kendi kendime gülümsedim. Vücudum günün olaylarından dolayı hala biraz zayıftı. Ama daha hareketli hale geldikç e, akş am kalkıp devam ettikç e, coş ku beni yıkadı. Oruç tan sonra hafif bir yemek hazırlamak, yüzüm

Machine Translated by Google

mutluluktan ağ rıyordu. Bitmiş ti.

Vücudum iyileş miş ti ve o zamandan beri hastalığ ın hiç bir belirtisi yeniden ortaya ç ıkmadı. İ ster cerrahi operasyonlar, ister doğ al terapiler, ister doğ u gelenekleri, ister batılı ilaç lar olsun, herkesin kendi ş ifa yöntemini seç mesine ç ok saygı duysam da, kendim iç in doğ ru yöntemi seç miş tim.
Bu sefer kendimden geç mek iç in öğ rendiğ im her ş eyi almış tım, ama yapmış tım.

Yine de bu hikayeyi danış anlarımla paylaş mak hiç uygun gelmedi, ç ünkü kullandığ ım yöntemler kendi yaş am deneyimlerim aracılığ ıyla neredeyse kırk yıllık bir hazırlık ve aylarca iyileş me süreci gerektirdi. Onlara boş umutlar vermek kibarlık olmazdı. Tüm bu insanları tanıdığ ımda, hastalığ ın ve yaş amlarının sonuna ç ok yaklaş mış lardı.

Bu deneyim sayesinde, hayatımın armağ anını ç ok daha fazla takdir ettim ve mutluluğ u seç menin günlük bir ş ey, düş ünceme entegre etmek iç in yeni bir alış kanlık olduğ unu gördüm. Mutlu olamadığ ım günler oldu ama bence bunu kabul etmek zaten daha huzurlu bir varoluş a yol aç ıyor. Kendi hediyelerini getirdiklerini ve geç eceklerini bilerek, diğ er tarafta tekrar mutluluk bekleyerek daha zor günlerin kabul edilmesini sağ lar. Bilinç li olarak mutluluk ve nimetlere odaklanmayı seç ebildiğ imde, kesinlikle olumlu değ iş iklikler yaratıyordum.
ben.

Rosemary bana neden her zaman mırıldandığ ımı ve mutlu olduğ umu sorduğ unda, bunun nedeni kendi kendime yaptığ ım bir mucizeyi deneyimlemem ve kendimi ç ok güç lenmiş ve kutsanmış hissetmemdi.

Rosemary o gün sonra bana mutlu olmak istediğ ini söyledi ama nasıl yapacağ ını bilmiyordu. "Pekala, yarım saatliğ ine öyleymiş gibi davran. Belki de gerç ekten mutlu olmak iç in yeterince zevk alırsınız. Gülümseme fiziksel eylemi zaten duygularınızı değ iş tirir Rosemary. Bu yüzden yarım saat boyunca kaş larını ç atma, ş ikayet etme ya da olumsuz bir ş ey söyleme. Bunun yerine güzel ş eyler söyleyin, gerekirse bahç eye odaklanın ama gülümsemeyi unutmayın" diye yönlendirdim. Rosemary'ye onu geç miş te tanımadığ ımı hatırlatmak, onun ş u anda olmak istediğ i kiş i olmasını sağ ladı. Bazen mutluluk bilinç li bir ç aba gerektirir.

"Mutlu olmayı hak ettiğ imi hiç düş ünmedim, biliyorsun. Evliliğ imin dağ ılması, aile adını ve itibarını zedeledi. Nasıl mutlu olurum? " kalbimi kıran bir samimiyetle sordu.

"Kendin olmana izin veriyorsun. Sen güzel bir kadınsın ve mutluluğ u bilmeyi hak ediyorsun. Kendinize izin verin ve olmayı seç in." Rosemary'nin engelleri benim de geç miş te ç ok iyi bildiğ im ş eylerdi. Bu yüzden ona onu hatırlatan

Machine Translated by Google

Ailenin görüş ü ya da itibarı ancak o izin verirse onun mutluluğ unu ç alabilirdi, biraz mizahla ortamı yumuş attım, mutluluğ un akmasına yardımcı oldum.

Baş ta biraz tereddüt etse de Rosemary mutlu olmak iç in kendine izin vermeye baş ladı, gardını her gün biraz daha indirdi, sık sık bir gülümseme paylaş tı, bu da sonunda ara sıra kahkahalara dönüş tü. Ne zaman eski ruh hallerinden biri gelse, kabaca bir ş ey yapmamı emretse, sadece güler ve "Sanmıyorum!" derdim. Daha da kaba olmak yerine, güler ve sonra daha kibar bir ş ekilde sorardı, ben de hiç telaş lanmadan seve seve kabul ederdim.

Her gün sağ lığ ı azaldı ve ş imdi bunu fark ettiğ i noktadaydı. Kitaplarıyla ne yapacağ ımı bana nasıl göstereceğ i hakkında konuş maya devam ederken, bu konuda cesaret verici bir sohbete katılmadığ ımda artık o kadar ş aş kın görünmüyordu. Rosemary'nin yataktan kalktığ ı zaman da giderek azalıyordu. Ş imdi yatakta yıkanmayı kabul etmek zorundaydı, ç ünkü onu duş a sokmaya ç alış mak sağ lığ ı ve sırtım iç in ç ok fazla risk oluş turuyordu.

Evin geri kalanında bir ş eyler yapmak iç in ç ok fazla zaman harcarsam, beni ş irkete geri ç ağ ırırdı. Rosemary ş imdi yatak odasında bir hastane yatağ ında olduğ u iç in yanında kendi yatağ ı boş tu. Hastane yatağ ı gerekliydi ç ünkü artık yataktan herhangi bir transferde yardımcı olamıyordu. Hastane yatağ ının hidroliğ i de sırtımı ya da gece bakıcısının sırtını kırmadan oturmasına izin verdi. Bu yüzden ona eş lik etmekten baş ka yapacak bir iş im olmadığ ında, biz konuş urken onun eski yatağ ına uzandım. Rosemary en ç ok onun yanında yatarken rahattı, bu yüzden bu onun daha az ç aba göstermesini sağ ladı ve benim iç in de oldukç a rahattı.

Çok geç meden ikimiz de öğ leden sonra kestirme alış kanlığ ı edindik. Günün o saatinde sokağ ı sakindi ve bir ş eye ihtiyacı olursa hemen oradaydım. Bu yüzden ben de iyi uyudum, yorganın altına iyice sokuldum. Uyanır ve sahip olduğ umuz tüm rüyaları paylaş ır ve ben kalkıp bir ş eylerle ilgilenmek zorunda kalana kadar orada yatıp birbirimizle konuş maya devam ederdik. İ kimiz iç in de özel, hassas zamanlardı.

Bir öğ leden sonra, yatıp konuş urken Rosemary bana ölümün nasıl olduğ unu, aslında ölmekte olan kısmı sordu. Bunu diğ er müş teriler de sormuş tu. Sanırım, tıpkı hamile kadınların diğ er kadınlara doğ umun nasıl bir ş ey olduğ unu sorması gibi, insanların ç eş itli ş eylerdeki deneyimlerini baş kalarına sorması gibi. Ya da seyahat etmiş kiş iler, diğ er gezginlere belirli bir ülkenin nasıl olduğ unu soracaktır. Ancak bu durumda, ölmekte olan bir kiş i, ölen birine bunun nasıl olduğ unu soramaz, ç ünkü artık nadiren ortalıkta dolaş ırlar. Bu yüzden sık sık bana fikirlerimi ve yaş adıklarımı sordular. Dürüst olmak gerekirse, onlara her zaman Stella'nın gidiş ini anlattım.

Machine Translated by Google

gülümseyerek çıktı. Şahit olduğum tüm geç işlerin kısa sürede nasıl bittiğini de paylaştım. Stella'nın hikayesi onlara her zaman huzur getirdi, tıpkı benim orada olmam gibi.

Modern toplumda, ölmekte olan insanların ya da hasta olan herkesin tedavisinde ruhsal ve duygusal iyiliğe bu kadar az önem verilmektedir. Ölmekte olan insanlar hayatın bu yönlerini kucaklayan bir merkezde olmak için kutsanmadıkça, genellikle bu şeyleri merak etmeye bırakılırlar. Bu onlar için çok korkutucu olduğu kadar tecrit edicidir. Fiziksel sağlığı tedavi etmek ile modern toplumda ruhsal veya duygusal sağlığın bağlantısını kabul etmek arasında muazzam bir boşluk var. Bu ihtiyaçları birleştirerek ve birinin yolculuğunun tüm yönlerini tedavi ederek, ölmekte olan kişi, son haftaları veya günlerinden önce kendi içinde çok daha fazla uzlaşabilecektir.

Bu alan, toplumun gözünden ölümü saklayarak sahip olduğumuz bariz kusurlardan biridir. Ölmek üzere olan insanların o kadar çok sorusu vardır ki, hepimizin yapacağı gibi bir gün öleceğini düşünselerdi hayatlarında çok daha erken sorulabilecek şeyler. Daha önce sorulsa, çok daha derin meselelerle ilgili bu sorular, insanların cevaplarını ve kendi huzurlarını daha çabuk bulmalarını sağlayacaktır. O zaman, çoğu zaman olduğu gibi, saf korku ve dehşetten yaklaşan ölümlerini inkar içinde yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

Yine de, Rosemary'nin yaklaşan ölümünü artık inkar edemediği bir zaman geldi. Yalnız kalmak istediği zamanlar oldu, 'düşünecek çok şey var' derdi.

Bir akşam erkenden odasına döndüğümde, "Keşke daha mutlu olmama izin verseydim. Ne zavallı bir insandım. Sadece olmayı hak etmediğimi düşündüm. Ama ben yaparım. Bunu şimdi biliyorum. Bu sabah seninle gülerek mutlu olduğum için suçluluk duymaya hiç gerek olmadığını anladım". Yatağının kenarına oturup devam ederken onu dinledim.

"Gerçekten kendi seçimimiz, değil mi? Kendimizi mutlu olmaktan alıkoyabiliriz çünkü bunu hak etmediğimizi düşünüyoruz veya başkalarının görüşlerinin kim olduğumuzun bir parçası olmasına izin veriyoruz. Ama bu biz değiliz, değil mi? Kendimize izin verdiğimiz kişi olabiliriz. Tanrım, neden bunu daha önce çözmedim?
Ne kadar da boş!"

Sevgiyle ona gülümsedim. "Şey, ben de o yerde bulundum Rosemary. Ancak nazik ve şefkatli olmak, kendinizi tedavi etmenin daha sağlıklı bir yoludur. Her halükarda, son zamanlarda hayatınıza en azından biraz mutluluk katarak, şimdi çözdünüz. Güzel zamanlarımız oldu."
Güldüğümüz şeyleri hatırlayan Rosemary kıkırdayarak kabul etti ve kendini yeniden mutlu bir ruh hali içinde buldu.

Machine Translated by Google

"Bugünlerde kim olduğumu sevmeye başlıyorum Bronnie, bu hafif yanım." Gülümseyerek bu yönünü de sevdiğimi söyledim. "Ah, ben bir tiran değil miydim?" Birlikte geçirdiğimiz ilk haftaları düşünerek kıkırdadı.

Yine de aramızdaki tüm kahkahalar değildi. Onu neyin beklediğini bilerek el ele tutuşup birlikte ağladığımızda, paylaştığımız hem üzücü hem de hassas anlar vardı. En azından Rosemary son aylarında biraz mutluluk yaşamıştı. O kadar güzel bir gülümsemesi vardı ki. Hala görebiliyorum.

Son öğleden sonra zatürree olmuştu ve boğazı mukusla çok kalındı. Şimdiye kadar birkaç akraba ve birkaç sevimli arkadaş da gelmişti. Ayrılışı gördüğüm en yumuşak şey olmasa da, inanılmaz derecede kısaydı. Sevgili kadın başka bir yere taşınmıştı.

O öğleden sonra yaklaşık on dakika sonra gelen topluluk hemşiresi vardı. Rosemary'nin akrabaları ve arkadaşları mutfakta sohbet ederken, hemşire ve ben onu temizledik ve sonra yeni bir gecelik giydirdik. Hemşire Rosemary ile tanışmamış biriydi ve biz onun vücuduna bakarken bana nasıl bir insan olduğunu sordu.

Sevgili arkadaşımın vücuduna ve şimdi sonsuza kadar uyuyan huzurlu yüzüne bakarak gülümsedim. Beraber yataklarda yatan öğleden sonralarımızın anıları geri geldi. Rosemary'nin gülerek yanaklarımı okşayan görüntüleri de gözümün önüne geldi.

"Mutluydu," diye dürüstçe yanıtladım. "Evet. Mutlu bir kadındı."

Machine Translated by Google

MUTLULUK Ş İ MDİ

Tüm müş terilerim arasında, Cath aç ık ara hepsinin filozofuydu. Her ş ey hakkında bir fikri vardı. Ama kör bir fikir değ ildi, oldukç a bilgiliydi. Bir bilgi ve felsefe aş ığ ı olarak, elli bir yaş ında büyük miktarda öğ renmeyi özümsemiş ti. Cath da hala doğ duğ u evde yaş ıyordu. "Annem burada doğ du ve öldü. Ben de aynısını yapacağ ım," dedi kararlı bir ş ekilde.

Aynı zamanda hamamı ç ok severdi, bu yüzden birlikte geç irdiğ imiz ilk birkaç ayda en iyi sohbetlerimiz genellikle onunla banyodayken, ben de onun yanında bir taburede otururdum. Kendi sevgim ve iyi bir ıslanmanın takdiriyle, Cath'in küvetini mümkün olduğ unca uzun süre kullanmasına yardım etmeye kararlıydım. Ancak bir süre sonra zayıflamış tı ve artık benim yardımımla bile iç eri girip ç ıkacak kadar güç lü olmayacaktı. Düş me riski de ç ok yüksekti.

Bunun banyodaki son ıslanması olduğ unu anlayınca, Cath ağ lamaya baş ladı, gözyaş ları etrafını saran suya düş tü. "Hepsi gidiyor. Ş imdi banyo," diye ağ ladı. "O zaman benim yürüyüş üm olacak. O zaman ben ayakta bile duramam, sonra ben, kendim giderim. Hepsi gidiyor. Hayatım kararıyor." Ağ laması kısa sürede hıç kıra hıç kıra, ç iğ ve sınırsız hale geldi. Kalbim onun iç in hissettiğ i kadar ve kendi gözyaş larım yüzeye ç ok yakındı, aynı zamanda duygularını bu kadar dürüstç e serbest bırakabilen birini görmek güzeldi.

Cath ruhunun derinliklerinden bir gözyaş ı ırmağ ı ağ ladı. Çıkacak bir ş ey kalmamış gibi göründüğ ünde, hıç kıra hıç kıra ağ lamaktan bitkin halde, suya bakarak ya da yüzeye desenler ç izerek sessizce banyoya oturdu. Sonra yeniden baş layacaktı, her hıç kırık öncekinden daha derin ve ilkel bir yerden geliyordu. İ ç inde tuttuğ u her hüzünlü hatıra iç in, kaybettiğ i tüm insanlar iç in, gitmekle kaybedeceğ i tüm insanlar iç in ağ ladı. Ama özellikle, Cath kendisi iç in ağ ladı.

Ne zaman ayrılmaya ç alış sam, ona biraz mahremiyet sağ lamak iç in baş ını sallar ve kalmamı isterdi. Bu yüzden tabureye oturdum, sevgisini gönderdim, hiç bir ş ey söylemedim, o ağ larken sadece oradaydım. Bu kadar derin bir yerden gitmesine izin verdiğ ini bilmek yürek parç alayıcı ama aynı zamanda sağ lıklıydı.

Yarım saat daha geç ip su sıcaklığ ını kaybetmeye baş layınca,

Machine Translated by Google

biraz daha doldurmayı teklif etti. Cath başını salladı. "Hayır sorun değil. Zamanı geldi" dedi ve bununla birlikte fişi çekti ve çıkmam için yardım istedi. Kısa bir süre sonra onu tekerlekli sandalyesiyle güneşe çıkarırken, soluk mavi sabahlığına ve alev kırmızısı terliklerine sarılı haldeyken huzurlu görünüyordu.

"Kuşu dinle," diye gülümsedi. İkimiz de sessizce oturduk, şarkısından zevk aldık, caddenin yukarısındaki bir ağaçtan arkadaşının yanıtını duyduğumuzda daha da gülümsedik.
"Artık her gün bir hediye, biliyorsun. Her gün her zaman bir hediyeydi ama ancak şimdi yeterince yavaşladım, gerçekten her günün bize sunduğu muazzam güzellikleri görüyorum. O kadar çok şey kabul edebiliriz ki. Dinlemek." Yakındaki birkaç ağaçtan farklı şarkılar çınladı.

Cath, minnettarlığın ne kadar güçlü bir güç olduğunu nasıl anladığını söyledi. Hayattan her zaman daha fazlasını istemek çok kolay, dedi ve bu bir dereceye kadar iyi, çünkü kim olduğumuzu genişletmek hayal kurmanın ve büyümenin bir parçası. Ancak istediğimiz her şeye asla sahip olamayacağımız ve her zaman büyüyeceğimizden, yol boyunca zaten sahip olduklarımızı takdir etmek en önemli şeydir. İster yirmili, ister kırklı, ister seksenli yaşa kadar yaşasın, hayat çok hızlı geçiyor, dedi. O haklı.
Her gün kendi içinde bir hediye ve bir nimettir. İçinde bulunduğumuz anda, sahip olduğumuz tek şey bu zaten.

Son yirmi yıldır, günün sonunda minnettar olduğum birkaç şeyi yazdığım bir şükran günlüğü tuttum. Çoğu zaman şükredecek çok şey vardı. Ama ara sıra, en karanlık zamanlar boyunca, herhangi birini bulmakta zorlandım. Duygusal yorgunluk beni o kadar yıpratmıştı ki, nimetleri bulmak bile bir çabaydı. Yine de her zaman ısrar ettim. O zaman bile, temiz su, uyuyacak bir yer, karnımda yemek, bir yabancının gülümsemesi ya da bir kuşun ötmesi gibi minnettar olduğum şeyleri bulmayı başarırdım.

Ancak, Cath'e açıkladığım gibi, gecenin sonunda onları yazarken takdir ederken, her zaman olduğu gibi, özellikle de karmaşık şeyleri her zaman takdir etme alışkanlığını kazanmak için biraz eğitim almam gerekti. şeyler. En azından, her hediyenin verildiği anda sessiz bir teşekkür duası ederek yeni bir alışkanlık yaratmaktı.

Doğa her zaman o anda teşekkür almıştı, kesinlikle. Verdiğim bir örnek, hafif bir esinti yüzümü öptüğünde, dışarıda hissedecek kadar sağlıklı olduğum için minnettardım. Ama yol boyunca başka şeyler için de daha minnettar olmak istedim. Günlükte yazmak beni kesinlikle çok daha iyi bir minnettarlık düzeyine açmış olsa da, daha sonra yaşamanın başarısı, nihayet günlük yaşam koşullarıma şükran getirdi. Her saat için teşekkür edecek bir şey var, karar verdim ve bu benim alışkanlığımdı.

Machine Translated by Google

oluş turulmuş tur.

“Öyleyse, yol boyunca ş ükrederseniz, birç ok nimet aldığ ınızdan eminim?” diye sordu Cath.

"İ zin verdiğ imde Cath, kendi değ erimi hatırladığ ımda ve akış ına bıraktığ ımda, evet. Hayatımda kesinlikle büyük nimetler yaş adım. Bazen önce kendi yolumdan ç ekilmem gerekiyor. Herkes gibi nimetler bana daha ç ok ş ükretme ve akma yerindeyken gelir.”

Cath teorime güldü ve kabul etti. “Evet, bize akmak istiyor. Ama minnet duymadan ve geç mesine izin vermeden, sanırım onu engelliyoruz. Çoğ u insan ona ne kadar iyi sahip olduklarının farkında değ il. Ben de uzun süre yapmadım. Ama ş ükürler olsun ki, bu hastalık ortaya ç ıkmadan önce ç alış maya baş ladım, bu yüzden o zaman kendimde daha iyi bir yerden yaş ayabildim.”

Güneş te geç irilen güzel bir zamandan sonra Cath'in öğ le yemeğ ine ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Öğ le yemeğ i dondurma ve haş lanmış meyveydi. Artık yemek yiyebileceğ i tek ş ey buydu. Diğ er her ş eyin ç iğ nemek iç in ç ok fazla ç aba harcadığ ını söyledi ve tadı cansızdı.
Daha sonra bacaklarını yatağ ın üzerine kaldırdım ve onu rahat bir pozisyona getirdim, sonra perdeleri kapattım. Ağ rı kesicileri yakın zamanda artırılmış tı ve bu onu daha rahat ama bitkin bırakmış tı. Yani kısa sürede derin bir uykuya daldı.

Akş amın erken saatlerinde Cath'in eski kız arkadaş ı merhaba demek iç in uğ radı. Aralarında sert duygular yoktu. On yıldan fazla bir süre önce ayrılıklarından sonra iyi arkadaş kalmış lardı. Nazik ve saygılı bir dostluktu. Diğ er ziyaretç iler de düzenliydi, Cath'in ağ abeyi, karısı ve ç ocukları ve onun küç ük erkek kardeş i. Bazı komş ular her gün uğ rarlardı ve arkadaş lar ve iş arkadaş ları da her fırsatta gelirdi. Çok sevilen bir kadındı.

Ziyaretç ilerinin paylaş tığ ı ç eş itli hikayelerden, Cath iş inde ç ok istekliydi ama genellikle herkes iç in pozitif enerjiyle ç alış ıyordu. Ş imdi, ölmekte olan herhangi bir insan gibi, ziyaretç ilerini, yaş amları ve ç itinin dış ındaki dünyada neler olup bittiğ i hakkında ona bilgi vermelerini seviyordu. Ölmekte olan insanlar artık o dünyada yaş ayamadıklarında, dış arıdan gelen her haber lokmasını tatmış gibi görünürler. Çoğ u zaman arkadaş lar ve akrabalar ne söyleyeceklerini bilemezler. Dış arıdaki yaş amı duymak, bir insanı olayların akış ında tutar ve bu onlar iç in olumsuz değ il olumludur.

Cath iç in kesinlikle böyleydi. Olabildiğ ince mutlu ş eyler duymak istiyordu. Yine de ziyaretç iler iç in zordu ç ünkü sevdikleri birini kaybetmek üzereyken sık sık kalpleri kırılmış tı. Kolay bağ lantımız sayesinde, Cath ile her ş ey hakkında aç ıkç a konuş abildim. yani

Machine Translated by Google

arkadaş ı Sue'nun ricasıyla bir gün ziyaretç ilerinin duygularına dokundum.

Sue her gün arkadaş ı iç in olumlu kalmak iç in mücadele ederken, tek yapmak istediğ i her ziyaretinde gözlerini oymaktı. Sue, her ziyaretten önce kendini güç lü ve mutlu olmaya ikna ederek dış arıda arabasında nasıl oturacağ ını anlattı. Sonra yine orada oturup yüreğ ini haykırırdı. "Bunu bir bakıma görüyorum," diye itiraf etti Cath daha sonra. "Sadece Sue'nun üzüntüsünü kendi baş ıma halledebilir miyim bilmiyorum. Bunu da taş ıyamam."

"Ama onu taş ımak zorunda değ ilsin," dedim. "Duygularını paylaş tığ ında konuyu değ iş tirmeyerek kendini dürüstç e ifade etmesine izin verin. Bir ş eyler söylemesi gerekiyor ve senin tek yapman gereken ona izin vermek. Onu da taş ımak zorunda değ ilsin. Senden bunu yapmanı istemiyor. Sadece seni ne kadar sevdiğ ini söylemesi gerekiyor ve bunu ağ lamadan ya da sen ona izin vermeden yapamıyor."

Cath nereden geldiğ imi anladı ve herkes iç in bu kadar ç ok üzüntü yarattığ ı iç in kendini gevş ek hissettiğ ini söyledi. Neredeyse onu utandıracaktı. "Tanrım Cath, hayatının bu döneminde gurur gerç ekten önemli mi?" Direkt ama nazikç e sordum. Cevap olarak güldü. "Sadece onu aç ığ a ç ıkar ve baş kalarının seni ne kadar sevdiklerini söylemesine izin ver" dedim.

Cath bana gülümsedi ve cevap vermeden önce bir an sessizce oturdu. "Bir süre önce hastalığ ımın ciddiyetini fark ettiğ imde, duygularımı reddetmeyi değ il kabul etmeyi öğ rendim. Geliyorlar ve ş imdi izin veriyorum. O gün banyoda senin önünde hüngür hüngür hüngür hüngür ağ lıyordum. Duygularımı engellemeye ç alış arak reddetmeden, o anda oldukları gibi kabul etmeyi öğ rendim. Onlar gerç ekten de düş üncelerimin ve zihnimin bir iki ürünü zaten. Daha iyi ş eylere odaklanarak yeni duygular yaratmanın mümkün olduğ unu biliyorum.
Ama iç imdekiler zaten ş u anki ben'in bir parç ası ve en iyisi serbest bırakılmak, ileriye taş ınmamak. Yine de buradayım, baş kalarının duygularına saygı duymuyorum, onların dürüst ifadelerini reddedip bloke ediyorum." Cath baş ını iki yana salladı ve iç ini ç ekti. Sonra bir an düş ündükten sonra gülümseyerek bana baktı ve "Sanırım benim iç in cesur olma ve onların da gözyaş larını akmasına izin verme zamanım geldi" dedi.

Baş ımla onaylayarak, takip eden durumlarda iş lerin hala hafif olabileceğ ini önerdim. Ancak arkadaş larından ve akrabalarından gelen mevcut duyguların paylaş ılması gerekiyordu. Onu seviyorlardı ve bunu bazen gözyaş larıyla da olsa söyleyebilmeleri ve gösterebilmeleri gerekiyordu.

Kısa bir süre sonra, Cath ve ziyaretç ileri arasında pek ç ok ağ lamaklı konuş ma oldu, ancak akan aş k ilham vericiydi. Kalpler aç ıldı ve bir ş ekilde kırılsalar da ş imdi akan sevginin ifadesi ile iyileş iyorlardı.

Machine Translated by Google

Özellikle ağ lamaklı bir günde, son arkadaş az önce gitmiş ti. O ve Cath gözden kaybolana kadar birbirleriyle ş akalaş ırken hem üzüntü hem de sevinç gözyaş ları iç inde gülüyordu. O gittiğ inde, Cath bana sevgiyle baktı. "Evet, duyguların ortaya ç ıkmasına izin vermek, onları kabul etmek önemlidir. Ve arkadaş larım iç in de sağ lıklı" dedi. "Bunlar da onlar iç in daha iyi anılar olacak. İ htiyaç duymadıkları ş eyleri taş ıyarak engellenmeyecekler."

Analizinin tadını ç ıkararak, anlayış la baş ımı salladım. Karanlık günlerimde, sonunda kendimi duygularımdan ayırabildim, onların sadece acımın ya da sevincimin duygusal bir ifadesi olduğ unu ve gerç ekte kim olmadığ ımı fark ettim. Herkes gibi ben de ruhumun bilgeliğ ini iç imde taş ıdım. Ama gerç ek benliğ imi, iç imde yaş ayan o ilahi bilgeliğ i bilmek iç in, hislerimin dış arı ç ıkmasına izin vermem gerekiyordu. Aksi takdirde, gerç ekten burada olduğ um kiş inin potansiyeline ulaş mamı her zaman engellerlerdi. Bu yüzden, Cath'in benzer sonuç lara vardığ ını, ancak bunu kendi sözleriyle ifade ettiğ ini duymayı sevdim.

Zaten zayıf bir yapı olduğ undan, kilosu düş meye devam ederken hasta görünmeye baş laması ç ok az zaman aldı. "Zamanım doluyor. İ ş aretleri görmezden gelemem, orası kesin," dedi bir sabah komodinde otururken. Ben yakınlarda otururken portatif tuvalette sabah iş lerini yaparken müş terilerle pek ç ok konuş ma oldu. Bağ ırsak hareketi yaptıkları gerç eğ i, hiç bir zaman gerç ekten iç ine girmedi. Bu sadece rutinin bir parç asıydı ve bu tür iş lerin iyi bir ipliğ in önüne geç mesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Daha sonra Cath'in yatağ ına geri dönmesine yardım ettiğ imde, iş aretlerin gerç ekten de zamanının sona erdiğ ini gösterdiğ i konusunda hemfikirdim.

Tekrar yatağ ına yerleş tiğ inde, "Yaş adıklarımdan dolayı üzgün değ ilim, ç ünkü yaptığ ım ş eylerin ç oğ unu öğ rendim. Ama eğ er bir ş eyi farklı yapacak olsaydım, tekrar ş ansım olsaydı, daha fazla mutluluğ a izin verirdim". Bu sözleri ondan duymak beni biraz ş aş ırttı. Ş imdiye kadar elbette onları baş ka danış anlardan duymuş tum ama Cath mutlu biri gibi görünüyordu.

Pekala, ölürken ve bu süreç te vücudunda kesinlikle berbat hissettiğ inde ne kadar mutlu olabilirsin. Bu yüzden onu bu konuda sorguladım.

İ ş ini sevdiğ ini aç ıkladıktan sonra bana sonuç lara nasıl ç ok fazla vurgu yaptığ ını anlattı. Cath, sorunlu genç ler iç in projeler üzerinde ç alış mış tı ve tatmin edici bir yaş am iç in katkıda bulunmanın hayati olduğ una inanıyordu.

"Hepimizin paylaş acak yetenekleri var, her birimizin. İ ş inizin ne olduğ u önemli değ il. Önemli olan, daha iyi bir dünya yaratmayı umarak bilinç li bir katkıda bulunmaya ç alış manızdır," diye detaylandırdı Cath. "İ ş lerin iyileş mesinin tek yolu, hepimizin paylaş tığ ımız birbirine bağ lılığ ı fark etmemizdir.

Machine Translated by Google

Tek başına iyi bir şey yapılamaz. Keşke birbirimize karşı rekabet ve korku içinde olmak yerine, herkesin iyiliği için birlikte çalışmayı öğrenebilseydik."

Yorgun olmasına ve zamanını çoğunlukla yatakta geçirmesine rağmen, Cath'in hala söyleyecek çok şeyi vardı. Filozofun onun son parçası olacağından şüphelendim (ki bu bana çok yakıştı). Devam ederken kollarına ve ellerine krem sürdüm. "Hepimizin yapacak olumlu bir katkımız var. Ben benimkini yaptım. Ama hayattaki amacımı ararken, yol boyunca eğlenmeyi unuttum. Her şey aradığımı bulmanın sonucuydu. Sonra sevdiğim işi bulduğumda, iç tenlikle katkıda bulunma niyetiyle yapabileceğim bir iş buldum, hala sonuç odaklıydım."

Bu sık sık gördüğüm bir şeydi. Ayrıca diğer müşterilerin tanıdık sözleriydi. Hedeflere doğru çalışırken, yol boyunca şimdiki an çok sık ihmal edilir. Cath'in bahsettiği şey buydu. Mutluluğu sonuca bağlıydı ve oraya varma sürecinde zevk almadı.

Ben de dahil olmak üzere hiç birimizin zaman zaman bunu yapmaktan bağışık olmadığı yorumunu yaptım.

Diye devam etti. "Evet, ama bu şekilde kendimi potansiyel mutluluktan mahrum ettim. Farklı yapardım derken bunu kastediyorum. Elbette, amacınızı bulmak ve dünyaya katkıda bulunmak için her kapasitede çalışmak önemlidir. Ancak mutluluğunuz için sonuca bağlı olarak bunu yapmanın yolu bu değildir. Yol boyunca her gün için şükran, şimdi mutluluğu kabul etmenin ve tadını çıkarmanın anahtarıdır. Sonuçlar geldiğinde ya da emekli olduğunuzda ya da şu ya da bu olduğunda değil." Cath içini çekti, hararetli çıkışından bitkin düştü ama çoğu zaman olduğu gibi duyulma ihtiyacı duydu.

Dinledikten ve düşüncelerine ilişkin anlayışımı paylaştıktan sonra battaniyelerini düzelttim ve bize çay yapmak için mutfağa gittim. Bahçeden taze limon otu keserken Cath'in sözlerini düşündüm. Diğer ölmekte olan insanlardan çok benzer sözler de aklıma geldi. Bir kuş şarkı söylerken ve limon otu kokusu, şimdi çaydanlıkta, mutfağa yayılırken, tamamen mevcut ve minnettar hissetmek çok kolaydı.

Şimdi rahatlamak ve dinlemek isteyen Cath bana nerede yaşadığımı sordu. Biraz gülerek, arkadaşlarımın her aradıklarında bana sordukları ilk sorunun bu olduğunu anlattım. "Bu günlerde nerdesin?" kulaklarımın iyi bildiği sözlerdi. Bu yüzden Cath'a daha önceki yıllardaki sürüklenme yıllarımı, ardından son yıllarda evde oturmayı ve son zamanlarda böyle geçici bir varoluş için enerjimin azalmaya başladığını anlattım. Ev ziyaretleri benim için Melbourne'de Sidney'deki kadar açık ve tutarlı değildi. nerede olduğunu bilmeden

Machine Translated by Google

Bir sonraki yaş ayacağ ım, tüm taş ınma süreci gibi beni yormaya baş lamış tı. Bir zamanlar beslediğ im ve sevdiğ im bir ş ey artık beni yormaya baş lamış tı.

Ev oturmaları arasında birkaç arkadaş ımla kaldıktan sonra, yakın zamanda biraz tanıdığ ım bir kadına ait bir evin boş odasını kiralamış tım. Nezaketi ve birkaç haftada bir hareket etmemesi iç in ç ok minnettar olmama rağ men, yine de onun alanıydı. Bu yüzden asla gerç ekten ev gibi hissettirmedi ve uzun vadede ideal değ ildi.

Her ş ey, durum kendi alanıma olan özlemimi yeniden yoğ unlaş tırmaya hizmet ettiğ inden, olması gerekiyordu. Kendi mutfağ ıma ve ev alanıma sahip olmayalı neredeyse on yıl olmuş tu. Buna olan istek her geç en gün artmaya devam etti. Cath, elli bir yıldır aynı evde yaş adığ ı halde böyle bir hayatı nasıl hayal bile edemediğ ini söyledi. Ben de onun hayatını hayal edemediğ imi ve yeniden kendi mekanıma hasret duymaya baş lasam da bir yanımın hep biraz gezmeyi seveceğ ini söyledim. Ş imdiyse, her kaş ıntılı ayak bastığ ımda tüm ana üssümü hareket ettirmek yerine, yerleş ik bir üsse sahip olmayı ve oradan seyahat etmeyi düş ünüyordum.

Tüm yetiş kin hayatım boyunca benim bir parç am olan dolaş ım yılları, eskiden kim olduğ umun büyük bir parç asıydı. Ama iç imde değ iş imler oluyordu ve artık eski hayatımı sürdürmek iç in ne arzum ne de enerjim vardı. Tek istediğ im tekrar kendi mutfağ ım ve kendi alanımda mahremiyetti.

Değ iş imin hayatın garantili bir parç ası olduğ unu kabul eden Cath güldü ve hayatımı sık sık değ iş tirerek ortalamalar yasasına yardımcı olduğ umu söyledi. Yarım asırdır aynı evde yaş ayan onun gibi insanları dengelemek iç in benim gibi insanlara ihtiyaç olduğ unu söyleyerek ikimiz de kıkırdadık. Hayatlarımız ç ok farklıydı ama ç ok güç lü bir bağ paylaş tık. Bu, ortak felsefe sevgimizden kaynaklanıyordu.

Bu palyatif bakım alanına nasıl girdiğ imi öğ renmek isteyen Cath, bankacılık sektöründe geç irdiğ im onca yıldan söz ettiğ imde ş aş ırdı. "Ah, hiç hayal edemiyorum," dedi ş aş kınlıkla.

"Ben de, ç ok ş ükür," güldüm. O zamanlar, bir yaş ama ne kadar ç ok ş eyin sığ abileceğ ini ve bu kadar uzun süre, kendimi o dünyada olduğ umu hayal etmenin bile ne kadar zor olduğ unu düş ünmek beni ş aş ırttı. "Çoraplar, yüksek topuklu ayakkabılar ve ş irket üniformaları bana hiç bir zaman tam oturmadı Cath, ne de yapılandırılmış yaş am."

"O zamandan beri seç tiğ in hayatı düş ününce ş aş ırmadım," diye kıkırdadı, daha ciddileş ip bu iş i ne kadar süre yapacağ ımı ve baş ka bir iş hevesim olup olmadığ ını sormadan önce. Geri durmanın bir anlamı yoktu. sahiptim

Machine Translated by Google

dürüstlüğ ün önemini ç oktan öğ renmiş ti ve bu konuda bu kadar özgürce konuş abilmek harika bir duyguydu. Son zamanlarda bu konuda aklımda birç ok ş ey vardı ve bunları Cath ile konuş mak bana biraz netlik kazandırdı.

Son on iki ayda bir yerlerde, bir hapishanede ş arkı yazmayı öğ retme fikri aklıma gelmiş ti. Hapishane sistemi hakkında hiç bir ş ey bilmediğ im bir ş eydi, ancak bu fikir aklımda kaldı. Bu süre zarfında tohum yavaş yavaş büyümeye devam etmiş ti. Geç enlerde beni kanatları altına alan ve fon bulma olasılıkları konusunda bana rehberlik eden harika bir kadınla temas kurmuş tum.

"Evet, yaş ayan Bronnie'ye geri dön. Burada yaptığ ınız güzel bir iş ve aç ıkç ası bu sefer amacınızın bir parç ası. Ama bazen seni yıpratmalı," diye ısrar etti Cath. Ona bu alanda ç alış maya baş ladığ ımdan bu yana neredeyse sekiz yıl geç tiğ ini söylerken, iç imde bir ş eylerin değ iş tiğ ini hissettim, devam edersem duvara ç arpmaya ç ok yakın olduğ umu kabul ettim. Canım yanmaya baş lamış tı.

İ nsanların hayatlarının günbatımında huzur bulduklarını ve büyümelerine tanık olduklarını görmek inanılmaz bir onurdu. Bana pek ç ok tatmin ve tatmin ödülü getirdi. Bu iş i sevdiğ imi ve hala sevdiğ imi inkar edemezdim. Ama aynı zamanda, ölmeden önce büyüme ve hayatlarını önemli ölç üde değ iş tirme ş ansına sahip insanların etrafında, belki de biraz umudun olabileceğ i bir yerde ç alış mak istedim. Tamamen yaratıcı bir alanda ç alış ma arzusu ve yeniden yaş amak iç in kendi alanımı bulduğ umda evden daha fazla ç alış abilme ümidi de artıyordu.

Tüm bu düş ünceleri yüksek sesle Cath'e söylediğ imi duymak, sürece somut bir enerji verdi. Daha ben farkına varmadan, hapishanede öğ retmenlik yapmakla ilgili fikirler, düş üncelerimi gitgide daha fazla meş gul ediyordu. Bakım iş indeki zamanım sona ermek üzereydi. Gerekiyordu. Neredeyse verebileceğ imin hepsini vermiş tim.

Ölümünden kısa bir süre önce, Cath ikinci bir rüzgar aldı ve birkaç gün daha iyiye gitti. Bunu daha önce görmüş tüm ve tüm düzenli ziyaretç ilerini telefonla arayıp son yokuş a dönmek üzereyken onunla kısa bir zaman geç irmelerini istemiş tim. Bazıları ziyaretlerinden sonra ç ok harika göründüğ ü ve enerjisi arttığ ı iç in beni sorguladı. Birisi ç ok uzun süre hasta kaldıktan sonra ara sıra bize verilen bir nimet gibi görünüyor. Hastalık devralmadan önce onları eski kıvılcımlarıyla biraz hatırlamamıza yardımcı olur.

Cath'in odasından iki gün boyunca kahkahalar yükseldi, o nükteli ş akalar yaptı ve arkadaş ları ve ailesiyle güzel bir netliğ in tadını ç ıkardı.

Ertesi gün geldiğ imde ölmekte olan bir kadına bakıyordum.

Machine Translated by Google

bana sözlü olarak bile cevap veremiyor. Cath topallayarak hiç gücü kalmamış tı ve üç gün daha bu ş ekilde kaldı. Çoğ unlukla uyuyordu, ama uyandığ ında pedlerini değ iş tirip onu yıkarken bana gülümsedi. Komodine iş eme lüksü bile artık geç miş te kaldı.

Arkadaş lar az önce sevgili Cath'lerine son vedalarını ettiklerini bilerek geri döndüler ve ciddi bir ş ekilde ayrıldılar. Üç üncü günün sonunda, geceyi atlatamayacağ ı belliydi. Böylece vardiyam bittiğ inde orada Cath'in erkek kardeş i ve baldızıyla kaldım. Gece bakıcısı hiç ceset görmemiş ti ve kaldığ ım iç in ç ok rahatlamış tı. Bunca yıl önce kendim de o pozisyonda olduğ um zamanı düş ününce, ne kadar ilerlediğ imi gördüm. Bu kadar kiş isel bir ş ekilde ne kadar güzel insanla tanış acağ ımı ya da öğ renmenin bana akan öngörülemeyen nimetlerini ç ok az biliyordum.

Artık katı tabletleri yutamadığ ı iç in Cath'in ağ rı kesicileri son birkaç gündür damardan veriliyordu. Palyatif bakım hemş iresi biraz daha dağ ıtmak iç in akş am geldi. Cath artık uyanık ya da tutarlı değ ildi. "Bu son olacak," dedi Cath'in erkek kardeş ine ve bana. "Nasıl olsa bu geceyi atlatamayacak." Ona nazikç e teş ekkür ettik ve onu dış arı ç ıkardım. Kapıda veda ederken hemş ire, "Bir saat iç inde gitmiş olacak," dedi. Bu rolde ç ok fazla neş e ve hüzün vardı: Elveda demenin ve bırakmanın hüznü.

Acılarının sona ermesi ve paylaş tığ ımız aş k iç in mutluluk. Acı tatlıydı ve bazı gözyaş ları yavaş ç a düş tü.

Cath bir saat daha beklemedi. Ben odasına geri dönerken o öldü. Nefesi sadece yavaş lamış ve sonra durmuş tu. Orada yatana, o güzel ruha ş imdi baş ka bir yerde bakarken, gözyaş larımın arasından gülümsedim, sesini hala kafamda duyuyordum. Geç en sabah bana ölmekte olan bir fısıltıyla, "Ölmekte olan insanlarla sonsuza kadar takılma, biraz neş e geri gelsin," demiş ti.

Gözyaş larım fış kırdı ve yatağ ının yanında dururken akmalarına izin verdim. "İ yi yolculuklar dostum," dedim sessizce kalbimden. Abisi ve yengesi yatağ ın kenarına geldiler, her biri kendi gözyaş larıyla bana sevgiyle sarıldı. Daha sonra ailesinin yapmak istediğ i formalitelere katılacaktı.

Bu yüzden son bir kez Cath'in vücuduna baktım, birç ok kez yıkayıp masaj yaptığ ım bir vücut. Ama Cath artık orada değ ildi. Ruhu yoluna devam etmiş ti. Yine de kalbimdeydi ve hafifç e gülümseyerek, ona ve ailesine son vedalarımı söyledim. Gece bakıcısı da yola ç ıkmadan önce iyi geceler diledi. Sonra Cath'in evinden son kez ç ıkarken, sokak lambaları sessiz banliyö caddesinde parıldarken, kapıyı arkamdan kapattım.

Machine Translated by Google

Bir geç iş i yaş adıktan sonra dünya her zaman gerç eküstü hissettirdi. Duygularım arttı ve dünyayı baş ka bir yerden gözlemliyormuş gibi hissettim. Tramvayın merdivenlerini ç ıkarken etrafımdakilerin pek farkında değ ildim. Ben oturup Cath'i ve paylaş tığ ımız güzel zamanı düş ünerek dış arıdaki dünya geç ip gitti.

Tramvay kırmızı ış ıkta durduğ unda, bir restorana giren gülen insanları izledim. Sakin bir akş amdı ve gelip giderken gördüğ üm herkes neş eliydi. Yorgun, bitkin gözlerim gülümsedi, bu mutluluğ un belirtilerini gördü. Tramvayın iç inden sesler, bir süre uzaklaş tırıldıktan sonra kulağ ıma geldi. Oradan da duyduğ um tek ş ey mutlu sohbetlerdi. Mutluluğ un havada uç uş tuğ u o gecelerden sadece biriydi. Gecemde kesinlikle hüzün olsa da, Cath'i tanıdığ ım iç in mutluluk da vardı.

Baş kalarından gelen kahkaha sesleri benimle dans ediyor, bana kendi mutluluğ umu getiriyordu. Tramvay tekrar hareket ederken, pencereden dış arı baktım ve her yerdeki insanların ve benim görüş ümdekilerin iyi kalplerini düş ündüm. Minnettarlık kalbimi ısıttı ve gülümsemeden edemedim.

Geç miş i ya da geleceğ i düş ünmüyordum. Mutluluk ş imdidir. Ve ben oradaydım.

Machine Translated by Google

BİR PERSPEKTİF KONUSU

Son müşterilerimden biri ve bende güzel ve kalıcı bir etki bırakan, huzurevinde kalan sevgili bir adamdı. Bu vardiyalardan herhangi birini almak konusunda hala isteksizdim. Kapıdan girdiğim anda beni her zaman aşağı indirdiler ve bu insanların durumlarını görmekten kalbim kırıldı. Bu yüzden, işi sadece özel ev müşterileri ile ufukta kesinlikle hiç bir iş olmadığında kabul ettim. Bu durumda, yaptığım iç in ç ok mutlu oldum.

Tanıştığımızda Lenny ç oktan ölmeye yakındı. Kızı, bakımevindeki normal personelin, ona istediği bakımı veremeyecek kadar meşgul olduğunu bilerek, beni fazladan işe almıştı. Günün büyük bir bölümünde ç ay iç erek, ama tüm yiyecekleri reddederek uyudu. Uyandığında, yüksek sesle konuşacak enerjisi olmadığı iç in yanına oturmam iç in yatağın kenarına vururdu. "İyi bir hayat oldu," derdi düzenli olarak. "Evet, iyi bir hayat."

Bu kesinlikle bir bakış açısı meselesiydi ve mutluluğun koşullardan ç ok seç imlere dayandığını pekiştirdi. Lenny'nin hayatı hiç de kolay olmamıştı. Ebeveynlerinin ikisi de o on dört yaşından önce ölmüştü, kardeşleri ya ölüyordu ya da sonraki yıllarda hepsiyle teması kesilene kadar dağılıyorlardı. Hayatının aşkı Rita ile yirmi iki yaşındayken tanışmış ve kendi deyimiyle bir fırtınada onunla evlenmiştir.

Evlilikten dört ç ocuk geldi. En büyük oğulları Vietnam Savaşı'nda ölmüştü, o hâlâ başını iki yana sallıyordu. Lenny hararetle savaştan ve ç ılgınlığından söz etti. Savaşın kalıcı barış getireceğini kimsenin nasıl düşünebileceğini asla anlayamayacağını söyledi. Mevcut dünya durumunun ç ılgınlığı ve üzüntüsü hakkındaki düşünceleri paylaşıldı. Çok geç meden bu sevimli adamın zekasına ve felsefelerine değer verdim.

Personel ara sıra uğrardı, o her zaman gülümseyerek ve başını sallayarak yastığa yaslanarak reddettiği yiyecekleri sunardı. Koridorlardaki yoğun hareketlilik bir süre sonra sanki kendi boyutumuzdaymışız, yakınlardaki gürültüden hiç etkilenmemişiz gibi kayboluyor gibiydi.

En büyük kızları Kanadalı bir adamla evlenmiş ve oraya taşınmıştı. Altı ay sonra bir kar fırtınasında arabasının kontrolünü kaybettikten sonra öldü. "Parlayan bir yıldız"

Machine Translated by Google

ondan dedi. “O her zaman parlayan bir yıldızdı ve ş imdi sonsuza dek öyle.”

Bu alanda ç alış maktan uzun zaman önce gözyaş larımı tutmaya ç alış maktan vazgeç miş tim. Ne kadar ç ok geliş tiysem, duygularım o kadar doğ al bir ş ekilde, düş ünmeden ifade edildi. Toplumda dış görünüş ü korumak iç in ç ok fazla ç aba harcanıyor, ancak bunların hepsinin bedeli ç ok yüksek.

Kendi duygularımın dürüstlüğ ü, zaman zaman ailelere de yardımcı oldu, ç ünkü kendi gözyaş larını akmasına izin verdi. Bazı insanlar tüm yetiş kin yaş amları boyunca ağ lamalarına izin vermemiş ti. Gittikç e daha fazla dürüstlüğ ün savunucusu oldum. Lenny hikayelerini benimle paylaş ırken ara sıra bir gözyaş ı düş tü. Bence bu adamın güzelliğ i ve hikayesini anlatma ş eklinde onu tetikleyen bir ş ey vardı.

Lenny'nin en küç ük oğ lu dünyaya karş ı fazla duyarlıydı ve akıl hastalığ ına dönmüş tü. O zamanlar bunun iç in destek sistemleri yoktu ve aile tam olarak baş edemezse hastalar akıl hastanelerine yatırılıyordu.

Lenny ve Rita, Alistair'i evde sevgi dolu bir ortamda tutmak istediler, ancak doktorlar buna izin vermediler. Alistair geri kalan yıllarını uyuş turulmuş bir sis iç inde geç irdi ve Lenny onun bir daha gülümsediğ ini görmedi.

Kalan kızları ş imdi, kocasının bir inş aat sözleş mesinin olduğ u Dubai'de yaş ıyordu. Ben ç alış ırken huzurevini aradı ve benimle konuş tu. Konuş mak iç in iyi bir insandı, ama babasına eve gidemedi.

Aş kı Rita, Alistair'i akıl sağ lığ ı sistemine kaptırmalarından sadece birkaç yıl sonra, kırklı yaş larının sonlarında ölmüş tü. Rita'nın teş hisinden ayrılış ına kadar sadece birkaç hafta sürdü. Yine de bu sevimli adam bana iyi bir hayatı olduğ unu söylüyordu. Gözyaş ları iç inde onu nasıl böyle gördüğ ünü sordum. “Aş kı biliyordum ve bunca yıldır bir gün bile azalmayan aş k” dedi bana.

Vardiyanın sonunda eve gitmek istemediğ imi fark ettim ama yine de Lenny'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Her gün döndüğ ümde, hala orada olması iç in dua ettim. Bu bir bakıma zor bir ş eydi. Gitmek istediğ ini, tekrar Rita ile birlikte olmak ve kaybettiğ i ç ocuklarına gitmek istediğ ini biliyordum. Bu bağ lamda, onun iç in hızlı bir ayrılma diledim. Ama kendi geliş imim ve onunla olan bağ lantım iç in elimden geldiğ ince uzun süre dayanmak istedim.

Çok ç alış tığ ını söyledi, ç ok ç alış tı. Ama baş langıç ta acısını uyuş turmuş tu ve kayıplarıyla baş a ç ıkmanın baş ka bir yolunu bilmiyordu. Daha sonraki yıllarda Dubai'deki kızı Rose'un tavsiyesi üzerine danış manlık istemiş ve her ş eyi konuş mayı öğ renmiş ti. Kayıplarından bahsetmek onu iyileş tirmiş ti ve artık hayatı hakkında özgürce konuş abiliyordu. Ona minnettar olduğ umu söyledim.

Machine Translated by Google

Bana hayatımı sordu ve genç bir kadının tüm eş yalarını nasıl satacağ ını, arabasını toplayıp, nereye gideceğ ini bilmeden yeni bir hayata adım atmasını büyüleyici buldu. Ve bunu oldukç a sık yaptığ ını.

İ lk ciddi iliş kimin hayatımı ne kadar etkilediğ ini aç ıkladım. O zamanlar da benim de keş fedilmeyi bekleyen parç alarım vardı (her zaman olacağ ı gibi).
Yine de o sırada yaş anan baskı, bilinmeyen hayattan cezbedici bir davet yaratıyor gibiydi. Sonunda iliş ki bittiğ inde, hiç bilmediğ im bir özgürlük duygusu hissettim. Onunla ç ok genç ken tanış mış tım, bu yüzden yetiş kin yaş amının özgürlüğ ünü gerç ekten hiç bilmiyordum. İ liş kinin sonunda, yirmi üç yaş ındaydım ve yirmi üç yaş ındaki herkesin yapması gereken ş eyi yapmaya, eğ lenmeye baş ladım.

Birkaç ay sonra bir arkadaş ımın düğ ününe altı saat arabayla giderken, eve gelmek gibi olan bir parç amı keş fettim. Basitç e, bir parç am yola aitti ve hep öyle kalacaktı. Uzun mesafeler sürmek benim iç in dünyanın en doğ al ş eyiydi. O zamandan beri özgürlüğ üm, kim olduğ umun en büyük itici güç lerinden biri haline geldi. Kararlarımın ç oğ u özgürlüğ ümü nasıl etkileyeceğ i üzerineydi ve hayatımı buna göre ş ekillendirdim. Elbette özgürlük normal bir yaş amda da elde edilebilir. Her ş eyden ç ok bir ruh halidir. Kendiniz olma özgürlüğ ü, yaş adığ ınız kasaba veya banliyö ne olursa olsun, herkesin en büyük özgürlüğ üdür.

Lenny, birç ok ortağ ın birbirlerine sahip olduklarını düş ündüklerini söyledi. Herhangi bir iliş kide kesinlikle bir uzlaş ma ve bağ lılık ihtiyacı olsa da, özellikle ç ocuklar söz konusuysa, kendi benliğ ini korumak her bireyin kendisine kalmış tır. Beni gerç ek bir merakla daha ç ok sorguladı ve bu iş ten ayrılmayı düş ündüğ ümü söylediğ imde beni de dinledi.
"Evet," dedi. "Seni bekleyen güzel bir hayat var Bronnie, tüm zamanını ölüm etrafında harcamak zorunda kalmadan. Yaş ayanların arasına geri dönün." Sevgili bir adamdı ve onun kutsamalarına gülümsedim.
Huzurevi bir Hıristiyan mezhebi tarafından yönetiliyordu. Lenny, Rita öldükten sonra kiliseye gitmeyi bırakmış tı. Artık inanmadığ ından değ il, güzel karısının yanındaki sırada ş arkı söyleyen sesini duymadan orada olmak ona ç ok acı verdiğ i iç in. Lenny, bunun bir Hıristiyan huzurevi mi, baş ka bir din tarafından mı yoksa hiç bir din tarafından yönetilmediğ i mi umurunda olmadığ ını söyledi. Her durumda elinden gelenin en iyisini yapardı. Her halükarda, yakında Rita'ya gidecekti ve tek umursadığ ı buydu. Ama Hristiyandı ve orada ç alış anların yanı sıra birç ok gönüllü vardı.

Machine Translated by Google

Bunlardan biri, her gün mahalle sakinlerine Mukaddes Kitap okuyarak turları yapan Roy adında bir adamdı. Hizmetlerini aylar önce Lenny'ye sunmuş tu ve Lenny bunu kibarca reddetmiş ti. Roy ısrar etti ve o zamandan beri defalarca teklif etti, Lenny her seferinde kibarca reddetti.

Lenny artık son günlerinde olduğ u ve direnecek gücü kalmadığ ı iç in, Roy her öğ leden sonra gelip ona İ ncil'den pasajlar okumaya karar verdi. Uzun süre okudu. Kendini tamamen Mukaddes Kitap incelemesine adamış iyi bir insan bile, her gün monoton konuş masının sonunda biraz yorgun olurdu. Kibarlık yoluyla, Roy okumaya devam ederken ben de dikkatli olmak iç in elimden geleni yaptım. Ama bazen ben de istemeden baş ımla onayladım.

Dediğ im gibi, uzun bir süre ifadesiz, ç ok uzun bir süre okudu .

Daha da kötüsü, Roy'un o zaman Lenny ile okuduğ u pasajı tartış mak istemesiydi. Lenny'nin bakıcısı olarak önceliğ im müş terinin iyiliğ iydi. Bu yüzden nazikç e Lenny'nin sadece enerjisi olduğ unda konuş abildiğ ini, ki bu doğ ruydu ve zorlanmaması gerektiğ ini aç ıkladım.

Bir gün Roy baş ka bir odaya taş ındıktan sonra Lenny bana sessizce, "Hoş bir Leydi Bronnie olduğ unu biliyorum," dedi. "İ nsanlar hakkında iyi düş ünmeyi sevdiğ ini biliyorum. Ama o herif bir daha buraya gelirse buradan Timbuktu'ya kadar onun kıç ını tekmeleyeceğ im." Roy'un yarın aynı saatte döneceğ ini ç ok iyi bildiğ imiz iç in ikimiz de yüksek sesle güldük.

“Ş imdiye kadar Cennete gitmiyorsam, tüm bu dini ş eylerin ne anlamı var ki zaten?” kıkırdadı. "Ne olursa olsun ne söylediğ ine konsantre olamıyorum. Enerjim yok."

“Niyeti nazik Lenny. Ana ş ey kesinlikle bu," diye yanıtladım. İ kimiz de bu duruma hafifç e güldük. Roy tatlı bir adamdı ve iyi niyetli olduğ u aç ık olmasına rağ men, biraz komedi skeci olmaya baş lamış tı. Her öğ leden sonra geldiğ inde, ikimiz de neyin iç inde olduğ umuzu biliyorduk. Monoton, cansız sunumuyla gerç ekten Mukaddes Kitabın hikmetli sözlerini adaletli yapmıyordu. "En azından uyuyabilirsin," diye güldüm. Lenny gülümseyerek bana baş ını salladı.

Günler geç iyor ve bana baş ka iş ler teklif edilmiş ti ama ben reddettim. Her ş ey yolunda giderse bu güzel adamı görmek istedim. Ben de kızı Rose'a bir bağ lılık hissediyordum. Babasının baş ka bir ülkede ölmek üzere olduğ unu ve her gün uğ raş ması gereken yeni biri olduğ unu düş ünmek korkunç olurdu. Ayrıca sessiz konuş malarımızı ç ok yakında özleyeceğ imi biliyordum ve onlardan daha erken vazgeç mek istemiyordum. Görünüş e göre, o zaman zaten ç ok ç abuk geldi.

Machine Translated by Google

Yoğ un banliyöde yoğ un bir Perş embe öğ leden sonraydı. Her ş ey meş guldü, yollar, dükkanlar ve geldiğ imde huzurevi. Yemek arabaları olan personel koridorlarda vızıldıyordu. Doktorlar kontrollerini yapıyorlardı.
Hemş ireler kaldırabileceklerinden daha fazla iş le koş tular. Hastalar büyük sandalyelerinde dönüyorlardı, bazıları ağ zının kenarlarından salyaları akıyor, boş boş boş bakıyorlardı. Huzurevleri ç ok trajik bir ş ekilde üzücü sahnelerdi ve bugün de farklı değ ildi.

Yanından geç erken, ofis kızları birbirlerine baş ka bir ofis kızı hakkında inliyorlardı. Nasıl bu kadar ölümle ç evrili olabildiklerini ve buna rağ men enerjilerini önemsiz ş eyler hakkında ş ikayet etmeye nasıl harcadıklarını merak ettim. Ama o zamana kadar, birç ok güzel müş teriden ve kendi hayatımdan bir ş eyler öğ renmenin nimetlerine ç oktan kavuş muş tum. Çoğ u insanın enerjisini verdiğ i ş eyler uzun vadede ç ok alakasız.

Her zamanki gibi, Lenny'nin odasına girdiğ im andan itibaren farklı bir dünyada olmak gibiydi. Bu biraz karanlık odadaki huzur, girdiğ iniz anda hissedildi. Baş ından beri böyleydi ve ilk gün Lenny'ye bu konuda yorum yapmış tım. Gülümsemiş ti. “Ah evet, huzurlu bir yer. Ama bunu tanımak iç in belirli bir kiş i gerekir. Buradaki personelin ç oğ u, tüm meş guliyetleriyle geliyor ve odanın hissini tamamen kaç ırıyor.” Bunu sonradan gözlemledim.
Yine de ziyaretç ilerinden birkaç ı barış ç ıl insanlardı ve onlar da bunu hemen hissettiler, ki bu güzeldi.

Lenny uyurken sandalyeyi ona yaklaş tırarak bir süre kitap okudum. Ama aklım ondaydı. Bir süre sonra kıpırdandı ve benim orada olduğ umu gördü.
Elim iç in yatağ a elini vurarak ona verdim. Gülümseyerek tekrar uykuya daldı ve saatler geç ti. Arada sırada kımıldanırdı ve ben ona bir yudum iç ki verirdim ya da sadece elini öperdim.

"İ yi bir hayat oldu," dedi sessizce, uyanırken sessizlikten. "İ yi bir hayat oldu." Ben sevgiyle bakarken yine daldı. Kalbim ağ rıyordu ve birkaç damla gözyaş ı düş meye baş ladı. Duygusal bağ lılık olmadan neden daha kolay bir iş e yerleş emediğ imi merak ettim. Sadece bazen ç ok acı vericiydi. Yine de, müş terilerimi tanımaktan aldığ ım hediyelerle baş ka iş lerin gelmediğ ini biliyordum.

"Mmm. İ yi bir yaş am," diye tekrarladı, yorgun gözlerini tekrar aç ıp bana gülümseyerek. Gözyaş larımı görünce elimi sıktı. "Merak etme kızım ben hazırım." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Bana bir ş eyin sözünü ver."

Ağ lamak istedim ama gözyaş larımın arasından gülümsedim. Gerç ekten gülümseme olmayan o gülümsemelerden biriydi, sadece cesur olmaya ç alış an ama baş arılı olamayan birinin iş aretiydi. "Elbette Len."

"Küç ük ş eyler iç in endiş elenme. Hiç biri önemli değ il. Sadece aş k önemlidir. Eğ er

Machine Translated by Google

bunu hatırlarsın, aş k her zaman mevcuttur; güzel bir hayat olacak." Nefesi değ iş iyordu ve konuş ması zorlaş ıyordu.

Her ş ey iç in teş ekkürler Len, diye gözyaş larımın arasından sıyrıldım. "Tanış tığ ımıza ç ok sevindim." Söyleyebileceğ im ve isteyebileceğ im ç ok daha fazla ş ey olduğ u iç in bir bakıma ç ok ç ocukç a sözler gibiydiler. Ama sonunda en basit ş ekilde duygularımı aktardılar. Eğ ilip alnını öptüğ ümde tekrar daldığ ını gördüm.

Oturup gözyaş larımın özgürce akmasına izin verdim. Bazen gözyaş larının musluğ unu gevş etmek, akmayı bekleyen bir koleksiyon olduğ unu bulmak iç in yeterlidir. Hepsinin ne iç in olduğ unu bile bilmiyorsun. Musluğ u gevş ettim ve ağ ladım ve ağ ladım. Ama Lenny sonraki birkaç saat boyunca uyumaya devam etti. Bir daha uyanmama ihtimali vardı. Gözyaş larım boş aldığ ında sessizce oturdum ve ona ş efkatle baktım. Sonra tabii ki Roy iç eri girdi.

Lenny'nin uyanık olsaydı durumun mizahını göreceğ ini bilerek gülmek istedim. Ama uyanmamış tı ve Roy'a, kanlı ve kovalarca yaş la yıkanmış gözlerle nazik gülümsemem ona resmin tamamını anlattı. Lenny bir daha uyanamayabilir.

Birkaç yavaş aş k gözyaş ı tekrar düş tü. Ama artık bir keder seli değ ildi ve ç ok geç meden hafiflediler. Roy'un tatlı yüzünü görmek ve iyi niyetlerini bilmek beni tahrik etmiş ti, bir yanım Lenny'nin onu özellikle orada istemediğ ini bilse de.

Roy yatağ ın diğ er tarafına oturdu. Okumaya baş lamak iç in İ ncil'ini aç tı ama onay iç in bana baktı. Az önce "Eh, sana kalmış , ama bence o barış ı ister" diyen bir yüz ç ektim. Onayladı. İ ncil elinde aç ık kaldı ama okumadı. O anın hürmetine saygı duyduğ u iç in onu seviyordum. İ ncil'i okumasının saygılı bir niyet olmayacağ ı anlamına gelmez. Ama anın zaten var olan kutsallığ ında buna gerek yoktu.

Lenny gözleri hala kapalıyken elime uzandı. Ayağ a kalkıp ona verdim. Nefesi hırıltılı ve düzensizdi. Artık bana ç ok tanıdık gelen ama tarif etmesi imkansız olan ş eyin kokusunu alabiliyordum. Ölümün kokusuydu.

Sonra gözlerini aç an Lenny doğ rudan bana baktı ve gülümsedi. Ama tanıdığ ım arkadaş ım Lenny değ ildi. Lenny ve ruhunun tüm ihtiş amıydı. Gülüş ünde hastalık yoktu. Artık ego ve kiş ilikten arınmış bir ruhtan biriydi.

Saf aş ktı , her ş eyden tamamen arınmış , ış ıltılı, ış ıltılı ve neş eliydi.

Machine Translated by Google

Kalbim hızla aç ılırken dürüstç e gülümsedim. Sonunda her ş eyin aş k olduğ unu bilerek ikimiz de neş eyle gülümsedik. Bu kadar sınırsız bir gülümsemenin verildiğ ini veya alındığ ını hiç görmemiş tim. Yolda hiç bir ş ey yoktu . Bu sadece saf bir sevinç ti. İ kimiz de birbirimize gülümserken zaman donmuş tu.

Bir süre sonra Lenny gözlerini kapattı ve dudaklarında huzurlu bir gülümseme kaldı. Kalbim gülümsemeyi bırakamayacak kadar aç ık olduğ u iç in kendi gülümsemem kaldı.

Birkaç dakika sonra Lenny geç ti.

Yatağ ın diğ er tarafından izlerken Roy'un hayatı değ iş ti. İ ncil'ini kapatarak sessizce, Tanrı'nın sevgisinin neye benzediğ ini anladığ ını ve Lenny'nin huzurunu geç meden önce bir mucize yaş adığ ını hissettiğ ini söyledi. Tanrı'nın gizemli ş ekillerde ç alış tığ ını kabul ettim.

Roy ve ben bir süre daha sessizlikte oturduk. Çok geç meden yapmam gereken personele haber verir vermez anın gideceğ ini biliyordum. Hoş ç akal dediğ imizde, Roy uzun bir süre elimi tuttu, doğ ru kelimeleri bulmaya ç alış tı, ne söyleyeceğ inden ya da olanları nasıl ifade edeceğ inden emin değ ildi. Sanki hikayeyi paylaş mak iç in yanımda olmasaydı balonu patlayacakmış gibi gitmeme izin vermekte tereddütlü görünüyordu.

“Biz kutsandık Roy. Tüm bilmemiz gereken bu," dedim ona nazikç e.

Beni tuttu ve korkmuş bir ç ocuk gibi sıkıca sarıldı, onunla yalnız kalmak istemiyordu.

"İ yi olacaksın Roy."

"Bunu birine nasıl aç ıklarım?" bana yalvardı.

"Belki de bilmiyorsun." Gülümsedim. "Ya da belki yaparsın. Her iki durumda da, bize bu mucizeyi veren aynı güç , paylaş manız gerekirse doğ ru kelimeleri söylemenize yardımcı olmak iç in tekrar orada olacak.”

Baş ını sallayarak ama sevinç ten bir gülümsemeyle “Hayatım asla eskisi gibi olmayacak” dedi. Ona sevgiyle gülümsedim ve tekrar sarıldık.

Tüm evraklar bittiğ inde huzurevinden ayrıldım. Artık Lenny'nin vücudunda ç ok fazla hareket vardı ve vaktimiz geç miş ti. Yoğ un saatlerde trafik gitmiş ti ve öğ leden sonra ış ığ ı, yürüdüğ üm ağ aç larla ç evrili caddede muhteş em bir ş ekilde parlıyordu. Kalbim aç ıktı ve gülümsüyordu. Her ş eye ve herkese aş ıktım.

Evet, iş in iniş leri ve ç ıkış ları vardı. Ama bu rolün bana defalarca bahş ettiğ i hediyeleri hiç bir planlama ya da nitelik bana veremezdi.

Bana verilmiş olan sevgi armağ anından hâlâ coş kulu, sevinç ve ş ükran gözyaş ları kocaman bir gülümsemeyle yürürken düş tüm.

Evet. Bu iyi bir hayat Lenny. Bu gerç ekten iyi bir hayat.

Machine Translated by Google

DEĞİŞEN ZAMANLAR

Ölen bu kadar çok insanı önemsemek beni hem sevindirmiş hem de bitkin düşürmüştü. Sonuç olarak hayatımda sayısız olumlu değişiklik meydana geldi, ancak kesinlikle bir değişime hazırdım ve kadın cezaevi sisteminde şarkı yazarlığı öğretme fikrinin peşinden gittim.

Özel hayırseverlik sektörü hakkında çok fazla bürokrasi ve öğrenilecek çok şey vardı - hangi vakıfların projemin uyacağı finansman kılavuzları vardı ve başvuruların nasıl yapılacağı. Rehberliğimin bir kısmı, birkaç yıldır hapishanelerde tiyatro atölyeleri yapan bir grup kadından geldi. Görünüşe göre, neredeyse on yıl önce ilk Melbourne bölümümde yanlarında yaşıyordum. O zamanlar daha ilk şarkımı bile yazmamıştım. Bu yüzden bir şarkı yazma programı kuracak durumda değildim, ama o sokaktan tekrar onların yerine yürümek, orada yaşadığımdan beri hayatımda ve kendimdeki değişiklikleri ölçerken garip bir şekilde zevkliydi.

İlk çabalarım Victoria'daki hiçbir hapishanede başarı getirmedi, bu yüzden Yeni Güney Galler'i denemeye karar verdim. Ayrıca New South Wales'te bir adamla uzun mesafeli bir ilişki yürütüyordum. İlişkinin yürüyeceğini düşünmüyordum ama binlerce kilometre ayrı kalmaktansa birbirimize daha yakın olsaydık daha iyi bir şansı vardı. Seçilen bölgede hoş bir kuzenim de yaşıyordu ve ben yaşayacak bir yer bulunca beni misafir etmeyi teklif etti.

Beni aylar önce kanatları altına alan Liz, hapishane programının tüm kuruluş sürecinde en büyük yardımcımdı. İnsan ağlarını kullanarak ve doğru olanları birbirine bağlayarak her şeyin yapılabileceği konusundaki ısrarı beni cesaretlendirdi. Ayrıca birçok müşterinin sözlerini hatırlattım, tek başına iyi bir şey yapılamaz. Birlikte çalışmamız gerekiyor. Liz ayrıca fon için bir himaye bulma ihtiyacı konusunda beni eğitti. Çoğu hayırsever vakfın fonları benim adıma alabilmesi için bir hayır kurumuna ihtiyacı vardı, bu da vakfın yardım gruplarına bağış yapmanın getirdiği vergi imtiyazlarından yararlanmasını sağladı. Daha sonra, hayır kurumuna tam miktarı fatura eder ve serbest meslek sahibi bir kişi olarak ücretim olarak bunu çekerdim. Bu fonları kanalize etmeye istekli bir kuruluş bulmak başlangıçta biraz zordu. Yine de hayatın sahip olacağı gibi, ben

Machine Translated by Google

hayatın döngülerini ve tam bir ç emberi ne sıklıkta yaptığ ımızı tekrar hatırlattı.

Büyüdüğ üm taş ra kasabasına taş ınmadan önce ailem Sidney'in kenar mahallelerinde yaş ıyordu. O günlerde, yetmiş lerde burası kırsal bir alandı. Okulumun ilk yılı orada geç ti. Ş imdi, sayısız telefon görüş mesi ve e-postadan sonra, ilk okuluma bağ lı kilise aracılığ ıyla, nihayet himaye kapısı bana aç ıldı. Otuz beş yıl geç miş ti ve ben orada, anaokulunda küç ük bir kız olarak tanıdığ ım oyun alanına bakan bir ofiste oturuyordum. Hapishane sürecine ç ok güzel bir duygusallık kattı benim iç in.

Seç tiğ im kadın hapishanesindeki Kıdemli Eğ itim Memuru'nun coş kusu, fon baş vuruları zorlaş tığ ında beni orada asılı tuttu.
İ lerici, hevesli bir kadındı ve vizyonuma tam anlamıyla inanarak teklifimi bölge yönetimine pazarladı. Baş langıç ta iki kadın hapishanesiyle temasa geç tim, ancak sunulan destek farklılıkları ç ok büyüktü.
Biri kalem ve defter bile vermeyeceklerini söyledi. Bunu kendim yapmak zorunda kalacaktım. Diğ eri sadece bunları değ il, gitarları ve yardımcı olabilecekleri her ş eyi de teklif etti. Sürece daha fazla dahil oldukç a, bir hapishane ve bir sınıfla uğ raş manın zaten fazlasıyla yeterli olacağ ı ortaya ç ıktı. Bu hapishanelerden hangisinin seç ileceğ i ç ok aç ıktı.

Çağ lar boyunca her ş ey hareket etmiyormuş gibi görünüyordu, ama sonunda yerine oturduğ unda ş imş ek gibi hareket etti ve birkaç gün iç inde kuzeye doğ ru yola koyuldum. Bir ay kadar kuzenim ve onun kocaman ailesiyle yaş adım. İ ş imin sessizliğ i ve önceki ev durumumdan sonra tekrar bu kadar ç ok insanın etrafında olmak garip ama harikaydı. Ev, üç neslin, yedi kedi ve üç köpeğ in yanı sıra orada yaş ayan oldukç a ç ılgındı, ancak kendi mutfağ ıma olan özlemim göz ardı edilemezdi ve kiralamanın zor olduğ unu duymama rağ men, karar verdiğ im günün ertesi günü bir kulübe buldum. zamandı. Aş ağ ı Mavi Dağ lardaydı, yolun karş ısında bir dere ve ç alı arazisi vardı ve bir düğ me kadar sevimliydi.

Yaş ayacak hiç bir eş yam olmadığ ı iç in hiç de tedirgin olmadım. Doğ ru hissettim ve kulübe o kadar kolay geldi ki inancım güç lüydü. İ htiyacım olan her ş ey gelir ve gelirdi. Bir sel halinde döküldü. Bir depo iş letmesinin sahipleri, boş altmaları istenen bazı ş eyleri bana sundular, bir barakadan bir salon, bir diğ erinden de keten malzemeleri. Kuzenim on yıllardır bölgede yaş ıyordu ve yerleş ik bir arkadaş topluluğ u vardı. Bu sayede birinin evinin altından bir ç amaş ır makinesi önüme ç ıktı. Sonra bir buzdolabı, kitaplıklar, mutfak eş yaları, perdeler ve antika bir masa geldi. Büyük bir insan ağ ı heyecanla araya girdi ve bana ellerinden geleni yaptılar.

Machine Translated by Google

durumumdan etkilendim ve sadece iyi kalpli insanlar oldum. Güzeldi.

Yeni Güney Galler'e gelir gelmez bir minibüs aldım. Biraz sakinleş mek istesem de, bir ç ok halk festivaline de gidecektim ve tekerlekli bir yatağ ım eksikti. Festivallerde ç adır kurmaktan ç ok benim tarzımdı ve istediğ im zaman ve her yere gidebileceğ imi bilerek, özgürlük hissini korumama yardımcı oldu. Minibüs satın alma ve kulübeye taş ınma zamanlamam da yerindeydi. Mahallede yıllık belediye temizliğ i olduğ u iç in aynı ayda taş ındım.

İ nsanların artık istemediğ i mobilyalar, belediyenin ç öp kamyonu gelmeden önce, isteyen herkes tarafından atılmak veya toplanmak üzere kaldırımlara bırakıldı.
Yığ ınlarından küç ük ş eyler toplarken, insanlar verandalarından bana el salladılar, gülümseyerek ve ne istersem almam iç in beni cesaretlendirdiler - bir baston yıkama sepeti, kilerim iç in dar bir dolap, bir dış masa. Ayrıca birkaç klasik mobilya parç ası da aldım. Eski sahipler, verandam iç in eski ama harika bir salon da dahil olmak üzere bazı ş eyleri minibüse kendileri yüklememe bile yardımcı oldular.

Ayrıca ç ok sayıda pazarlık dolu garaj satış ına katıldım ve bu süreç te ç ok eğ lendim. Yeni almayı umursadığ ım tek ş ey bir yataktı. Sırtım iç in iyi olan ve sadece enerjim üzerinde kimsenin uyumadığ ı bir tane istedim. Biraz tanıdığ ım güzel bir kadın bana yeni bir eve taş ınma hediyesi verdi ç ünkü bunca yıldan sonra yerleş tiğ im iç in heyecanlıydı.
Hediye tam olarak bir ş ilte fiyatıydı. Böylece üç hafta iç inde, küç ük bir arabaya sığ an altı kutudan, sanki yıllardır iç inde yaş amış ım gibi görünen tam donanımlı iki yatak odalı bir kulübeye dönüş tüm. Harika bir zamandı.

Oradaki ilk gece, kollarımı uzatmış ve kocaman gülümseyerek oturma odasının zemininin ortasında yattım. Kendi alanım! Sonunda tekrar kendi alanım oldu. Rahatlama, ş ükran ve sevinç o kadar büyüktü ki bir ay boyunca beni neredeyse hiç kimse görmedi. İ ş dış ında evden ç ıkmaya tahammülüm yoktu.
Eve döndüğ ümde bulunduğ um yere bakar ve yeniden gülümserdim.

Baş vurduğ um fonun tamamını alamamış olsam da, zaman geç tikç e diğ er vakıflar aracılığ ıyla daha fazla fon baş vurusunda bulunmayı düş üneceğ imi düş ünerek, aldıklarımla hapishane programını baş latabildim. Yaptığ ım fonları almak bile ç ok heyecan verici bir baş arıydı, bu fikrin gerç eğ e dönüş mesini izlemek. Finansman özel hayırseverlik sektörü tarafından sağ landığ ı ve cezaevi sisteminin bana ödeme yapması gerekmediğ i iç in onların gözünde gönüllüydüm. Kurs taslağ ım ş uydu:

Machine Translated by Google

onaylı. Öğ retmeyi ve baş armayı umduğ um ş eyi gösterdim. Programım akredite olmadığ ı iç in öğ retmenlik niteliklerine sahip olmam gerekmedi. Eğ itim Departmanındaki personel benim gibi sadece fikirlerime ve yeteneklerime inandı ve buna dayanarak onay alabildiler, ki bu gerç ekten harika! Ancak o zaman, özellikle sıra dış ı olarak görmedim, ç ünkü sonunda kendimi hükümlü suç lularla dolu bir odanın önünde dururken, onlara ş arkı yazmayı öğ retene kadar buldum!

Hayatımda hiç bir sınıf ortamında öğ retmenlik yapmamış ve ş u anda orada, pek ç oğ u düş manca olan onlarca gözün üzerimde durması oldukç a ilginç ti. Durup düş ünmem ürkütücü olabilirdi ama yapmadım.
Ben iş e yeni baş ladım. Departmanla bağ lantı kurmaya baş layana kadar ben de hiç hapishaneye girmemiş tim. Böylece birinci ders ve bolca cesaretle derse baş ladım. Herkes orada taş gibi otururken, beni kontrol ederken ve birbirlerinin önünde sakin kalmaya ihtiyaç duyduğ undan, ilk baş ta herhangi bir tepki almak oldukç a kuru bir mizah aldı. Ama bir süre sonra kadınlar iyi olduğ umu anladılar.

Kafiye alış tırmaları yapıyorduk ve ders planımdan istediğ im bazı örnekleri kullanmak yerine doğ aç lama yapmaya ve tekerlemeleri daha komik ve duruma daha uygun hale getirmeye, onlarla birlikte kendime gülmeye baş ladım.

"Burada yeş illiklerimle oturuyorum, bir kaç ş arkı umarak, Bütün
öğ leden sonra kafiyeli sözler mi söyleyecek?
Gitar ç almayı öğ renmek ve Emmylou gibi olmak istiyorum Bu
yüzden onunla bir süre uğ raş acağ ım, baş ka ne yapabilirim?"

Kadınlardan bazıları daha sonra kıkırdamaya ve sınıfa katkıda bulunmaya baş ladılar. mahkûmların geri kalanının da rahatlamasını ve söz sahibi olmasını sağ layan daha fazla ş aka.

"Hadi hanımefendi devam edin ve bize ne yapacağ ımızı öğ retin ç ünkü
kafiyeler umurumuzda değ il ve sizin de istememenizi diliyoruz."

Kahkaha sonsuza kadar buzu kırdı. Ayrıca, paylaş ılan bir tema bulduğ umuzda, bu Emmylou Harris'in müziğ ine bakılırsa, gerç ekten iyi durumdaydık ve kaç ıyorduk.

"Tamam tamam hepinizi duyuyorum ama öğ renmeniz gereken ş eyler var.
O zaman beni eğ lendir ve bu tekerlemeleri yap, gitarlar o zaman kazanacaksın
Yakında kendi kalbinden ş arkılar ç alacaksın

Machine Translated by Google

Ama bu iş leri ne kadar ertelersen o kadar geç baş larsın.”

Cevap olarak ş unları aldım:

"Tamam hanımefendi mecbur kalırsak, bu aptal
tekerlemeleri yazarız ama bu iş lerle fazla oyalanma, benim olan bir gitar istiyorum."

Ş aka kafiyelerle devam etti ve birinci dersin sonunda kahkahalar özgürce akmaya baş ladı. Kadınların ç oğ u iyi katkıda bulundu. Çok eğ lenceli olduğ u ortaya ç ıktı.

Eğ itim Departmanındaki tüm insanlar iyi kalpliydi ve müş terilerle evlerinde onca bire bir ç alış tıktan sonra tekrar bir ekip ortamında ç alış mak güzeldi. Mahkûmlara fazla yaklaş mamama rağ men beni uyardılar ve bunu güvenlik ve mahremiyet nedeniyle anladım. Ama ben ancak kendim olabildim ve öğ rencileri mahkûm olarak değ il, gitar ç almayı ve ş arkı yazmayı öğ renen kadınlar olarak gördüm. Hapishanede olduğ umu hatırlayacak kadar sokak akıllıydım ama aynı zamanda dürüstç e yaş adım, bu yüzden hala sadece kendim olabilirdim.

Her birine olan samimiyetim ve inancımın bir sonucu olarak zaman iç inde güvenin tesis edilmesi ve güç lenmesiyle aramızdaki engeller ortadan kalktı. Kadınlar olarak sohbet ettik ve ş arkı yazarlığ ı yoluyla daha yumuş ak yanlarını göstermeleri iç in teş vik etmem, kendilerini korumak iç in inş a ettikleri duygusal duvarları yavaş yavaş kaldırmalarını sağ ladı. Sınıf, öğ renciler iç in ç ok kiş isel ve iyileş tirici bir alan haline geldi. Bu ş ifa bakış aç ısıyla müfredatı tasarlamaya devam ettim.

Kadınlar ç eş itli yazma alış tırmaları kullanarak duygularını serbest bırakmayı ve sonunda umutla yazmayı öğ rendiler. Kesinlikle öfke ve acı ş arkıları yazıldı. Yine de hayallerin ve özlemlerin ş arkıları vardı. Bir ş ey yapıp yapamayacakları sorulduğ unda, hiç bir ş ekilde kendilerine bir sınır, maddi, coğ rafi, beceriye dayalı bir sınır olmasa ne yapacaklardı diye sorulduğ unda, yıllar sonra ilk kez hayal kurmaya ve kalplerini dinlemeye baş ladılar. Biri devlet dairelerine cevap vermeden ç ocuklarıyla birlikte yaş ama özgürlüğ ünü istedi, diğ eri bir müzik videosunda olacağ ını söyledi, biri karın germe olacağ ını söyledi, diğ eri aile iç i ş iddet olmadan (hiç bilmediğ i) bir hayatı bilmek istedi, biri sonsuza dek uyuş turucu bağ ımlılığ ından kurtulmayı diledi ve bir diğ eri Cenneti ziyaret etmek ve annesine onu sevdiğ ini söylemek istedi.

Dürüstlük akmaya devam ederken, gözyaş larının dökülmediğ i ç ok az ders geç ti. Ama destekleyici bir ortam olacağ ına dair bir anlaş ma yapmış tık, hayır

Machine Translated by Google

ne önemi var. Böylece bir zamanlar anlaş amayan kadınlar hoş görülü oldular ve sonunda sınıfta birbirlerine destek oldular. Bir kadın, diğ erinin varlığ ından dolayı sınıfa bile katılmayacaktı. Yine de yaptı ve yaklaş ık dört derste birbirlerine ş arkıları iç in gerç ek bir cesaret veriyorlardı ve bahç ede de iyi geç iniyorlardı. Bu, sınıfın doğ asıydı. Kendilerini bu kadar dürüstç e ifade etme cesareti, ş arkılarının her biri geliş tikç e empati kurdukları ve gerç ek bir ilgiyle dinledikleri iç in diğ erlerinin saygısını kazandı.

Ayrıca sınıfın önünde performans sergilemeyi öğ renmek onlar iç in son derece zorlayıcıydı. Yine de ş arkılarının mesajlarının acısını hissederek birbirlerini cesaretlendirdiler. Sandy adlı bir öğ renci, yaş adığ ı kasabanın hiç bir yerine tam olarak uymayan yarı Aborijin, yarı beyaz bir kadın olmanın ne kadar zor olduğ unu yazmış tı. Sınıftaki diğ erleri de aynı duyguyu biliyordu ve onu cesaretlendirdi, bu ş eylerin ifade edilmesi ihtiyacını pekiş tiriyor.

Bir diğ eri, Daisy, ç oğ unlukla ş iddet nedeniyle o kadar ç ok hapse girip ç ıkmış tı ki, bu sefer ne kadar kaldığ ını bile bilmiyordu. Mahkeme salonundayken uyuş acağ ını ve sesini keseceğ ini, ç ünkü bu onu bunalttığ ını söyledi. (Cezasının uzunluğ unu kısa bir süre sonra öğ renecekti). Bu yüzden, bu duygular hakkında yazdı ve hayatının artık sistemin bir parç ası olmasından ne kadar nefret ettiğ ini ve bir daha asla kendi gibi hissetmediğ ini yazdı. Baş ka bir öğ renci olan Lisa, oğ lu iç in onunla ne kadar gurur duyduğ unu anlatan bir ş arkı yazdı. Her ç aldığ ında duygulara boğ uldu, ama kendisi ile de ç ok gurur duyuyordu.

Bu ş arkıları sınıfta söylemek onlar iç in rahatlatıcıydı, ç ünkü sinirlerini ne kadar zorlayacak olsa da, sadece yazılı ifadeye değ il, tam ifadeye izin veriyordu. Ama yıllar önce ben de duygusal olarak bu yerde bulunduğ umdan, aynı utangaç ve gergin olduğ um iç in onları nazikç e cesaretlendirdim ve korkunun duygusal duvarları yavaş ç a yıkıldı. Birkaç ay sonra, baş langıç ta ç ok ç ekingen olan öğ rencilerimden biri, yeni orijinal ş arkılarından birini yüzün üzerinde mahkûm ve ziyaretç inin önünde tek baş ına ç aldığ ında, sevinç ten ağ layan ben oldum.

Sınıf sayıları ç ok büyük değ ildi, ama bu herkese uygundu. İ lk birkaç sınıf dolup taş ıyordu, verimlilik iç in ç ok büyüktü, ancak ondan sonra genellikle yaklaş ık on normal öğ renci vardı. Diğ erleri gelip giderdi, ama Eric Clapton gibi gitar ç almayı tek bir sınıfta öğ renemeyeceklerini anladıklarında ve dahası, sınıf gerç ek bir ç alış ma iç eriyordu, hepsi oyalanmadı. Sınıfların küç ük olması en iyisiydi. Bunlar ç ok ilgiye ihtiyaç duyan kadınlardı ve bu sayede her biri ile ayrı ayrı ilgilenebildim. Ortaya ç ıkan ş arkılar ve hikayeler ilham verici, iyileş tirici ve güzeldi. Arasında akan aş k

Machine Translated by Google

en hafif tabirle hepimiz besleniyorduk. Sertleş tirilmiş dış görünüş lerin altında sizin ya da benim gibi insanlar vardı - ç ocuklarını seven, sevgi ve saygıya özlem duyan, faydalı hissetmek ve kendine saygı duyan hayatlar yaş amak isteyen insanlar.

Kadınların ç ok azı yaptıklarından dolayı suç suzdu. Çoğ u daha iyi insanlar olmak istedi. Yine de her birinin kiş isel hikayesini öğ rendiğ imde, tek görebildiğ im trajik geç miş ler, ç ok düş ük özgüven ve kıramayacakları bir döngüydü. Çeş itli suç lardan, bazıları yasadış ı olarak fahiş e olarak ç alış maktan suç landılar. Bu bağ lamda, bazı kadınlar sistemi kendi lehlerine ç alış tırdılar. Pek ç ok küç ük suç un ceza süresini biliyorlardı, bu yüzden her yıl bir tane iş leyeceklerdi, böylece kış boyunca üç ay boyunca soğ uk sokaklardan ç ıkmalarını, en azından hapishanede sıcak bir yatak ve düzenli yemek yiyebilecekleri bir yerdi. Diğ erleri, uyuş turucu kullanımı veya bulundurma, ş iddet, dolandırıcılık, hırsızlık (ailesini beslemek iç in edindiğ i ve daha sonra bağ ımlı hale geldiğ i bir alış kanlık) ve birç ok kez alkolün etkisi altında araç kullanma gibi suç lardan oradaydı.

Gerç ek suç tan bağ ımsız olarak, cezaevi sistemi, eylemlerinin altında yatan nedenleri yaraları değ il, suç ları, etkilerini tedavi etti.
Bir ıslah tesisi olarak adlandırılsa da, düş üncelerini ve geç miş kalıplarını ciddi olarak değ iş tirmek isteyen herkes iç in yalnızca sınırlı yardım mevcuttu. Bu, düş ük özsaygı, uyuş turucu kullanımı, aile iç i ş iddet ve bundan kaynaklanan suç yaş amının döngülerini kırmak iç in iyileş meye en ç ok ihtiyaç duyulan seviyedir. Belki bazı suç lular yardım edilseler bile yine suç iş leyeceklerdi. Ancak tanıdıklarım, hapiste kaldıkları süre iç inde ve sonrasında sürekli destek verilse, alış kanlıklarını kesinlikle değ iş tirirdi.

Sistemin kendisinde ç alış an bazı sevimli insanlar vardı, ama onlar da ona karş ıydılar. Birkaç kiş iye ulaş mayı baş aran ve hayatlarını değ iş tirmelerine yardımcı olan kilise gruplarından gönüllüler de vardı. Gerç ek ş u ki, güvenlik ve bürokrasi iç in iyileş tirme ve destek yöntemlerinden ç ok daha fazla para harcandı. Yaklaş ık üç yüz mahkûmun bulunduğ u bir hapishanede sadece iki psikolog vardı ve zaman yetersizliğ i ve aş ırı bağ lılık nedeniyle ç oğ u zaman müsait olmuyorlardı. Bir hapishanede yaş amadan önce kendiniz hakkında oldukç a düş ük hissetmediyseniz, kesinlikle sırasında ve sonrasında bunu yapardınız.

Hapishanelerde meditasyonun baş arısı ve insanların hayatlarını değ iş tirmesi hakkında bilgilendirici bir belgesel izledikten sonra, bazı personele bundan ve doğ ru insanlarla nasıl iletiş im kurabileceğ imden bahsettim. İ zlediğ im meditasyon yolu, diğ er ülkelerdeki mahkûmlara meditasyon öğ retmede baş arılı olmuş tu, ancak bana gülerek ve tamamen cesaret kırılarak 'İ yi ş anslar' denildi. Yani bunun yerine ben

Machine Translated by Google

yapabildiğ im kapasitede ç alış tım ve bu da sınıfımdaki öğ rencilere kendi güzelliklerine ve iyiliklerine inanmalarına yardımcı olarak oldu. Bunu onlara ş arkı yazmayı ve kendilerini orijinal ş arkılarla, sahip oldukları ve icra edip baş kalarıyla paylaş abilecekleri ş arkılarla nasıl ifade edeceklerini öğ reterek yaptım.
Birç oğ u hayatlarında hiç iltifat etmemiş ti ve onlara verdiğ im olumlu geri bildirimlerle sünger gibiydi, hepsi gerç ekti. Ş arkılarının iyileş tirilmesi iç in herhangi bir öneri, her zaman nazik bir değ erlendirme yoluyla iletildi.

Bana güvenmeye baş ladıkları, bahç edeki yaş am hakkında beni eğ ittikleri komik zamanlar da oldu. Bir gün kadınlardan biri yüksek sesle bir baş kasıyla fazladan bir ç ift koş u ayakkabısı almayı nasıl baş ardığ ını konuş uyordu. Onu duyduğ umu anlayınca hemen sustu. Benden ve diğ er öğ rencilerden gelen teş vikle bana planı anlattı. Oldukç a zekice bir düş ünce olduğ unu yorumladım, sadece "Eh, biz suç luyuz Bayan. Nerede olduğ unuzu hatırlayın" diyerek gülmekten kırıldım. O zamana kadar güven kazandım ve hiç korkmadım, bu yüzden bu ifadeyi oldukç a komik buldum.

Bir hafta baş ka bir öğ renci sınıfa oldukç a bitkin ama aynı zamanda bitkin bir halde geldi. İ yi olup olmadığ ını sorduğ umda, "Evet ş imdi iyiyim bayan. Az önce berbat bir sabah geç irdim. Bu piliç uzun zamandır beni rahatsız ediyor, ben de kafasını ç amaş ır kurutma makinesine soktum. Ş imdi iyi". Hafif bir ş aş kınlıkla 'görüyorum' der gibi baş ımı salladım. "Her neyse hanımefendi, her ş ey yolunda.
Ben buradayım ve müzik zamanı. Ben buradayken bunların hiç biri önemli değ il. Bu derse gelmeseydim, onu öldürebilirdim. Ama beni bu dersten men ederler ve bu beni öldürür." Bununla birlikte oturdu ve önceki haftadan kalan ş arkısı üzerinde ç alış maya devam etti. Aslında tanıdığ ım en güzel seslerden birine sahip harika bir söz yazarıydı. Keş ke baş ka koş ullarda tanış saydık, ç ünkü onunla kamp ateş i etrafında ş arkılar paylaş mayı ç ok isterdim.
Gerç i bu asla olmayacaktı.
Her seferinde bir hafta, giderek daha fazla olumlu dönüş üm ortaya ç ıkıyordu. Görmek ödüllendirici ve güzeldi. Eğ itim Departmanı personeli de programa katılan öğ rencilerin birç oğ undaki baş arı ve olumlu değ iş ikliklerden memnun kaldılar. Sınıf kısa sürede hem onların hem de benim haftanın en önemli olayı oldu.

Birbirimize daha yakın yaş amamıza rağ men, ş imdiye kadar iç inde bulunduğ um uzun mesafeli iliş kiyi bitirmiş tim. O adamla kalarak kalbimin aradığ ı yöne asla gidemeyecektim. Değ erlerimiz ç ok farklıydı. Hüzünlü aracılığ ıyla gözyaş ı döken ve gerekli büyüme varken

Machine Translated by Google

Bırakma sürecinde, artık kendi değerlerime uymayan bir yaşam tarzı yaşamaya başlamak için kendimde çok ileri gelmiştim.

Ev hayatı güzeldi ve son on ya da iki yılda olduğu gibi tüm ziyaretleri ben yapmak yerine, ara sıra ziyaret eden arkadaşlara ev sahipliği yapmaktan çok memnun oldum.
Bu kadar çok dolaşımdan sonra, kendimi çok fazla ev insanı olarak bulmak tamamen şaşırtıcı değildi. Nadiren bir yere gitme eğilimi hissederdim ve uzun vadede kesinlikle evden daha çok çalışmak istediğime karar verdim.

Bu yüzden boş zamanlarımda, hapishanedeki kadınlara öğrettiklerime dayanarak çevrimiçi bir şarkı yazma kursu geliştirdim. Yazılarım da çeşitli dergilerde yayınlanan makalelerle hız kazanıyor ve bir blog yazıyordum. Bu, birçok takipçi kazanmaya başladı ve bu da işim aracılığıyla benzer düşünen insanlarla bağlantı kurmayı ne kadar sevdiğimi pekiştirdi. Ayrıca, bir sanatçının zor hayatını yapmaya devam etmek isteyip istemediğimi sorgulamama da neden oldu. Hapishanede öğretmenlik yaparken kendi müziğim biraz yavaşlamıştı, yine de arada sırada kaliteli konserler veriyordum. Doğru izleyicilerle bağlantı kurduğumda ve müziğin içinde tamamen kaybolduğumda, onu sevdim, ancak evden yazmak ve çalışmak daha fazla memnuniyet getirmeye başladı.

Kulübe ve hapishane işi harika olsa da, beni bölgede tutacak fazla bir şey yoktu. Arkadaşlarım taşınmıştı ve daha önce Sidney'de yaşadığımdan beri hayat değişti. Ayrıca bir gün sonunda ülkede yaşayacağımı bilen bir parçam da vardı. Yirmi yılı aşkın bir süredir dolaşımdayken, çiftlik yaşamının sunduğu alan özlemini hiç kaybetmemiştim. Yıllarca dolaştıktan sonra daha münzevi ve kendi yerimde olmayı sevmeye başladığım için yeni bölgede pek fazla arkadaş edinemedim.

Böylece benim adıma gerçek bir bilinçli farkındalık olmadan, öğrenciler benim en yerel arkadaşlarım oldular. Zamanla, öğretmen ve öğrenci veya çalışan ve mahkumlar arasındaki duvarlar önemli ölçüde çöktü. Sınıf, bir grup kadının müzik çaldığı bir yer haline geldi. Mahkûmları benden ayıran pek bir şey olmadığını hissettim ve zaman zaman ben de onlardan biri olabilirdim.

Zaten bazen böyle hissettiriyordu. Kesinlikle böyle hissetmediğim başka anlar da oldu. Orada olmamı tasdik edecek bir suçişlememiştim ama yaşadığımız dürüstlükle kenetlenmiş kadınlar olarak aramızda her zaman bir yakınlık vardı. Kendi kırılganlığım ve acı dolu geçmişim, eskisi kadar yakın olmasa da, bazı yönlerden beni hâlâ şekillendiriyordu. Bu, muhtemelen öğrencilerle olan bağı güçlendirdi, çünkü kendi geçmişleri acıyla, çeşitli istismarlarla ve öz değer eksikliğiyle doluydu.

Machine Translated by Google

da bundan kaynaklanmaktadır.

Hapishaneye ilk geldiğ imde, kiş isel hayatımla ilgili soruları nasıl saptıracağ ım konusunda bana rehberlik edildi. Onlara nerede yaş adığ ımı asla söylemesem de, sorduklarında soyut bir yönü göstermek veya yalan söylemek yerine basitç e söyleyemeyeceğ imi söyledim. Kadınlar buna saygı duyuyorlardı, ç ünkü artık güven vardı, ama ben cevaplayabildiğ im soruları cevapladım. Geç miş te ölmekte olan müş terilerle yaptığ ım tüm dürüst konuş malar sayesinde, daha aç ık olmaktan da zevk aldım. Mahremiyetin duygusal duvarları sadece iyiliğ i engeller. Gerç ek insanları bir araya getirir. Geç miş im hakkında sorular sordular ve ben dürüstç e cevap verdim, baş kalarından aptalca hoş landığ ımı ve ç ok uzun süre inandığ ımı aç ıkladım.

Bu kadınların grup olarak ve bireysel olarak nezaketi, iç imde ç ok uzun süredir uykuda olan bir ş eyi uyandırdı. Basitç e, nezaketi nasıl karş ılayacağ ımı bilmiyordum. Nasıl vereceğ imi biliyordum, ama alamadım. Bu yüzden bana olan sevgilerini ve acımı gerç ek anlamda anladıklarını hissettiğ imde, bu ç ok büyüktü.
Bunlar gerç ekten de kadınların en kibarı ve en güzeliydi. Hepsi acı ç ekmiş ti ve birç oğ u büyük bir özlemle ç ocuklarını ve ailelerini özlüyordu. Yine de kalpleri inanılmaz derecede nazikti. Elbette iş leri batırdılar ve hatalar yaptılar, hapse girdiler, ancak ç ok azı piş manlık duymadı ve hiç biri iyi ve sevgi dolu bir kalbe sahip değ ildi.

Finansman tükeniyordu ve hapiste neredeyse bir yıl geç irdikten sonra, sadece ölmekte olan insanlara bakmaktan yorulmadığ ımı kabul ettim. Aslında hayattan yanıyordum. Etrafımda ç ok fazla hüzün vardı. Birkaç yakın arkadaş ımın baş ına bir trajedi geldiğ inde ve ben orada olmaya ç alış tığ ımda hayat daha da zorlaş tı. İ lk finansman turunu almanın ne kadar zor olduğ unu bilerek, bunu tekrar yapacak enerjim olup olmadığ ını merak ettim. O gece uykuya dalarak, yeni komş ularımın birbirleriyle ç ığ lık atmasını dinleyerek karar verdim. Köy hayatına dönme zamanı gelmiş ti. Bu noktada yapabileceğ im her ş eyi yapmış tım.

Orijinal öğ rencilerimin ç oğ u ş imdiye kadar serbest bırakılmış tı ya da olmak üzereydi, bu yüzden bu beni ç ok özgürleş tirdi. Yeni öğ rencilere öğ retmek iç in netlik ve enerjiye sahip olmak mümkün olmayacaktı. Bana nasıl bakılacağ ını öğ renmenin zamanı gelmiş ti. Bu yüzden hapishaneye ve ev sahibine ihbarımı verdim ve planlar yapmaya baş ladım.

Annem babam yaş lanıyordu. Annem ve ben arkadaş lığ ımızda her zamanki gibi ç ok yakındık ve babamla ç ok güzel bir iliş kimiz vardı. Bu yüzden, en azından birkaç saatlik sürüş mesafesinde onlara daha yakın ve daha eriş ilebilir olmak istedim. Bu, bir Avustralyalının mesafe algısına göre ç ok uzak değ il. Ben de sahile yakın bir yerde yaş amak istiyordum.

Machine Translated by Google

Uygun alan seç ildi ve kiralık evlerin internet sayfalarını taramaya baş ladım. Hangi iki kasaba arasında yaş amak istediğ ime ve kira limitimin ne olacağ ına karar verdim. Birkaç hafta iç inde uygun bir ş ey ç ıkmayınca, yerel gazeteye ne aradığ ımı aç ıkç a belirten bir ilan verdim. Her ikisi de doğ ru gelmemesine rağ men birkaç durum teklif edildi, ancak yeni bağ lantılar kurdum ve ç ok kısa bir süre sonra büyük bir küç ük kulübenin müsaitliğ i dikkatimi ç ekti. Tam olarak istediğ im yerdeydi, tam olarak karş ılayabileceğ im kira miktarında ve daha farkına varmadan iki bin dönümlük bir ç iftlikte yaş ıyordum.

Machine Translated by Google

KARANLIK VE Ş AFAK

Kulübenin önünden akan bir dere geç iyor ve bu, sürekli değ iş en bir vahş i yaş am ve güzellik sahnesi getiriyordu. Muhteş em, devasa ağ aç lar manzarayı noktalıyordu. Kuş lar bütün gün bana ş arkı söylerken, kurbağ alar bütün gece ş arkı söyledi. Her akş am geldiğ inde sokak lambaları değ il milyonlarca yıldız tepede parlıyordu. Özellikle gitarımı mükemmel bir verandadan gün batımını izlerken ya da teneke ç atıya yağ mur yağ dığ ında kesinlikle mutluluk vericiydi. Cennetteydim ve ç ok, ç ok teş ekkür duaları ettim.

Canlı eğ lence ve sanata kolayca eriş im söz konusu olduğ unda, taş ra hayatının aç ıkç a birç ok fedakarlığ ı vardır, ancak etrafta bana uyacak kadar ç ok ş ey vardı. Zaten yaş am tarzım beni her zaman bir yerlere seyahat etmeye götürürdü. Önemli değ ildi. Yine doğ ayla ritim iç inde hareket ediyordum ve sonunda bana en anlamlı gelen hayatı yaş ıyordum. Çiftç ininki de dahil olmak üzere beş ev, bu geniş arazideki tepeler ve vadiler üzerinde noktalıydı. Bir kiracı olarak sadece alanın tadını ç ıkarmak zorunda kaldım.

İ ş ler hemen daha kolay ve hafif hissettirdi. Yeniden taş rada yaş amak böyle bir eve dönüş tü. O kadar ç ok ölmekte olan insana baktıktan ve sonra hapishanede ç alış tıktan sonra enerjim ç ok düş üktü, bu yüzden bir ara vermekten ve bir süre tasarruflarımla yaş amaktan mutlu oldum. Bu arada, yeni alanım hakkında biraz araş tırma yapar ve hazır olduğ umda hangi yöne gideceğ ime karar verirdim, her adımı kendini gösterecek ş ekilde takip ederdim. Her geç en gün daha iyi hissettim, yavaş yavaş genç leş iyordum. Pozitif enerji ve düş ünceler yeniden akıyordu.
Tepeler ve ç ayırlar üzerinde dolaş arak, doğ anın sadeliğ i ve karmaş ıklığ ından keyif alarak iyileş mem ve restorasyonum devam ediyordu.

Pek ç ok harika ve bilge insanın baş ucunda oturan önceki büyüme yılları kesinlikle birç ok olumlu değ iş im yaratmış tı. Anılara gülümsedim, genellikle hassas anları ve güzel sohbetleri hatırladım. O hayat ş imdi ç ok arkamda görünse de, özellikle tepeleri ve vadileri yürürken, beni ç ok ş ekillendirmiş ti ve ezici bir ş ekilde minnettar hissetmeye devam ettim.

Evde biraz zaman geç irmeye ve yaratıcı yolculuğ uma devam etmeye ihtiyaç duymanın dış ında, bir sonraki adımların geleceğ ine güvenerek bir kez daha inanç sıç ramasına baş ladım.

Machine Translated by Google

kesinlikle doğ ru zamanda kendilerini gösterirler. Sonuç ta, daha önce genellikle olan buydu. Etrafımda bu kadar doğ al güzellik varken yazı ve müzik harika bir ş ekilde akmaya baş ladı. Kulübenin ve derenin etrafındaki doğ al yaş amın bolluğ u, kısa sürede ç ok basit bir yaş am tarzına adapte olmamı sağ ladı.

Kendi bilincimin ç ok altında olsa da, düş ük öz değ erimin yıkıcı kalıpları hala oyalandı. Bilinç li bir düzeyde, düş üncelerim son on yılda büyük ölç üde değ iş miş ti ve hayat yıllardır olduğ undan daha kolay geliyordu.
O bakımdan her yeni günle kendimi yenileyen, huzur ve ş ükran dolu bir yerdeydim. Duygusal olarak, her ş ey yolunda gidiyordu. Ya da öyle düş ünmüş tüm.

Sonra birdenbire iş ler beklenmedik bir yöne saptı. İ yice ilerliyordum, bu yüzden aniden iyileş memin en karanlık derinliklerine atıldığ ımda beni tamamen büktü. Her ş ey daha önce hiç olmadığ ı kadar derin yerlerden geldi. Kalan (ve yeniden kazanmayı düş ündüm) enerjim neredeyse bir gecede tamamen yok oldu, sanki biri beni elektrik prizinden ç ıkardı ve ben yere yığ ıldım. Birdenbire olmuş gibiydi. Her bir gram enerji kesinlikle gitmiş ti.

Bazı yerel temaslar kurmak iç in herhangi bir gündelik iş bulma fikirleri pencereden uç tu. Herhangi biriyle yüzleş me düş üncesi imkansız görünüyordu. Herhangi bir iş te kısa bir süre bile ç alış ma fikri söz konusu bile olamaz hale geldi. Ben sadece yetenekli değ ildim. Bu değ iş ikliklerle yüzleş mek iç in varlığ ımın özüne girmeye zorlandım ve bu ç ok zorlu bir yolculuktu. Yine de baş ka seç eneğ im yoktu. Sevsem de sevmesem de geliyordu ve bir kez gözyaş ları baş ladı mı onları durduracak bir ş ey yoktu. İ yileş mem gerekiyordu ki olmak iç in doğ duğ um gerç ek kiş i olabileyim, geç miş imden tamamen kurtulabileyim. Bu aylar hayatımın en zor ayları oldu, beklenmedik bir ş ekilde derin bir intihar depresyonu ç ukuruna kafa üstü kaydım.

Beni en iyi tanıyanlar bunun ben olduğ uma inanamadı. Kendim orada olmasaydım, ben de aynı ş eyleri hissedebilirdim. Daha önce baş kalarında depresyonu ilk elden görmüş tüm ve kendimi asla böyle bir yerde hayal edemezdim. Ama depresyonla ilgili olan ş ey budur ve birç ok hasta iç in baş langıç ta bu kadar zor olan ş ey budur - onlara olmasının ş oku.

Bazı arkadaş lar buna inanmayı aç ıkç a reddetti. Bu nasıl Bronnie olabilir, her zaman herkesi ayağ a kaldıran ve ş imdi kaza ve yanık durumunda olan Bronnie? Bazıları beni böyle savunmasız bir yerde görmekle nasıl baş a ç ıkacaklarını bilemediler. Arayan diğ er arkadaş larımın, beni ç ok iyi tanıdığ ını düş ündüğ üm kiş ilerin önerileri benim yapabileceğ imden o kadar uzaktı ki, beni daha da yanlış anlaş ıldı. Biraz daha üzgün olabilseydim, bu beni böyle yapardı. Ama ben

Machine Translated by Google

olamazdı, bu yüzden olmadı. En küç üğ ü diğ er insanlardı. İ lgilenebildiğ im tek ş ey kendimdi - ve bazen o bile değ ildi.

Öneriler, durumumu nasıl değ iş tireceğ ime dair tüm aç ılardan devam etti. Ancak depresyonu olan insanların en ç ok ihtiyaç duyduğ u ş ey kabul görmektir. Depresyon, kiş inin kendi hızında ilerlemesine izin verilirse, olumlu dönüş üm iç in en katalizör hediye olabilen bir hastalıktır. Depresyona modern toplumda verilen isimdir. Ama aslında, ruhsal dönüş üm ve uyanış iç in bir fırsat ve muazzam bir zamandır. Bir arıza olabilir. Ancak kararlılıkla, teslim olma isteğ iyle ve inanç la yaklaş ılırsa bir atılım da olabilir. Tabii ki, bu aslında onu eğ lenceli hale getirmiyor.

Daha o gün iç in ilk düş üncemi bile bulamadan ağ layarak uyandım, beni tanıyanların ş efkatine ve sabrına ihtiyacım vardı. Bazen uyanık düş üncelerim bilinç li bile değ ildi, hafifç e uyandığ ım anda gözyaş larım aktı. Diğ er zamanlarda, kendim ve durumum iç in üzüntüydü - hayat bu günlerde imkansız derecede zordu ve gerç ekten de yıllardır vardı.

Her ş eye yeniden baş layacak enerjiye sahip olmadığ ımı kabul etmek, buna mecbur olduğ umu bilmek de beni bunalttı , bırakın enerjiyi bulmayı , bunu yapacak enerjiye sahip olmayı bile hayal bile edemiyordum . Yine de kimse ön kapıma gelip bana mükemmel bir iş teklif etmeyecekti, özellikle de ç evrede neredeyse hiç kimseyi tanımıyorken.

En yakın ç evremdeki hiç kimse, derin üzüntü ve güç eksikliğ imle nasıl baş a ç ıkacağ ımı gerç ekten bilmiyordu, bu yüzden beni tekrar dış arı ç ıkarmak, ç alış tığ ımı görmek iç in önerilerde bulunmaya devam ettiler. Henüz buna kesinlikle hazır olmadığ ım iç in, sadece baskı ekledi. Çok fazla enerji harcayan evimi süpürmeyi baş arabilseydim, bu büyük bir baş arı haline gelirdi, bunu kendi kendime kabul ederdim – 'Bugün iyi iş ç ıkardın Bronnie, bir ş ey baş ardın'. Daha önceki zamanlarda beş evi süpürebilir, öğ le yemeğ ine ç ıkabilir, birkaç mil yürüyebilir ve bir saat yüzebilirdim. Ama depresyon ilk ortaya ç ıktığ ında böyledir. Baş langıç ta ç ekimleri ç ağ ırır.

Arkadaş ların ve sevdiklerinizin yapabileceğ i en iyi ş ey, diğ er kiş inin burada olduğ unu kabul etmektir. Bunun dış ına ç ıkabilirler veya ç ıkmayabilirler. Özellikle isterlerse, gelmeleri iç in iyi bir ş ans var. Sevdiklerinin kabulü bu potansiyeli destekler. Basınç olsa da, sadece engelliyor. Acı ç eken kiş i ayrıca, kendilerine baskı yapmamak iç in hayatlarının bu noktada olduğ unu kabul etmelidir, bu da sadece semptomları ş iddetlendirir. Ancak normal yaş amda iş lev gösterememe ile boğ uş tuğ um iç in, kendimdeki bu kabul yerine ulaş mam biraz zaman aldı.

Machine Translated by Google

Toprakta yaş amaya geri dönmek, iç imde o kadar derin bir yere dokundu ki, benzer bir ortamda yaş adığ ım genç liğ imden ve genç bir yetiş kin olarak günlerimden gömülü acıya eriş ti. Yavaş layarak ve köklerime geri döndüğ ümde, tüm enerjimi diğ er insanlara bakmaya harcamamanın yanı sıra, kapak on yıllar önce güvenli ve bir ş ekilde zorla kapatılmış bir kutu acıdan patlamış gibi görünüyordu. Bilincimi iyileş tirmeye ve salıvermeye baş ladığ ımda, geç tiğ imiz on yılda yavaş yavaş dış arı sızıyordu.
Ancak ş imdi, ç ok ç iğ ve acı verici ş ekilde yüzeye ç ıkan mutlak üzüntü, yalnızca bilinç li değ il, bilinç siz yerlerden de geliyordu. Genç liğ imde yılların eleş tirisinin, o zaman bile olduğ um gibi kabul edilmemenin, maruz kaldığ ım onca bağ ırma ve alay konusunun acısı, ben farkına bile varmadan biriktirdiğ im tüm acılar su yüzüne ç ıktı. ağ ladım ve ağ ladım.

Gerç ek ş ifadan yararlanmak iç in, önünüzdeki ş eyle yüzleş mekten baş ka bir seç enek yoktur - acı, acınızın kabulü, büyüme fırsatı, iyileş me ihtiyacı ve sonunda güç lenerek güç bulma ihtiyacı. acıdan daha. Yine de kimse bizim öğ renmemizi elimizden alamaz. Bunu bizim iç in baş ka kimse yapamaz. Baş kalarından gelen sevgi elbette yardımcı olur ve sevgili annemden ve birkaç eski arkadaş ımdan gelen bu sevgi büyük destek oldu. Yine de kendi iyileş memden kaç ış yoktu. Kendimle yüzleş me zamanıydı. Aynı zamanda en derin seviyelerden ş eyleri salıvermenin zamanıydı.

Serbest bırakma ç eş itli ş ekillerde geldi. Tabii bir de ağ layan oldu. Bir ş eyler yazmak da vardı. Hayatımda ilk kez ben de ç ığ lık attım, bağ ırmadım, gerç ekten ç ığ lık attım. (Aslında bir keresinde uç aktan atladığ ımda istemsizce ciyaklamış tım). Ama bu ilkel bir ş ekilde ç ığ lık atmaktı. Diğ er evlerden bu kadar uzakta yaş amaktan ve bu kargaş ayı her gün nasıl gerektiriyorsa o ş ekilde atlatmak iç in mahremiyete sahip olduğ um iç in ç ok minnettardım. Küç ükken ve büyürken keş ke söyleseydim dediğ im her ş eyi, beni inciten insanlara haykırdım. Ayrıca hiç bir kelime eklenmeden acı sesleri de bağ ırdım. Olduğ um durumda olmanın verdiğ i hayal kırıklığ ı iç in, yaş adığ ım acının seviyesi iç in ç ığ lık attım. Kontrolsüzce hıç kırdım. Yorgun yattım ve yavaş yavaş iyileş tim.

Daha duygusal zamanlarda, genellikle bir gül gibi olmayı öğ renmeyi severdim. Güzel, narin benliklerimizi katman katman aç arız ve sonunda merkeze, kim olduğ umuzun tomurcuğ una ulaş ırız. Yine de tam bir üzüntü ve umutsuzluk iç indeyken, bu teoriyi iyice ve gerç ekten pencereden dış arı attım ve büyümenin daha ç ok ç ok büyük bir soğ anı soymak gibi olduğ una karar verdim. Her yeni katmanı ç ıkardıkç a daha da acı verici hale geliyor ve her katman bizi daha ç ok ağ latıyor. iş te

Machine Translated by Google

bana oluyordu. Tam güç lü bir soğ anı soyuyordum, hem de ç ok büyük bir tane. Dökülen her gözyaş ı, yazılan her cümle, paylaş ılan her düş ünce yeni bir katmanın soyulmasına yardımcı oldu.

Her gün hedeflediğ im ş ey mutluluk değ ildi, sadece bulunduğ um yeri kabul etme gücüydü. Baş langıç ta ağ lamak dış ında hiç bir ş ey iç in ç ok az enerji vardı ve ardından verandadan, doğ a dünyasının önümde aç ılıp aç ılmasını izlemekten baş ka bir ş ey yoktu. Günlük olarak devam eden salıverme dalgalarından bitkin düş en her gün, ş imdiyi yaş amaktan ibaretti. İ ç inde bulunduğ um anın ötesini düş ünmek bazen ç ok zordu. Sadece duyguların yoğ unluğ undan kurtulmak, günlük olarak yeterliydi. Uyuş muş tum, duygusal olarak yıpranmış tım ve hayattan ç ok ama ç ok yorulmuş tum.

Bana mutluluğ un bir seç im olduğ u hatırlatılırken, kendime meydan okumayı ve yataktan kalkmayı ya da gözyaş ları arasında güzel bir an görmeyi seç mek bu yönde bilinç li seç imlerdi. Baş kalarına önemsiz görünen seç imler ve baş arılar artık benim iç in büyük baş arılardı. Bir zamanlar basit olan ş eyler, yataktan ç ıkmayı seç mek, telefon görüş melerine cevap vermek, saç ımdaki düğ ümleri ç özmek, güzel kıyafetler giymek ve tek istediğ im tenekeden kuru fasulye yemekken sağ lıklı yemek hazırlamak gibi ş eylerdi. hepsi ş imdi büyük baş arılar.

Artık eski ben değ ildim ve eğ er bu dünyada olduğ um kiş i olacaksam, duygularımı kabul etmeliydim, onları reddetmemeli, sonsuza dek serbest bırakılmaları iç in yüzeye ç ıkmalarına izin vermeliydim. Hepimiz kendi yolumuzu iyileş tirmek zorundayız. Mutlu hapları yutmak benim iç in bir yol olmasa da, kimseyi bu seç eneğ i seç tiğ i iç in yargılamasam da, yine de kendi yolumda ilerlemem gerekiyordu. Her gün farklıydı. Bazı günler karanlık, gözyaş ı ve kalp kırıklıklarıyla doluydu. Bazıları benim hafif, bitkin bir sis iç inde ç alış tığ ımı gördü, ancak sağ lıklı bir yemek hazırlama ve bazılarını dondurma kararlılığ ıyla karanlık günlerde hala iyi yemek yememi sağ ladı. Diğ er günler, enerjiyi bulduğ umda, insanların görüş alanından uzakta, arka tepelerde ve ç ayırlarda yürür, doğ al ortamın seslerini ve görüntülerini sadece nefes alırdım.

Meditasyon günlük yaş amın bir parç ası olarak kaldı. Bu beceri olmasaydı ne yapardım hayal etmekten nefret ediyorum. Daha önce bana acı ç ekmenin zihnin bir sonucu olduğ unu öğ retmiş ti. Önceki uygulama yılları, muazzam miktarda sağ lıksız düş üncenin bırakılmasına zaten yardımcı olmuş tu. Bu yüzden ş imdi iyileş memin ayrılmaz bir parç ası olarak kalmalıydı. Meditasyon yapmadan birinin bu hastalıkla nasıl baş a ç ıktığ ını merak ettim. Düş üncelerinizi gözlemleme ve onların siz olmadığ ını fark etme becerilerini öğ retir. Onlar sadece sizin zihninizdir ve zihniniz sizin bir parç anız olsa da, o hepiniz değ ildir ve tüm düş ünceler size ait değ ildir. Birç oğ u ortaya ç ıktı

Machine Translated by Google

size yansıtılan baş kalarının düş üncelerinden.

Bu farkındalık, kendi düş üncelerimin ve zihnimin gerç ek sahibi olma niyetiyle günde en az iki kez meditasyon yapmak iç in oturduğ umda bana ç ok yardımcı oldu. Bu kadar ç ok acı yüzeye ç ıkıp dikkatimi dağ ıtmaya ç alış ırken pratiğ ime odaklanmak ç ok büyük bir kararlılık gerektirdi. Ama meditasyondaki o saatlerin ç oğ unda kendime aittim. Meditasyon yaparken düş üncelerimi gözlemleyerek ama onlara odaklanmayarak, bu kargaş anın bir gün mutlaka geç eceğ ini bilerek, iç imdeki huzurlu yanımın hala var olduğ unu fark ederek, bir dinginlik yerine, bir sevgi ve kesinlik yerine döndüm. Ş u anda buna eriş mek iç in daha ç ok ç alış mam gerekiyordu, ç ok daha fazla. Meditasyon disiplini de bana ç ok iyi geldi. Bu, dalgalanan ruh halime rağ men, her gün onurlandırma taahhüdümün olduğ u anlamına geliyordu, yani ne kadar kötü hissetsem de, oturmak ve pratiğ ime devam etmek iç in kendime meydan okumam gerekiyordu. Bazı insanlar iç in, onları ayakta tutan ş ey iş e gitme veya baş ka bir rutine devam etme zorluğ u olabilir. Benim iç in meditasyon pratiğ imdi.

Tabii ki ben de ağ ladım, ruhumun derinliklerinden. Potansiyel olarak beni bekleyen güzel bir hayatı gözden kaç ırmamaya ç alış arak, eğ er kendimi bu acı ve iyileş me seviyesinden geç irebilirsem, yapabildiğ imde umuda tutundum. Ş imdiki an geç miş ten gelen acılarla bu kadar engellendiğ inde, bazen olası bir neş e getiren tek ş ey farklı bir gelecek umududur. Bu yüzden iyileş memde umut büyük rol oynadı. Yarı durgunluk anlarında, yeniden iş lev görmenin, kutsanmış olduğ um yetenekleri kullanmanın (hepimiz gibi), sevdiğ im iş i yaparak iyi para kazanmanın, arkadaş larımla gülmenin, tatlı su kenarındaki kendi arazime borç lu olmanın hayalini kurdum. nehir, yeniden sevmeye cesaret etmek ve ç ocuk sahibi olmak. Ama ç oğ u, mutluluğ u yeniden bilmenin, sadece hayatta olma armağ anı iç in sevinç ve heyecanla uyanmanın hayalini kurdum. Mutlu olmayı hayal ettim, hızlı, kısacık bir andan daha fazlası iç in bunun nasıl hissettirdiğ ini hatırlamaya can atıyordum. Evet, mutluluğ u umuyordum.

Yine de gerç ekten iyi yapılabilecek tek gerç ek ş ey, yapabildiğ im zaman mümkün olduğ unca anda kalmak ve ş imdiki an ile uğ raş maya devam etmekti. Böylesine muhteş em bir ortamda yaş amak bana ç ok yardımcı oldu, ç ünkü ç evremdeki doğ al dünyada ç ok karmaş ık ş eyler oluyor ve bu anlara tamamen dalıp, böcekleri ve kuş ları seyretmek, ağ aç lardaki esintiyi dinlemek, gökyüzünü izlemek beni tamamen buna kaptırdı. ve onun sürekli değ iş imleri.

Yardımını aramaya geldiğ im harika bir sosyal hizmet görevlisi de benim iç in bir nimetti. Sadece benimle aynı meditasyon tekniğ ini uygulamakla kalmadı, aynı zamanda bakmam iç in bir ayna tuttu. Onun yardımı sayesinde, kendimi farklı aç ılardan, daha nazik bir ş ekilde, kendi güzel kalbimi kabul ederek görmeye baş ladım. ben

Machine Translated by Google

ayrıca hak ettiğimin en derin seviyelerine inanmadan, kendime değil başkalarına bakmak için ne kadar enerji harcadığımı gördüm. Bunun çoğu, bilinç altı düzeylerde beni hala etkileyen, bildiklerini düşünmelerine rağmen beni tanımayan insanların geçmişteki görüşleri yüzündendi. Mevcut dönüşümün bir parçası, bu engellerden tamamen kurtulma kararlılığıydı . Ayrıca kendisi de zor zamanlar geçiren bir arkadaşımdan çok fazla acı çekmiştim, sadece iyi bir arkadaş olduğumu düşünüyordum. Ama onu kurtarmak için yüzerken ben de boğuluyordum. Empati kurduğum kişilere daha mesafeli bir şefkat uygulayarak şefkat ve empatimi herkes için biraz ayırmam gerekiyordu.

Kendi şefkatime olan ihtiyacın tekrar hatırlatılması da önemli ve özgürleştiriciydi. Bu parlak sosyal hizmet uzmanı aynı zamanda daha önce diğer insanların davranışlarını mazur görme, daha önce yüzeysel barışı koruma isteğinden ve daha yakın zamanda merhametten uzak durma konusunda gelişmekte olduğum kötü alışkanlıkları görmeme yardımcı oldu. Harika bir şekilde doğrudan danışma tarzına kesinlikle ihtiyacı vardı, dürüstlüğü işe yaradı, özellikle de bana bakıcının olimpiyatlarında altın madalya alıp alamayacağımı sorduğunda?

Hem düşüncede hem de eylemde şefkatimin bir kısmını kendimle paylaşmayı çok sık unutmuştum. Daha önceki büyüme ve salıverme yılları, bazen böyle hissettirse de boşa gitmemişti. Bunun yerine, yaralarımın gerçek özüne, birçoğunun gerçekten kaynaklandığı yerdeki çatırtıya ulaştım ve onları kalıcı olarak salıvermeye başlayabildim.

Acımı kabul etmek, sevgisine en çok ihtiyacı duyduğum kişilerden gelen onlarca yıllık eleştirinin etkilerini kabul etmek, kaba davranışlar için mazeret üretmeyi bırakmak ve hepsini konuşmak cesaretimi, kendi iznimi ve bu kalıplardan sonsuza kadar kurtulma isteğimi aldı. Bunu yapmanın yolu, kendime karşı nazik olmayı öğrenmek ve aynı zamanda bu iyiliği nasıl kabul edeceğimi öğrenmekti. İyiliği ve mutluluğu tamamen hak ettim. Başkaları buna inanmasa bile yürüdüğüm yolları bilmiyorlardı ve artık bunun bir önemi yoktu. Artık yoluma akacak inanılmaz iyiliği hak ettiğimi biliyordum . Kendi nezaketimi almaya başlamama izin veren , bunu hak ettiğim bu önemli kabule gelmekti. Buna diğer seviyelerde zaten inanmıştım, ama şimdi çalışmaya başladığım derinliklerde değil. Beni gerçekten harekete geçiren seviyelere doğru yeniden odaklanmanın başladığı yer burasıydı . Kendi nezaketime izin vermenin zamanı gelmişti. Ne de olsa bunu ben de hak etmiştim.

Düşük özdeğerle ilişkin eski düşünce kalıpları şiddetle devam ediyordu ve bazı günler hala duygusal ve

Machine Translated by Google

zihinsel acı. Fethedilen her katmanla birlikte, ara sıra hem canlandırıcı hem de ilham verici güzellik ve coş kunluk bakış ları gelmeye baş ladı.
Yakındaki ağ aç ların yapraklarında parlayan güneş kadar basit bir ş ey o kadar inanılmaz güzel oldu ki, beni beklenmedik mutluluk anlarına taş ıdı. Yıllardır kuluç kada olan yeni parç alarım artık daha doğ al bir parç am oluyordu. Bazı kalıcı değ iş iklikler gerç ekten olmuş tu, bazı eski düş ünce kalıplarım gerç ekten de düzgün bir ş ekilde geride kalmış tı.

Önceki zihinsel ş ekillendirmemin belirli aç ılarıyla uğ raş tığ ımı ve onları gerç ekten serbest bıraktığ ımı fark ettim , bu yüzden tüm bunları minnetle kabul ettim. Yaş adığ ım yerin güzelliğ i de beni ç ok güncel tutmaya devam etti. Kalan acı da bunu yapma eğ ilimindeydi elbette. Ama kulübenin etrafında geliş en doğ al yaş am beni her gün besledi. Acının her katmanı uzaklaş tıkç a, duyularım daha da güç lendi ve doğ al dünyayla daha da uyumlu hale geldi. Kötü anlar hala oyalanmış olsa da, bu beni son derece cesaretlendirdi.

Bazen kendime kızıyordum ç ünkü depresyonu istediğ im kadar ç abuk aş amadım. Ancak herhangi birine yöneltilen öfke, yalnızca hüsrana uğ ramış beklentilerdir. Bu yüzden, penceremden güzel bir ş eyi kabul ederek, biraz müzik aç ıp eş lik ederek ya da sadece farkındalığ ımı nefesime ya da ç evremdeki seslere geri getirerek beklentiyi bırakıp kendimi ş imdiye geri getirecektim. Sonra kendi geliş imim iç in doğ ru hızda ç alış tığ ımı bilerek durumumu tekrar kabul edebilirdim.

Eski arkadaş larımdan biri bana sürekli olarak ilahi, organik cilt bakım ürünleri gönderdi. Bu yüzden, kendime karş ı önceki kabalığ ımı dengelemek iç in hem zihinsel hem de fiziksel olarak kendimi önemseyip besleyerek, losyonları dikkatli bir ş ekilde ovalamak iç in zaman ayırırdım. Bu beni her zaman daha iyi hissettirdi, bahsetmiyorum bile, muhteş em kokuyordu. Vücuduma bu kadar ş ımartıcı bir ş ekilde bakmak, bana ölmekte olan müş terilerimi nasıl beslediğ imi hatırlattı. Ş imdi onlara verdiğ im sevginin aynısını kendime de vermeye baş lıyordum.

Ancak acıdan daha güç lü olmak ç ok zordu ve birkaç ay sonra güzel günler kesinlikle geri gelirken, depresyon ve ona eş lik eden olumsuz düş ünceler sonrasında daha da kararlı bir ş ekilde savaş ıyor gibiydi. Kesinlikle kolay kolay bırakmaya istekli değ ildi. Ne de olsa, kırk yıldan fazla bir süredir hüküm süren ve baş kalarının ç ok fazla fikrini inanç sistemime dahil ederek yarattığ ım olumsuz kendini kınama kalıpları tarafından körüklendi. Aklım bağ ımsız bir efendi gibi ç alış ıyor gibiydi ve bu efendi üzerimdeki kontrolünü kaybetmek istemiyordu.

Yine de artık kendi kendimin efendisi oluyordum, gerç ekten değ erimi anlıyordum ve

Machine Translated by Google

güzellik ve bilinç li olarak zihnimi daha olumlu inanç sistemlerine yönlendirmeyi seç mek. Eski usullere odaklanmak yerine, kendime saygı ve sevgiyle davrandım.
Evde kendi kendime komik ş eyler söylemekle uğ raş ırken, iyiliğ imle ilgili saç malıklar benden akmaya baş ladı. Yanından geç erken aynada güzel benliğ ime merhaba demek de eğ lenceli ve eğ lenceli bir alış kanlık haline geldi. Vücudumun düzenli olarak banyolar ve sağ lıklı yiyeceklerle beslenmesini sağ lamak da beni daha mutlu anlara geri getirdi. Yavaş yavaş mutluluk geri geliyordu. Eski aklım bundan hiç hoş lanmadı ve depresyon ç irkin penç elerini tamamen bırakmayı reddederek iç eri soktu. Düş üncemin bu yeniden yapılandırılması zaten yıllardır oluyordu. Ama ş imdi, sadece bir tarafın hayatta kalabileceğ i son bir ikili sürüyordu.

Bu doruk noktasında, eski benliğ ime tamamen ve sonsuza dek veda ettiğ im bu güreş te sonunda vazgeç tim. Sadece ç ok zor oldu.
Günlük hayatımdaki geliş melere ve artan mutluluk anlarına rağ men, duygusal olarak tamamen bitkindim. Bu noktaya gelmek iç in o kadar ç ok enerji harcamış tı ki, kalan tüm gücüm aniden yok oldu ve beni intiharı düş ünmek iç in son fırsata getirdi. Daha fazla zihinsel disiplin veya umut iç in bir gram güç kalmamış tı. Elimden gelenin en iyisini yapmaya ç alış tım ama hepsinden ç ok yoruldum . ölmek istedim. Bu hayatın bir an önce bitmesini istiyordum.

Yirmi yıldan fazla bir arkadaş ım, beni düzenli olarak arayan bir melekti.
Neyse ki kendi yaklaş ımı vardı. "Telefonu aç . Demek istediğ im, #@# kendini öldürmesen iyi olur. Telefonu aç . Beni görmezden gelmeyi bırak ve #@# telefonu aç ," derdi, ta ki ben kendimi tutamayıp gözyaş larımın arasından gülmeye baş layana kadar. Yaklaş ımı biraz alış ılmış ın dış ında olsa da, kalbi bildiğ im en büyüklerden biri ve mizah geç miş te ikimize de zaten yardımcı olmuş tu. Yaklaş ımı iş e yaradı. Gülmeye ihtiyacım vardı ve onun da beni ç ok sevdiğ ini biliyordum, benim onu sevdiğ im gibi. Kahkaha, iyileş me iç in ç ok az kullanılan bir araç tır.

Yine de aramadığ ı bir günde, hayatım boyunca bulunduğ um her yerin en dibine ulaş tım. Bir veda notu karalayarak, net bir ş ekilde yazamayarak hayattan vazgeç tim. Sadece ç ok zordu.

En karanlık saatin her zaman ş afaktan önce geldiğ ini söylerler. Bu hayatımın en karanlık saatiydi. Sadece bu hayatı daha fazla yaş ayamazdım. Kendimde ş u anda hissettiğ imden daha kötü hissetmem mümkün değ ildi. Tüm ç abalarıma rağ men aklımı yenemeyen zayıflığ ımdan dolayı kendimden nefret ettim. Hayatımda baş kalarından gelen bu kadar ç ok saç malığ a müsamaha gösterdiğ imden nefret ediyordum. Bu kadar zor bir varoluş a bu kadar sık razı olmaktan nefret ediyordum. İ stediğ im ve hak ettiğ im hayatı yaratmanın bu kadar cesaret gerektirmesinden nefret ediyordum . Kendimle ilgili neredeyse her ş eyden nefret ettim. Öyley

Machine Translated by Google

gerç ekten en karanlık saat.

Özür ve büyük üzüntü iç eren veda notumu karalamayı bitirdiğ im anda telefon ç aldı. Cevap vermemeyi düş ündüm ama büyük bir isteksizlikle verdim. Olacağ ını düş ündüğ üm arkadaş değ ildi. Tanıdığ ım biri değ ildi.
Bunun yerine, bir kadının bana parlak ve mutlu bir merhaba dediğ i cıvıl cıvıl bir ses duydum. Daha sonra bana ambulans sigortası teklif etmeye baş ladı!

'Harika', diye düş ündüm. Doğ ru dürüst intihar bile edemiyorum. Muhtemelen lanet olası bir ambulansa ihtiyacım olacak'. Yerel bölgede minibüsümü süreceğ im bir yarık seç miş tim ve hayatta kalamayacağ ımı garantilemiş tim. Yarısını yapmak istemediğ im iç in eyleme iyi bir miktar düş ünmüş tüm. Planlamada ince detaylar düş ünülmüş tü.

Ambulans sigortası teklifi (bir sis yüzünden reddettim) gerç ekten bana giriş imimde baş arılı olabileceğ imi ya da olamayacağ ımı hatırlattı. Yıllar boyunca tanıdığ ım tüm sevimli ambulans ç alış anlarını düş ündüm ve ne kadar duyarsız olduğ umu, kendi acıma ne kadar kapıldığ ımı, yaptığ ımın beni bulan kiş i üzerinde ne gibi bir etki yaratacağ ını düş ünmediğ imi fark ettim. beni sevenler. Baş arısız olursam, özellikle de kendi kendine felç olan bir felç hayatı istemediğ imi de biliyordum. Ama bu sadece ambulansın sembolizmi değ ildi, elbette daha iyi bir uyandırma ç ağ rısı isteyemezdiniz, telefon konuş masının büyüyü bozmasıydı, acımın en derininde iç inde bulunduğ um pus .

O önemli an gerç ekten de dönüm noktasıydı, tüm hayatımın en büyük dönüm noktasıydı. Bana bu kadar özgürlük ve hareketlilik sağ layan bedene, beni her ş eye taş ıyan güzel, sağ lıklı bedene zarar vermek istemedim. Ben de ölmek istemiyordum. Beni taş ıdıkları onca kilometre boyunca bacaklarımı sevmeye baş layınca, o zaman her ş eyimi sevmeye baş ladım.

O telefon görüş mesinin aynı dakikasında, kalp bölgemde bir an ağ rı hissettim. O zaman anladım ki zavallı, hassas, güzel kalbim yeterince dayanmış tı. Daha fazla acı ç ekmeye ya da kendinden nefret etmeye dayanamazdı. İ yileş mek iç in sevgiye ihtiyacı vardı ve bu sevgi her ş eyden önce benden gelmeliydi.

Machine Translated by Google

PİŞMANLIK YOK

Bundan sonra işlerin değişme hızı olağanüstüydü. Depresyon, ağır karanlık bulutunu da beraberinde götürerek, gecenin içinde kayıp gitti. Sadece aşkın gelmesini bekliyordu ve bu olduğunda, rolünün tamamlandığını ve ayrıldığını biliyordu. Sonraki birkaç günü meditasyon, şükran ve güzel benliğime saygı duyarak enerjimi yenileyerek geçirdim. Bu, kalbimi beslerken, banyoda ıslanmak vücudumu besledi. Tepelerde uzun, kolay yürüyüşler yaptım, kendimi zorlamadım, sadece yeniden doğmuş birinin gözünden hayata hayret ederken yavaşça yürüdüm. O kadar güzel bir dünyada uyanmak gibiydi ki, önceki dünyayı hatırlamak zordu.

Yeni hayatımın başlangıcını belirtmek için resmi bir veda ve karşılama töreni düzenlemeye karar verdim. Padoklardan odun topladım ve güzel bir ateş yaktım. Hayatımdan düzgün bir veda gerektiren şeyler, eski benliğimin yönleri ve bundan kaynaklanan koşullar vardı. Bu yüzden bu şeyleri ve memnuniyetle karşılanan şeyleri yazdım. Sonra güneş batarken ve ilk akşam yıldızları belirirken, iyileştirici, ısıtan ateşin yanında mutlu bir şekilde durdum. Daha sonra o kağıdı ateşe attığımda eski parçalarıma teşekkür edildi ve veda edildi. Her karşılama da kabul edildi. Sonra o taşra göğünün altında oturup ateşe bakarken kendime ve hayata karşı büyük bir sevgi duydum. Ben de inanılmaz bir minnettarlık hissettim.

Ateşin ışığı sıcak bir şekilde yanmaya devam etti. Sırıtarak, üzerimdeki engin yıldız örtüsüne baktım ve tüm bunların arasından gerçekten de yeni birinin doğduğunu kabul ettim. Yıllardır olmak için uğraştığım kişi şimdi olduğum kişiydi. Sonunda geçmesine izin verilmişti. Başkaları için çok fazla mazeret uydurmuş, onlarca yıl acı çekmiş ve kendisinin de her mutluluğu hak ettiğini kabul etmeyen kişiye artık ihtiyaç kalmamıştı. Artık rolü tamamlanmıştı. Evrimdeki rolü için nazikçe teşekkür edildi ve şimdi gitmişti.

Takip eden her gün, taze seviyelerdeki zevki ortaya çıkarmaya devam etti. Neredeyse hayatı ilk kez keşfetmek gibiydi. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Mutluluk, daha önce hiç bilmediğim, tamamen engelsiz, neşeli ve suçsuz, daha doğal halim oldu. Yeni kuşlar çitin üzerine oturup şarkı söylemeye

Machine Translated by Google

bana göre. Ben saadet iç inde padoklarda yürürken yaş lılar beni takip etti. Tüm duyularım daha da yükseldi, haftalarca süren sessiz meditasyonu yeni bitirmiş gibi hissettim, ancak bu daha uyanık durum kaldı. Doğ al sesler daha net, renkler daha parlak ve daha canlıydı. Kulübeyi ç evreleyen kırda en az otuz farklı yeş il tonu fark ettim.

Her zaman orada olduğ una inandığ ım ama asla tam olarak bilmediğ im bir boş luk ve aç ıklık vardı. Geç miş im de artık pek önemli değ ildi. Yol boyunca kazanılan bilgelik benim bir parç amdı. Geç miş , inanılmaz bir öğ renme aracı olarak hizmet etti ve öğ rendiklerin hiç biri boş a gitmedi. Ama beni ş ekillendiren ıstırap rolünü oynamış ve ş imdi parç alanmış tı. Kanıtlanacak, aç ıklanacak, haklı ç ıkarılacak hiç bir ş ey yoktu. Gülmekten yüzüm ağ rımış tı. Neredeyse bir gecede hayat tamamen farklı bir düzleme geç ti. Ş u anda yaş amak da yıllar süren pratikten sonra artık bir yaş am biç imi haline gelmiş ti.

Fırsat kapıları daha sonra ardına kadar aç ıldı. Yaratıcı yolculuğ umdaki odaklanma, dayanıklılık ve fedakarlık konusundaki geç miş teki tüm ç abalarım ödüllendirilmeye baş landı. Çalış malarım büyük bir ivme kazandı ve hayal bile edilemeyen kaynaklardan yeni yazma fırsatları geldi. Kendime olan sevgim kapıları aç mış , büyük ş eylerin yoluma ç ıkmasına izin vermiş ti. Her ş ey yıllardır sabırla bekliyordu, sadece benim hazır olmam iç in.

Zaman ilerledikç e, iyiliğ in doğ al akış ı büyümeye devam ediyor.
Yeni destek sistemleri de hem profesyonel hem de kiş isel olarak benim etrafımda inş a edildi. Elbette kendim hakkında öğ renecek yeni ş eyler her zaman olacak ama ş u anda en küç ük nimeti bile asla hafife almıyorum.

Önceki yıllarda, engelleri her seferinde bir katman bırakarak bilinç li olarak hayal ettiğ im hayatı yaratıyordum. Yaş amak istediğ im hayat ve olmak istediğ im kiş i hakkında ç ok netleş mek de bu sürecin gerekli bir parç asıydı. Ara sıra tıkanıklıklar ş imdi ortaya ç ıkıyorsa, onlarla ç alış ırken sabırlı ve kendime karş ı sevgi doluyum. Kendini keş fetme keyifli bir süreç ve insanlığ ıma gülümseyebiliyorum.

Tüm bunlar olurken, vefat ederken değ er verdiğ im güzel insanların her birine kendimi her zamankinden daha yakın hissettiğ imi fark ettim. Benim iç in ç özülen bu yeni hayat, geriye dönüp piş manlıklarından bahsettiklerinde, her birinin bir zamanlar mümkün olduğ unu anladıkları türden bir hayattı. Son haftalarında ve günlerinde, diğ er her ş eyin ortadan kalktığ ı günlerde, eğ er farklı yaş asalardı, hayatın onlara ne gibi potansiyel mutluluklar sunduğ unu görebiliyorlardı.

Yine de herkes piş manlıktan bahsetmedi. Bazı insanlar bazı ş eyleri farklı yapacaklarını söylediler, ancak gerç ek bir piş manlık duymadılar.

Machine Translated by Google

Bazıları, sürdürdükleri hayattan güzelce memnundu. Ya da en azından, yaş adıkları hayatı güzelce kabullenmek. Yine de birç oğ unun piş manlıkları vardı ve duyulmak, düş üncelerinin bilinmesi iç in güç lü bir istek duyuyorlardı. Her müş teriyle geç irdiğ im süre, muhtemelen her iliş kinin öğ rendiğ i dürüstlük iç in bir katalizördü. Bu büyük zaman miktarları iç in her zaman ç ok minnettar olacağ ım.

Paylaş tıkları piş manlıklar, kendi zamanımın sonunda, ne zaman olursa olsun aynı hissetmememe karar verdi. Bana bu bilgeliğ in armağ anı verip ondan öğ renmememin hiç bir yolu yoktu. Ama ş imdi en büyük sınavlardan geç tikten sonra, zorlukların ne kadar zor olabileceğ ini anladım. Yine de ş imdi anladım ki, bunu baş armanın ödülleri ne kadar keyifliydi.

Bu sevgili insanların her birinin geç iş lerine bir bakış yakaladığ ı gerç ekleş me ve zevk potansiyeli, ş imdi, kendi zamanımız gelmeden önce, her birimize sunulan ş eydir. Ortaya ç ıkan her yeni gün, beni iyiliğ in doğ al akış ıyla daha da büyüler. O gelmek ister ve siz buna nasıl izin vereceğ inizi, inanç ve öz-sevgi yoluyla öğ rendiğ inizde yapar. Herkesi bekliyor. Sadece önce kendi yolunuzdan ç ıkmanız gerekir ve asıl iş buradadır – sizi her ş eyin akış ına bırakmaktan alıkoyan enkazı temizleyerek kendi düş üncelerinize sahip olmayı öğ renmek.

Öğ renme her zaman devam edecek. Bir büyüme aş amasına ulaş ıp "Harika. Artık arkama yaslanıp, her ş eyi bilebiliyor ve baş ka bir ş ey öğ renmek zorunda kalmadan her gün gezinebiliyorum". İ ç yolculuğ unda ç ok fazla iş yapmış olan Stella bile, zaman zaman kendini bırakması ve teslim olması gerektiğ ini hatırlattı. Bunu yaparak, geride kalan günlerinde daha huzurlu olmayı baş ardı, geç iş zamanı geldiğ inde yüzünde parlak bir gülümsemeyle ayrılmadan önce.

Bu yüzden öğ renme asla durmazsa, direnmek yerine onu kucaklayabiliriz. Kendimle ilgili yeni bir ş ey öğ renmediğ im bir gün bile geç miyor. Ama ş imdi bunu sevgi dolu bir nezaketle, kendimi koş ulsuz bir ş ekilde, kendimi yargılamadan severek yapabilirim. Nazikç e ve sevgiyle gülmek aynı zamanda büyüme sürecinin daha pürüzsüz olmasını sağ lar.

Grace, "Keş ke baş kalarının benden beklediğ i hayatı değ il de kendime uygun bir hayat yaş ama cesaretim olsaydı" sözlerini söylediğ inde, hayatının böyle devam etmesinden dolayı ç ok üzüldü.

Gerç ekte olduğ unuz kiş i olmanın bu kadar cesaret gerektirmesi üzücü. Ama öyle. Bazen büyük cesaret ister. Kim olduğ un, kim olduğ un, bazen ilk baş ta dile bile getirilemez, kendine bile. tüm bildiğ in

Machine Translated by Google

Şu anda yaşadığınız hayat tarafından yerine getirilmeyen bir özlem var mı? Bunu sizin yerinizde olmayanlara açıklamak zorunda kalmak, kendinizi daha fazla sorgulamanıza neden olabilir.

Ama bilge adam Buddha'nın iki bin yıldan fazla bir süre önce söylediği gibi, "Zihin hiç bir cevap bilmiyor. Kalp soru bilmez". Sizi neşeye yönlendiren zihin değil, kalptir. Zihnin üstesinden gelmek ve başkalarının beklentilerini bırakmak, kendi kalbinizi duymanıza izin verir. Onu takip edecek cesarete sahip olmak, gerçek mutluluğun yattığı yerdir. Bu arada, zihne hakim olurken kalbi geliştirmeye devam edin. Kalp büyüdükçe, hayat yolunuza daha fazla neşe ve huzur getirir. Mutlu bir hayat senin istediğin kadar seni istiyor.

Anthony huzurevinde yattığında ve daha iyi bir yaşam için denemeye cesareti olmadığını itiraf ettiğinde, ne yazık ki böyle bir korku tarafından yönetilmenin sonuçlarını gösterdi. Bu, sizin de vaktinizden önce bir huzurevinde kalacağınız anlamına gelmez. Ancak hayatının bir parçası haline gelen hem uyaranların hem de mutluluğun eksikliği, aramızdaki milyonlarca insanın hayatından farklı değil. Her gün sadece zihin uyuşturan bir rutindi, güvenli ve emniyetli ama asla tatmin edici değildi.

Büyük değişiklikler yaratmak için cesaret gerekir. Yanlış çevrede ne kadar uzun süre kalırsanız ve onun ürünü olarak kalırsanız, kendinize gerçek mutluluğu ve tatmini bilme fırsatını o kadar uzun süre mahrum bırakırsınız. Hayat, sadece yüz yüze gelindiğinde fethedilebilecek korku yüzünden, geçip gitmesini izlemek için çok kısa.

Floransa'nın malikanesinin bahçesindeki güzel çiçekleri saran sarmaşıklar gibi, hepimiz kendi ziynetimizi yaratma yeteneğine sahibiz. Açıkçası, bunların birçoğunu asması kadar çıkarmak o kadar kolay değil. Çoğu ziynetin arkasında onlarca yıllık büyüme gücü vardır ve kaldırılmayı pek hoş karşılamaz. Eğer izin verirsen, güzelliğini boğarak, ömür boyu dayanacaklar.

Zaman içinde yaratıldıkları gibi, zamanla geri alınabilirler.
Kararlılığın, cesaretin ve bazen de bırakmanın hassas bir sürecidir. Sağlıksız ilişkileri rayına oturtup "Yeter" deme cesaretine sahip olmaktır. Kendinize, her ikisini de hak ettiğiniz saygı ve nezaketle davranmaktır. Çoğunlukla, kendi tuzaklarınızdan kurtulmak, kendi düşünce ve alışkanlıklarınızın bir gözlemcisi olmakla ilgilidir. Bu farkındalık, çözümlerin daha belirgin hale gelmesine yardımcı olur.

Hayat senindir, başkasının değil. Yarattıklarınızda bir mutluluk unsuru bulamıyorsanız ve onu geliştirmek için hiç bir şey yapmıyorsanız, her yeni günün armağanı boşa gitmiş demektir. Küçük bir adım veya küçük bir karar, büyük başlangıç noktalarıdır, bunlar ve kendi mutluluğunuz için sorumluluk almak. Ev taşımadan veya hayatınızda sert bir şey yapmadan da mutlu bir hayat bulunabilir.

Machine Translated by Google

fiziksel dünya. Bu, algınızı değ iş tirmek ve kendi arzularınızı da onurlandıracak kadar cesur olmakla ilgilidir. Siz izin vermedikç e hiç kimse sizi mutlu ya da mutsuz edemez.

Evet, baş kalarının beklediğ iniz kiş i değ il, kendiniz olma cesaretine sahip olmak ç ok fazla güç ve dürüstlük gerektirebilir. Ama ölüm döş eğ inde yatmak ve bunu farklı ş ekilde yapmanı dilediğ ini kabul etmek de öyle. Bahsedilenler arasında baş ka birç ok müş teri vardı. Kendilerine karş ı dürüst olmalarını dileyen bu piş manlık, iç lerinde en yaygın olanıydı.

John, bu kadar ç ok ç alış mamış olmayı dilediğ ini söylediğ inde, o yıllar boyunca duyduğ um en yaygın sözcüklerden bazılarını da söylüyordu. Son haftalarında, balkonda oturup limandaki yaş amı izlerken, John piş manlık iç indeydi. Yaptığ ınız iş i sevmekte yanlış bir ş ey yok. Aslında bu böyle olmalı. Ama iş in tüm hayatın olmaması iç in dengeyi bulmakla ilgili. Yaptığ ı seç imlerle uzlaş ırken o sevgili adamın derin bir iç ç ektiğ ini hâlâ duyabiliyorum.

O zaman Charlie'nin basit bir hayatın faydaları konusundaki ısrarını dinleyerek, onun bilgeliğ ine ve hayat tecrübesine katılmak zorunda kaldım. Gerç ek değ er neye sahip olduğ unuzda değ il, kim olduğ unuzdadır. Ölen insanlar bunu bilir. Eş yalarının sonunda hiç bir önemi yoktur. Baş kalarının onlar hakkında ne düş ündükleri ya da sahip oldukları ş eylerde ne elde ettikleri böyle bir zamanda onların düş üncelerine bile girmez.

Sonuç ta insanlar iç in önemli olan sevdiklerine ne kadar mutluluk getirdikleri ve sevdikleri ş eyleri yapmak iç in ne kadar zaman harcadıkları. Geride bıraktıklarının aynı piş manlıkları yaş amamasını sağ lamaya ç alış mak da birç ok insan iç in kritik hale geldi. Ölüm yataklarından tanık olduğ um yaş am incelemelerinin hiç biri, bir tane bile daha fazla satın almayı veya sahip olmayı dileme düş ünceleriyle harcanmadı. Bunun yerine, ölmekte olan insanların düş üncelerini en ç ok meş gul eden ş ey, hayatlarını nasıl yaş adıkları, ne yaptıkları ve aile, topluluk ya da kim olursa olsun geride bıraktıklarında olumlu bir fark yaratıp yaratmadıklarıdır.

Sık sık ihtiyacınız olduğ unu düş ündüğ ünüz ş eyler bazen sizi doyumsuz bir hayatın iç inde tutsak tutan ş eylerdir. Sadelik, bunu değ iş tirmenin ve sahiplenme veya baş kalarının sizden beklentileri aracılığ ıyla onaylanma ihtiyacını bırakmanın anahtarıdır. Risk almak da cesaret gerektirir. Ama her ş eyi kontrol edemezsiniz. Görünüş te güvenli bir ortamda kalmak, hayat derslerinin sizi fark etmeden geç eceğ ini garanti etmez. Onları en az beklediğ iniz anda aniden ortaya ç ıkabilirler. Cesaretin olanlar iç in hayatın ödülleri de öyle olabilir

Machine Translated by Google

kalplerini onurlandırmak iç in. Saat her birimiz iç in iş liyor. Kalan günlerinizi nasıl geç ireceğ iniz kendi seç iminizdir.

Pearl'ün anladığ ı gibi, ihtiyaç duyduğ unuzda iş ler akar. En önemli ş eyin amacını bulmak iç in ç alış mak, iş ini ne olursa olsun doğ ru niyetle yapmak ve eksiklik korkusuyla mutsuz iş durumlarına kapılmamak olduğ una inanıyordu. Öğ renmek ve sınırlamalar olmadan düş ünmeye cesaret etmek ve iş lerin size nasıl akacağ ını kontrol etmeye ç alış mamakla ilgilidir. Hayat ç ok ç abuk bitti dedi. Bu. Bazılarımız uzun yaş ayacak, ç oğ umuz yaş ayamayacak. Ama bu kısa zamanda mutluluğ u ve doyumu bilirseniz, kaç ınılmaz olarak olacağ ı gibi, son geldiğ inde piş manlığ a gerek yoktur.

Duyguların nasıl ifade edileceğ ini öğ renmek ne yazık ki pek ç ok yetiş kin iç in zorlu bir iş tir. Aynı zamanda Jozsef de dahil olmak üzere ölen insanlar iç in derin bir hüsran ve piş manlıktı. Kendini ifade etmek istedi ama pratiğ i olmadığ ı iç in nasıl yapacağ ını bilmiyordu. Bunun güzel adama getirdiğ i gönül yarası en büyük piş manlığ ıydı, ç ünkü ailesi onu gerç ekten hiç tanımamış gibi hissederek öldü. Diğ er danış anlar kendilerini ifade etmeyi asla öğ renmedikleri iç in taş ıdıkları acıyla iliş kili hastalıklar geliş tirdiler.

Her ş ey gibi, pratikle daha iyi olursun. Böylece kendinizi ifade etmede küç ük cesaret eylemleriyle baş layarak, aç ılma konusunda daha rahat olursunuz ve hatta bu dürüstlüğ ü paylaş maktan zevk almaya baş larsınız. Baş kalarının tepkilerini asla kontrol edemezsiniz. Bununla birlikte, insanlar dürüstç e konuş arak tavrınızı değ iş tirdiğ inizde baş langıç ta tepki gösterseler de, sonunda bu, iliş kiyi yepyeni ve daha sağ lıklı bir seviyeye yükseltir. Ya öyle ya da sağ lıksız iliş kiyi hayatınızdan tamamen ç ıkarır. Hangi ş ekilde olursan ol kazanırsın.

Burada ne kadar kalacağ ımızı veya sevdiklerimizin ne kadar süreceğ ini asla bilemeyiz. Bu yüzden, ölmeden önce piş manlıklarla yaş amak zorunda kalmak yerine, değ er verdiklerinizin ş imdi nasıl hissettiğ inizi bilmelerini sağ layın. Sevgili Jude'un dediğ i gibi, suç luluk kalan yıllarınıza eş lik edecek zehirli bir duygudur. Duygularını ifade etmek de alış ınca iyi geliyor. Sizi geri tutan sadece nasıl karş ılanacağ ı korkusudur. Bu yüzden korkuyu kafasına vur ve her iki ş ekilde de ç ok geç olmadan güzel benliğ ini baş kalarına göstermeye cesaret et.

Zaten geç miş birine söylenmemiş ş eylerden dolayı suç luluk taş ıyorsanız, ş imdi kendinizi affetmenin zamanı geldi. Suç u ileriye taş ıyarak hayatını onurlandırmıyorsun. Kendinize karş ı nazik olmanın zamanı geldi. Sen o zaman öyleydin. Ş u anda olduğ unuz kiş i olmanıza gerek yok. Eskiden olduğ unuz kiş iye, ş imdi olduğ unuz kiş iden gelen ş efkat, kendini affetmeye yönelik ilk nezaket tohumudur.

Machine Translated by Google

Hayatınızdaki insanlar dürüst ifadenize yanıt vermiyorsa, bu sizi duymadıkları veya kendinizi ifade etmemeniz gerektiğ i anlamına gelmez. Alzheimer hastası Nanci bunun harika bir örneğ iydi. Hayatımdaki diğ er iliş kiler de nezaket ve dürüstlüğ ün tutarlılığ ıyla dönüş tü. Uzun bir süre sözlerimin duyulmadığ ı ortaya ç ıktı. Ancak diğ er insanlar duygularını ifade etmeye hazır olduklarında, yol boyunca her kelimenin duyulduğ u aç ıktı. Yine de sonunda önemli olmayacaktı. Kendimi dürüstç e ifade etme cesaretine sahip olduğ umu bilerek huzurluydum. Herhangi birimiz beklenmedik bir ş ekilde alınmış olsaydı, suç luluk duymazdım. Karş ılığ ında kendilerini bu kadar dürüstç e ifade edemeseler bile, hafife alınan, onları sevdiğ imi bilmeyen kimse yoktu. İ nsanlara nasıl hissettiğ ini söyle. Hayat kısa.

Doris iç in arkadaş ını bulmak bana gerç ek bir zevk ve tatmin getirdi.
Arkadaş larıyla iletiş im kurmadığ ı iç in piş manlık duyduğ undan bahsettiğ inde, bu piş manlığ ı takip edeceğ im diğ er müş teriler aracılığ ıyla da ne sıklıkta duyacağ ımı bilmiyordum. Ş imdi yaş adıklarımı yaş adıktan ve beni taş ıyan eski ve sadık dostların ne kadar değ erli olduğ unu bilerek, bu piş manlığ ı anlamak daha da zor. Ç oğ u insanın arkadaş ları vardır ama iş darlık olduğ unda, en zor zamanlarda yanında olabilen ç ok fazla arkadaş yoktur. Birisi öldüğ ünde, bu böyle bir andır.

Tarih ve anlayış , arkadaş lıkların sunduğ u ş eydir. Danış anlar hayatlarına dönüp baktıklarında, hatırlamayı özledikleri ç oğ u zaman arkadaş larıydı.
Hayat meş gul olur ve dostluklar kaybolur. Hayatta her zaman gelip giden insanlar olacak, arkadaş lar dahil. Ama gerç ekten önemli olanlar, en ç ok sevdiğ iniz kiş iler, iletiş imde kalmak iç in her türlü ç abaya değ er. Onlara en ç ok ihtiyaç duyduğ unuzda yanınızda olacak olan onlar, tıpkı sizin onların yanında olacağ ınız gibi. Bazen fiziksel olarak orada olmak mümkün değ ildir, ancak telefonla iletiş im bile insanlara zor zamanlarda ç ok fazla güç ve rahatlık verir.
Arkadaş larından, özellikle de ölürken kabullenilmesi ve affedilmesi, Elizabeth'in yıllarca alkolizmden sonra huzurunu bulmasına yardımcı oldu. Sonunda, sadece aş k ve iliş kilerle ilgili. Ancak herkes, arzusuna rağ men, sonunda arkadaş larını takip edecek kadar ş anslı değ ildi. Bu yüzden ilk etapta teması kaybetmemek önemlidir. Önünüzde ne olduğ unu ya da arkadaş larınızı özlediğ iniz zamanın ne zaman geleceğ ini kimse bilmiyor ve arada sırada onların armağ anı hala hayatınızda.

Harry'nin destek ekibinin listesini izlemek, sonunda bunun önemini vurgulamaya devam etti. iç in kasvetli bir üzüntü zamanı olabilirken

Machine Translated by Google

diğerlerinde ise, gerçekten ölmekte olan kişi, kalan zamanının tadını olabildiğince çıkarmak ister. Arkadaşlar hüzünlü zamanlara mizah getirir ve bu mizah ölen kişiye mutluluk getirir. Ölüyor olsanız da olmasanız da, en kötü zamanlarda sizi güldürebilenler arkadaşlardır.

Git diye bağırdıktan sonra yatağında yanımda oturan Rosemary'nin mutlu olmasına asla izin vermediğini itiraf etmesi dürüstçeydi. Ayrıca kalan süreyi de büyük ölçüde iyileştirdi. Rosemary, ailesinin beklediği gibi olmadığı için mutluluğu hak ettiğine inanmamıştı.
Bunun bir seçim olduğunu anladığında, mutluluğa izin vermeyi öğrendi ve yetişkin yaşamının çoğunda uykuda olan bir parçasını bulabildi.
Son haftalarında bazen ondan kaçan güzel bir gülümsemeydi.

Bu yolda atılan her adımı takdir etmek, bu mutluluğun anahtarlarından biridir. Cathy son zamanını düşünürken, yol boyunca zamana değil, sonuçlara çok fazla odaklanarak birçok potansiyel mutluluğu kaçırmaktan bahsetti. Tam tersi olduğunda, mutluluğun bir şeyin yerine oturmasına bağlı olduğunu düşünmek çok kolaydır. Mutluluk zaten bulunduğunda işler yerine oturur.

Her gün mutlu olmak mümkün olmasa da zihni bu yöne yönlendirmeyi öğrenmek hala mümkündür. Üzüntünün dışında güzel bir şeyi kabul etmek buna bir örnektir, benim de huzur dolu bir yere geri dönmeme yardımcı olan bir şey. Zihin büyük acılara neden olabilir. Ancak bir kez ustalaşıp doğru şekilde kullanıldığında güzel bir hayat yaratmak için de kullanılabilir. Her birimizin kendimiz için üzülmek için sebepleri var. Her birimiz acı çektik.

Ama hayat bize hiç bir şey borçlu değil. Sadece kendimize, yaşadığımız hayatı, kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirmeyi ve şükran içinde yaşamayı borçluyuz.
Her zaman öğrenmenin olacağını ve bunların bir kısmının acı, bir kısmının da mutluluk getireceğini kabul ettiğimizde, daha sakin bir noktaya ulaşırız. Bu açıdan bakıldığında, mutluluk daha bilinçli bir seçim haline geliyor ve dalgalar artık o kadar çalkantılı değil. Bir zamanlar sizi ezmiş ve yaralamış olabileceklerin bazıları, şimdi deneyim ve bilgelikten gelen becerilere sahip olabilir.

Bazen aptal ve şakacı olmak da gayet normaldir. Sadece kendine izin vermelisin. Uyuşturucu veya alkol olmadan eğlenmek de mümkün. Yetişkinlerin ciddi olması gerektiğini ve aptalca eğlenemeyeceğini söyleyen bir kural yok. Hayatı çok fazla eleştirmek veya başkalarına nasıl görüneceğiniz konusunda endişelenmek, buna izin verirseniz, hayatınızın sonunda karşılaşacağınız pişmanlıklar olacaktır.

Machine Translated by Google

düş ünceler ş imdi mutluluğ unu engelliyor.

Elbette, güzel Lenny'nin gösterdiğ i gibi, bakış aç ınız mutluluk iç in büyük bir fark yaratıyor. Hayatındaki kayıplara rağ men, aldığ ı hediyelere odaklandı ve hayatını iyi bir ş ekilde gördü. Her gün baktığ ınız aynı manzara, aynı hayat, olumsuz yönlerinden ziyade armağ anlarına odaklanarak yepyeni bir ş ey haline gelebilir. Perspektif sizin kendi seç iminizdir ve bu perspektifi değ iş tirmenin en iyi yolu, pozitifleri kabul edip takdir ederek ş ükran duymaktır.

Ölen insanların benimle paylaş tığ ı birç ok piş manlığ a rağ men, sonunda her biri huzurunu buldu. Bazıları son günlerine kadar kendilerini affedemediler, ancak ölmeden önce baş ardılar. Birç oğ u, inkar, korku, öfke, piş manlık ve en kötüsü, kendini kınama dahil olmak üzere buna yol aç an ç eş itli duygular yaş adı. Yine de birç oğ u, son haftalarını yaş arken su yüzüne ç ıkan hatıralar iç in sevgi ve muazzam sevinç gibi olumlu duygular yaş adı.

Ancak en sondan önce, zamanlarının geldiğ ini barış ç ıl bir ş ekilde kabul ettiler ve ne kadar iş kence görmüş olurlarsa olsunlar ifade ettikleri piş manlıklar iç in kendilerini affedebildiler. Ancak bu danış anların ç oğ u iç in baş kalarının piş manlıkları aracılığ ıyla öğ renmesi zorunluydu.

Hepsi hayatlarını düş ünmek iç in zaman verilmiş insanlardı.
Aniden gidenlerin böyle bir lüksü yoktur ve birç oğ umuz da bunlardan biri olacağ ız. Ş u anda yaş adığ ınız hayatı düş ünmek ç ok önemlidir, ç ünkü huzurunuzu bulmak veya herhangi bir tefekkür iç in ölümünüzde ç ok az zaman olabilir. Bunun yerine, tüm hayatını yanlış kanallardan mutluluğ u kovalayarak geç irdiğ ini bilerek öleceksin; her zaman senden kaç an, her zaman kavrayış ının dış ında olan, her zaman yolunuza ç ıkacak doğ ru ş eylere veya durumlara bağ lı olan. Çok geç olmadan yönünüzü değ iş tirme fırsatının kayıp gittiğ ini bilerek öleceksiniz.

Bu sevgili insanların her birinin ölmeden önce bulduğ u huzur, son saatlerinizi beklemek zorunda kalmadan ş imdi mevcuttur. Hayatını değ iş tirme, cesur olma ve kalbine uygun, piş manlık duymadan geç tiğ ini görecek bir hayat yaş ama seç eneğ ine sahipsin.

Nezaket ve bağ ış lama harika bir baş langıç noktasıdır. Sadece baş kalarına değ il, kendinize de. Kendinizi affetmek de bu süreç iç in ç ok gerekli bir bileş endir. Onsuz, bir zamanlar benim de yaptığ ım gibi kendinize yük olarak zihninizdeki mevcut kötü tohumlara gübre eklemeye devam ediyorsunuz. Ancak kendini affetme ve nezaket bu tohumların gücünü zayıflatır. Daha sağ lıklı olanlar onların yerini alıyor ve

Machine Translated by Google

güç lenir, zamanla büyümelerini sürdürecek hiç bir ş ey kalmayana kadar eski tohumları gölgede bırakır.

Kendinize karş ı nazik olduğ unuzda hayatınızı değ iş tirmek iç in gereken cesareti bulmak daha kolaydır. İ yi ş eyler de zaman alır, bu yüzden sabır da gereklidir. Her birimiz, yalnızca kendi düş üncemizle sınırlı bir potansiyele sahip harika insanlarız. Hepimiz harikayız. Kendi benzersiz biyolojiniz yoluyla size gelen genler de dahil olmak üzere, sizi ş ekillendiren sayısız ç evresel ve genetik etkiyi düş ündüğ ünüzde, bu sizi oldukç a ş aş ırtıcı ve özel bir insan yapar. Ş imdiye kadarki tüm yaş am deneyimleriniz, hem iyi hem de kötü, bu gezegendeki diğ er insanlardan farklı olmanıza da katkıda bulunuyor. Sen zaten özelsin. Sen zaten eş sizsin.

Kendi değ erinizi anlamanın ve baş kalarının değ erini anlamanın zamanı geldi. Yargılarınızı bir kenara koyun. Kendinize karş ı nazik olun ve baş kalarına karş ı nazik olun. Hiç kimse hayatı boyunca gerç ekten bir baş kasının yerinde yürümediğ i, bir baş kasının gözünden görülmediğ i veya bir baş kasının kalbinde hissedilmediğ i iç in, kimse birbirinin ne kadar acı ç ektiğ ini de bilmiyor. Biraz empati uzun bir yol kat eder.

Baş kalarına karş ı nazik davranarak ve yargınızı pencereden dış arı atarak, daha iyi tohumlar ekerek kendinize de nazik davranmış olursunuz. Mutsuzluğ unuz iç in baş kalarını suç ladığ ınız iç in kendinizi affedin. Kendinize karş ı nazik olmayı, kendi insanlığ ınızı ve kırılganlığ ınızı kabul etmeyi öğ renin. Mutsuzlukları iç in sizi suç layan baş kalarını da affedin. Hepimiz insanız. Hepimiz baş ka türlü daha nazik bir ş ekilde yapılabilecek ş eyler söyledik ve yaptık.

Hayat ç ok ç abuk bitti. Sonuca piş manlık duymadan ulaş mak mümkündür. Onu doğ ru yaş amak, yaş amak iç in burada olduğ unuz hayatı onurlandırmak biraz cesaret ister ama seç im sizin. Ödüller de öyle olacak. Hayatınızdaki ve özellikle de kendi harika benliğ iniz de dahil olmak üzere tüm hediyelere değ er vererek geride kalan zamanın kıymetini bilin .

Machine Translated by Google

GÜLÜMSEME VE BİLME

Şimdi hayatıma baktığımda, hala beni benden alan anlar var. Hayal ettiğim hayat her geçen gün daha gerçekçi oluyor. Hayal ettiğim kişi artık benim. Cesaret, dayanıklılık, disiplin ve kendi kalbimi sevmeyi öğrenmek sayesinde oldu. Hayat aslında kolay ve keyifli olabilir . Aslında iyi akabilir. Daha da iyisi, uyum sağlamaya ve büyümeye devam ettikçe, yoluma çıkan her şeyi hak ettiğimi kabul etmeye devam ettikçe, işler daha kolay akmaya devam ediyor.

Küçük bir cümle, o son, karanlık dönem boyunca inancımı güçlü tuttu: Gülümse ve Bil. Özellikle zor bir günde, eski düşüncem hayatım boyunca dayanıyordu ve bana hayal ettiğim her şeyi hak etmediğimi söylüyordu. Bu arada yeni düşüncem kalıcı olarak taşınmaya çalışıyordu ve yaptığım konusunda bana güven veriyordu. Bu yüzden, zor günleri yenmek için çok basit ve net bir rehberlik için dua ettim, ağlamaklı halimde hatırlaması zor olmayacak bir şey. Elimden geldiğince beni güçlü ve umutla tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Gülümse ve Bil kelimeleri geldi aklıma.

Bu kelimeleri kağıda yazıp evin etrafındaki bariz yerlere koydum.
Ne zaman yanlarından geçsem, kendime olan bağlılığım onurlandırıldı ve Gülümsedim ve bu zamanın geçeceğini ve iyiliğin takip edeceğini biliyordum. Gülümserken imanda güçlü olmak daçok daha kolaydır. Böylece otomatik olarak ruh halimi yükseltecek ve tekrar gülümsemek için gerçekten daha fazla neden bulacağıma dair bana güvence verecekti. Aslında gülümsemeden kelimeleri okumanın bir anlamı yoktu, çünkü gülümsemenin kendisi bilmenin daha kolay olmasına izin verdi. Gülümsedim yani.

Daha sonra, Şükret ve Bil'in altına , her şeyin bana geleceğine olan güven ve inançla, şükran dualarının önceden söylenmesini sağlayarak ekledim . Gülümse ve Bil, Teşekkür Et ve Bil, günlerimde gülümseyerek ve ne zaman yapabileceğimi bilerek geçerken mantram oldu. Bunu yaparken, tam bir inançla yürüyordum, bu da doğal olarak bende teşekkür etme isteğini uyandırdı. Dualarım, hayallerim ve niyetlerim çoktan duyulmuştu. Tek işim Gülümsemek ve Bilmek ve Şükretmek ve Bilmekti. Doğal olarak bu, aksi halde sahip olabileceğimden çok daha fazla gülümsememi sağladı.

Elbette, bunlardan yararlanacak kadar güçlü olmadığım zamanlar oldu.

Machine Translated by Google

mutlak üzüntü ve teslimiyetin o son günü de dahil olmak üzere sözler. Ama o teslim olma zamanı nihai dönüm noktasıydı. Geç miş imin acısıyla daha fazla yaş ayamayacağ ım doğ ruydu ve bir anlamda haklıydım. Hayatımın sonuydu, en azından bildiğ im kadarıyla. Ama fiziksel olarak ölmem gerekmiyordu. Ruhsal olarak sadece o eski parç am öldü. Kendimle ilgili bu eski fikirler, kendi aş kımın parlak ış ığ ında hayatta kalamadı. Yıllardır sessizce tezahür eden yeni hayat nihayet doğ mayı baş ardı.

Gülümserken ve bildikç e, hayallerim gerç ek gibi geldi ve daha da benim bir parç am oldu. İ ş te bu yüzden, sonunda kendi değ erimin farkına vardığ ımda fırsat kapıları ardına kadar aç ıldı. Rüyalar ç oktan gelmiş ti ve sadece onların geç mesine izin vermemi bekliyorlardı. Böylece, her ş eyin akmasına izin vererek, neş eli bir kalple aç tım. Birç ok ve ç eş itli ş ekillerde yaptılar: kiş isel ve profesyonel olarak.

Bir süre sonra, sevgili, güzel ebeveynlerimin vegan bir Noel geç irme önerisi karş ısında büyük bir ş ok iç inde otururken, dünyanın en iyi Noel hediyesi verilmiş olduğ u iç in tüm kalbimle gülümsedim. Yirmi yıldan fazla bir süredir en azından bir vejetaryen Noel'in hayalini kuruyordum. Sonunda geldiğ inde, bunu o kadar doğ al bir kolaylıkla yaptı ki, hepimiz bunun ş imdiye kadar yaş adığ ımız en güzel Noel günlerinden biri olduğ u konusunda hemfikirdik. Annem yanımda sebze doğ rarken, yanaklarını ve kahkahalarını paylaş ırken babam müziğ i halletti. Evlerde 1950'lerin country ezgileri süzülürken, hepimiz gülerek, sohbet ederek ve harika bir ziyafet hazırlamış tık. Neş eli ve kolaydı.

İ ş im, memnuniyet ve keyif getirerek büyümeye ve geliş meye devam ediyor. Sevdiğ iniz iş i baş kaları tarafından ç alış tırılmakla bulmak mümkün olsa da, yaş adığ ımız zamanlarda benim iç in ilerlemenin en iyi yolu kendim iç in ç alış maktır. İ ş hayatım da dahil olmak üzere hayatımı istediğ im gibi yaş amak iç in en ç ok ihtiyacım olan ve en ç ok istediğ im ş ey buydu. Yüksek düzeyde motivasyon ve ş aş ırtıcı netlik, öz disiplin de dahil olmak üzere eski hayatın en iyileriyle birlikte yeni varoluş düzlemimde bana eş lik etti.

Bölgede temaslar kurulup, her yerde toplantılar düzenlendi. İ lham ve fikirler ortaya ç ıktı. Dünyaya yeniden girerken artan heyecan, kendime yeni ve olumlu fırsatlar yarattı. Birkaç topluluk grubu aracılığ ıyla, toplumun dezavantajlı kesimlerine ş arkı yazma atölyeleri öğ rettim. Yeniden öğ retmenlik yapmak ve kendi iş imin patronu olmak ç ok güzeldi ve elbette sınıflardaki insanların değ iş imini izlemek son derece ödüllendiriciydi.

Geç miş imin ciddiyetinden sonra, iş imde de daha fazla neş e zamanıydı.

Machine Translated by Google

Bu yüzden beş yaş ından küç ük ç ocuklara performans gösteren bir ç ocuk ş ovu yarattım. Bu keyifli, engelsiz, küç ük insanların dans edip yeni ş arkılarıma atlamalarını izlemek ç ok keyifliydi. Yeni bir albümün yetiş kinlere uygun ş arkılarının yaptığ ı gibi, yazma fırsatları da aktı. Bizi geride tutan her ş eyi bıraktığ ımızda, gerç ekten yaratıcı ve fiziksel olarak neler yapabileceğ imize ş aş ırıyorum.

Blogum daha büyük dalgalar yaş adı ve iş ime daha fazla insan getirdi. Ayrıca ş arkılarımdan ve makalelerimden ç izgiler ç izerek mutlu ve olumlu bir dizi tiş ört, tampon ç ıkartması ve bez ç anta yarattım. Sadece fikirler ortaya ç ıkmakla kalmadı, aynı zamanda motive edilmiş eylem de eş lik etti.

Ş imdi güzel bir adamla yattığ ım sonbahar gecelerimi paylaş ırken, hayatın ne kadar değ iş ebileceğ ine gülümsüyorum. O sevilen bir insandır. Birbirimizi bulamadan önce ikimizin de bırakması gereken ş eyler vardı ama zamanlama inanılmaz bir ş ey. Hayat artık yeni bakış aç ılarından yaş anmaktadır.

Bana hayatın döngüleri hakkında en iyi ş ekilde hatırlatıldım. Ölüm kesinlikle bana doğ rudan baş kaları aracılığ ıyla gösterildi. Ben de artık kendi ölüm ş eklimi biliyorum, o eski parç amın nihayet yok olmasını izleyerek. Ruhsal bir ölümdü, on yıllardır beni kontrol eden bir parç amın ölümüydü. Aynı zamanda, orada olduğ undan her zaman ş üphelendiğ im, olmak istediğ im yeni bir ruhun doğ uş uydu. Acı verici bir ölümdü, yine de beni geç miş imin koş ullanmasından, gereksiz yüklerden, beni geri tutan her ş eyden gerç ekten kurtaran ş eydi.

Artık engelsiz yaş amasına izin verilen gerç ek ben ile, gerç ekte kim olduğ um iç in geliş meye devam ediyorum. Sadece sahip olduklarımı dökerek onun kim olduğ unu gerç ekten anlayabiliyorum ve onu seviyorum. Cesaretini seviyorum. Onun kalbini seviyorum. Yaratıcılığ ını seviyorum. Onun aklını seviyorum. Onun vücudunu seviyorum. Onun nezaketini seviyorum. Hepsini seviyorum.

Hayat yeni yönlerde hareket eder. Bu yeni bir baş langıç , kendimin yeni bir doğ uş u. Mümkün olan en iyi ş ekilde, baş ka yeni baş langıç lar da bana hatırlatıldı. Ş imdi iç imde değ erli bir bebek büyüyor. Anne olma fırsatıyla kutsandım. Rahmim geniş ledikç e ve bedenim kadınlığ ın kutsallığ ında ş iş erken, böyle bir deneyimi bildiğ im iç in büyük bir mutluluk ve sonsuz ş ükran duyuyorum. Bir zamanlar bildiğ im hayattan uzak bir dünya - tecrit, üzüntü, umutsuzluk. Bir hayata ne kadar ç ok ş ey sığ dırabileceğ imizi bir kez daha hatırladım. Çok ş ükür hayatımı düş ündüğ ümde bitirmedim. Tanrıya ş ükür.

Anne ve ç ocuk arasındaki bağ her geç en gün büyür. Ayrıca, diğ er zavallı hamile kadınların lanetine rağ men, boyunca harika bir sağ lıkla kutsandım.

Machine Translated by Google

sabah bulantısı ç ekiyor. Hamile olmayı kesinlikle seviyorum ve yakında kendi seç tikleri yönlerde uç abilecek yaş a gelene kadar insan yolculuklarında baş ka bir ruha rehberlik edeceğ im. Yaş amın ölüm ve bitiş lerden nasibini alabilir ama doğ um ve baş langıç lardan da nasibini alır. Hem gerç ek hem de sembolik olarak birç ok kez maruz kaldığ ım iç in minnettarım.

Ne zaman bir inanç sıç raması yaş asam, iş ler asla hayal ettiğ im gibi olmadı, ama uzun vadede her ş ey her zaman daha iyi oldu. İ nanç , güç lü bir güç tür ve inanılmaz nimetler yaratır. Sınırlamaları bırakmak ve iş lerin nasıl akacağ ını kontrol etmeye ç alış mak, kiş inin kendine verdiğ i muazzam bir armağ andır.

Garip bir ş ekilde birç okları iç in en zor ş eylerden biri, benim iç in olduğ u gibi, almayı öğ renmek, bunu hak ettiğ inizi anlamak ve sonra iyiliğ in akmasına izin vermektir. Hayatım boyunca bana gelen mucizevi ç özümlerin ç oğ u da baş ka insanlar aracılığ ıyla geldi. Hepimiz kabul ettiğ imizden ç ok daha fazla birbirimize bağ lıyız ve birbirimizin hayatında bildiğ imizden daha büyük roller oynuyoruz.

Bu nedenle, hayallerinizin gerç ekleş tiğ ini görmeye gerç ekten aç ıksanız, almayı öğ renmek bir zorunluluktur. Doğ al bir verici olan herkesin bildiğ i gibi, vermenin büyük bir zevki vardır. Ancak, kendinize de almaya izin vermeden bir vericiyseniz, o zaman sadece ş eylerin size doğ al akış ını engellemek ve bir dengesizlik yaratmakla kalmaz, baş ka birinin verme zevkini de ç almış olursunuz.

Bu yüzden baş kalarının da vermesine izin verin. Herhangi birini almaktan alıkoyan yalnızca gurur veya öz değ er eksikliğ idir ve her birimiz böyle bir iyiliğ i hak ederiz.

Gerç ekten nasıl vereceğ ini bilmeyen biriyseniz, pratik yapmaya devam edin. Beklenti olmadan deneyin. İ yi hissettiriyor. Sadece verme zevki iç in ver.

Bunu hesap verebilirlik iç inde yapmak, gerç ek bir vermek değ ildir, ne de daha sonra insanlara bunu öfkeyle hatırlatmak değ ildir. Verdikten sonra iyiliğ in size geri dönmesini beklemek de tam anlamıyla değ ildir. Ama ister aş kta, ister nezakette veya eylemde olsun, yalnızca verme niyetiyle vermek, gerç ek zevkin geldiğ i yerdir. Ve evet, bu niyetle verenler ödüllendirilir, ancak her zaman hemen ve ille de hayal ettiğ iniz ş ekilde değ il. Ama aynı zamanda nasıl alacağ ınızı da bilmeniz, akış ın her iki yönde de gitmesine izin vermeniz gerekir. Elbette bu, kendi benliğ inizle vermeyi ve almayı da iç erir.

Dünyayı ve bizi değ iş tirmek mümkündür. Kendi yaş amlarımızı iyileş tirdikç e ve piş manlık duymamak iç in ç alış tıkç a, doğ al olarak ç evremizdekilerin yaş amlarını da iyileş tiriyoruz. Toplumda yarattığ ımız ayrımcılığ ı ve uyumsuzluğ u tersine ç evirmek mümkün. Mutlu olmak mümkündür. Hayattayken ve iyi durumdayken piş manlık duymadan ölmek iç in ç alış mak mümkündür.

Machine Translated by Google

Hepimiz hassas cam küreler gibi kendi yolumuzda kırılganız. Dünyayı ç evreleyen yuvarlak camlı eski ampulü hayal edin. (Yeni enerji tasarruflu tüp benzeri ış ık kürelerini hayal ederseniz, aynı görüntüyü oluş turmaz, ancak her ikisi de yeterli olacaktır). Hepimizin bir parç ası narin bir ış ık küresi gibidir. İ ç ten güzel bir ış ık parlar, her yerden karanlığ ı kaldırabilecek bir ış ık. Doğ duğ umuzda, ış ıl ış ıl parlıyoruz, herkese büyük bir ış ık ve mutluluk getiriyoruz. İ nsanlar güzelliğ imize ve ış ığ ımıza hayran kalıyorlar.

Sonra zamanla üzerimize pislik atılmaya baş lar. Bu pislik bizimle ilgili değ il. Bu onların, onu fırlatan insanlar. Ama yine de bize atıyorlar. Bir süre sonra üzerimize ç amur atanlar sadece yakınlarımız olmuyor. Okul arkadaş ları, iş arkadaş ları, toplum ve birç oğ una rastladığ ımız kiş ilerdir. Hepimizi farklı ş ekilde etkiler, kimisi kurban olur, kimisi zorbalık yapar, kimisi iç ine alır ve uzun süre iç inde kalır, kimisi doğ al olarak bırakır gibi görünür. Her birimizi nasıl etkilediğ ine bakılmaksızın, orijinal ış ığ ımızın ve iyiliğ imizin mutlak en iyi ş ekilde parlamasına hala engel oluyor.

Bu kadar ç ok insan üzerimize ç amur atarken, onların haklı olması gerektiğ ini düş ünüyoruz. Biz de katılıyoruz, kendimize de ç amur atıyoruz. Neden? Sonuç ta tüm ç amur atanlar yanılıyor olamaz. Kendime ç amur atacaksam, baş kalarına da ç amur atmak normal ve normal olmalı. Evet, biraz daha atacağ ım ve baş kalarının bana atmasına izin vermeye devam edeceğ im. Sonunda, o kadar ç ok ç amur taş ıyorsun ki, sadece onun ağ ırlığ ı altında kalmıyorsun, aynı zamanda ış ığ ın da artık hiç görülmüyor. Her santiminiz ç amurla kaplı, bir ç oğ u baş kalarının attığ ından ve bir kısmı da siz katılıp kendinize atmaya baş ladığ ınızda.

Sonra bir gün, bir zamanlar iç inizde parlayan güzel bir ış ık olduğ unu hatırlarsınız. Ama iş ler o kadar uzun zamandır karanlık ki, o parç anızı neredeyse hiç hatırlamıyorsunuz. Yine de bazen, sessiz ve yalnız olduğ unuzda hissedilebilir. Etrafını saran karanlığ a aldırmadan sıcak parıltı tüm bu zaman boyunca parıldamaya devam etti. Yeniden parlamak istediğ ini fark edersin. Baş kalarının pisliğ ini üzerinizde taş ımadığ ınızda veya kendinizinkinin kim olduğ unu hatırlamak istersiniz.

Yeter artık demeye baş lıyorsun. Baş ka birinin üzerinize ç amur atmasına izin vermeyi bırakın. İ nsanlar bundan hoş lanmazlar. Ama kararlısın ve ç amur atanların ulaş amayacağ ı bir yere gidiyorsun. Yavaş ç a, bir kısmını üzerinizden ç ıkarmak iç in ç ok nazikç e ovalamaya baş larsınız. Ama altında inanılmaz derecede kırılgan olduğ un iç in ç ok nazikç e yapılmalıdır. Bunu ç ok kabaca veya aceleyle yapmaya ç alış ırsan, paramparç a olursun ve bir daha asla ış ığ ını bilemezsin.

Böylece yavaş ç a ve sabırla temizlemeye ç alış ırsınız. Küç ük bir ış ık ış ını

Machine Translated by Google

kırılır ve yine kendi güzelliğinize bir bakış verilir. İyi hissettiriyor. Sonra birisi sana biraz daha çamur atar ve onu tekrar çıkarmaya başlaman gerekir. Yani o parçayı sil ve biraz daha temizle.
Yine de gördüklerinizden korktunuz, sonra kendinize biraz atıyorsunuz. Bu kadar parlamayı hak etmiyorsun. İşte biraz daha pislik. Ama ışık yine dışarıyı gördü ve daha da parlamaya başladı. olmak istiyor
görülen.

Parlamaya başlayan her bir ışık parçasıyla kendinizi daha iyi hissetmeye başlarsınız. Size, taşıdığınız her şeyden kurtulmanın ne kadar harika bir his olduğunu hissettirir. Bu, başkalarının da ne kadar taşıdığını fark etmenizi ve şefkat hissetmenizi sağlar. Şu andan itibaren başkalarına daha fazla pislik atmamaya karar veriyorsunuz. Sonuç ta, her yere ve birbirimize atmaya devam edersek, nasıl elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz? Böylece kendi üzerinizde çalışmaya geri dönersiniz ve çok nazikçe biraz daha ovalarsınız. Her seferinde biraz üzerinde çalışmak çok sabır ve nezaket gerektirir. Ama her seferinde başka bir ışık cebi kırıldığında ve kendi güzelliğinize ve ışıltınıza bir kez daha göz attığınızda heyecan artar.

Neredeyse tüm hayatınız boyunca alışmış olduğunuz gibi, zaman zaman kendinize veya başkalarına biraz daha fazla yüklenmek istersiniz. Ama şimdi, sizden parlayan küçük ışık parçalarının, aynı zamanda daha cesur hale gelen başkalarına nasıl yardım ettiğini görüyorsunuz. Kendi pisliklerinin bir kısmını temizlemeye başlarlar.
Herkes çok hassas ve kırılgan olduğundan ve çok kolay kırılabileceğinden, çok nazik olmaları da gerekir. Ayrıca başkalarının kendilerini temizlemesine yardımcı olmak istersiniz. Ama bunu kendileri yapmak zorundalar, çünkü altlarında ne kadar kırılgan olduklarını onlardan başka kimse bilmiyor.

Başkalarına nasıl yaptığınızı gösterebilir ve belki bu onlara yardımcı olabilir. Ancak işi kendileri, kendi hızlarında ve kendi yöntemleriyle yapmak zorundalar. Ve elbette, herkesin hepsini bir kerede yapacak cesareti veya gücü yoktur. Bu yüzden sabırlı, saygılı ve şefkatlisiniz, çünkü şimdi bunun bazen çok acı verici ve korkutucu bir deneyim olabileceğini anlıyorsunuz.

Kendinde iyi hissediyorsun. Bu yeni bir duygu ama bunu çok seviyorsun. Böylece kendinize çamur atmaktan sonsuza kadar vazgeçersiniz, çünkü ışığınız daha fazla parlamaya devam ettikçe, keşfettiğiniz güzelliği sevmeye başlıyorsunuz. Artık her açıdan sizden çıkan ışık ışınları var. Ancak en eski pisliklerden bazıları hala üzerinize yapışmış durumda ve bu da onu çıkarılması en zor olanı. Onlarca yıldır burada çok rahat bir hale geldi, çok teşekkür ederim. Hiç bir yere gitmek istemiyor. Cama ne kadar yakın olursanız, o kadar hassas bir şekilde ovalamanız gerekir.

Machine Translated by Google

Ancak pislik ne kadar inatç ı ve kararlı olursa bu seviyededir.

Çok büyük bir iş oldu ve ç ok yorgunsun. Sen zaten kim olduğ un konusunda bir geliş mesin, kesinlikle. Belki bu yeterli olacaktır. Belki de bu son ç amur tabakasıyla yaş ayabilir ve ş imdi olduğ um kadar parlayabilirim. Ama ış ık da güç lü ve kararlı. En parlak halinle parlamanı istiyor. Böylece size daha da fazla güç verir ve sonuncusunu temizlemeye devam edersiniz.

Sonunda baş ardınız ve parlaklığ ınız baş ta kendinizi olmak üzere herkesi hayrete düş ürüyor. Bu kadar güzel olabileceğ inizi ve bu kadar ış ıltıyla parlayabileceğ inizi bilmiyordunuz. Ş imdi diğ er ış ık küreleriyle takıldığ ında, onlar da senin güzelliğ ini görebildikleri iç in ış ıl ış ıl parlamak isterler ve bu onlara iç lerinde böyle bir potansiyelin olduğ unu hatırlatır. Onu da taş ıdıkları tüm ç amurla birlikte unutmuş lardı.

Bazı ış ık küreleri, ış ıklarının görünmesine izin vermenin ç ok zor olduğ unu düş ünürler, bu yüzden karanlıkta birlikte kalırlar, kendilerini ve birbirlerini bu ş ekilde mutlu olduklarına ikna etmeye ç alış ırlar. Pisliğ imizi taş ımaya alış mış ken, kim bu kadar sıkı ç alış maya ihtiyaç duyar? Ben böyle seviyorum diyorlar ve biraz daha ç amur atacağ ım. Ş u anda mutlu olan ve orada iyi vakit geç iren o parlak ış ıklara biraz ış ık tutmak iç in dış arı ç ıkıyorum. Bu kadar zevk almaya nasıl cüret ederler?

Böylece karanlık küreler bulabildikleri tüm pisliklerle dış arı ç ıkar ve onu fırlatmaya baş larlar. Bir takımda da daha iyi ç alış ırlar, sayılarda güvenlik ve diğ er ş eyler. Tüm bu temizlik devam ederken her ş ey ç ok parlak olduğ u iç in artık net bir ş ekilde göremiyorlar. Ancak pisliklerini temizlemeyi neredeyse bitirmiş olduklarından, ş imdi parlak ve mutlu bir ş ekilde parıldayan birkaç ış ık küresi görüyorlar. Böylece karanlık küreler, o parlak kürelere yığ ınlar halinde fırlatır. Yine de yapış mıyor. Neler oluyor? Hep yapış ırdı.

Bilmedikleri ş ey, ış ığ ın bunca yıldır saklı kalmasına rağ men hala iç eride büyüyor olduğ uydu. Ş imdi o kadar sıcak ve parlak bir ş ekilde parlıyor ki, ç amur bir daha asla yapış mayacak. Artık bir iz veya izlenim bile bırakmadan kayar.

Kendi parıltınız böyledir. İ ç inizde güzel ve potansiyel olarak parlak bir ış ık var. Ancak onlarca yıldır üzerinizde taş ıdığ ınız tüm pislikleri ç ıkarmak iç in kendinize karş ı sabır ve hassasiyete ihtiyacınız var. Her bir parç a ç ıkarıldığ ında, gerç ek benliğ inizden biraz daha fazla parlayacak.

Çoktan ayrılanların baş ucundan paylaş ılan piş manlıkların her biri, fethetmek iç in cesaret ve aş k ister. Ama seç im senin. Parlak ve neş eyle parlamak isteyen bir ış ık gibi, o iradenin iç inde bir rehberin var.

Machine Translated by Google

adım adım ilerleyin.

Kendiniz olun, dengeyi bulun, dürüstç e konuş un, sevdiklerinize değ er verin ve mutlu olmanıza izin verin. Bunu yaparsanız, yalnızca kendinizi değ il, daha önce kendi yaş amlarında cesaret edemedikleri iç in son haftalarında umutsuzluğ a kapılanları da onurlandırmış olursunuz. Seç im senin. Hayatın sana ait.

Zorluklar yolunuza ç ıktığ ında ve bunların nasıl bir araya geleceğ ini, belirli bir iliş kide nasıl huzur bulacağ ınızı, ihtiyaç duyduğ unuz bağ lantıların ne zaman geleceğ ini veya bir ş eyi gerç ekleş tirmek iç in parayı nasıl bulacağ ınızı merak ettiğ inizde, sadece kalbinin istediğ ini, seni de istediğ ini unutma. Sadece bazen yoldan ç ekilmen gerekir. Yapabileceğ in her ş eyi yap ve sonra bırak. Kendi yolundan ç ekil.

Sonra kendinizi bu pozisyonda bulduğ unuzda dik durun, omuzlarınızı geriye atın ve derin ve sevgi dolu bir nefes alın. Halihazırda olduğ unuz kiş iyle gurur duymaya, hak ettiğ inize, dualarınızın duyulduğ una ve ş imdiden size doğ ru yola ç ıktıklarına tam bir inanç ve güvenle yürüyün. Ve sadece küç ük bir cümleyi hatırla. Gülümse ve bil. Sadece gülümse ve bil.

Machine Translated by Google

YAZAR HAKKINDA

Bronnie Ware, Avustralyalı bir yazar, ş arkıcı/söz yazarı ve ş arkı yazarlığ ı öğ retmenidir. Çalış malarının daha fazlasını keş fetmek iç in lütfen Bronnie'nin www.bronnieware.com adresindeki resmi web sitesini ziyaret edin.